

Giới thiệu Bảo Bối Của Chủ Tịch

Anh là vị tổng tài lạnh lùng không gần nữ sắc nhưng một ngày nọ một cô gái lại dám đối đầu với anh.

Mười năm sau cô gái mạnh mẽ năm nào lại xuất hiện trước mặt anh. Nhưng bên cạnh cô lại có một người đàn ông khác. Người đó là ai? Người yêu của cô ư?

Nhưng dù là cô có người yêu liệu anh có thể buông tay để cô được hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Một ngày đẹp trời tại thành phố X, có một đôi nam nữ đang cùng nhau đi dạo bên dòng sông. Chợt người con trai lên tiếng: “Tử Di! Em không sợ nguy hiểm khi ở bên anh sao?”

“Không... em không sợ! Chỉ cần được ở bên cạnh anh...em không sợ gì cả!” - cô gái tựa đầu vào vai chàng trai.

Cô gái tên là Hạ Tử Di, là một bác sĩ thực tập. Cô vừa tròn 22 tuổi, gia đình thuộc diện trung lưu không giàu có.

Chàng trai chính là Lưu Minh một ông trùm trong thế giới ngầm. Anh lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng chỉ dịu dàng khi ở bên cạnh cô.

Tại một công ty lớn ở thành phố X.

“Chủ tịch! Đã điều tra xong!” - một vệ sĩ mặc áo đen nói.

“Nói!” - giọng nói lạnh lùng đầy uy quyền vang lên.

“Điểm yếu của Lưu Minh là người phụ nữ của hắn?... Hạ Tử Di!”

“Hạ Tử Di!” - giọng nói lạnh lùng pha chút ngạc nhiên.

-một nụ cười quỷ dị được vẽ lên.

“Cho người mời Hạ Minh Lâm tới đây!”

“Dạ... chủ tịch!” - người đàn ông áo đen tuân lệnh quay đi.

Chủ tịch uy quyền ở phía trên là Lăng Thiên (nam chính)

Hạ Minh Lâm là cha của Hạ Tử Di. Ông đang làm ở công ty của tập đoàn Lăng Thiên. Nói chính xác là tay sai của Lăng Thiên.

Một lúc sau, người có tên là Hạ Minh Lâm đến cùng một vệ sĩ.

“Chủ tịch... ngài tìm tôi!” - ông nói với vẻ sợ hãi. Vì từ trước đến giờ mỗi lần Lăng Thiên cho gọi ông đến đều để làm những việc thất đức. Ông không muốn tiếp tục làm tay sai cho Lăng Thiên nữa nên đã bỏ trốn nhưng hắn vẫn tìm được.

Lăng Thiên quay lại đối diện với ông.

“Ông nghĩ... muốn trốn tránh là dễ lắm sao? Tôi nói cho ông biết, nếu ông dám trốn đi một lần nữa thì... tôi không biết mình sẽ làm gì với vợ và đứa con gái của ông đâu?”

“Tôi...tôi xin chủ tịch! Là lỗi của tôi? Ngài đừng làm hại đến họ! Ngài muốn gì cũng được.... chỉ cần không làm hại đến vợ và con gái tôi!” - ông sợ hãi chạy đến kéo tay Lăng Thiên xin tha thứ.

Nghe Hạ Minh Lâm nói ra những gì mình muốn, Lăng Thiên hất tay ông ra cúi xuống nói: “Có thật là vậy không? Ông có thể...làm mọi việc tôi yêu cầu?”

Mặc dù đã chắc chắn nhưng Lăng Thiên vẫn muốn hỏi lại.

“Đúng! Tôi sẽ làm... nhưng không phải là...giết người?”

“Ông yên tâm! Tôi sẽ không bắt ông giết người? Nhưng tôi muốn... con gái ông!”

“Con gái tôi?? Chủ... chủ tịch, tôi.. tôi..”-ông giật mình áp úng. Vốn là ông đã nghĩ đến việc này, bởi vì Lăng Thiên vô cùng độc ác nên hẳn không thể buông tha ông dễ dàng như vậy.

“Sao? Việc này quá khó đối với ông? “-Lăng Thiên không hài lòng hỏi.

“Chủ tịch... tôi..không thể ép buộc con gái mình? Nhưng tôi có thể làm cho ngài việc khác! “

“Thôi được! Tôi muốn ông giết... Lưu Minh! Chẳng rẽ tương lai của ông? “

“Tôi... “-ông không nói được thành lời. Nếu như ông giết Lưu Minh thì chẳng khác nào giết chết con gái ông. Còn nếu đồng ý với Lăng Thiên thì ông đã bán con gái mình để đổi tự do sao? Không thể! Không thể được?

“Nếu không thể lựa chọn...vậy thì không còn cách nào khác! Tôi đành làm tổn thương người nhà ông vậy! “

“Không! Chủ tịch... tôi... đồng ý! “-ông đã không còn là người khi phải nói ra điều này. Ông không biết sẽ phải đối mặt với con gái mình như thế nào đây? Nó sẽ rất hận ông vì đã làm như vậy.

“Hạ Minh Lâm! Nếu như ông nói sớm thì cần gì phải mất nhiều thời gian như vậy? “-Đạt được mục đích, Lăng Thiên nở nụ cười thỏa mãn.

“VẬY... tôi về có được không... chủ tịch?”

“Được chứ! Dù sao sắp tới ông cũng sẽ là... ba vợ của tôi rồi mà! “-Lăng Thiên nhấn mạnh chữ &ba vợ&; khiến ông thấy mình thật đáng trách.

Sau khi Hạ Minh Lâm về thì Lăng Thiên bảo tắt cả vệ sĩ ra ngoài. Trong phòng chủ tịch là một không gian yên tĩnh.

Lăng Thiên ngồi trên ghế xoay, tựa đầu ra sau rồi nhắm mắt lại. Anh suy nghĩ về những việc vừa rồi mình đã làm. Không ngờ chỉ vì cô gái năm đó mà anh lại không từ thủ đoạn để chiếm đoạt cô.

“Cô bé! Chúng ta sắp gặp nhau rồi? Đúng là không uống công tôi đợi em 10 năm.”-anh nghĩ.

M.n ơi! Nếu thấy hay thì nhớ bình chọn cho mình nha!!!

Nếu có gì không hợp lý thì góp ý để mình sửa lại nha!

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: 10 năm trước

Nhớ lại 10 năm trước lúc anh gặp cô.

“Aaaaaa!”-một tiếng nói trong trẻo vang lên. Đó là một cô bé.

“Có chuyện gì? “-Lăng Thiên hỏi tài xế về cô bé kia.

“Dạ...là một người đụng vào xe chúng ta! “

“Vậy thì đi đi! Đừng làm tôi trễ giờ? “-anh vẫn không quan tâm đến cô bé kia.

Thấy chiếc xe hơi chuyển động, cô vội vàng chạy đến trước đầu xe ngăn lại.

“Này!!! MUỐN CHẾT SAO???”-người tài xế la lớn.

“Chú đụng vào chị em tôi sao không xin lỗi mà bỏ đi vậy?? “

“Cái gì??? Mày điên à? Chính là mày đi không nhìn đường nên mới đụng vào xe tao...mà còn cãi?? “

“Nè chú! Chú vừa phải thôi chứ? Xe tôi sao có thể đụng vào xe hơi của chú chứ? -cô tuy chỉ mới 12 tuổi nhưng vẫn không nhịn người tài xế kia.

“Tao không cần biết! Mày tránh ra nếu không muốn chết! “-người tài xế vẫn cô chấp.

Cô bé thấy anh ngồi ở phía sau nên chạy sang cánh cửa chỗ anh nói: “Nè chú ơi! Nếu bạn chú không xin lỗi thì chú xin lỗi cũng được! “

“Cô bé... cô đang ép ai xin lỗi! “-giọng nói lạnh như băng của anh vang lên.

“Nếu không xin lỗi... tôi sẽ chặn xe chú đó! ““Chú Long! Chúng ta... đi hướng khác!”

“Dạ... thiếu gia! “

Chiếc xe hơi khởi động rồi chạy về hướng ngược lại. Bỏ lại cô bé kia với vẻ ảm ức.

Trong xe, Lăng Thiên không ngừng suy nghĩ về cô bé kia. Đây là người đầu tiên dám đối đầu với anh.

Hạ Minh Lâm ủ rũ trở về nhà. Ông bước xuống xe, đi vào nhà thì thấy con gái mình dưới bếp.

“Ba về rồi à! Hôm nay con có nấu món ba thích ăn nè?”- Hạ Tử Di tươi cười nhìn Hạ Minh Lâm

“À...ba..ba biết rồi! “- Hạ Minh Lâm không dám đối diện với con gái mình.

“Ba ngồi xuống đi ba! Con bới cơm cho ba nè?”- cô vui vẻ bới cơm đưa cho ông.

“Ồ...cảm ơn con”

“Ba à...ba sao vậy? Có chuyện gì sao ba!”-thấy ông không tự nhiên, cô gắng hỏi.

“Kh...không! Không có gì đâu con! Thôi ba no rồi, ba lên lầu đây! “

“Ba! Ba à?”

“Ba sao vậy chứ? Bình thường đâu có như vậy! Không biết có chuyện gì xảy ra nữa?”-cô lo lắng.

Ở biệt thự Luru gia.

Reng...reng!

“Alo! Luru gia nghe ạ!” - người giúp việc nghe máy.

“Nói Luru Minh đến nghe điện thoại! “-ở đầu dây bên kia là giọng của một người đàn ông.

“Dạ... cho hỏi cậu là ai mà cần gặp ông chủ?”

“Tôi nói cần gặp Luru Minh... nghe rõ chưa?”-người bên đầu dây kia tức giận.

“Nhưng cậu...”

“Nếu không... thì sẽ hối hận không kịp đó!”- người kia nói tiếp.

“Đưa cho tôi!”- đằng sau người giúp việc vang lên một tiếng nói lạnh lùng. Đó là Luru Minh.

“Dạ... ông chủ!”- nói rồi người giúp việc đưa điện thoại cho Luru Minh rồi ra ngoài.

Chờ đến khi không còn ai trong nhà, Luru Minh mới nghe điện thoại.

“Anh là ai?”- Luru Minh vẫn không nhận ra người đàn ông kia.

-người bên đầu dây kia nói với vẻ hài lòng.

“Mày.... khốn nạn!!!! Rốt cuộc mày muốn gì??? “- Luru Minh tức điên lên khi biết Hạ Tử Di đang ở trong tay kẻ thù của mình. Anh không thể bình tĩnh được nữa.

Hài lòng với vẻ tức giận của Luru Minh, Lăng Thiên lên tiếng trả lời.

“Tao muốn mày tới chỗ của tao! Tao sẽ gửi địa chỉ cho mày? Nếu chậm trễ... cô ta sẽ không chịu nổi đâu? Hahaha!”-Lăng Thiên cười vui vẻ chọc tức Luru Minh.

“Được... mày gửi nhanh đi! Tao sẽ tới liền?”-Luru Minh gấp gáp nói.

Tút..tút..tút -Lăng Thiên đã cúp máy.

(Đã gửi địa chỉ rồi nha)

Xin lỗi mọi người nha!!! Chap này hơi ngắn! Tại au bận đi học thêm nên lười viết quá! Au sắp lên lớp 10 nên lịch học nhiều hơn một chút! Nhưng không sao? Vào ngày nghỉ au sẽ bù cho mọi người!

Nhớ bình chọn cho au có động lực viết tiếp nha!!! Thank you mọi người đã đọc mấy dòng vớ vẩn này của au!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Về Lãng gia

Tại nhà của Hạ Từ Di.

“Chào ông Hạ!”-A Nhất (thuộc hạ thân cận của Lăng Thiên) nói.

“A...A Nhất! Sao cậu vào đây được? “- Hạ Minh Lâm giật mình khi nhìn thấy thuộc hạ của Lăng Thiên vào nhà mình. Chắc chắn là có chuyện rồi? Làm sao đây?

Cắt đứt dòng suy nghĩ của ông, A Nhất lên tiếng tiếng: “Sao?? Tôi không được phép vào nhà ông???”

“À...không... không! Tôi chỉ hơi ngạc nhiên không biết cậu vào nhà tôi có việc gì? “-ông Hạ cố gắng bình tĩnh hỏi.

(Mình gọi Hạ Minh Lâm là ông hạ nha!

Còn A Nhất là hấn)

“Chủ tịch kêu tôi tới đây... đón chủ tịch phu nhân về!”

“S...sao?? Đón phu nhân? “-ông Hạ run rẩy vì vẫn chưa nói chuyện với con gái mà người của Lăng Thiên đã tới. Còn chưa tới 2 ngày. Thật là ép người quá đáng!!

“Sao vậy? Không lẽ phu nhân...không có ở nhà! Hay là... ông Hạ đã đổi ý? “-sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi. Nếu không đưa phu nhân về thì chắc chắn Lăng Thiên sẽ không tha.

“Không.. tôi không có đổi ý? Chỉ là... tôi.. tôi.. “- chưa nói hết câu thì đã bị hấn lao tới bóp cổ. Quả thật là tàn ác.

“Cậu... đ...ừ...ng!”-nghe ông cố nói. Hấn siết chặt hơn.

“Hừm...ông sợ sao? Người quý quyết như ông cũng biết sợ à? “-hấn nhếch mép cười.

“Ba! Là ai đến vậy ba?”-từ trên lầu đi xuống, Hạ Từ Di nói. (Vì A Nhất che nên cô không thấy cha mình bị bóp cổ). Nghe tiếng phụ nữ, A Nhất quay đầu lại.

“Đây... có phải là chủ tịch phu nhân.. Hạ Từ Di không? -dù đã đoán được nhưng hấn vẫn hỏi. Nhân lúc cô không chú ý, hấn buông tay khỏi cổ ông Hạ. Lúc này ông mới thở được, nếu cô tới chậm chắc ông đã không còn sống.

“Khụ...khụ” -ông Hạ xoay người ho vài tiếng. Lúc này ông vô cùng sợ hãi, không biết nên giải thích với Hạ Từ Di như thế nào về chuyện này.

“Anh nói sao??? Chủ tịch phu nhân gì chứ?... Ba à...anh ta là ai mà nói năng lung tung như vậy? “-cô ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cái gì mà chủ tịch Phu nhân chứ? Rõ ràng cô chưa lấy chồng mà? Mà nếu là người của Lưu Minh thì phải biết cô chứ??

Nghe cô hỏi mình, ông Hạ giật mình lắp bắp: “Con...con à! Đây.. đây là... người ở công ty.... “. Chưa nói hết câu thì A Nhất đã xen lời vào.

“Này... ông Hạ...như vậy là sao??? Sao phu nhân lại không biết chuyện này chứ? “-A Nhất dùng vẻ mặt tức giận đáng sợ nhìn về phía ông. Người ông run bần bật cố giải thích: “Cậu.. cậu... nói với chủ tịch... cho tôi thêm vài ngày... tôi sẽ.. giải thích với con gái mình mà! “

“Vài ngày??? Ông đùa à? Tôi tới đây không phải để nghe ông nói mấy chuyện này! “

“Anh kia?? Anh là ai mà xông vào đây gây chuyện vậy? Tôi gọi cảnh sát đó!!! “-thấy cha mình có vẻ sợ hãi, cô lấy điện thoại ra hù hấn. Nhưng không ngờ hấn lại không sợ mà còn cười lớn rồi thách thức lại.

“Sao?? Cảnh sát? Phu nhân à... đừng tốn công hù tôi! Cô nghĩ tôi sẽ sợ cảnh sát mà cô nói!... Nếu như... ông Hạ chưa nói cho phu nhân biết... thì để tôi nói vậy? “

“Chuyện gì?? Ta không phải là phu nhân gì đó đâu? Người nhầm nhà rồi?? “- cô không biết chuyện gì đang xảy ra. Thấy vậy, A Nhất không vòng vo mà vào thẳng vấn đề. Hấn từ tốn kể lại mọi chuyện. Mặc cho người bên cạnh đang khó xử.

“Phu nhân... chắc không biết... ông Hạ đây đã dùng... cô để đổi sự tự do cho mình! “. Lúc này, cô vẫn chưa thích ứng được với những điều hấn vừa nói. Cô không tin đó là sự thật.

“Sao?? Sự... tự do!”

“Đúng! Ông ta muốn trốn khỏi công ty cao chạy xa bay... nhưng lại bị chủ tịch bắt về! Lúc đó, ông ta đã dùng cô để trao đổi với chủ tịch chúng tôi! Vậy... bây giờ cô hiểu chưa... phu nhân! “

“Không! Không thể nào??? Ba...ba...à...chuyện anh ta nói là sao hả ba??? Nó không phải là thật đúng không ba??? “. Cô muốn chính miệng ông Hạ nói ra điều này. Nó là một cú sốc lớn đối với cô. Không phải ba luôn yêu thương mình sao? Ba không bao giờ làm chuyện tàn nhẫn đó! Chuyện này chắc chắn là giả? Chắc không

phải sự thật. Nhưng đáp lại câu hỏi của cô là sự im lặng từ ông Hạ.

“Ba à...ba nói cho con biết đi ba!!! Không phải sự thật đúng không ba!!”. Nước mắt cô từ từ lăn dài, làm ướt cả khuôn mặt. Cô nghĩ ông Hạ sẽ lên tiếng phủ nhận những lời nói kia nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại. Sao lại như vậy chứ?? Nếu như ông nói không phải là thật thì chắc chắn cô sẽ tin ông mà!

“Từ Di...con! Ba...ba...xin lỗi con! Hãy tha lỗi cho người cha vô dụng này?!”. Cuối cùng ông cũng lên tiếng nhưng những lời nói này lại tiếp tục khẳng định chuyện ông dùng cô là công cụ trao đổi là sự thật.

“Cha con ông đã khóc lóc xong chưa??? Tôi phải đưa người đi!!”

Nghe A Nhất nói vậy. Cô từ từ bước ra cửa, tiến về phía chiếc xe màu đen trong sân. Thấy vậy, A Nhất cũng đi theo nhưng không quên để lại một câu: “Ông Hạ! Hãy cố gắng sống những ngày còn lại của cuộc đời ông đi!”

Hello độc giả thân yêu!!!

Chương này viết vội nên không được hay cho lắm!

Hôm nay au được nghỉ học nên cố hoàn thành chương mới cho mọi người đây!!!

Au hy sinh buổi trưa của mình để viết chương mới đó! Nhớ ủng hộ au nha!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Về Lãng gia (2)

Thấy Hạ Từ Di đi về phía chiếc xe, A Nhất vội chạy đến mở cửa.

“Phu nhân! Mời”. Nhưng Hạ Từ Di lại đi thẳng đến chỗ xe của mình mà không thèm đếm xỉa gì đến hắn. Khi đến gần chiếc xe của mình, bỗng có bàn tay ai đó nắm tay cô.

“Phu nhân à! Chủ tịch nói tôi tới rước cô...chứ không phải để cô tự lái xe!”

Cô ngạc nhiên: “Tôi nói là mình sẽ theo anh về làm phu nhân gì đó sao? Không đời nào?”. Nghe cô nói thế hắn bắt đầu thay đổi thái độ.

“Phu nhân à...đừng để tôi phải làm tổn thương cô!”

“Tôi sẽ không đi đâu!! Phiền anh tránh đường? “. Cô vẫn kiên quyết với quyết định của mình.

“Được! Vậy tôi cũng xin lỗi phu nhân!!”. Vừa dứt lời cô đã bị ai đó đánh vào phía sau gáy bất tỉnh. Hắn đem cô lên xe rồi trở về biệt thự Lãng gia.

~~~~~  
Tại một ngôi nhà hoang cách xa thành phố. Lưu Minh từ từ mở cửa bước vào.

. Đằng sau tiếng vỗ tay là một người đàn ông. Không ai khác đó chính là Lãng Thiên.

“Chào mừng ông trùm Lưu Minh đã tới đây? Sao? Ngạc nhiên lắm phải không? Vì người bắt cóc vợ tương lai của mày là tao chứ gì? “

“Từ Di đang ở đâu? Tao muốn gặp cô ấy!!! “. Lưu Minh không giữ được bình tĩnh nói.

“Được! Nếu đã nóng nùng như vậy thì tao sẽ cho mày gặp!! Đem cô ta ra đây? “. Từ trong phòng, hai tên vệ đưa một cô gái ra ngoài. Thoạt nhìn thì thấy đầu tóc bù xù, tay chân bầm tím, người vô cùng xanh xao. Không thể kìm lòng, Lưu Minh chạy đến chỗ cô gái kia.

“Từ Di! Từ Di!”. Chợt bị hai người thuộc hạ của Lãng Thiên ngăn lại.

“Đừng vội! Tao còn chưa tính sổ với mày mà! “. Trái ngược với Lưu Minh, Lãng Thiên vẫn vui vẻ, từ tốn.

Bị thuộc hạ giữ hai bên, Lưu Minh chỉ biết đưa mắt nhìn người con gái trước mặt đang chịu đau đớn.

“Mày muốn gì thì nói mau đi! Đừng vòng vo nữa!!! “

“Ok! Đơn giản thôi... Tao muốn mày phải trả giá cho những gì cha mẹ của mày đã làm...với gia đình tao!”

“Trả giá sao? Trả giá cái gì chứ??? “

“Mày không nhớ...hay là cổ tình không nhớ? Mười lăm năm trước cha mày đã chính tay giết chết cha mẹ của tao...chỉ vì một vụ làm ăn! Mày đã nhớ ra chưa? “. Lãng Thiên tức giận nói.

“Đó là do cha mẹ của mày đã phản bội tổ chức! Muốn lấy tiền cao chạy xa bay!”

Nghe những lời biện minh của Luru Minh, Lãng Thiên càng tức giận hơn. Ký ức ngày hôm đó cứ ùa về: “Phản bội??? Tao không tin! Sao gia đình mày không nghĩ là người khác muốn hãm hại cha mẹ tao? Mà chỉ vội kết luận rồi giết họ???”

“Vậy còn anh hai của tao thì sao??? Anh ấy đã phạm tội gì mà mày đánh gãy chân anh ấy??? “. Lãng Thiên nói tiếp.

“Tao không hề đánh gãy chân Lãng Nghi! Là do hắn... “. Chưa nói xong, đã bị Lãng Thiên ngắt lời.

“Là do anh ấy yêu Luru Minh Hà sao??? Mày định nói anh tao không xứng đáng có được tình yêu của em gái mày đúng không... Nên mày đã làm vậy với anh ấy!!! “

“Không?... “

“Không cần nói nhiều nữa!!! Hôm nay mày phải trả giá những gì gia đình mày nợ tao!“. Vừa dứt lời, Lãng Thiên lao tới đánh Luru Minh. Nhưng Luru Minh vẫn đứng im để Lãng Thiên đánh mình. Tất cả chỉ vì anh không muốn thấy Hạ Từ Di bị hành hạ. Luru Minh cố gắng nói.

“Nếu như vậy... mày thả Từ Di ra...được không? Đây là...ân oán...giữa tao và mày! Cô..ấy...không có tội! “. Luru Minh ra sức cầu xin Lãng Thiên tha cho người mình yêu.

Buông Luru Minh ra, Lãng Thiên nói tiếp: “Thả cho Hạ Từ Di? Được thôi! Nhưng tao muốn.... Mày phải sống cuộc đời tàn phế giống như anh tao? Thì mày mới nếm trải mùi vị đau khổ, cảm giác bị người ta ruồng bỏ!! “

“Mày... “

“Sao?? Sợ rồi ư???”

“Mày chắc chắn sẽ thả...cô ấy? “. Luru Minh vẫn chưa tin rằng Lãng Thiên sẽ thả Hạ Từ Di ra.

“Chắc chắn!!! “

“Được! Bây giờ mày muốn làm gì tao cũng được hết!!! “. Cuối cùng Luru Minh phải nói ra những lời này. Đơn giản là vì anh yêu Hạ Từ Di. Nghe thấy Luru Minh nói, Lãng Thiên vô cùng hài lòng. Tay cầm cây sắt đánh liên tục vào chân Luru Minh. Anh ngã gục xuống đất.

“Aaaaaaaaaa”

“Bây giờ mày...đã hiểu cam giác đau đớn mày đã từng làm với anh tao chưa? “. Nở một nụ cười, Lãng Thiên quay đi, không quên mang theo cô gái kia.

(Bật mí với các độc giả là cô gái kia chỉ là thuộc hạ của Lãng Thiên thôi không phải nữ chính của chúng ta đâu!!! Vì đeo mặt nạ da nên Luru Minh không biết thôi! Nữ chính của chúng ta vẫn còn nguyên vẹn! Hihi ai bị lừa thì cho au xin lỗi nha!)

~~~~~  
Trở về nhà với dáng vẻ mệt mỏi, Lãng Thiên ngồi xuống ghế sofa hỏi.

“Đón Từ Di về chưa? “

“Dạ... Chủ tịch... Phu nhân...đang ngủ trong phòng! “- A Nhất trả lời.

Ngạc nhiên khi nghe A Nhất nói, Anh hỏi lại: “Sao lại ngủ?? Cô ấy bệnh à! “

“Không thưa chủ tịch!! Phu nhân không chịu đi nên tôi dùng cách để cô ấy ngủ! “

“Ừm! “. Giọng nói mang vẻ hài lòng, Lãng Thiên đi thẳng lên phòng mình. Bước đến bên chiếc giường, anh đang ngắm nhìn người con gái đang ngủ say. Đó là người con gái bấy lâu nay anh chờ đợi. Lãng Thiên từ từ cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô. Môi cô thật ngọt! Không thể kìm chế được anh dùng lưỡi cạy răng cô ra, từ từ chiếm đoạt khoang miệng

“Ừm”.Đang ngủ đột nhiên bị mất khí oxy, cô khó chịu kêu lên. Biết cô sắp tỉnh, anh tiếc nuối rời đôi môi cô ra rồi vào phòng tắm.

Tắm xong anh lên giường ôm cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Mấy nàng thấy au viết đoạn cuối được không???

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Anh có thể... Không cưới tôi... được không?

Sáng hôm sau...

Vừa mở mắt, cảm giác có người đang ôm eo mình cô quay lại đằng sau. Là một người đàn ông???

“Aaaaaaaa!”- cô giật mình la toáng lên. Hắn là ai??? Sao hắn lại ôm mình ngủ? Không lẽ mình và hắn đã...! Còn nữa..đây là đâu? Sao mình lại ở đây???

Đang chìm trong suy nghĩ, chợt một giọng trầm ấm vang lên.

“Em dậy rồi sao?”

Cô vẫn dùng cặp mắt ngạc nhiên nhìn anh: “Anh...”

Đoán được suy nghĩ của cô, anh trả lời: “Tôi là chồng em! Lãng Thiên! “

“Chồng...chồng tôi??? Thật sự tôi chưa có chồng???... “

“Trước đây chưa có...nhưng từ bây giờ...em chính là vợ của Lãng Thiên tôi!”. Anh lại nghiêm túc khẳng định.

Cô cố gắng lục lại trí nhớ, chuyện ngày hôm qua. Ồ...không lẽ là..tên chủ tịch đó sao??? Hôm qua mình...

“Em rửa mặt xong thì xuống ăn sáng! Tôi chờ em!”. Nói xong anh mở cửa ra khỏi phòng. Thấy vậy cô cũng bước xuống giường, vào nhà vệ sinh.

. Gác lại dòng suy nghĩ, cô mở cửa phòng vệ sinh bước ra. Lúc này cô mới có dịp ngắm kỹ căn phòng. Nó được thiết kế theo phong cách Châu Âu. Không quá cầu kỳ,nhưng vẫn toát lên vẻ sang trọng

Hơn 20 phút sau, cô từ trên lầu đi xuống.

“Em làm gì mà lâu quá vậy?? Tôi chờ em hơn 20 phút rồi đó!!“. Anh hơi khó chịu lên tiếng.

“À...anh có thể cho tôi biết... Sao tôi lại ở đây? “

“Em là vợ tôi.. Không ở đây thì ở đâu?”

“Anh...là vị chủ tịch...mà hôm qua có người nói với ba tôi đúng không?? “

Nghe cô nói vậy, anh mỉm cười: “Đúng! Tôi chính là người đó? Em sợ sao??”

“Tôi...tôi...có chuyện muốn nói với anh!“. Cô tiến đến gần bàn ăn.

“Em ngồi đi!”

Cô ngồi xuống, tiếp tục nói: “Anh...có thể...không cưới tôi..được không? “

“Em nói sao?? Không cưới em? Em nghĩ em là ai? Những thứ tôi muốn... Tôi nhất định phải có được!! Bao gồm cả em?“. Anh hơi tức giận khi nghe cô từ chối mình. Cô gái này sao vậy chứ? Anh đã cố gắng dịu dàng trước mặt cô nhưng cô lại có ý định cự tuyệt anh.

“Nhưng... Chủ tịch à! Tôi không yêu anh! Tôi đã có người yêu rồi? “

“Tôi biết! Tôi biết em đã có người yêu! Tôi còn biết...người yêu của em là ai nữa! Nhưng tôi yêu em thì em phải nhận,cho dù không yêu tôi cũng phải chấp nhận “

“Nhưng... Bây giờ tôi muốn về nhà! Ba tôi đang chờ tôi! “. Cô hạ giọng xin anh.

“Ba em??? Em không nhớ... Hôm qua ông ta đã bán em cho tôi sao? Từ nay trở đi...ở đây chính là nhà em...em tuyệt đối không được rời khỏi đây nữa bước! Trừ khi tôi cho phép! “. Nói xong anh quay mặt bước đi.

“Em không nhớ... Hôm qua ông ta đã bán em cho tôi sao?“. Câu nói đó của anh cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Bán! Bán sao?? Đúng..ông ấy đã bán mình cho anh ta! Tại sao? Tại sao không ai cản mình cả? Ai cũng từ bỏ mình??? Theo dòng suy nghĩ đó, nước mắt cô từng giọt, từng giọt rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt. Thấy vậy, người giúp việc lên tiếng: “Tiểu thư! Cô sao vậy? “

“Không..tôi không sao?“. Cô lau nước mắt rồi đi lên phòng.

~~~~~  
Tại Hạ gia...

“Ông à! Ông xem tin tức sáng nay chưa? “- bà Hạ ngồi xuống sofa lên tiếng.

“Có chuyện gì sao? “

“Luu... Luu Minh chết rồi!!! “. Bà Hạ run run nói.

“Luu... Minh chết rồi sao?? “ . Ông Hạ không tin vào những gì mình nghe.

“Không biết... Tiểu Di biết chuyện này chưa? “

“Đều tại tôi! Tại tôi vô dụng.. Tôi đã bán con mình cho thằng khốn đó! Còn hại Luu Minh chết! “. Ông Hạ ân hận nói.

~~~~~

“A Nhất! Cho người chặn hết tất cả tin tức về Luu Minh cho tôi! “. Lăng Thiên lạnh lùng nói. Anh không muốn để Tử Di biết chuyện này. Nếu cô biết thì chắc chắn sẽ càng lạnh nhạt, xa cách hẳn hơn.

“Dạ! “

. Nghĩ thế anh nhếch miệng nở một nụ cười.

Chào mọi người!!!

Hôm nay au viết hơi ngắn! Hôm sau au sẽ bù lại!

Nhớ ủng hộ au nha!!! Cảm ơn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quá Khứ (H)

Hạ Tử Di đứng ngoài ban công phòng ngủ, gió nhẹ thổi bay vài lọn tóc của cô. Bầu trời hôm nay thật giống hôm đó! Ký ức chợt ủa về.

“Em có nhìn thấy ngôi sao đó không? Ngôi sao sáng nhất đó là em!”

“Còn ngôi sao lớn bên cạnh là anh đúng không? “- Hạ Tử Di hỏi lại.

Luu Minh chỉ cười nói: “Không phải! Ngôi sao của anh nằm ở đằng kia!“. Anh chỉ tay về phía ngôi sao ở phía xa.

“Sao lại thế?? Ngôi sao của chúng ta phải ở gần nhau chứ? “-cô chau mày hỏi lại.

“Em biết vì sao không? Vì cuộc sống của chúng ta không giống nhau!

Em là một cô gái xinh đẹp, thông minh chắc chắn tương lai của em sẽ rất tốt! Ngôi sao lớn bên cạnh có thể là chồng tương lai của em!” -anh mỉm cười “Còn anh...cuộc sống của anh quá nhiều nguy hiểm, đau khổ... Nên chúng ta không thể ở cạnh nhau được! “

“Không!!! Tại sao chúng ta không thể ở bên cạnh nhau? Có phải vì ba em không chấp nhận anh phải không? Anh yên tâm... Em sẽ nói chuyện với ba...”

“Tử Di à! Không phải vì ba em không chấp nhận anh! Mà là vì cuộc sống của chúng ta quá khác nhau... Anh không thể đem đến hạnh phúc cho em nên...em hãy sống cho thật tốt khi anh không ở bên em! Được không? “

“Anh nói vậy là sao? Anh định đi đâu à! Anh không được rời khỏi em?”

Nghĩ đến đây, nước mắt cô lại thi nhau rơi xuống.

“Hic...”

Bỗng có một vòng tay ôm eo cô từ phía sau.

“Đứng ở đây không lạnh sao?“. Một giọng nói trầm ồm vang lên làm cô giật mình. Lăng Thiên tham lam hít mùi hương trên người cô. Ở công ty anh vô cùng nhớ cô, không thể tập trung làm việc được.

“Ồ...anh buông tôi ra được không? “- cô gỡ tay anh ra khỏi người mình.

“Không! “

“Anh... hic!”- nước mắt cô lại rơi.

Nghe tiếng khóc, anh xoay người cô lại đối diện với anh.

“Sao lại khóc??? Có chuyện gì sao? Nói cho anh biết được không? “. Thấy nước mắt cô rơi, anh lại dịu dàng hỏi.

“Không..không có gì! Tôi đi tắm! “-cô lại đẩy anh ra khỏi mình rồi bước vào phòng tắm. Nhìn theo bóng lưng cô, gương mặt anh lại mang chút buồn bã. Khi nào cô mới quên người đó mà chấp nhận anh đây? Anh phải đợi bao lâu nữa?

“Reng...reng!“. Tiếng chuông điện thoại cô vang lên làm anh giật mình. Nhìn vào màn hình là chữ 'Minh Minh'. Không lẽ là Luru Minh? Sao có thể? Hắn không phải đã chết rồi sao?

Định nhấn nút tắt thì cô từ trong phòng tắm bước ra. Trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm để lộ đôi chân thon dài, trắng mịn. Bộ ngực căng tròn thoát ần thoát hiện sau chiếc khăn làm người nào đó nóng rực lên, yết hầu chuyển động lên xuống.

“Có ai gọi cho tôi sao?”-cô hỏi làm phá tan bầu không khí ái muội.

“À...là...là... “-anh lắp bắp. Thấy thế, cô lấy điện thoại từ tay anh lên xem thì thấy một cuộc gọi nhờ. Là Luru Minh? Cô vui mừng nở nụ cười, vội chạy ra ban công gọi lại.

“Alo! Luru Minh sao bây giờ anh mới gọi cho em?”

“Chuyện gì? Luru Minh đâu rồi? “

. Người ở đầu dây bên kia chưa nói xong thì điện thoại của cô đã bị giật. Người giật không ai khác đó là Lăng Thiên.

“Anh...trả điện thoại cho tôi!!! “

“Tôi không trả! “. Anh nhếch miệng cười: “ Hắn gọi trông em rất vui nhĩ?”

“Trả cho tôi đi mà! “

“Tôi không trả! Sẽ không bao giờ trả! Cho đến khi nào em quên tên đó? “

“Anh....được.. Tôi nói cho anh biết... Tôi không yêu anh và sẽ không bao giờ yêu anh? Còn nữa... Anh muốn tôi quên Luru Minh? Không bao giờ? Tôi sẽ không bao giờ... “. Chưa nói xong thì môi cô đã bị môi anh chặn lại. Anh điên cuồng hôn cô, dùng lưỡi tách hai hàm răng cô ra tham lam mút hết mật ngọt trong khoang miệng cô. Nụ hôn ngày càng điên cuồng làm cô không thở nổi. Cô dùng tay đẩy người anh ra, nhưng sức của cô chẳng là gì so với anh mà còn bị anh ôm chặt hơn.

Xin lỗi mấy bạn vì au dừng ngay lúc này!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: (tt)

Anh rời khỏi môi cô rồi bế cô trở vào phòng ném lên giường.

A --” Hạ Từ Di bị rơi choáng đầu hoa mắt, đang muốn đứng lên, người khác đã nhào tới. Cảm giác được tay anh sờ loạn ở trên người mình, cô kêu to:

“Anh...Thả tôi ra...!“. Anh chẳng những không dừng lại mà còn dùng tay tháo chiếc khăn đang quấn trên người cô ra. Thân thể cô đã hoàn toàn phơi bày trước mắt anh, anh say mê ngắm thân thể như tượng ngọc của cô, ánh mắt chứa đầy dục vọng:

''Cơ thể em rất đẹp!''.

''Anh...cầu xin anh..thả cho tôi....“.

Cúi đầu xuống ngậm một bên của cô, một bên còn lại anh dùng tay ra sức dầy vò khiến cô rên lên vài tiếng, cái lưỡi liếm liếm hệt nho làm cho nó đỏ ửng, bộ phận phía dưới của anh đã hoàn toàn cương cứng, dùng động tác lại, đưa tay cởi chiếc quần lót cuối cùng của cô.

“.. Tôi...xin anh...”

“Được... Tôi sẽ thỏa mãn em.”

Cô chưa nói hết câu thì nơi riêng tư đã bị một thứ lớn đâm sâu vào, do lần đầu tiên làm sao cô chịu nổi sự to lớn của anh, cô khóc không ra tiếng, khuôn mặt đau đớn mà nhăn lại, bàn tay ra sức nắm chặt gara giường, hút lấy một ngụm khí, anh không bận tâm đến cô, ra sức luân động, cơ thể cô rất chặt! Chặt đến mức khiến anh ngạt thở, ra vào khó khăn, rút ra rồi lại cho vào:

'' A''..Cô đau đớn la lên một tiếng cơ thể run run, cuối cùng không còn sức để la.....cô buông xuôi.... Nước mắt vô thức thi nhau rơi xuống..

Không biết Lăng Thiên muốn cô bao nhiêu lần, anh điên cuồng ra vào trong cô cho đến khi Hạ Tử Di ngất đi mới dừng lại. Anh đưa tay vén vài sợi tóc trên khuôn mặt cô. Vẻ mặt trở nên ôn du: “Di Di...em chỉ có thể là của riêng tôi?” Anh hôn nhẹ lên những giọt nước mắt còn vương lại trên khuôn mặt cô.

Lăng Thiên bế cô vào phòng tắm nhẹ nhàng tắm rửa cho Hạ Tử Di, lau đi những vết tích hoan ái của hai người. Dưới ánh đèn, cơ thể trắng muốt cùng những vết xanh xanh tím tím hiện lên. Anh mỉm cười bế cô trở lại chiếc giường rồi ôm cô ngủ....

Sáng hôm sau ánh nắng ban mai chiếu vào làn da trắng mịn của người con gái đang ngủ trên chiếc giường lớn. Cô mệt mỏi từ từ mở mắt.

“A... “. Hạ Tử Di nhắm mắt lại, chỗ đó của cô rất đau. Chuyện tối qua như một cuốn phim quay chậm trong đầu cô, cô cảm thấy vô cùng đau đớn và nhục nhã. Tại sao... Tại sao.. Cô đã làm gì sai chứ? Sao lại đối xử với cô như vậy? Cha thì bán cô! Lưu Minh thì rời khỏi cô! Còn Lăng Thiên thì cưỡng hiếp cô???

Nước mắt Hạ Tử Di lại vô thức rơi xuống. Tại sao người tối qua không phải Lưu Minh mà là Lăng Thiên? Nếu là Lưu Minh thì có lẽ cô không phản kháng... Nhưng sự thật là Lăng Thiên đã cưỡng đoạt cô! Tại sao lại là cô mà không phải người khác?

“Em vẫn còn đủ sức để khóc lóc sao?“. Lăng Thiên vừa vào đã thấy Hạ Tử Di ngồi khóc liền mở miệng nói.

“...“. Cô vẫn không trả lời, chỉ khóc.

Lúc này Lăng Thiên đã tức giận, anh không kìm chế được thốt lên: “Cô im ngay cái kiểu khóc lóc này cho tôi!!! “

“T..tại sao? Tại sao anh..làm vậy với tôi? “

“Tôi làm sao? À...là em đang nói đến chuyện tối qua à?“. Anh tiến đến bên cạnh cô, cúi mặt xuống hỏi.

“Tôi...chỉ đang làm...nghĩa vụ của một người chồng...của em thôi! “

“Nghĩa vụ????“. Nói đến đây, nước mắt cô lại rơi.

“Sao? Em không vui à? Hay là chưa thỏa mãn???”

“Bóp!“. Năm ngón tay in trên khuôn mặt Lăng Thiên, và người tát là Hạ Tử Di. Cô không ngờ anh lại vô liêm sỉ như vậy.

“Vô liêm sỉ!!! Hạ Tử Di tôi...chưa bao giờ là vợ anh cả? Cho dù có phải chết.. Tôi cũng sẽ không bao giờ làm vợ một người không biết liêm sỉ như anh!!!”

“Đúng! Tôi vô liêm sỉ! Tôi rất vô liêm sỉ? Vậy tôi sẽ cho em biết như thế nào là vô liêm sỉ? “

Xin lỗi các bạn! Au đang hơi trễ!!! Ai còn thức không??

Mọi người thấy khả năng viết H của mình có được không? Nếu được thì chap sau mình sẽ tiếp tục viết H. Còn có lỗi gì thì mình sẽ sửa!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rắc rối

“Đúng! Tôi vô liêm sỉ! Tôi rất vô liêm sỉ? Vậy tôi sẽ cho em biết như thế nào là vô liêm sỉ? “. Anh hung hăng kéo cô lại gần rồi hôn lên đôi môi mềm mại kia.

“Xoạt...“. Váy ngủ của cô đã bị xé, trong thoáng chốc cả hai người không còn một mảnh vải che thân. Cơ thể cô đã bị anh nhấc lên đến mức cao nhất. Anh tiến thẳng vào không hề lưu tình. Thân thể vẫn còn chưa hết đau nhức vì chuyện tối qua khiến cô cảm thấy đau đớn và khó chịu, cô đau khổ cầu xin anh, “Đừng mà..... Đừng như vậy.....”

Anh không hề quan tâm đến cảm giác của cô mà ngược lại còn thô bạo đâm vào nơi sâu nhất của cô rồi lại rút ra. Cứ như vậy ba bốn lần làm cô không chịu nổi nữa... Lại ngất đi.

“Alo! Mẹ à...chị hai đâu rồi? Con muốn gặp chị ấy? “ Giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên. Đó là Hạ Tử Yên em gái của Hạ Tử Di. Cô được học bổng nên được sang Mỹ du học 3 năm.

“À...tiểu Yên hà con? Chị con...không có ở nhà! Mà có chuyện gì vậy con?”

< Không có gì đâu mẹ! Con gọi cho chị hai không được nên con mới gọi về nhà thôi! >

“À...dạo này con sống bên đó có tốt không? Chuyện học hành sao rồi con? Nếu thiếu tiền thì cứ nói mẹ nha con!“. Bà Hạ hơi lo lắng cho con gái mình, nó phải vừa

học vừa làm thêm để kiếm tiền. Nhưng một thân một mình lại ở nơi xứ người... Việc này rất vất vả.

“Ủm... Thôi nhớ giữ gìn sức khỏe nha con! Mùa này bên đó lạnh lắm! “. Bà Hạ rom róm nước mắt.

“Tút... Tút.. Tút “

8h tối tại bar Tonic Bar (Newyork)

Bíp..bíp...thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

“Sao lại tắt máy nữa chứ! Không biết có sao không nữa? “. Hạ Tử Yên không gọi được cho chị mình liền vô cùng lo lắng. “Mình linh cảm có chuyện gì đó với chị hai!”

Chợt tiếng nói của quản lý vang lên làm cô giật mình: “Lina...mau đem rượu ra rót cho khách!”. Lina là tên khác của Hạ Tử Yên lúc cô học ở Newyork.

“D..ạ! Tôi đi ngay!”

“Ủ...người khách ở bàn gần phòng vip, dãy bên phải! “. Quản lý nói thêm

Hạ Tử Yên đem rượu đến bàn mà quản lý yêu cầu. Người ngồi bàn này là một người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi.

“Thưa quý khách! Đây là thức ăn và rượu mà quý khách cần! “

Người đàn ông nhìn cô say đắm: “Em rót rượu đi!” rồi nở một nụ cười đậm đàng.

“Vâng!”. Cô cầm chai rượu thượng hạng rồi rót vào ly mà không để ý là nó đã đầy.

“Này!!! Cô làm gì vậy? Không biết rót rượu sao??? “. Người đàn ông kia tức giận hét lên. Đây là một trong những bộ âu phục đắt tiền nhất thời điểm hiện tại.

“Tôi...tôi...xin lỗi quý khách! T..tôi không cố ý! Thật xin lỗi quý khách! “. Hạ Tử Yên bị tiếng hét của người kia thức tỉnh. Cô cuống cuống xin lỗi rồi lấy khăn giấy định lau.

“Không cần! Mau gọi quản lý tới đây!”

“Quý khách à! Anh tha lỗi cho tôi được không? Tôi có thể giặt bộ đồ này thật sạch rồi trả cho ông được không? Đừng gọi quản lý.. Nếu không.. Tôi sẽ bị đuổi việc! “. Hạ Tử Yên nài nỉ chàng trai kia. Nếu bị đuổi việc thì chắc chắn cô sẽ phải nghỉ học quay về Trung Quốc.

“Nếu em muốn anh bỏ qua cũng được! Nhưng em phải...làm người tình của anh đêm nay! “

“Ông....! Không! Tôi sẽ không làm điều nhục nhã đó!

Từ đằng xa, người quản lý chạy đến.

“Xin lỗi! Quý khách cần gì ạ?”

Ông ta chỉ vào Hạ Tử Yên: “Cô ta...đổ rượu lên người tôi!”

“Ông....! Quản lý à..không phải vậy đâu? Tôi không cố ý...đổ...“. Hạ Tử Yên cố gắng giải thích.

“Tôi không cần biết! Các người phải đền cho tôi... Bộ đồ này! Nếu không... Thì cô em này phải phục vụ tôi đêm nay! “

“Quý khách à! Ngài chọn cô khác được không? Cô gái này chỉ làm thêm chứ không tiếp khách đâu ạ?”

“Tôi chỉ muốn cô em này... Còn không các người đền cho tôi đi!”. Ông ta vẫn cố gắng làm khó quản lý.

Người quản lý quay sang Tử Yên: “Vậy em đi với ông ta một đêm đi! Đây là chuyện mà em gây ra.. Nên phải chịu trách nhiệm! Nếu không thì hãy bồi thường cho khách! “

“Nhưng.. “

Từ xa, một chàng trai đi đến.

(Mọi người đoán xem anh ấy sẽ làm gì?)

~~~~~  
Au trở lại rồi đây!!! Đạo này au bận quá!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu tiên

“Bồi thường bao nhiêu? “. Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Theo phản ứng, Hạ Từ Yên quay người ra phía sau. Là một chàng trai?

“À...quý khách nói gì vậy? “

“Cô ấy phải bồi thường cho các người bao nhiêu? “. Anh lặp lại lần nữa

“Ồ....không biết cậu là gì...của Lina?”

“Tôi nói cô ấy phải bồi thường bao nhiêu?” “. Anh lặp lại câu nói vừa nãy với vẻ bực bội.

“10000 đô“. Người đàn ông kia trả lời. Ông ta muốn ra giá cao để chàng trai kia không trả nổi. Nếu như vậy thì cuối cùng Hạ Từ Yên vẫn thuộc về ông ta. Nhưng rất tiếc ông ta đã xem thường chàng trai trước mặt mình.

“Được! “. Anh mở ví của mình ra, vừa đủ 10000 đô la mỹ. “Đủ rồi chứ? Vậy tôi đưa cô ấy đi được chưa? “

“À...cậu cứ đi!“. Sau một hồi im lặng, người quản lý lại lên tiếng. Còn người đàn ông kia thì giận tím mặt.

“A..anh gì đó ơ? Cảm ơn anh đã giúp tôi! “. Đi theo anh ra khỏi bar Hạ Từ Yên mới mở miệng nói.

“Không có gì!.... Cô là Lina?”

“Vâng! Anh cũng có thể gọi tôi là Hạ Từ Yên! Mà... Anh tên gì? “

“Tôi là Dương Hiểu Phàm“. Anh nở một nụ cười. Đẹp trai thật đó! Hạ Từ Yên bị nụ cười kia làm cho ngây người.

“Sao cô lại làm việc ở chỗ này? “. Câu hỏi của anh làm cô búng tỉnh.

“À...tôi phải làm thêm để kiếm tiền đi học! “

“Cô còn đi học sao? Cô học ở trường nào? “

“Tôi học trường CUNY”

“Cô học kinh doanh? “. Dương Hiểu Phàm hơi tò mò về cô gái này. Ở đất Mỹ không có người thân lại có thể học trường nổi tiếng như vậy.

“Vâng!... Sao anh biết tôi học kinh doanh? “

Dương Hiểu Phàm lại cười: “Vì tôi đã từng học ở đây! “

“Vậy à! Tôi phải gọi anh là tiền bối rồi?... Mong tiền bối chỉ bảo thêm! “. Hạ Từ Yên rất vui vì ở đây cô cũng có thể gặp được người tốt như Dương Hiểu Phàm (Chị ơi! Mới gặp mà đã nói người ta tốt rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 10-1: Tiệc Sinh nhật (1)

Ở công ty Lãng thị.

“Chủ tịch! Chiều nay là bữa tiệc sinh nhật của Hà tiểu thư! Hà Dĩ Thâm mời ngài đến dự! “. A Nhất nói

“Nói với ông ta...chiều nay tôi không rảnh! “

“Chủ tịch... Ông ta nói muốn bàn với ngài về chuyện hôn sự với Hà tiểu thư! “

“Hôn sự? “ Anh nhếch mép cười “Được...nếu ông ta muốn bàn! “

.....

Hạ Từ Di thần thờ ngồi trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ.

\*Cốc..Cốc...\* “Phu nhân! Tôi mang đồ ăn lên cho cô?“. Bác giúp việc bung com đặt lên bàn rồi đi đến chỗ cô.

“Tôi... Không muốn ăn! Bác đem xuống đi!”

“Nhưng mà... Phu nhân từ sáng đến giờ cô không ăn gì cả...ông chủ nói cô phải... “. Chưa kịp nói hết câu, Hạ Tử Di quát lên: “RA NGOÀI!!!!”

“Vâng! “. Bác giúp việc hiểu tâm trạng hiện tại của cô, bà không nói nhiều mà chỉ lặng lẽ bụng mâm cơm ra ngoài.

Lát sau....

“Phu nhân đã ăn cơm chưa? “. Vừa về đến nhà Lãng Thiên lo lắng hỏi bác giúp việc.

“Dạ... Phu nhân không chịu ăn... Thưa ông chủ! “

Nghe đến đây Lãng Thiên có vẻ hơi tức giận: “Mau đưa cơm đây!!! “Nhận cơm từ chỗ bác giúp việc, Lãng Thiên đem lên phòng Hạ Tử Di. Thấy cô ngồi thẫn thờ, anh cất giọng dịu dàng: “Sao em không ăn cơm? “. Đây là lần đầu tiên Lãng Thiên tỏ ra vẻ gần gũi và dịu dàng với người khác.

“Tôi không muốn ăn! “Cô tỏ ra lạnh lùng, không quan tâm đến người phía sau lưng.

“Em nói gì? Nói lại xem nào?! “

“TÔI KHÔNG MUỐN ĂN!!!”

“Còn dám lớn tiếng với tôi? Xem ra...phải dạy dỗ lại em rồi! Tôi hỏi lại lần nữa... Em có ăn hay không? “. Anh tới gần nắm lấy cằm cô, gần giọng

“Tôi không ăn!!! Tại sao.... Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy chứ? Tôi đã làm gì sai?.... Chỉ bằng anh giết tôi đi!”

“Giết em?” Anh cười “Tôi không thể? Nhưng gia đình em thì có thể đấy!! “

“Anh...rất cuộc anh muốn gì? “. Nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt xanh xao, hốc hác của Hạ Tử Di. Đến cuối cùng cô vẫn phải thua anh, nếu không nghe lời anh thì gia đình cô sẽ bị anh đem ra đe dọa.

“Sao lại khóc?.... “Anh đưa tay lau nước mắt cho cô. “Đơn giản thôi, tôi... Muốn bây giờ em phải ăn cơm và chuẩn bị tinh thần đi dự tiệc với tôi? “

“Tại sao... Tôi phải đi dự tiệc...gì đó với anh chứ? “

“Vì em là vợ tôi!” Nói năm chữ ngắn gọn, Lãng Thiên đi ra khỏi phòng.

\*Vợ?... Mình là vợ hán?! Đứng mình là vợ hán! \*

~~~~~  
Hà Gia

“Ba! Con vào có được không? “Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

“Úm... Vào đi con!” Hà Dĩ Thâm lên tiếng. Từ ngoài cửa một cô gái xinh đẹp bước vào. Đó là con gái Hà Dĩ Thâm, cô là Hà Tử Diệp.

“Ba...con có chuyện muốn hỏi ba?”

“Chuyện gì vậy con? Con không chuẩn bị cho tiệc sinh nhật sao? “

“Con đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi! Con...con.muốn hỏi ba là Lãng Thiên...! “Hà Tử Diệp ấp úng nói. Chưa nói hết thì Hà Dĩ Thâm đã biết cô muốn gì nên xen vào:“Con muốn biết Lãng Thiên có đến không chứ gì?“. Nghe Hà Dĩ Thâm nói đến đây, Hà Tử Diệp đỏ mặt. Cô chỉ gật đầu.

“Có! Ba đã cho mời nó rồi! Tối nay nó sẽ tới thôi? “Hà Dĩ Thâm vừa cười vừa nói. Ông rất vui vì cô đã có ý trung nhân mà người đó lại là Lãng Thiên.

“Thôi...con về chuẩn bị đây?“. Cô vui vẻ bước ra khỏi phòng.

7h tối tại Hà Gia.....

Một chiếc xe BWF màu đen sang trọng chạy vào bãi đỗ xe. Chủ nhân của nó không ai khác chính là Lãng Thiên. Anh bước xuống xe rồi sang bên kia mở cửa kéo Hạ Tử Di xuống. Anh ghé sát vào tai cô nói: “Khi còn ở đây... Tốt nhất em nên diễn cho tốt vào! Nếu tôi không hài lòng... Tôi sẽ không biết chuyện gì xảy ra đâu! “

Hạ Tử Di khoác tay anh bước vào bữa tiệc khiến nhiều người ngưỡng mộ.

“Đó không phải chủ tịch Lãng sao?Anh ấy có người yêu rồi ư?“. Cô gái thứ nhất thất vọng nói

“Không thể nào? Anh ấy đã đính hôn với Tử Diệp rồi mà! Cô gái kia có lẽ là loại người không biết xấu hổ bám theo thôi! “. Mạc Tuyết Anh (bạn thân của Hà Tử Diệp) lên tiếng bác bỏ ý kiến của cô gái lúc này.

Tất cả những lời cay độc vừa nãy Hạ Tử Di đều nghe thấy nhưng cô vẫn bình tĩnh khoác tay anh đi vào.

Cô là hạng người không biết xấu hổ đó sao? Cô bám theo anh?

“Lăng Thiên! Anh đến rồi... Em đợi anh từ nãy đến giờ?” “ Hà Tư Diệp thấy Lăng Thiên đến liền vui mừng khôn xiết, cô ta chạy đến chỗ anh.

“Đợi? Hà tiểu thư đợi tôi làm gì?” “

“Anh... Lăng Thiên! Anh sao vậy? Sao anh lại nói như vậy với em chứ?” “ Hà Tư Diệp nắm lấy tay Lăng Thiên.

Lăng Thiên khó chịu hất tay cô ta ra: “Tôi không được nói như vậy sao? Vậy tôi phải làm thế nào với cô đây?” “

“Lăng Thiên... Chúng ta chỉ không gặp có 2 năm, sao anh lại thay đổi đến vậy?... Còn cô gái này là ai?”

Sorry mọi người nhiều! Mấy hôm nay mạng nhà au bị hư nên không đăng chap mới được!!! Thông cảm cho au nha!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-2: Tiệc Sinh nhật (2)

“Cô ấy... Là vợ tôi?” “ Anh thân nhiên nói mà không hề để ý đến thái độ của Hà Tư Diệp. Cô ta sững sờ khi nghe anh nói như vậy.

“Anh nói gì? Cô ta...là vợ anh? Còn em thì sao?” “

“Hà Tư Diệp! Tôi với cô đâu có là gì của nhau?” “ Anh vẫn lạnh lùng trước câu nói của Hà Tư Diệp làm cô ta vô cùng tức giận.

“Lăng Thiên? Anh nói vậy là sao? Không phải anh đã hứa là sẽ cưới em sao?”

“Cưới cô? Vậy mà cô cũng tin là thật sao?” Anh nhếch miệng cười “Tôi nói như vậy để... Mẹ tôi vui về thôi! Còn tôi sẽ không bao giờ...cưới cô!”

“Bốp!” Hà Tư Diệp tát vào mặt Lăng Thiên “Lăng Thiên! Anh nghe cho kỹ đây? Tôi sẽ không bao giờ... Để cho anh lấy người đàn bà khác ngoài tôi đâu!” “ Nói xong cô ta quay lưng bước vào nhà và không quên liếc nhìn Hạ Từ Di.

“Tôi có việc đi một lát! Em cứ ở đây, không được đi đâu đó...biết chưa?” “ Lăng Thiên quay sang nhìn Hạ Từ Di nói. Anh phải tìm Hà Dĩ Thâm nói rõ chuyện này.

“Ông Hà! Lâu quá không gặp!” “ Lăng Thiên đến gần Hà Dĩ Thâm.

“Lăng Thiên! Có việc gì sao? Đã gặp Tư Diệp chưa?” “ Ông ta không biết chuyện lúc nãy nên rất vui khi thấy Lăng Thiên.

“Ông gọi có về thân mật nhĩ? Tôi muốn nói chuyện riêng với ông?”

“Là chuyện gì vậy? Chuyện hôn sự của hai đứa sao?” “ Ông ta lại cười “Nào... Qua đây rồi nói!” “ Lăng Thiên theo Hà Dĩ Thâm đến một chỗ khá ít người.

Chỗ Hạ Từ Di...

“Ồi! Sao đau bụng thế này? Không lẽ bà đi cà đến sao? Sao lại đến ngay lúc này chứ?” “ Hạ Từ Di vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

5' sau, cô đang rửa tay...

“Chị...là Hạ Từ Di phải không?” “ Chợt một cô gái trẻ lên tiếng. Nghe tiếng gọi Hạ Từ Di quay người lại: “Cô là ai? Sao cô lại biết tôi?” “

“Chị không nhớ sao? Em là Lưu Minh Hà... Em gái của anh Lưu Minh đây?” “ Cô gái trẻ kia hơi ngạc nhiên khi Hạ Từ Di không nhận ra mình.

“À...chị nhớ rồi? Em cũng dự tiệc ở đây sao?”

“Dạ... Bạn em là Hà Tư Diệp!... Mà chị...đi cùng ai vậy?” “

Hạ Từ Di hơi ấp úng khi nghe Minh Hà hỏi mình: “À...chị đi cùng...bạn!” “

“Chị không cần giấu em đâu! Lúc nãy em thấy Lăng chủ tịch đi cùng chị rồi? Anh ấy là chồng chưa cưới của chị đúng không?” “ Minh Hà đã biết chuyện này từ lúc anh cô không còn trên đời nữa.

“À....không phải đâu?” “

“Em biết mà! Chị không phải áy náy đâu? Dù sao anh em cũng không còn nữa... Chị nên tìm hạnh phúc mới cho mình.. “

“Em nói sao? Lưu Minh không còn... Nghĩa là sao?” “ Hạ Từ Di mất bình tĩnh khi nghe câu nói của Minh Hà. Cái gì mà anh em không còn chứ? Chắc là cô nghe nhầm thôi!

“Chị vẫn không biết gì sao? Anh em...anh ấy...chết rồi?! “

“Cái gì??? E..em nói sao? Luru Minh...chết rồi?... Kh...không phải đâu... Em nói dối đúng không?? Anh...anh ấy vẫn còn sống...“. Nghe đến đây Hạ Từ Di sững sờ, không tin vào những gì mình nghe. Cô lay lay vai Luru Minh Hà. Không thể như vậy được? Có thể là em ấy gạt mình thôi! Luru Minh không thể...không thể chết được??

“Chị... Thật sự không biết anh em chết rồi sao? “ Luru Minh Hà vẫn không thể tin rằng Hạ Từ Di không biết chuyện này. Sao lại khó tin như vậy?

“Anh ấy... Vẫn còn sống đúng không? Anh ấy chỉ tránh mặt chị thôi... Phải không? “ Nước mắt Hạ Từ Di rơi ướt đầm khuôn mặt.

“Không phải đâu? Chị bình tĩnh đã!.... Anh ấy thật sự...đã chết rồi!!! “

“Tại sao??? Tại sao không ai nói cho chị biết? Tại sao ai cũng giấu chị? Tại sao chứ? “ Hạ Từ Di đau lòng bước ra khỏi toilet. Đi được vài bước, cô đã ngất đi...

“Chị... Chị à? Chị Từ Di? “

~~~~~  
“Tôi muốn từ hôn?“. Giọng nói lạnh như băng của Lăng Thiên vang lên làm Hà Dĩ Thâm giật mình. Ông ta vẫn không hiểu: “Lăng Thiên? Cậu nói gì? Tại sao lại từ hôn?”

“Vì tôi không muốn kết hôn với Hà Từ Diệp! “

“Cái gì? Không lẽ... Cậu đã quên chuyện đã hứa với ông bà Lăng?? “

Anh nhếch miệng cười: “Ông định lấy cha mẹ tôi ra hù dọa sao? Nhưng đó chỉ là trước đây... Còn bây giờ thì ông đừng hòng? “ Câu nói của Lăng Thiên làm Hà Dĩ Thâm giật tít mặt. Thằng nhóc này lại dám nói câu này với ông ta. Tức chết mà!!!

“Chuyện này tôi sẽ nói với cha mẹ tôi... Tôi nghĩ họ sẽ đồng ý hủy hôn thôi? “. Anh nói tiếp.

“Cậu..?? Nhất định... Tôi sẽ nói chuyện với cha mẹ cậu? “

“Tùy ông?” Anh lại cười. Chợt chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Là Hạ Từ Di

“Alo? Anh đến ngay!”

“Alo....cho hỏi.. Chủ tịch Lăng phải không? Minh Hà nói. Nhận ra không phải giọng nói quen thuộc, giọng anh lại trở nên lạnh lùng

“Cô là ai? Từ Di đâu? “

-----  
Hi!!! Chap này được không mọi người??? Góp ý nha!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 11: Em nhìn cho kĩ đây... Tôi không phải Luru Minh?

“Tôi... Cô ấy bị ngất trong toilet? Tôi chỉ giúp cô ấy thôi? “ Vốn định nói tên mình nhưng cô lại nghĩ không cần thiết.

“Được... Tôi đến ngay!” Anh vội vàng chạy đến toilet. Em sao vậy chứ? Tôi mới rời đi mà đã có chuyện rồi?

Lát sau...

“Từ Di...em sao vậy? “Vừa đến nơi thấy Hạ Từ Di đang được một cô gái dìu ra từ toilet, anh không khỏi lo lắng.

“À...tôi vừa vào thì thấy cô ấy bị ngất nên giúp thôi! “

“Cảm ơn cô!” Vì vội vàng đỡ cô nên không kịp hỏi tên cô gái kia mặc dù anh thấy cô ấy rất quen.

“Cho dù anh hai không còn nữa... Nhưng chị hãy cố gắng sống tốt nhé! Chủ tịch Lăng có vẻ rất yêu chị! “

oooooooooooooooooooooooooooo

Lăng gia...

Anh bế cô lên phòng đặt cô xuống giường rồi đắp chăn lại. Ngồi bên giường anh quan sát lúc cô ngủ. Bất giác anh nở một nụ cười rồi cúi xuống đặt lên trán cô một

nụ hôn.

“Luu Minh.... Anh đừng rời xa...em...Luu Minh.” Hạ Từ Di bị ngất nhưng vẫn gọi tên Luu Minh làm Lãng thu hồi dáng vẻ dịu dàng thay vào đó là ánh mắt tức giận giống như muốn giết người.

“Hạ Từ Di.. Em mở mắt nhìn cho kỹ đây... Tôi không phải Luu Minh!!! “ Lãng Thiên hét lên. Tiếng hét làm Hạ Từ Di từ từ mở mắt. “Sao mình lại ở đây? Không phải đang ở trong bữa tiệc sao?”

“Tình rồi sao?.... Bây giờ thì em đã nhìn kỹ chưa... Tôi không phải là Luu Minh! “ Anh nhắc lại lần nữa.

“Tôi...sao tôi lại ở đây! Anh nói gì tôi không hiểu?... “

“Em không hiểu? Hay là cổ tình không hiểu? Ngay cả lúc ngủ em vẫn nhớ đến hắn! Được.... Xem ra không chỉ có một mình em chịu khổ.... “

“Anh...anh muốn làm gì? Nếu anh ghét tôi, hận tôi.. Thì cứ đổ mọi chuyện lên đầu tôi đi...giết tôi cũng được....xin anh đừng làm hại gia đình tôi! “

“Tôi sẽ không bao giờ để em chết....em phải ở bên tôi suốt đời! Không làm hại gia đình em...được...nếu như em quên tên đó và phải ngoan ngoãn nghe lời tôi!”

“...! Được.... Chỉ cần anh đừng làm gì gia đình tôi.. “

“Vậy phải xem thái độ của em...như thế nào đã! “ Lãng Thiên chỉ nói một câu rồi đi ra khỏi phòng.

~~~~~

NewYork....

“Aaa! Tôi xin lỗi? Anh có sao không? “Hạ Từ Yên vội vàng xin lỗi rồi cúi xuống nhặt sách. Xui xẻo thật!

“Là cô??” Người kia hỏi lại. Không ai khác đó chính là Dương Hiểu Phàm. Anh là một trong những học viên ưu tú. Hôm nay anh được mời đến trường để tham dự buổi thi thuyết trình kinh doanh của sinh viên năm cuối.

Nghe tiếng nói quen thuộc cô ngược lên nở một nụ cười : “Ồ...anh là... Dương Hiểu Phàm? “

“Ừm.. Cũng may là cô còn nhớ tôi! Cô cũng tham gia buổi thuyết trình à!”

“Ừ... Tôi học năm cuối rồi! Nhưng mà anh đến đây làm gì vậy? “. Nghe cô hỏi Dương Hiểu Phàm lại cười, không biết cô ngốc hay giả vờ ngốc nữa.

“Cô nghĩ hôm nay là buổi thuyết trình... Thì tôi đến đây để làm gì? “

“Hả? Hay là anh cũng thuyết trình? “ Hạ Từ Yên lại hỏi. Sao có thể chứ? Anh ta đã học xong lâu rồi mà! Sao bây giờ lại có mặt ở buổi thuyết trình này chứ!!. Đang miên man suy nghĩ thì Dương Hiểu Phàm trả lời.

“Ừm.. Thôi tôi đi đây! Cố gắng làm cho tốt vào! “Anh quay đi và không quên nhìn cô nở một nụ cười làm tim cô đập rất nhanh.

Sau buổi thuyết trình..

“Haizz! Cuối cùng cũng xong rồi! Đi ăn cơm không? “ Hạ Từ Yên thở dài rồi khoác vai Mạc Văn Ly.

“Ừm.. Đi thôi! “

“Hạ Từ Yên! “ Hai người đang định đi thì đằng sau có người gọi.

“Dương Hiểu Phàm??? “ Hạ Từ Yên quay lại nhìn Dương Hiểu Phàm. Anh thấy cô dừng lại nên tiến đến gần.

“Đi ăn với tôi không? “ Đột nhiên anh mời làm cô bất ngờ.

“Ồ...tôi có hẹn đi ăn với Văn Ly...”

“Này... Cô đừng quên...còn nợ tôi đấy! “ Dương Hiểu Phàm ghé sát tai Hạ Từ Yên nói nhỏ.

“Ừm.... Văn Ly à! Cậu đi trước nha! Mình có việc đột xuất rồi nên... “

“Ừ...ừ cũng được! Cậu đi đi!” Văn Ly không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn cười nói.

“Đi thôi! “. Dương Hiểu Phàm nắm tay Hạ Từ Yên đi trước bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên, tức giận lẫn ngưỡng mộ của sinh viên trong trường. Lúc này cô gượng đến nổi mặt đỏ như quả cà chua.

Haizz! Chap này hơi ngắn nhưng cũng mong mấy bạn ủng hộ cho tui nha!!! Vote nhiều vô nha! Thấy nhiều vote là tui vui lắm

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Nụ Hôn Đầu

Dương Hiểu Phàm đưa Hạ Từ Yên đến một nhà hàng sang trọng ở Newyork.

“Ồ...anh không cần phải đưa tôi tới nơi sang trọng như vậy đâu! Và lại tôi... Cũng không đủ tiền để trả...”

“Cô nghĩ tôi sẽ để cô trả?”

“Ồ...không phải vậy sao? “Hạ Từ Yên lại ngây thơ hỏi. Đây là lần đầu tiên anh gặp một cô gái ngây thơ như vậy. Thú vị thật!

-----sau khi ăn xong-----

“Đề tôi đưa cô về! “. Dương Hiểu Phàm nói.

“Không... Không cần đâu! Tôi đi taxi cũng được! “

“Tôi nói là đề tôi đưa cô về! “Anh tiến lại gần Hạ Từ Yên.

“Ồ...cảm ơn! “Rồi hai người lên xe về nhà.

“Tạm biệt!” Hạ Từ Yên nở một nụ cười vẫy tay với Dương Hiểu Phàm.

“Ngày mai...tôi đưa cô đi học! “

“Không cần đâu! Vân Ly sẽ đi cùng tôi!”

“Cô nên nhớ... Cô còn nợ tôi! Bây giờ tôi muốn... Em trở thành bạn gái tôi! “Vừa nói Dương Hiểu Phàm đến gần, vòng qua ôm eo Hạ Từ Yên. Hành động này làm cô gượng đỏ mặt vội đẩy Dương Hiểu Phàm ra.

“Tôi... Tôi vào nhà đây!”

“Em muốn đi đâu? Em vẫn chưa trả lời anh?? Có đồng ý không? “Dương Hiểu Phàm vội kéo Hạ Từ Yên lại.

“Tôi... Tôi... “Chưa kịp nói xong thì môi cô đã bị môi anh chặn lại.

“Ừm. Buông...ra!” Lợi dụng lúc cô mở miệng anh đưa lưỡi mình vào bên trong khám phá từng ngóc ngách trong khoang miệng cô. Nụ hôn bất ngờ của Dương Hiểu Phàm làm đầu óc Hạ Từ Yên trống rỗng. Mãi một lúc sau lí trí mới quay về, cô vội đẩy người anh ra rồi thở hổn hển. Thấy vậy Dương Hiểu Phàm cười nhẹ.

“Em cứ suy nghĩ đi...hai ngày nữa trả lời tôi!” Nghe anh nói vậy, mặt cô càng đỏ hơn rồi vội vàng chạy vào nhà.

“Từ Yên! Sao về trễ vậy? “Vân Ly lo lắng hỏi nhưng Hạ Từ Yên không nói gì mà chỉ chạy thẳng vào phòng ngủ.

“Mình sao vậy không biết? Sao lại để cho anh ấy hôn chứ??? Sao lại không phản ứng? Haizzz....làm sao đây!!! “

~~~~~

Sáng hôm sau...

“Sao rồi!! Thích em đó rồi chứ gì? “Một chàng trai ngồi đối diện Dương Hiểu Phàm lên tiếng.

“Không phải thích! Chỉ thấy thú vị! “

“Haizz! Hiểu Phàm à... Nếu không thích người ta thì tiếp cận cô ấy làm gì? “

Dương Hiểu Phàm lại cười: “Chỉ là vui đùa chút thôi! Không có ý định gì cả?... Mà khi nào cậu về Trung Quốc?”

“Chiều nay! Sao? Muốn đi cùng à? “

“Không!!! Chỉ hỏi vậy thôi? Tôi còn một số việc chưa giải quyết! Khi nào về... Tôi sẽ gọi cho cậu đầu tiên! “

“Ok!...khi nào về thì alo cho mình! “

.....

Trung Quốc...

“Tư Diệp Cậu có trong phòng không?” Tuyết Anh gõ cửa phòng Hà Tư Diệp.

“Cậu vào đi!”

“Tur Diệp... Cậu không khỏe sao! Sao mấy hôm nay không ra ngoài?” Mạc Tuyết Anh lo lắng.

“Mình không sao!”

“Thật không?? Hay là vì... Lăng Thiên!” Bị nói trúng tim đen, Hà Tur Diệp thay đổi thái độ.

“Không...mình không sao đâu!”

“Mình biết là cậu yêu Lăng Thiên! Nhưng vì cô gái kia phải không? Cậu đừng lo...” Hà Tur Diệp vội ngắt lời

“Tuyết Anh!... Anh ấy nói thẳng với mình... Anh ấy không yêu mình! Anh ấy muốn hủy hôn!”

Nghe đến đây, Tuyết Anh ngạc nhiên: “Cậu nói gì? Lăng Thiên muốn từ hôn???”

“Ừ...” “Nói đến đây Hà Tur Diệp có vẻ hơi buồn.

“Không được!! Cậu phải tìm cách để Lăng Thiên quay lại! Cô ta chắc chắn chỉ là hạng gái điểm thôi!”

“Mình...! Ừm...mình sẽ không buông tay đâu? Cô ta không có tư cách cướp hạnh phúc của mình?” “Nụ cười nham hiểm nở trên môi Hà Tur Diệp. Nụ cười này sẽ chứa bao nhiêu âm mưu hại người đây?”

Vote nhiều vô nha!!!

Au sợ trong hè này viết không kịp bộ truyện này!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Em muốn tôi phải như thế nào đây?

“Điều tra về cô ta như thế nào rồi?” Hà Tur Diệp ngồi trên sofa đưa mắt nhìn một người đàn ông. Người đàn ông kia đưa cho cô ta một tập hồ sơ.

“Đây!”

Hà Tur Diệp mở tập hồ sơ ra rồi mỉm cười: “Tốt! Tiền đây? Khi nào cần tôi sẽ gọi anh!” Người đàn ông kia gật đầu rồi cầm tiền ra ngoài.

~~~~~

Lăng gia....

“Chào di...Lăng Thiên đâu rồi?”

“Dạ.. Thiếu gia đi làm vẫn chưa về!” bác giúp việc từ trong bếp đi ra.

“Vây à... Tôi có thể gặp Hạ Từ Di không?” Nghe Hà Tur Diệp nói đến đây bác giúp việc hơi bất ngờ.

“Không biết cô có chuyện gì mà cần gặp thiếu phu nhân?”

“Thiếu Phu nhân??? Hạ Từ Di là phu nhân? Bà nghe cho kỹ đây... Tôi mới có tư cách làm phu nhân của Lăng gia...nghe rõ chưa?”

“Ai nói cô có tư cách là thiếu phu nhân?” “Không biết Lăng Thiên đã về từ lúc nào. Nghe Hà Tur Diệp nói như vậy, anh lên tiếng.

“Lăng... Thiên... Anh về lúc nào vậy?” “Cô ta giả vờ như không có gì tươi cười nói. Rồi đi đến khoác tay Lăng Thiên.

“Buông ra!!!” Lăng Thiên nhìn Hà Tur Diệp với đôi mắt lạnh lùng. “Cô nên nhớ... Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi. Cho nên cô không có tư cách đến đây làm phiền tôi!!”

“Lăng Thiên... Cô ta ở đây với anh sao?”

“Đúng! Có gì mà cô thắc mắc... Bây giờ cô ấy đã là vợ tôi thì phải ở đây!?”

“Anh... Em không tin...ba anh nhất định không chấp nhận cô ta!” Hà Tur Diệp tức giận.

“Cho dù ông ta không chấp nhận thì đã sao... Vợ Lãng Thiên tôi chỉ có Hạ Từ Di!!!”

“Anh.... Được! Anh cứ chờ xem...em không để cô ta có cơ hội đó đâu! “Nói xong cô ta tức giận bỏ ra ngoài.

“Thiếu Phu nhân... “ Thấy Hạ Từ Di từ trên lầu đi xuống, thím Trần hơi ngạc nhiên. Sao hôm nay phu nhân lại chịu xuống ăn cơm nhỉ? Không lẽ đã yêu thiếu gia!

“Em ngồi xuống đi... Thím Trần sẽ dọn cơm! “ Lãng Thiên cũng lấy làm lạ khi cô đã không còn cứng đầu như trước. Có lẽ cô sợ anh làm hại gia đình mình?

Hạ Từ Di không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống ăn cơm. Đây là bữa cơm ngon nhất từ trước đến giờ anh được ăn. Đơn giản là vì có Hạ Từ Di cùng ăn nhưng từ suốt bữa ăn cô không nói một lời khiến anh có chút lo lắng.

(Mình đổi cách xưng hô xúu nha!

Gọi Lãng Thiên là thiếu gia còn Hạ Từ Di là thiếu phu nhân nha! Gọi vậy cho trẻ! Còn bà giúp việc gọi là thím Trần nha!)

“Em không khỏe à? Hay là chiều nay tôi đưa em ra ngoài! “

“Không cần! Tôi vẫn bình thường! Tôi no rồi! “Nói xong cô đi thẳng lên phòng. Lãng Thiên tức giận đi theo Hạ Từ Di lên phòng. Anh nắm tay cô lại.

“Rốt cuộc... Em muốn tôi phải như thế nào đây? “

“Anh hỏi tôi muốn như thế nào là sao? Không phải tôi đã làm những gì anh muốn sao?... Bây giờ...anh lại muốn gì nữa đây??? “Nước mắt cô lăn dài trên má, cô nhìn thẳng vào mắt anh hỏi. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô rồi nở một nụ cười: “ Em nói đã làm những gì tôi muốn sao? Nhưng nó vẫn chưa là gì cả? “

“Anh nói như vậy là sao? “

“Tôi muốn...em phải làm tốt nghĩa vụ của...một người vợ! “ Lãng Thiên vòng tay qua eo cô làm cô giật mình đẩy anh ra.

“Anh..! “ Lãng Thiên không để Hạ Từ Di nói xong thì đã cúi xuống hôn ngẫu nhiên môi cô. Hạ Từ Di không ngừng lắc đầu muốn tránh xa khỏi anh, cho dù có gãy gậy thế nào cũng không thoát, cho đến môi cùng môi hấp dẫn nhau không thể thỏa mãn, anh cúi đầu không ngừng gặm cắn cái cổ mảnh khảnh của cô. Từ Di mở miệng dùng hết sức lực toàn thân cắn cánh tay bắp thịt săn chắc của anh. Đau đớn từ trên cánh tay truyền tới làm cho hành động xâm lược của Lãng Thiên ngừng lại nhưng vẫn không buông cô ra. Anh nghiêng mặt dùng khóe mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Di vì tức giận mà đỏ lên. Trông thật đáng yêu làm anh không thể dừng hành động chiếm đoạt cô.

Mọi người nhớ ủng hộ mình nha!!!

Từ chap này trở đi sẽ cực kỳ hấp dẫn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lưu Minh... Cứu em...

“Em muốn tự mình nhả ra hay là muốn để tôi ra tay.” Âm thanh nhẹ đến không thể nhẹ hơn lọt vào tai Hạ Từ Di làm cho trái tim cô thấy rét run lên. Rõ ràng là miệng cắn đến rất đau rồi nhưng cô vẫn chưa muốn nhả ra. Trong miệng đã có mùi vị mặn mặn, là mùi máu tanh sao? Hàm răng cô đã cắm vào da thịt anh, làn da bị cắn rách, máu bắt đầu thấm ra bên ngoài, áo sơ mi trắng cũng dính lây màu đỏ chói mắt.

“ Không cần” Hạ Từ Di rút cuộc há miệng ra, cảm giác lạnh dưới váy làm cô hoảng sợ biến sắc.

“Bây giờ biết sợ rồi sao? Đã muộn rồi, không còn kịp đâu!“ Trong mắt Lãng Thiên hiện lên đầy lửa nóng, cô càng từ chối, anh lại càng muốn có được.

“Anh là ác ma, ác ma. Buông tôi ra, buông tôi ra.....” Cảm giác đau nhói truyền tới tứ chi, Hạ Từ Di đau đớn khóc thành tiếng. Anh ta là một con quỷ, một con quỷ không có tim nên mới đối xử với cô như vậy.

Nhục nhả và đau đớn khiến Hạ Từ Di hận không thể ngắt đi, cô không muốn tiếp tục tình tảo như vậy.

“Đúng vậy, tôi chính là tên ác ma. Mà tên ác ma này ngay lập tức sẽ làm em muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.” Một tay kia của Lãng Thiên cời quần áo của mình ra, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc của một người đàn ông.

“Không cần, không cần, cầu xin anh đừng như vậy....Lưu Minh.... cứu em cứu em.....” Hạ Từ Di như điên cuồng gào thét cái tên kia. Nghe được cái tên quen thuộc đó, Anh lập tức bình tĩnh lại. Anh nắm chặt cằm cô lần nữa, dùng giọng điệu lạnh lẽo đến cùng cực nói.

“Tôi nhắc cho em nhớ! Nếu như em còn nhắc đến cái tên đó một lần nào nữa... Thì tôi sẽ cho cả gia đình em xuống địa ngục!!! “ Anh nói xong thì cầm áo đi ra ngoài.

Hai mắt Hạ Từ Di rung rung, kéo quần áo xóc xếch của mình rồi chạy vào nhà tắm. Cô muốn xóa đi tất cả các dấu vết anh để lại lúc này.

~~~~~

“Ông Hà! Đạo này khỏe chứ? “ Lãng Thiếu Đường cười nói với Hà Dĩ Thâm

“Anh Lãng... Lâu rồi không gặp! Anh về khi nào vậy? “

“Tôi vừa về sáng nay!... Tư Diệp và Lãng Thiên thế nào rồi! Tôi về là để bàn chuyện kết hôn của tụi nó đây!!”

“Tôi cũng đang định nói chuyện đó đây!... Lãng Thiên nó nói là muốn hủy hôn!” Hà Dĩ Thâm buồn bực nói

Nghe vậy Lãng Thiếu Đường đổi thái độ: “Cái gì??? Lãng Thiên nó muốn hủy hôn? Tại sao lại như vậy? “

“Ông Lãng... Ông tự về mà hỏi thẳng con của ông đi! Tôi mong ông sẽ thuyết phục được nó! “

“Được rồi.... Tôi phải làm rõ chuyện này! Ông yên tâm! “ Lãng Thiếu Đường bước đến vỗ vai Hà Dĩ Thâm. Sau khi Lãng Thiếu Đường quay đi ông ta còn nở một nụ cười thâm độc.

Lãng Thiên.. Cậu không ngờ chứ gì? Trước sau gì cũng phải lấy con gái tôi... Đến lúc đó CEO sẽ trở thành một trong những công ty lớn nhất Trung Quốc!

Công ty ICBC (tập đoàn Lãng Thị)

Lãng Thiếu Đường bước đến chỗ tiếp tân.

“Nói chủ tịch xuống đây gặp tôi! “

“Vâng...ngài chờ một chút!” Cô tiếp tân lễ phép nói rồi bấm điện thoại kết nối với phòng chủ tịch.

“Chủ tịch... Có người đến tìm ngài?” “ Đây là công ty riêng của Lãng Thiên nên mọi người không biết Lãng Thiếu Đường là cha Lãng Thiên.

“Ai?” Lãng Thiên chỉ để lại một chữ lạnh lùng.

“Dạ... Ông ấy... “. Đến đây, điện thoại đã bị Lãng Thiếu Đường giật.

“Là ba! Con có rảnh để gặp ông già này không? “

Nghe vậy Lãng Thiên liền thay đổi thái độ: “Là ba à! Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói! “ Anh cúp máy rồi đi thẳng xuống chỗ tiếp tân.

Sắp đi học rồi mọi người ơi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ông không có tư cách nhắc đến mẹ tôi!

“Chúng ta vào phòng nói chuyện! “ Lãng Thiên vừa nói vừa đi thẳng vào căn phòng đối diện.

“Mời ngồi! “ Giọng nói lạnh lùng của Lãng Thiên vang lên.

“Hôm nay ta đến đây là muốn hỏi con một số chuyện! “

“Có chuyện gì... Mà ông phải đến tận đây!”

“Vậy ta vào thẳng vấn đề!... Tại sao con muốn hủy hôn? “ Giọng Lãng Thiếu Đường có vẻ nghiêm túc nhưng Lãng Thiên lại mỉm cười.

“Thì ra là chuyện này... Tôi định nói với ông nhưng ông đã nói trước rồi? “

“Ta hỏi con tại sao? “ Giọng Lãng Thiếu Đường có phần lớn hơn thể hiện sự tức giận.

“Tại sao... Đơn giản là vì...tôi không yêu Hà Tư Diệp? Đã đủ chưa? “

Câu trả lời của Lãng Thiên làm Lãng Thiếu Đường càng tức giận hơn: “Con nói gì? Không yêu? Con muốn ta tức chết sao?.... Nếu không yêu...tại sao lại đồng ý hôn ước? “

“Là vì lúc đó tôi còn trẻ con...tôi còn ngu ngốc nên mới nghe theo quyết định của ông? Nhưng bây giờ thì khác rồi!..... Như vậy đã được chưa? “

“Không lẽ con quên những gì đã hứa với mẹ con sao?” Nghe Lăng Thiểu Đường nhắc đến mẹ, Lăng Thiên ánh mắt đầy sát khí nói

“Ông im đi!!! Ông không có tư cách nhắc đến mẹ tôi!... Phải.. trước đây là tôi hứa sẽ kết hôn với Hà Tư Diệp! Nhưng đó chỉ là quá khứ... Còn bây giờ thì đừng hòng?” Lăng Thiên nói xong thì đi ra ngoài mang theo vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ.

~~~~~
Newyork...

Hạ Từ Yên vừa ra khỏi nhà thì gặp Dương Hiểu Phàm đứng trước cửa. Cô áp úng nói

“Sao...anh lại ở đây?”

“Em quên... Là tôi đến đưa em đi học sao?”

“Tôi tự đi được! Không cần phiền anh!” Cô vừa quay đi thì anh kịp nắm tay cô lại rồi nói nhỏ.

“Em quên chuyện tôi nói rồi sao? Em còn chưa trả lời tôi nữa?”

“Trả... Trả lời?”

“Đúng.. Tôi đang đợi câu trả lời của em!” Dương Hiểu Phàm nở một nụ cười.

“Tôi.... Nhưng vẫn chưa đến 2 ngày mà...”

“Tôi sắp về nước! Nên tôi không còn nhiều thời gian để đợi em... Tôi cho em thời gian đến chiều ngày mai! Nếu em không trả lời nghĩa là...đồng ý!”

Nghe anh nói về nước, cô lại cảm thấy hơi buồn. Sao mình lại có cảm giác lạ như vậy?

“Lên xe đi!”

=====Trường đại học=====

“Lát nữa tôi sẽ đến đón em!” Dương Hiểu Phàm đặt trên trán cô một nụ hôn làm tim cô đập rất nhanh nó giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Từ Yên.... Sao đi trễ vậy?” Vân Ly lo lắng hỏi.

“À...mình ngủ quên?”

“Vậy à...ngồi xuống đi! Mình có chuyện muốn hỏi cậu?” Vân Ly kéo tay Hạ Từ Yên ngồi xuống

“Chuyện gì?”

“Người lúc nãy đưa cậu đi học là ai?”

“Ai? Ai đâu chứ?” Hạ Từ Yên tỏ ra như không biết chuyện gì.

“Đừng giấu mình! Mình thấy cả rồi!.... Sao cậu quen được anh ấy thế?”

“Ồ.... Mình...?! Nhưng mà sao cậu biết anh ta?”

“Hà??? Cậu không biết anh ấy sao?” Vân Ly trừng mắt ngạc nhiên nhìn Hạ Từ Yên. Dương Hiểu Phàm nổi tiếng như vậy sao lại không biết được chứ?

“Không biết!”

“Haizz! Anh ấy hơn tụi mình 4 tuổi là một trong những sinh viên ưu tú của khoa ngoại thương đó. Những năm gần đây còn là giảng viên đại học nữa!!! Cậu thực sự không biết gì sao?”

Hạ Từ Yên như đã hiểu ra điều gì đó: “Thảo nào anh ấy....lại có mặt ở buổi thuyết trình lần trước!”

“Đương nhiên!.... Cậu thật là..! Mà cậu và anh ấy tiến triển tới đâu rồi?.... Đã hôn chưa?” Vân Ly tò mò hỏi làm Hạ Từ Yên đỏ mặt.

“Đâu....đâu có! Mình chỉ gặp anh ấy vài lần thôi!”

“Đừng giấu nữa.... Khai thật đi!”

“Không có gì thật mà.... Đến giờ vào học rồi... Đi thôi!” Hạ Từ Yên kéo Vân Ly vào lớp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lãng Thiên tức giận

Sau giờ học....

“Vân Ly này... Ví dụ thôi nhé! Nếu như... có người chỉ vừa mới quen tỏ tình với cậu...thì cậu nghĩ sao?”

“Hả??? anh ấy tỏ tình với cậu?” Vân Ly không thể tin những gì mình vừa nghe. Người nổi tiếng như anh ấy sao có thể? Mặc dù Từ Yên rất đẹp.

“Không phải đâu?? Mình chỉ ví dụ thôi.... Không phải anh ấy tỏ tình với mình? Nhưng mà nếu là cậu thì cậu nghĩ sao?”

“Nếu như chỉ vừa mới quen...thì Cứ thử đi chơi và lần với người đó xem? Nếu cảm thấy khi ở bên cạnh người đó rất vui và hạnh phúc.... thì cứ thử hẹn hò xem!”
Nghe vậy Hạ Từ Yên mỉm cười. Có lẽ cô thích Hiểu Phàm rồi chẳng?

“Ê...Từ Yên... Cậu nhìn kia? người ở ngoài cổng hình như rất quen?”

Hạ Từ Yên giật mình nhìn ra phía cổng trường. Hả??? Dương Hiểu Phàm? Sao anh ta lại ở đây? Chết rồi... Nếu anh ta vào đây thì mình chết mất! Làm sao đây??

“À... Vân Ly... Mình có việc phải đi trước đây? Cậu về sau nhé? “Nói rồi cô lén đi bằng đường khác ra ngoài.

“Phù.... May quá! Nếu không kịp đi chắc mình trở thành tâm điểm của mọi người mất? “Hạ Từ Yên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô không để ý đằng sau có người đang đi tới. Không ai khác đó chính là Dương Hiểu Phàm. Anh biết cô vì muốn tránh mặt anh nên đi bằng đường khác.

“Em có mệt lắm không?” Giọng nói quen thuộc vang lên làm Hạ Từ Yên giật mình. Cô quay lại phía sau.

“Anh...anh...”

“Em giỏi lắm? Dám tránh mặt tôi? “Anh nở nụ cười nham hiểm.

“Tôi... Tôi...có việc phải đi rồi! Tạm biệt! “Cô vội vàng chạy đi thì anh kịp kéo tay cô lại ép sát vào tường.

“Còn nói dối? Xem ra phải trừng phạt em rồi!! “Anh vừa cúi xuống thì cô vội bịt miệng mình lại rồi đẩy người anh ra.

“Đồ biến thái!!! “

“Đi với tôi! “Anh kéo cô lên xe rồi khóa cửa lại làm cô càng tức giận.

“Anh...muốn làm gì? Mở cửa ra!!!”

“Tôi đưa em đi ăn! “Anh quay sang nhìn Hạ Từ Yên rồi lái xe đi.

Hà gia....

Hà Từ Diệp và Tuyết Anh đang cùng nhau cắm hoa.

“Từ Diệp... Cậu để yên cho cô ta như vậy sao?”

“Hà Từ Diệp mình là ai chứ? Mình không bao giờ để cô ta kết hôn với Lãng Thiên đâu? “Hà Từ Diệp có vẻ tự tin nói với Tuyết Anh. Vì cô ta biết Lãng Thiếu Đường phản đối chuyện này.

“Nghe nói ông Lãng về nước rồi à?”

“Ừm... Thật đúng là ông trời giúp mình! “Hà Từ Diệp cười thỏa mãn.

“Cậu nên tận dụng cơ hội này... Biết đâu sẽ giữ được Lãng Thiên ở bên cậu!”

“Nhưng trước hết... Phải dạy dỗ Hạ Từ Di trước đã!! “Hà Từ Diệp cắt mạnh bông hoa trên tay.

“Alo.... Anh Thiên! Tối nay đi bar không? “Chu Đức Thành nói.

“Cậu về nước rồi sao? “Lãng Thiên vẫn lạnh lùng nói.

“Ừ... Tối nay 8h tại C-Clucb”

“Được rồi!! “Lãng Thiên cúp máy rồi một mồi tưa đầu ra sau ghế.

BAR C-CLUCB....

“Anh Thiên... Em ở đây?” “Chu Đức Thành đưa tay ra hiệu cho Lăng Thiên vị trí của mình.

“Gọi tôi ra đây có việc gì?”

“Này! Có chuyện gì sao? Hôm nay anh hơi căng thẳng quá đó! Có gì không vui à?” “Chu Đức Thành cười rồi vỗ vai Lăng Thiên.

“Không có gì!!!” “Anh vẫn tỏ ra lạnh lùng rồi cầm chai rượu lên uống. Chu Đức Thành vẫn kiên nhẫn hỏi.

“Em nghe nói Hà Tư Diệp về Trung Quốc rồi? Anh khó chịu vì chuyện này sao?”

“Không!!..... Tại sao phải khó chịu vì cô ta?”

“Vậy.... Anh có định kết hôn với Hà Tư Diệp không?”

*Choảng! * Chai rượu trên tay Lăng Thiên rơi xuống đất làm Chu Đức Thành giật mình.

“Tốt nhất cậu đừng nhắc đến cô ta trước mặt tôi!!! Nếu làm trái thì đừng trách tôi?” “Lăng Thiên quát lên làm mọi người xung quanh hoảng hốt. Về mặt anh lúc này chẳng khác gì là muốn giết người. Nói xong, anh đi ra khỏi bar bỏ lại một mình Chu Đức Thành ngồi đó ngạc nhiên.

“Sao lạ vậy? Mình nói sai sao? Haizz.... Phản ứng mạnh như vậy chắc là có chuyện rồi!!!”

Chap này hơi ngắn!

Dạo này au cạ ý tưởng rồi? Ai có ý tưởng gì mới thì cmt cho au nha!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Lăng gia.....

“Chào thăm! “Thím Trần vừa ra mở cửa thì đã thấy Hà Tư Diệp. Rốt cuộc cô ta đến đây làm gì?

“Có Hà Tư Di ở nhà chứ ạ?”

“À.... Có thưa Hà tiểu thư! “Nghe thím Trần nói vậy cô ta đi thẳng vào trong nhà nhìn xung quanh.

“Thím có thể mời.... Cô ấy xuống đây được không? Tôi có chuyện cần nói! “Nhìn Hà Tư Diệp có vẻ nghiêm túc nên thím Trần vội chạy lên phòng gọi Hà Tư Di.

“Thiếu phu nhân.... Có Hà tiểu thư đến tìm cô!!”

“Hà tiểu thư? “Hà Tư Di hơi ngạc nhiên, cô không quen biết ai họ Hà cả.

“Thôi được rồi.... Tôi xuống ngay!!!”

-----Lát sau-----

“À..... Chào cô Hà! “Hà Tư Diệp thấy Hà Tư Di từ trên lầu đi xuống liền mỉm cười như đã rất thân thiết.

“Cô là.... “Hà Tư Di vẫn chưa nhớ ra cô ta là ai nên Hà Tư Diệp vội ngắt lời.

“Tôi là Hà Tư Diệp! Hôm trước cô cũng có mặt ở bữa tiệc sinh nhật của tôi đúng không?”

“Tiệc sinh nhật?..... À cô là vị tiểu thư hôm đó! “Đến bây giờ Hà Tư Di mới biết cô ta là ai.

“Đúng! Là tôi..... Hôm nay tôi đến đây và có việc muốn nói rõ với cô!”

“Việc gì mà Tiểu thư phải đến tận đây?”

“Nếu đã như vậy thì tôi không ngại nói cho cô biết.....tôi là vợ sắp cưới của Lăng Thiên!”

“Vợ sắp cưới? “Hà Tư Di ngạc nhiên, vậy anh ta còn muốn cưới mình. Hay là nhân cơ hội này từ chối anh ta.

“Đúng! Tôi biết cô đang có ý đồ gì với Lăng gia..... tôi là vợ sắp cưới của anh ấy cho nên tôi khuyên cô hãy bỏ ý định gả vào Lăng gia đi!”

“Tôi có ý đồ??? Tiểu thư à.... Tôi chẳng có ý đồ gì với Lăng gia cả? Chính Lăng Thiên.... “ Hạ Tử Di chưa kịp giải thích thì cô ta đã ngắt lời.

“Không có ý đồ gì???” Hà Tư Diệp cười giễu “ Cô đừng hòng gạt người.... tôi không dễ dàng bị cô lừa gạt đâu! Hôm nay tôi cảnh cáo cô thôi.... Nếu cô không biết rút lui thì đừng trách tôi độc ác? “ Vừa nói xong Hà Tư Diệp vội quay đi.

“Cô.....” Hạ Tử Di ngồi xuống sofa đầm chiêu suy nghĩ về chuyện lúc nãy Hà Tư Diệp nói. Cô ta là vợ Lăng Thiên? Nếu đã như vậy thì anh ta có ý đồ gì với mình?

“Thiếu phu nhân! Cô không sao chứ? “ thím Trần cất ngang dòng suy nghĩ.

“Hà???” Hạ Tử Di giật mình hỏi.

“Cô không sao chứ? Hà tiểu thư đã nói gì với cô à? “

“Không.....không có gì cả? “ Hạ Tử Di cười nhưng trong lòng lại thắc mắc. Mình có nên hỏi thím Trần về cô ấy không nhỉ? Chắc chắn thím Trần biết rõ chuyện này!

“À....nếu không có gì thì thiếu phu nhân cứ ở nhà nghỉ ngơi đi! Tôi ra ngoài mua ít đồ! “

“Ồ.....thím Trần.... Thím ra ngoài à? “ Nghe thím Trần nói, cô nghĩ đã ở Lăng gia lâu như vậy rồi mà chưa ra ngoài! Hay là mình cũng theo thím ấy ra ngoài rồi về thăm mẹ.

“Dạ.... Thiếu phu nhân có gì cần mua à?”

Cô vội xua tay: “Không! Chỉ là tôi muốn ra ngoài mua ít đồ dùng cá nhân thôi! “

“À.....vậy thiếu phu nhân cần gì? “

“Tôi muốn tự đi mua!!!!” Hạ Tử Di vào thẳng vấn đề. Cô rất nhớ nhà, nhớ ba mẹ. Mặc dù họ đã dùng cô để đổi sự tự do. Dù sao họ cũng là người đã sinh ra cô, cho cô cuộc sống mà nhiều người mơ ước.

“Nhưng mà.... Thiếu phu nhân.... Thiếu gia dặn tôi không được để cô ra khỏi nhà! Nếu không cậu ấy sẽ giận....”

“ Thím Trần à.....Có cần phải như vậy không chứ? Dù sao thì thím cũng đi cùng tôi mà....” Hạ Tử Di cố nài nỉ.

“Thiếu phu nhân à..... Tôi! Hay là cô gọi cho thiếu gia đi! Biết đâu khi cô chịu nói chuyện với cậu ấy thì...cậu ấy sẽ đồng ý! “

“Gọi cho Lăng Thiên? Tôi..... “ Cô ngập ngừng không muốn gọi cho anh.

“Nếu thiếu phu nhân không gọi thì..... Tôi không có cách nào đưa cô ra ngoài... “

“Thôi được rồi!..... Tôi gọi.... “ Cô chạy lên lầu thay đồ sau đó thì giả vờ cầm điện thoại như đang nói chuyện với ai đó rồi cúp máy.

“Vây..... Thiếu phu nhân! Bây giờ chúng ta đi thôi! “

Trung Tâm Thương Mại...

Sau khi mua đồ xong

“Thím ở đây chờ tôi nha.....tôi đi vệ sinh một lát! “ Hạ Tử Di thấy đây là thời điểm tốt để về nhà thăm cha mẹ.

“Để tôi đi với thiếu phu nhân.... “

“Không! Tôi lớn rồi mà..... Không sao đâu? Tôi sẽ trở lại ngay!” Cô cười rồi chạy về hướng nhà vệ sinh. Sau đó lén lút chạy ra lối thoát hiểm ở trung tâm thương mại.

~~~~~Lát sau....~~~~~

“Thiếu phu nhân! Cô ở đâu vậy? “ Thím Trần thấy đã lâu rồi mà Hạ Tử Di chưa ra nên vội chạy vào nhà vệ sinh tìm nhưng vẫn không thấy đâu Không lẽ đã xảy ra chuyện gì? Không được..... Phải làm sao đây? Có nên gọi cho thiếu gia không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hạ Tử Di về nhà

“Alo.....thiếu gia! Thiếu phu nhân.... “ Thím Trần ấp úng không dám nói chuyện cô tự nhiên biến mất với Lăng Thiên vì biết anh sẽ rất tức giận.

“Cô ấy thế nào? “

“Hôm nay.....thiếu phu nhân đi ra ngoài mua vài thứ..... Lúc đi về, cô ấy nói muốn đi vệ sinh.....nhưng đến giờ vẫn không thấy.... “ Nghe được những lời này từ thím Trần khiến Lăng Thiên như điên lên. Anh vội vàng cúp máy rồi gọi cho A Nhất.

“Mau sai người đi tìm Từ Di ngay lập tức!!!!” Giọng Lăng Thiên đầy nguy hiểm khiến A Nhất cũng phải sợ.

“Vâng!”

~~~~~Nhà Hạ Từ Di~~~~~

“Mẹ.... Con về rồi! ‘Hạ Từ Di vừa bước vào nhà thì thấy bà Hạ đang ngồi trên sofa

“Di Di.....con về rồi sao?” bà Hạ nghe giọng quen thuộc thì ngẩng đầu lên. Bà có hoa mắt không đây? Cô về thăm bà sao?

“Mẹ..... Con xin lỗi..!”

“Không..... Không là ba mẹ có lỗi... ba mẹ để dùng con để....” bà Hạ nói mà nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt. Bà bước đến bên cạnh Hạ Từ Di, đưa tay vuốt tóc cô.

“Dạo này con ốm quá..... Có phải cậu ta đối xử không tốt với con không?”

“Không! “ Cô lắc đầu. Cô không muốn vì việc này mà khiến mẹ cô bận tâm.

“À.....Mẹ dạo này Từ Yên có gọi về nhà không? “

“Có..... Nó vẫn sống tốt! Con đừng lo.....còn chuyện của con sao rồi? Lăng Thiên có hành hạ con không? tất cả đều là do ba mẹ.... ba mẹ vô dụng... ba mẹ không lo được cho con...”

“Không.....! Con ở Lăng gia rất tốt! Hấn không làm gì con cả.....mẹ đừng lo!” Hạ Từ Di nói vậy để mẹ không cần lo về chuyện của mình.

--Reeng...reng.....-- tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

“Alo.....” bà Hạ bước đến nghe máy.

“Hạ Từ Di có ở nhà các người không?” giọng Lăng Thiên lạnh lẽo hỏi.

“Cho hỏi ai vậy?”

“Lăng Thiên..... Hạ Từ Di có ở nhà các người không?” Lăng Thiên có vẻ tức giận.

“Có.... Nó đang ở đây... cậu Lăng à...? “ bà Hạ biết đó là Lăng Thiên thì có hơi ngạc nhiên. Không phải chứ? Chẳng lẽ Lăng Thiên không biết Từ Di về nhà.

*tút.... Tút *

“Ai vậy mẹ? “ Hạ Từ Di hỏi.

“Là Lăng Thiên? “

Hạ Từ Di hoảng hốt khi nghe mẹ mình nói. Không xong rồi! Lúc này là cô trốn về nhà một lát, nghĩ là mình sẽ quay lại kịp.... Không ngờ.....!

“Mẹ..... Mẹ à...con về trước đây! Con sẽ gọi cho mẹ sau!” cô nói xong vội chạy thẳng ra cổng.

“Di Di....con!” bà Hạ vội theo gọi nhưng cô đã đi mất hút.

~~~~~

Cô vội vàng lên taxi về Lăng gia...

“Cô.... Rốt cuộc đã về! “ giọng Lăng Thiên lạnh như băng vang lên làm cô hơi sợ hãi.

“Tôi..... Xin lỗi! “ cô cắn môi nói lí nhí. Cô sợ nếu không xin lỗi, hấn sẽ gây khó dễ cho gia đình cô.

“Cô làm gì mà phải xin lỗi! “

“Tôi.... Tôi chỉ định về nhà một chút rồi....sẽ quay lại.... “ cô chưa kịp nói hết câu thì anh đã đi tới đưa tay nắm lấy cằm cô, anh cười nhếch mép.

“Về một chút??..... Chuyện này cũng không là gì? Tôi có thể tha thứ được! “

“Thật sao???” cô nghe vậy liền vui mừng nói.

“Nhưng.... chuyện Cô nói dối thì không thể!”

“Tôi..... Tôi.... “

“Tôi nói cho cô biết.....kể từ bây giờ trở đi cô chỉ được ở trong phòng! Không được phép ra ngoài nửa bước....trừ khi tôi cho phép! Nếu không....đôi chân này của cô sẽ vĩnh viễn không đi được... “ anh thả cằm của cô ra rồi nói.

“Thím Trần.... Đưa thiếu phu nhân lên phòng rồi khóa cửa lại! Không có lệnh của tôi.... Không ai được phép mở cửa! Nghe rõ chưa? “

“Dạ! “ thím Trần gật đầu rồi đưa Hạ Từ Di lên phòng khóa cửa lại.

Thím Trần..... Đừng mà.... Đừng nhốt tôi.... “ cô đập mạnh cánh cửa kêu to. Cô không muốn bị người ta giam cầm như một tù nhân! Đến giờ ăn thì cho ăn....Đến giờ ngủ thì đi ngủ! cô không muốn như vậy?

“Thiếu phu nhân à.... Tôi xin lỗi! Tôi chỉ có thể nghe lời của Thiếu Gia....cô ở trong phòng nghỉ ngơi đi! Tôi sẽ đem cơm lên cho cô! Cô đừng lo... cô Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời....thiếu gia sẽ đối xử tốt với cô!” thím trần không còn cách nào khác là phải nghe lời Lăng Thiên.

“Không..... Thả tôi ra....” cô gào khóc trong tuyệt vọng. Vậy là từ nay cô phải sống cuộc sống của một tù nhân sao? Cô thực sự không muốn! Lăng Thiên anh thật ác độc!

~~~~~

Mọi người thấy sao?? Từ bây giờ trở đi chị nữ chính của chúng ta sẽ bị ngược một chút! Mọi người thích ngược nhiều hay ít đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Không trả lời nghĩa là ....đồng ý!

Newyork

“Cảm ơn anh...” Ngồi trên xe, Hạ Từ Yên lên tiếng.

“Về chuyện gì? “

“Đã đưa tôi đi ăn! “ cô ngây thơ trả lời làm anh bật cười. Anh còn tưởng có chuyện gì cô mới cảm ơn. Không ngờ lại là chuyện bữa ăn.

“Anh cười gì đấy? “ cô nhăn mặt hỏi.

“À không có gì! “ nói xong anh chăm chú lái xe, không khí trở nên im lặng.

Chiếc xe Ferrari của anh dừng lại ở một vùng đất cách xa thành phố. Cô ngạc nhiên hỏi

“Anh....đưa tôi đến đây làm gì? “

“Đi chơi! “ anh trả lời ngắn gọn.

“Đây là nơi hoang vắng... Anh đưa tôi đến đây là có ý đồ gì?.... Tôi nói cho anh biết, anh không được làm bậy đó!” Về mặt cô có chút lo lắng. Anh rốt cuộc có ý đồ gì chứ? Rõ ràng anh là tên biến thái, sao cô lại đồng ý đi với anh chứ?

“Em nghĩ sao.....thì là vậy đấy!!! “ anh cười nham hiểm rồi ghé sát mặt cô. Hạ Từ Yên vội vàng đẩy anh ra rồi dùng tay che ngực lại. Mặt đỏ bừng lên

“Tôi đùa thôi! Xuống xe đi.... Tôi đưa em đến một nơi! “

“Đi đâu vậy? “ thấy anh đã xuống xe, cô vội chạy theo.

Anh dừng lại ở một ngôi nhà cũ, rồi quay lại nói với cô.

“Vào thôi! “

“Ừ....” Hạ Từ Yên theo anh vào bên trong căn nhà. Mặc dù đã cũ nhưng vẫn rất sạch sẽ như mỗi ngày đều có người quét dọn. Nội thất trong căn nhà rất đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế cũ, một kệ sách sát cửa sổ và một cái lò sưởi. Đang say sưa ngắm căn nhà thì câu nói của Dương Hiểu Phạm làm cô bừng tỉnh.

“Em nhìn gì vậy? Đi thôi! “

“À.....không có gì? “ Cô đi theo anh đến một vườn hoa.

“Woa!!! Đẹp thật đó..... là anh trồng à?”

“Không!.... là mẹ tôi trồng!”

“Cái này..... Là hoa Lavender? “ Hạ Tử Yên bước đến bên cạnh những bông hoa màu tím.

“Ừ...là trước đây mẹ tôi trồng!” Ngừng một lát Dương Hiểu Phạm đi đến bên chiếc xích đu ngồi xuống, về mặt trầm tư “Em biết nó có ý nghĩa gì không? Nó mang ý nghĩa chờ đợi tình yêu! “

“Chờ đợi tình yêu? Là tình yêu của ai?”

“Đó là tình yêu của bố tôi! Bố tôi chưa bao giờ dành tình yêu cho mẹ tôi.... cho nên bà ấy cứ mãi đợi....!” nói đến đây anh lại cười giễu.

“Vậy... Mẹ anh đã sống ở đây sao?”

“Ừ.... từ khi tôi ra đời...tôi chưa bao giờ được nhận tình thương của ông ta! ông ta xem tôi như là một đứa con hoang! Cho nên tôi và mẹ tôi phải sống ở đây cho đến khi bà ấy qua đời!”

“Mẹ anh.....bà ấy mất rồi sao? Tôi.... Tôi xin lỗi.... Tôi không cố ý!! “ Hạ Tử Yên bước đến ngồi cạnh anh. Cô không ngờ đằng sau vẻ công tử nhà giàu kia lại là một tuổi thơ không hạnh phúc. Thấy Hạ Tử Yên áy náy xin lỗi, Anh chỉ cười, đưa tay vuốt tóc cô

“Không sao?? Dù sao cũng là do tôi kể cho em nghe trước!.....em không cần xin lỗi! “

“Ồ... tôi đi tưới cây nhé! “ đỏ mặt trước hành động của anh cô vội lảng sang chuyện khác

“Vậy chúng ta cùng tưới!” Dương Hiểu Phạm đứng dậy cầm vòi nước đến chỗ cô.

“Aaa! Anh làm gì vậy? “ nhân lúc cô không để anh cầm vòi nước đưa về phía cô làm nước văng tung tóe.

“Tôi có làm gì đâu? Chỉ lỡ tay thôi! “

“Anh...” cô không biết nói gì nên cầm vòi nước xịt lại vào người anh.

“Hạ Tử Yên.... Em giỏi lắm! “

“Aaa...đùng mà! “

“Hahaha....xem em có còn dám xịt nước vào người tôi! “

Hai người cứ xịt nước lẫn nhau cho đến khi cả hai ướt tơi tả.

*****

“Em vào nhà đi! Ở đây lạnh lắm đó! “ Dương Hiểu Phạm lấy áo của mình mặc cho cô.

“Cảm ơn anh!” cô nhìn anh rồi lại nhìn lên trời “Hôm nay....tôi rất vui!”

“Vậy.... Em có muốn như vậy cả cuộc đời không?”

“Ồ.....tôi... “.

Dương Hiểu Phạm xoay người cô lại đối diện với mình: “Tử Yên.... Em còn chưa trả lời anh! Em có đồng ý không?”

“Tôi.... “ nhìn vào ánh mắt của anh cô lại muốn trả lời là đồng ý. Nhưng không hiểu sao là không nói được

“Em thế nào? “

“.....” đáp lại câu hỏi của anh là sự im lặng từ cô. Hạ Tử Yên vẫn chưa chắc chắn được tình cảm của mình, cô muốn hiểu thêm về con người anh.

“Nếu em không trả lời nghĩa là đồng ý!”

“Nhưng..... “ chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình thì anh đã kịp chặn môi cô lại bằng một nụ hôn. Hạ Tử Yên không chống cự mà hòa mình vào nụ hôn đó của anh. Cho đến khi cô sắp không thở được thì anh mới buông ra. Những người con gái trước mặt đang thờ hồn hênh thì anh lại nhếch môi cười.

“Anh còn cười? “ cô tức giận nói.

“Tử Yên.... Em biết không! Em chính là mối tình đầu của tôi! “

“Mối tình đầu? “ có nên tin lời anh không đây? người như anh Tại sao bây giờ mới có tình đầu?

“Em không tin à?”

“Tất nhiên! “

“Từ trước đến giờ tôi gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp! Nhưng đó chỉ là vui đùa...còn đối với em thì tôi lại có cảm giác khác! Em không giống họ em ngây thơ trong sáng và rất tốt bụng!”

Nghe được lời nói của anh, cô không khỏi đỏ mặt vội vàng chạy vào nhà. Nhưng đã bị anh kéo lại, đặt xuống trán cô một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cơ thể em nhạy cảm thật! (H)

Thím trần mở cửa bước vào thì thấy Hạ Từ Di đang ngồi thẫn thờ trên giường.

“Thiếu phu nhân..... Cô ăn cơm đi!” đáp lại câu hỏi của thím Trần là một tràng im lặng từ cô.

“Thiếu phu nhân..... Tôi hiểu cảm giác bây giờ của cô! Nhưng cô không ăn thì có lợi gì cho bản thân đâu chứ?”

“Thím ra ngoài đi.... Tôi muốn yên tĩnh một mình! “

“Đạ... Vậy tôi để cơm trên bàn! “

~~~~~*~~~~~

Buổi chiều, khi Lăng Thiên vừa về đến nhà. Anh liền đi thẳng lên phòng.

“Cạch” Lăng Thiên bước vào, đưa mắt nhìn cô gái đang ngồi trên giường. Rồi lại nhìn sang mâm cơm còn nguyên trên bàn, anh lên tiếng

“Sao lại không ăn? “

“.....” không có tiếng trả lời nào từ cô. Cô không muốn nói chuyện với người đàn ông này.

“Hạ Từ Di..... bây giờ em lại bày ra giọng điệu khinh thường tôi sao?” Anh tiến đến nắm lấy cằm cô nâng lên “Em nghe cho rõ đây! Đừng nghĩ không ăn thì tôi sẽ chịu thua.....mà thả em ra! Tôi xem em nhịn được bao lâu?”.. anh nói xong thì đi thẳng vào nhà tắm.

Một lát sau...

Lăng Thiên từ nhà tắm bước ra, anh không mặc đồ chỉ quấn một cái khăn bên dưới chậm rãi tiến về phía Hạ Từ Di. Theo phản ứng cô lùi về phía sau, anh tiến gần hơn.

“Em lùi cái gì?.... Sợ tôi làm gì em sao? Dù sao.....chúng ta cũng đã làm chuyện đó thì em còn ngại gì chứ?” anh nhếch mép cười. Rồi anh cúi người hôn lên môi cô, bàn tay không yên phận sờ soạn khắp cơ thể cô.

“Soạt... “ chiếc váy ngủ bị anh dùng tay xé rách.

Chiếc váy cô mặc bị xé để lộ cặp đùi trắng nõn, anh lấy tay mình từ từ vuốt cặp đùi đẹp đẽ của cô. Anh chồm người liếm nhẹ chiếc tai của cô làm người cô tê lên, thấy vậy anh cười.

“Cơ thể em nhạy cảm thật! Tôi chỉ vừa mới chạm nhẹ.....mà đã như vậy rồi!”

Nước mắt cô lúc này không kim được mà rơi lã chã Cô nói với giọng van xin.

“Đừng..... “

“Dù muốn hay không..... Em vẫn mãi mãi là của tôi! Những ngày tháng qua em không cảm nhận được tình cảm mà tôi đã dành cho em sao?” anh nói tiếp với giọng tràn đầy sự thất vọng.

Anh đã làm mọi cách để cô yêu anh nhưng sự thật thì không thể? Tại sao?

“Tôi chỉ yêu..một mình Lưu Minh! Cho dù thể xác tôi thuộc về anh.... nhưng trái tim tôi vẫn là.... của Lưu Minh”

Nghe cô vừa mở miệng lại nói về Lưu Minh, anh không thể bình tĩnh. Lăng Thiên liền tháo chiếc khăn tắm đang quấn dưới thân ra. Cự vật to lớn đã lộ rõ trước mặt cô, cô bắt đầu run rẩy. Không chút do dự, anh mạnh mẽ tiến thẳng vào bên trong hoa huyệt của cô.

Đau đớn, nhục nhã nhưng lại có chút khoái cảm. Cô thực sự không hiểu nỗi cơ thể mình, nó hoàn toàn ngược lại với lý trí. Hạ Từ Di vội lấy tay bịt miệng mình lại không cho phép nó phát ra âm thanh xấu hổ kia.

Đột nhiên anh rút cự vật kia ra khỏi người cô, dừng lại một chút anh liền không báo trước đâm thẳng vào nơi sâu nhất của cô.

“A.....dừ...ng...mà..... “ Dừng chút sức lực cuối cùng, cô lên tiếng van xin anh. Cả ngày hôm nay cô không ăn gì cả, bây giờ còn bị anh hành hạ làm sao cô chịu nổi. Vẫn không để tâm đến người bên dưới, anh càng hoạt động nhanh hơn. Dưới hạ thân cô, một dòng chất lỏng màu trắng lẫn đỏ chảy ra.

Bao nhiêu đó đối với anh vẫn chưa đủ, anh còn muốn đem cô nuốt vào bụng mình. Một lần nữa anh dùng sức đâm sâu hơn vào bên trong cô.

“A.....” Cô đau đớn ngất đi trong tuyệt vọng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chỉ toàn là nước mắt. Cô khóc, khóc rất nhiều nhưng anh vẫn không buông tha.....

~~~~~*~~~~~

Sáng hôm sau....

Ánh nắng ban mai chiếu vào thân thể đang nằm trên giường. Hạ Từ Di mở mắt, định bước xuống giường.

“A....” Cô ngã xuống sàn nhà. Cả thân thể đều đau nhức khiến cô không thể tự mình đứng dậy được.

“Cạch....” thím Trần mở cửa bước vào. Thấy Hạ Từ Di, bà hoảng hốt.

“Thiếu phu nhân cô sao vậy? Trong người không khỏe sao? “

Hạ Từ Di lắc đầu, thím Trần vội chạy đến đỡ cô ngồi lại trên giường bà bưng bát cháo lại gần cô nói.

“Thiếu phu nhân....cô hãy ăn cháo đi! Từ hôm qua đến giờ cô chẳng ăn gì cả... Chắc đói lắm!”

“Ừ.....”

“Đây.... Để tôi đút cô!” Nghe Hạ Từ Di không có ý cự tuyệt nữa thím Trần vui mừng đưa muỗng cháo trước mặt cô. Mùi thơm hấp dẫn của tô cháo khiến Hạ Từ Di muốn ăn nó ngay lập tức, miệng cô há to.

“Cuối cùng thì em cũng chịu ăn rồi!” Lãng Thiên đứng ngoài cửa nhìn cô nở một nụ cười. Anh biết nếu anh lên tiếng thì chắc chắn cô sẽ không ăn cho nên cứ đứng bên ngoài thì tốt hơn.

~~~~~*~~~~~

“Cái gì??? Lãng Thiên đăng ký kết hôn?” “Lãng Thiếu Đường bày ra vẻ mặt ngạc nhiên lẫn tức giận.

“Đúng.... Thưa lão gia!”

“Được rồi..... Cậu theo dõi xem nó đăng ký ở đâu? rồi đến đó cho họ ít tiền....bảo họ hủy thù tạc đó đi!”

“Vâng.... Tôi biết rồi!”

~~~~~*~~~~~

“Con chào bác Lãng!” “Hà Tư Diệp từ bên ngoài đi vào Lãng gia nói.

“À.....Tư Diệp..... Con đến chơi à?” ông Lãng mỉm cười nói.

“Dạ..... Lúc nãy con có đi ngang qua cửa hàng rượu ngoại... Nên đã ghé mua cho bác! Mong bác nhận ạ!”

“Cái con bé này! Đến chơi là được rồi cần gì quà cáp!”

“Dạ..... Chỉ là chút lòng thành của con.. mong bác đừng khách sáo!” “Hà Tư Diệp cười nói.

“Tư Diệp à.....ai mà may mắn có được cô con dâu như con thì chắc chắn rất hạnh phúc!” ông Lãng cười hiền.

“Bác quá khen! À.....chuyện của con và Lãng Thiên bác cũng biết rồi mà!”

“Ừ.....con cũng thông cảm cho nó..... Không biết con nhỏ kia như thế nào mà nó lại phản bội con! Nhưng con yên tâm.....bác sẽ không đồng ý cho nó cưới con nhỏ kia đâu! “từ đầu đến cuối Hà Tư Diệp thoải mái nhất là nghe câu này của Lãng Thiếu Đường. Có ông ta làm chỗ dựa chắc chắn Lãng Thiên sẽ khó mà lấy cô ta làm vợ.

Xin lỗi mọi người hôm nay bị cúp điện nên au đăngchap hơi trễ!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thuốc ngừa thai

“Lại là Anh??? Gặp lại anh chẳng có may mắn gì..!! “ - Dương Dương bắt đầu kêu thành tiếng.

“

Lại là tôi? Câu này phải để tôi nói mới hay, chúng tôi gần như chiếm được thị trường Bạch Đạo từ tên họ Lam đó, rốt cục là ra sao rồi? Con mồi bỏ chạy, gọi là bỏ chạy rất xa, nhưng thật ra rất gần, chỉ là tôi không có đủ nhân lực để đến “ - Hấn vút một ánh mắt lạnh dành tặng cho cô.

“

Bạch Đạo cái con khi khô, anh chiếm gì là quyền của anh, tôi đi đâu và muốn giúp đỡ ai là quyền của tôi, da mày có thể dày hơn không hả?? Còn nói cái gì mà do tôi nên mất thị trường!!! “

“

Da.. da mặt?? Cái quái gì...!! Không phải hai tên sát thủ đó là từ tổ chức sát thủ Italy của cô phái đến sao?” - Hấn sau khi bị Dương nhà mình chửi oan là mặt dày thì ngồi tức giận đến đỏ mặt.

“

Hai người đó.. hai người đó đúng là từ Tổ chức của tôi, nhưng mà bọn họ không thích tôi, thật ra trước đó tôi cũng đã thương lượng cho họ hủy bỏ nhiệm vụ, nhưng mà họ không có nghe tôi, có khi còn báo lại chuyện xấu của tôi cho tổ chức, vậy thì người bị lỗi chẳng phải là tôi sao? “

“Thế cô nghĩ một danh dự nhỏ bé của cô và thị trường Bạch Đạo ở Trung Quốc thì cái nào hơn cái nào? “

“Đương nhiên là danh dự nhỏ bé của tôi rồi!! Hứ!” - Dương Dương phớt lờ hấn, cầm điện thoại, cứ nhiên gọi cho Lâm.

(Không hiểu đúng hơn))))

-----

3 tiếng trước.

Sau

cuộc cãi vã “ gây hiểu lầm “, Couple Dương và Lâm giận dỗi bỏ nhau đi hai hướng khác nhau, làm cho Dương Dương dễ dàng bị tóm gọn hơn, làm cho Tần Mặc nhanh chóng bắt được con mồi làm hấn ưa thích về...

Dương Dương sau khi cãi nhau với Lâm, liền tức giận bỏ đi vào sòng bạc chơi.

“

Thưa tiểu thư, cô chưa có thẻ VIP cho nên.... không thể vào phòng này

.. “ - Một nhân viên nam đưa tay ngăn Dương Dương lại.

Bạn cũng sẽ thích

Cô vợ nhỏ quyền rũ của thủ lĩnh bá đạo - Hàn...

Bởi TsukiAyame 122K 2.8K

Truyện ngôn tình hiện đại mang nhiều nét tương đồng và mạnh mẽ với nhiều tình cảm và hư cấu khác nhau trong nhiều lĩnh vực cũng như tâm tình, tác phẩm Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo của tác giả Hàn Hi Nhân đã minh chứng điều này.

Nội dung xoay quanh về tình cảm giữa 2 con người hoàn toàn xa lạ với nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau về tình yêu của anh là kẻ đại gian tà, còn cô là 1 cô chủ với nền kinh tế vững mạnh nhưng ko may bị rơi vào hoàn cảnh chơi vơi.

Câu cú đầy sức hút và mạnh mẽ từ người viết đã thành nhân tố tạo nên sức hấp dẫn cho người đọc.

5 Chương mới cập nhật truyện Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo

Mãi Mãi Cung Chiều Em

Bởi LylyNguyen600 190K 9K

Anh là vua của thế giới ngầm-"King".Đối với người khác anh là ác ma tàn nhẫn, vô tình, trước mặt cô lại là một người dịu dàng, cung chiều cô hết mực. Còn cô- bề ngoài là một tiểu bạch thỏ ngây thơ nhưng thật ra lại là một tiểu ác ma, quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn để bên cạnh anh, bảo vệ anh. Cô còn có một thân phận khác là sát thủ đứng đầu tổ chức, với cái tên - "Queen".

- Cô 8 tuổi anh 12 tuổi: Gặp nhau khi bị bắt cóc. Vì cứu anh,cô bị mất trí nhớ. Lúc đó anh nói: " Từ nay về sau trong ký ức của em chỉ cần có tôi, cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi."

- Cô 14 tuổi anh 18 tuổi: Vì an toàn của cô anh đuổi cô đi đến nước Mĩ xa xôi. Còn cô vì muốn mình có thể bảo vệ anh nên đã chấp nhận cuộc huấn luyện địa ngục.

4 năm sau cô trở về, anh vẫn cung chiều, bảo hộ cô như ngày nào, bí mật thân phận của cô dần hé lộ, chuyện tình của hai người chính thức bắt đầu.

P/s: Đây là tác phẩm đầu tay của mình mong mọi người ủng hộ

Cục Cung Của Ác Ma

Bởi pe_yumi 9.5K 321

Cô là một sát thủ đai bạc, người đứng đầu trong giới hắc đạo, luôn ẩn mình trong bóng đêm, thù đoạn của cô khiến cho người người kính sợ.

Vì sao kính sợ??, không có gì là tự nhiên cả. Có ai nghĩ rằng một hài tử chưa đến 10 tuổi đã trở thành đệ nhất sát thủ chưa?. Có ai nghĩ rằng 1 hài tử chưa đến 10 tuổi đã phải tranh đấu giành sự sống chưa??. Có ai nghĩ rằng 1 hài tử chưa đến 10 tuổi phải giết người để kiếm tiền chưa.?

Cô cao ngạo, cô lãnh khốc vô tình là người đứng trên vạn người, có bao nhiêu quyền lực. Thế nhưng chỉ cần thấy tiền bản tính liền thay đổi. Trở nên "" điên dại"" từ một người nghiêm túc, bình tĩnh, thông minh liền trở thành một kẻ động kinh vô sỉ, mặt dày đến nỗi có thể so sánh với..... khụ khụ thực sự dày đến nỗi không có từ ngữ nào có thể so sánh

Hắn là người đứng đầu trong giới hắc bạch đạo có quyền và có thế lực, hắn là người đàn ông bí ẩn vạn người mê nhưng không ai dám đến gần. Hắn như ác quỷ khát máu, bá đạo lại bị bệnh khiết phích

Cô vợ xinh đẹp của bá chủ Hắc Đạo

Bởi Anh05040109 38.1K 902

Cô:

Lãnh Hàn Tuyết Anh:24 tuổi là người con gái đứng đầu Bạch Đạo nắm trong tay 40% kinh tế toàn cầu.xinh đẹp,quyến rũ nhưng lại lạnh lùng được mọi người gọi là "Nữ Hoàng Băng Giá "của Bạch Đạo.Tuy vậy nhưng cô lại là em gái ruột của Lãnh Hàn Tuấn Phong lão đại bang Thần Phong mạnh thứ 3trong hắc đạo.Tuyết Anh mọi người liên tưởng đến một người con gái của tuyết lạnh nhưng lại quật cường.từ khi con bé cô đã phải chịu sự nghiêm khắc của gia đình.Trước khi chết ông cô đã dạy hai anh em cô một câu nói "Ta ko đụng địch thì địch đụng ta,tha cho địch là tự giết bản thân mình"Ngày đó là ngày sinh nhật lần thứ 14 của cô vui vẻ nhưng cũng đau buồn nhất lúc đó cô là một cô bé hoà đồng nhưng sau vụ ám sát đầy dã dượi đi người ông thân yêu của cô từ đó cô quyết định trở thành người có vỏ bọc lạnh lùng,băng lãnh.

Anh:

Vương Lăng Khiên:27 tuổi bá chủ Hắc đạo.đẹp trai,lạnh lùng,tàn khốc,..Anh có nước da màu đồng,body chuẩn,giỏi võ,giỏi súng,...hoàn hảo từng minimet.Anh là người đứng đầu bang Thiên Long mạnh nhất hắc đạo.Anh có đôi mắt như chim ưng,mũi cao thẳng,anh nổi tiếng với độ giết người ko nương tay.mặt khác anh là tổng tài của Vương thị chỉ đứng sau Lãnh thị của cô.Anh vừa có sắc vừa có tiền gái bu đầy nhưng anh rất ghét nữ sắc ko thích con gái động vào mình.Anh luôn ghi trong nk câu nói "Một khi đã giết thì giết sạch ko chừa một ai của ba anh Vương Hoàng.Như trên anh là người ghét con gái nhưng từ khi gặp cô anh đã thay đổi suy nghĩ của mk.

-

-

-Đoi lời tg

Đây là lần đầu viết truyện của mk có

Quân Sùng Thiên Kim Hắc Đạo

Bởi linhvng003 6.6K 191

Tác giả: Huân Tiểu Thất

Converter: Ngocquynh520

Editor:linhvng003

Nguồn: Diễn đàn

Thể loại: Trùng sinh, hắc bang, quân nhân, đô thị tình duyên, HE

Nhân vật chính: Vân Sở, Thượng Quan Triệt

Xem thêm: <http://viewtopic.php?t=322445>

Vợ Yêu Bảo Bối của tổng giám đốc hắc đạo

Bởi SuongHa8 43.9K 1.2K

Anh: Nguyễn Hoàng Phong là người lạnh lùng,vô cảm,ít nói nhưng rất yêu thương cung chiều vợ,luôn coi vợ là số 1

Anh cũng là tổng giám đốc kinh doanh đa quốc gia,để vương lạnh lùng của hai giới hắc bạch...

Cô:Hoàng Hạ Vi là con gái cưng của chủ tịch Hoàng,cô là một người dễ gần tốt bụng,đôi khi cũng hay làm nũng với chồng và bố mẹ, được cả nhà nâng niu yêu quý.

((Lần đầu viết có gì thiếu sót xin bỏ qua cho,và mong mọi người ủng hộ góp ý giúp mình.....xin chân thành cảm ơn.)))

Truyện ta tự sáng tác

Số chương rảnh lúc nào ra lúc đó nha, iu nk moa....

Tổng Giám Đốc Hắc Bang Cực Kỳ Sùng Cô...

Bởi ThoTrang11122 80.4K 2.8K

Đọc đi rồi biết (^_^)

“

Thẻ VIP?? Chị đây có tiền, hôm nay nhất quyết phải vào được phòng này

, mấy người tránh ra, đừng để bà chị tôi nổi máu điên “ - Dương Dương

mặt cau mày nhỏ, hét vào mặt tên nhân viên đang mặt bộ đồ quân gia sợ tái mặt.

“ Xin lỗi, vị tiểu thư này, phòng này thực sự phải cần thẻ VIP, thật xin lỗi..!”

“

Tránh ra!” - Dương Dương điển tiết, vung chân định đá tên nhân viên

tội nghiệp đang cố chạy trốn khỏi đòn đá của Dương Dương.

“ Pặc “ ---- “ Rắc “ - Tiếng chụp được rồi tiếp đó là tiếng gãy xương.

“ Xin thứ lỗi, phòng thứ phải cần thẻ VIP, nhưng phòng này tôi đã chọn rồi, bây giờ cô có thẻ VIP thì cũng vô dụng rồi!”

Đoạn này tui viết ở Vn:))) đoạn ở trên là ở trên máy bay.

Dương

Dương bị tên kia bắt được mắt cá chân liền dẫy dựa như con cá nhỏ,

tiếp đó, hấn còn bẻ gãy xương cổ chân của cô làm Dương Dương hét lên

đau đớn.

“

Là.. Hấn?? Là Hấn, Tần Mặc,?.” - Đôi mắt Dương Dương ánh lên nỗi

hoàng loạn, đôi mắt chìm ung sắc bén của hấn nhìn thẳng vào đôi mắt

phượng màu đen bóng của cô, hai bên nhìn nhau, một là vua của bầu trời

, một là mỹ nhân của bầu trời, khi hoà vào nhau lại có cảm giác thật

say mê lòng người, khí chất thích hợp chưa từng có.

“Tiểu Hồ ly, lại gặp mặt rồi? “ - Hấn khẽ dăm đôi mắt sắc như vuốt ung của hấn, phía đuôi hấn lại có ý cười mà nhìn cô.

“Lại là Anh??? Gặp lại anh chẳng có may mắn gì..!! “ - Dương Dương bắt mắt kêu thành tiếng.

“

Lại là tôi? Câu này phải để tôi nói mới hay, chúng tôi gần như chiếm

được thị trường Bạch Đạo từ tên họ Lam đó, rốt cục là ra sao rồi? Con

nồi bỏ chạy, gọi là bỏ chạy rất xa, nhưng thật ra rất gần, chỉ là

tôi không có đủ nhân lực để đến “ - Hấn vút một ánh mắt lạnh dành tặng

cho cô.

“

Bạch Đạo cái con khi khô, anh chiếm gì là quyền của anh, tôi đi đâu

và muốn giúp đỡ ai là quyền của tôi, da mảy có thể dày hơn không hả??

Còn nói cái gì mà do tôi nên mất thị trường!!! “

“

Da.. da mặt?? Cái quái gì...!! Không phải hai tên sát thủ đó là từ

tổ chức sát thủ Italy của cô phải đến sao?” - Hấn sau khi bị Dương nhà

mình chửi oan là mặt dày thì ngồi tức giận đến đỏ mặt.

“

Hai người đó.. hai người đó đúng là từ Tổ chức của tôi, nhưng mà bọn

họ không thích tôi, thật ra trước đó tôi cũng đã thương lượng cho họ

hủy bỏ nhiệm vụ, nhưng mà họ không có nghe tôi, có khi còn báo lại

chuyện xấu của tôi cho tổ chức, vậy thì người bị lỗi chẳng phải là tôi

sao? “

“Thế cô nghĩ một danh dự nhỏ bé của cô và thị trường Bạch Đạo ở Trung Quốc thì cái nào hơn cái nào? “

“Đương nhiên là danh dự nhỏ bé của tôi rồi!! Hứ!” - Dương Dương phớt lờ hấn, cầm điện thoại, cứ nhiên gọi cho Lâm

Hàn

Tư Lâm cầm điện thoại nhìn lên màn hình, một chữ “Đồ Ngốc “ hiện rõ

to trên màn hình. Hấn ngáp ngừng không biết nên bắt điện thoại hay

không thì màn hình điện thoại đột ngột hết rung, màn hình hiện ra “ Có

một cuộc gọi nhớ từ Đồ Ngốc (1) “.

“

Aaa! Anh làm cái gì vậy?!” - Dương Dương ngược đầu nhìn Tam Gia, cô ở đây chịu đựng bọn họ quá đủ rồi, nào là bẻ chân của cô rồi tự đứng lại được bằng bố, cãi nhau đến khàn giọng, rồi lại bị bọn này chọc đến điên lên, tức chết cô rồi... nhưng mà bọn họ có súng, còn mạnh hơn cô

...

“ Lão Đại “ - Tam Gia khom người đưa cho hắn điện thoại của Dương Dương.

“ Ừm “ - Hắn đưa tay đón lấy chiếc điện thoại nhỏ của Dương Dương.

Hắn

mò hết chỗ này đến chỗ khác nhưng vẫn không bật nguồn điện thoại lên được, sau đó lại nhìn cái điện thoại như một sinh vật lạ, tiếp tục ngồi mò một chốc nữa lại cầm hai đầu của điện thoại, bẻ một cái

.....

“ Rắc “ - Chiếc điện thoại gãy làm hai, còn rơi ra một số phụ kiện nhỏ ở trong.

“ Anh?!! Anh làm cái gì thế?!” - Dương Dương như bị sốc, trừng mắt nhìn hắn.

“

Cái này.. Dùng thế nào?..” - Hắn mở to mắt nhìn cô nhú mày, thứ đồ lạ này, vừa cứng vừa thô, hình như không phải bom, hắn cũng không có thuốc nổ ở trong... hình như là không gây hại lắm.. Hắn suy nghĩ, cả đời hắn loại vũ khí gì cũng đã gặp, chỉ là hình như chưa thấy vật này bao giờ...

-----“ Lại là Anh??? Gặp lại anh chẳng có may mắn gì..!! “ - Dương Dương bắt mắt kêu thành tiếng.

“

Lại là tôi? Câu này phải để tôi nói mới hay, chúng tôi gần như chiếm được thị trường Bạch Đạo từ tên họ Lam đó, rốt cục là ra sao rồi? Con mồi bỏ chạy, gọi là bỏ chạy rất xa, nhưng thật ra rất gần, chỉ là tôi không có đủ nhân lực để đến “ - Hắn vút một ánh mắt lạnh dành tặng cho cô.

“

Bạch Đạo cái con khi khô, anh chiếm gì là quyền của anh, tôi đi đâu và muốn giúp đỡ ai là quyền của tôi, da mày có thể dày hơn không hả?? Còn nói cái gì mà do tôi nên mất thị trường!!! “

“

Da.. da mặt?? Cái quái gì...!! Không phải hai tên sát thủ đó là từ tổ chức sát thủ Italy của cô phái đến sao?” - Hắn sau khi bị Dương nhà mình chửi oan là mặt dày thì ngồi tức giận đến đỏ mặt.

“

Hai người đó.. hai người đó đúng là từ Tổ chức của tôi, nhưng mà bọn họ không thích tôi, thật ra trước đó tôi cũng đã thương lượng cho họ hủy bỏ nhiệm vụ, nhưng mà họ không có nghe tôi, có khi còn báo lại chuyện xấu của tôi cho tổ chức, vậy thì người bị lỗi chẳng phải là tôi sao? “

“ Thế cô nghĩ một danh dự nhỏ bé của cô và thị trường Bạch Đạo ở Trung Quốc thì cái nào hơn cái nào? “

“Đương nhiên là danh dự nhỏ bé của tôi rồi!! Hút!” - Dương Dương phớt lờ hắn, cầm điện thoại, cứ nhiên gọi cho Lâm

-----

(Không hiểu đúng hơn))))

-----

3 tiếng trước.

Sau

cuộc cãi vã “ gây hiểu lầm “, Couple Dương và Lâm giận dỗi bỏ nhau đi

hai hướng khác nhau, làm cho Dương Dương dễ dàng bị tóm gọn hơn, làm

cho Tần Mặc nhanh chóng bắt được con mồi làm hắn ưa thích về...

Dương Dương sau khi cãi nhau với Lâm, liền tức giận bỏ đi vào sông bạc chơi.

“

Thưa tiểu thư, cô chưa có thẻ VIP cho nên.... không thể vào phòng này

.. “ - Một nhân viên nam đưa tay ngăn Dương Dương lại

Bạn cũng sẽ thích

Cô vợ nhỏ quyến rũ của thủ lĩnh bá đạo - Hàn...

Bởi TsukiAyame 122K 2.8K

Truyện ngôn tình hiện đại mang nhiều nét tương đồng và mạnh mẽ với nhiều tình cảm và hư cấu khác nhau trong nhiều lĩnh vực cũng như tâm tình, tác phẩm Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo của tác giả Hàn Hỉ Nhân đã minh chứng dc điều này.

Nội dung xoay quanh về tình cảm giữa 2 con người hoàn toàn xa lạ với nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau về tình yêu của anh là kẻ đại gian tà, còn cô là 1 cô chủ với nền kinh tế vững mạnh nhưng ko may bị rơi vào hoàn cảnh chơi vơi.

Câu cú đầy sức hút và mạnh mẽ từ người viết đã thành nhân tố tạo nên sức hấp dẫn cho người đọc.

5 Chương mới cập nhật truyện Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo

Mãi Mãi Cùng Chiều Em

Bởi LylyNguyen600 190K 9K

Anh là vua của thế giới ngầm-"King".Đối với người khác anh là ác ma tàn nhẫn, vô tình, trước mặt cô lại là một người dịu dàng, cung chiều cô hết mực. Còn cô- bề ngoài là một tiểu bạch thỏ ngây thơ nhưng thật ra lại là một tiểu ác ma, quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn để bên cạnh anh, bảo vệ anh. Cô còn có một thân phận khác là sát thủ đứng đầu tổ chức, với cái tên - "Queen".

- Cô 8 tuổi anh 12 tuổi: Gặp nhau khi bị bắt cóc. Vì cứu anh,cô bị mất trí nhớ. Lúc đó anh nói: " Từ nay về sau trong ký ức của em chỉ cần có tôi, cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi."

- Cô 14 tuổi anh 18 tuổi: Vì an toàn của cô anh đuổi cô đi đến nước Mỹ xa xôi. Còn cô vì muốn mình có thể bảo vệ anh nên đã chấp nhận cuộc huấn luyện địa ngục.

4 năm sau cô trở về, anh vẫn cung chiều, bảo hộ cô như ngày nào, bí mật thân phận của cô dần hé lộ, chuyện tình của hai người chính thức bắt đầu.

P/s: Đây là tác phẩm đầu tay của mình mong mọi người ủng hộ

Cục Cung Của Ác Ma

Bởi pe_yumi 9.5K 321

Cô là một sát thủ dai bạc, người đứng đầu trong giới hắc đạo, luôn ẩn mình trong bóng đêm, thủ đoạn của cô khiến cho người người kính sợ.

Vì sao kính sợ??, không có gì là tự nhiên cả. Có ai nghĩ rằng một hài tử chưa đến 10 tuổi đã trở thành đệ nhất sát thủ chưa?. Có ai nghĩ rằng 1 hài tử chưa đến 10 tuổi đã phải tranh đấu giành sự sống chưa??. Có ai nghĩ rằng 1 hài tử chưa đến 10 tuổi phải giết người để kiếm tiền chưa.?

Cô cao ngạo, cô lãnh khốc vô tình là người đứng trên vạn người, có bao nhiêu quyền lực. Thế nhưng chỉ cần thấy tiền bản tính liền thay đổi. Trở nên "" điên dại"" từ một người nghiêm túc, bình tĩnh, thông minh liền trở thành một kẻ động kinh vô sỉ, mặt dày đến nỗi có thể so sánh với..... khụ khụ thực sự dày đến nỗi không có từ ngữ nào có thể so sánh

Hắn là người đứng đầu trong giới hắc bạch đạo có quyền và có thế lực, hắn là người đàn ông bí ẩn vạn người mê nhưng không ai dám đến gần. Hắn như ác quỷ khát máu, bá đạo lại bị bệnh khiết phích

Cô vợ xinh đẹp của bá chủ Hắc Đạo

Bởi Anh05040109 38.1K 902

Cô:

Lãnh Hàn Tuyết Anh:24 tuổi là người con gái đứng đầu Bạch Đạo nắm trong tay 40% kinh tế toàn cầu.xinh đẹp,quyến rũ nhưng lại lạnh lùng được mọi người gọi là “Nữ Hoàng Băng Giá “của Bạch Đạo.Tuy vậy nhưng cô lại là em gái ruột của Lãnh Hàn Tuấn Phong lão đại bang Thần Phong mạnh thứ 3trong hắc đạo.Tuyết Anh mọi người liên tưởng đến một người con gái của tuyết lạnh nhưng lại quật cường từ khi con bé cô đã phải chịu sự nghiêm khắc của gia đình.Trước khi chết ông cô đã dạy hai anh em cô một câu nói “Ta ko đụng địch thì địch đụng ta,tha cho địch là tự giết bản thân mình”Ngày đó là ngày sinh nhật lần thứ 14 của cô vui vẻ nhưng cũng đau buồn nhất lúc đó cô là một cô bé hoà đồng nhưng sau vụ ám sát đầy dã cươp đi người ông thân yêu của cô từ đó cô quyết định trở thành người có vỏ bọc lạnh lùng,băng lãnh.

Anh:

Vương Lăng Khiên:27 tuổi bá chủ Hắc đạo.đẹp trai,lạnh lùng tàn khốc,.Anh có nước da màu đồng,body chuẩn,giỏi võ,giỏi súng,....hoàn hảo từng minimet.Anh là người đứng đầu bang Thiên Long mạnh nhất hắc đạo.Anh có đôi mắt như chim ưng,mũi cao thẳng,anh nổi tiếng với độ giết người ko nương tay.mặt khác anh là tổng tài của Vương thị chỉ đứng sau Lãnh thị của cô.Anh vừa có sắc vừa có tiền gái bu đầy nhưng anh rất ghét nữ sắc ko thích con gái động vào mình.Anh luôn ghi trong mk câu nói “Một khi đã giết thì giết sạch ko chừa một ai của ba anh Vương Hoàng.Như trên anh là người ghét con gái nhưng từ khi gặp cô anh đã thay đổi suy nghĩ của mk.

-

-

-Đoai lời tg

Đây là lần đầu viết truyện của mk có

Quân Sủng Thiên Kim Hắc Đạo

Bởi linhvng003 6.6K 191

Tác giả: Huân Tiểu Thất

Converter: Ngocquynh520

Editor:linhvng003

Nguồn: Diễn đàn

Thể loại: Trùng sinh, hắc bang, quân nhân, đô thị tình duyên, HE

Nhân vật chính: Vân Sở, Thượng Quan Triệt

Xem thêm <http://viewtopic.php?t=322445>

Vợ Yêu Bảo Bối của tổng giám đốc hắc đạo

Bởi SuongHa8 43.9K 1.2K

Anh: Nguyễn Hoàng Phong là người lạnh lùng,vô cảm,ít nói nhưng rất yêu thương cưng chiều vợ,luôn coi vợ là số 1

Anh cũng là tổng giám đốc kinh doanh đa quốc gia,để vương lạnh lùng của hai giới hắc bạch...

Cô:Hoàng Hạ Vi là con gái cưng của chủ tịch Hoàng,cô là một người dễ gần tốt bụng,đôi khi cũng hay làm nũng với chồng và bố mẹ, được cả nhà nâng niu yêu quý.

((Lần đầu viết có gì thiếu sót xin bỏ qua cho,và mong mọi người ủng hộ góp ý giúp mình....xin chân thành cảm ơn.)))

Truyện ta tự sáng tác

Số chương rảnh lúc nào ra lúc đó nha, iu nk moa moa....

Tổng Giám Đốc Hắc Bang Cực Kỳ Sùng Cô...

Bồi ThoTrang11122 80.4K 2.8K

Đọc đi rồi biết (^ _ ^)

“

Thẻ VIP?? Chị đây có tiền, hôm nay nhất quyết phải vào được phòng này

, mấy người tránh ra, đừng để bà chị tôi nổi máu điên “ - Dương Dương

mặt cau mày nhỏ, hét vào mặt tên nhân viên đang mặt bộ đồ quân gia sợ

tái mặt.

“Xin lỗi, vị tiểu thư này, phòng này thực sự phải cần thẻ VIP, thật xin lỗi..!”

“

Tránh ra!” - Dương Dương điên tiết, vung chân định đá tên nhân viên

tội nghiệp đang cố chạy trốn khỏi đòn đá của Dương Dương.

“Pặc “ ---- “Rắc “ - Tiếng chụp được rồi tiếp đó là tiếng gãy xương.

“Xin thứ lỗi, phòng thứ phải cần thẻ VIP, nhưng phòng này tôi đã chọn rồi, bây giờ cô có thẻ VIP thì cũng vô dụng rồi!”

Đoạn này tui viết ở Vn:))) đoạn ở trên là ở trên máy bay.

Dương

Dương bị tên kia bắt được mắt cá chân liền dẫy dựa như con cá nhỏ,

tiếp đó, hấn còn bẻ gãy xương cổ chân của cô làm Dương Dương hét lên

đau đớn.

“

Là.. Hấn?? Là Hấn, Tần Mặc,?.” - Đôi mắt Dương Dương ánh lên nỗi

hoảng loạn, đôi mắt chìm ung sắc bén của hấn nhìn thẳng vào đôi mắt

phượng màu đen bóng của cô, hai bên nhìn nhau, một là vua của bầu trời

, một là mỹ nhân của bầu trời, khi hoà vào nhau lại có cảm giác thật

say mê lòng người, khí chất thích hợp chưa từng có.

“Tiểu Hồ ly, lại gặp mặt rồi? “ - Hấn khẽ dậm đôi mắt sắc như vuốt ung của hấn, phía đuôi hấn lại có ý cười mà nhìn cô.

“Lại là Anh??? Gặp lại anh chẳng có may mắn gì..!! “ - Dương Dương bất mãn kêu thành tiếng.

“

Lại là tôi? Câu này phải để tôi nói mới hay, chúng tôi gần như chiếm

được thị trường Bạch Đạo từ tên họ Lam đó, rốt cục là ra sao rồi? Con

mồi bỏ chạy, gọi là bỏ chạy rất xa, nhưng thật ra rất gần, chỉ là

tôi không có đủ nhân lực để đến “ - Hấn vút một ánh mắt lạnh dành tặng

cho cô.

“

Bạch Đạo cái con khi khô, anh chiếm gì là quyền của anh, tôi đi đâu và muốn giúp đỡ ai là quyền của tôi, da mày có thể dày hơn không hả??

Còn nói cái gì mà do tôi nên mất thị trường!!! “

“

Da.. da mặt?? Cái quái gì...!! Không phải hai tên sát thủ đó là từ tổ chức sát thủ Italy của cô phái đến sao?” - Hấn sau khi bị Dương nhà mình chửi oan là mặt dày thì ngồi tức giận đến đỏ mặt.

“

Hai người đó.. hai người đó đúng là từ Tổ chức của tôi, nhưng mà bọn họ không thích tôi, thật ra trước đó tôi cũng đã thương lượng cho họ huỷ bỏ nhiệm vụ, nhưng mà họ không có nghe tôi, có khi còn báo lại chuyện xấu của tôi cho tổ chức, vậy thì người bị lỗi chẳng phải là tôi sao? “

“Thế cô nghĩ một danh dự nhỏ bé của cô và thị trường Bạch Đạo ở Trung Quốc thì cái nào hơn cái nào? “

“Đương nhiên là danh dự nhỏ bé của tôi rồi!! Hứ!” - Dương Dương phớt lờ hấn, cầm điện thoại, cứ nhiên gọi cho Lâm.

Hấn

Tư Lâm cầm điện thoại nhìn lên màn hình, một chữ “Đồ Ngốc “ hiện rõ to trên màn hình. Hấn ngáp ngừng không biết nên bắt điện thoại hay không thì màn hình điện thoại đột ngột hết rung, màn hình hiện ra “ Có một cuộc gọi nhớ từ Đồ Ngốc (1) “.

“

Aaa! Anh làm cái gì vậy??” - Dương Dương ngược đầu nhìn Tam Gia, cô ở đây chịu đựng bọn họ quá đủ rồi, nào là bẻ chân của cô rồi tự dung lại được băng bó, cãi nhau đến khàn giọng, rồi lại bị bọn này chọc đến điên lên, tức chết cô rồi... nhưng mà bọn họ có súng, còn mạnh hơn cô

...

“ Lão Đại “ - Tam Gia khom người đưa cho hấn điện thoại của Dương Dương.

“ Ừm “ - Hấn đưa tay đón lấy chiếc điện thoại nhỏ của Dương Dương.

Hấn

mò hết chỗ này đến chỗ khác nhưng vẫn không bật nguồn điện thoại lên được, sau đó lại nhìn cái điện thoại như một sinh vật lạ, tiếp tục ngồi mò một chốc nữa lại cầm hai đầu của điện thoại, bẻ một cái

.....

“ Rắc “ - Chiếc điện thoại gãy làm hai, còn rơi ra một số phụ kiện nhỏ ở trong.

“ Anh?!! Anh làm cái gì thế??” - Dương Dương như bị sốc, trừng mắt nhìn hấn.

“

Cái này.. Dùng thế nào?..” - Hấn mở to mắt nhìn cô nhú mày, thứ đồ lạ này, vừa cứng vừa thô, hình như không phải bom, hấn cũng không có thuốc nổ ở trong... hình như là không gây hại lắm... Hấn suy nghĩ, cả đời hấn loại vũ khí gì cũng đã gặp, chỉ là hình như chưa thấy vật này bao giờ...

-----” Lại là Anh??? Gặp lại anh chẳng có may mắn gì.!! “ - Dương Dương bắt mẫn kêu thành tiếng

“ Lại là tôi? Câu này phải để tôi nói mới hay, chúng tôi gần như chiếm được thị trường Bạch Đạo từ tên họ Lam đó, rốt cục là ra sao rồi? Con mồi bỏ chạy, gọi là bỏ chạy rất xa, nhưng thật ra rất gần, chỉ là tôi không có đủ nhân lực để đến “ - Hấn vút một ánh mắt lạnh dành tặng cho cô.

“ Bạch Đạo cái con khi khô, anh chiếm gì là quyền của anh, tôi đi đâu và muốn giúp đỡ ai là quyền của tôi, da mày có thể dày hơn không hả?? Còn nói cái gì mà do tôi nên mất thị trường!!! “

“ Da.. da mặt?? Cái quái gì...!! Không phải hai tên sát thủ đó là từ tổ chức sát thủ Italy của cô phái đến sao?” - Hấn sau khi bị Dương nhà mình chửi oan là mặt dày thì ngồi tức giận đến đỏ mặt.

“ Hai người đó.. hai người đó đúng là từ Tổ chức của tôi, nhưng mà bọn họ không thích tôi, thật ra trước đó tôi cũng đã thương lượng cho họ huỷ bỏ nhiệm vụ, nhưng mà họ không có nghe tôi, có khi còn báo lại chuyện xấu của tôi cho tổ chức, vậy thì người bị lỗi chẳng phải là tôi sao? “

“ Thế cô nghĩ một danh dự nhỏ bé của cô và thị trường Bạch Đạo ở Trung Quốc thì cái nào hơn cái nào? “

“ Đương nhiên là danh dự nhỏ bé của tôi rồi!! Hứ!” - Dương Dương phớt lờ hấn, cầm điện thoại, cứ nhiên gọi cho Lâm

-----

(Không hiểu đúng hơn))))

-----

3 tiếng trước.

Sau cuộc cãi vã “ gây hiểu lầm “, Couple Dương và Lâm giận dỗi bỏ nhau đi hai hướng khác nhau, làm cho Dương Dương dễ dàng bị tóm gọn hơn, làm cho Tần Mặc nhanh chóng bắt được con mồi làm hấn ưa thích về...

Dương Dương sau khi cãi nhau với Lâm, liền tức giận bỏ đi vào sòng bạc chơi.

“ Thừa tiểu thư, cô chưa có thẻ VIP cho nên... không thể vào phòng này.. “ - Một nhân viên nam đưa tay ngăn Dương Dương lại.

Bạn cũng sẽ thích

Không có truyện nào.

“ Thẻ VIP?? Chị đây có tiền, hôm nay nhất quyết phải vào được phòng này, mấy người tránh ra, đừng để bà chị tôi nổi máu điên “ - Dương Dương mặt cau mày nhí, hét vào mặt tên nhân viên đang mặt bộ đồ quần gia sự tái mặt.

“ Xin lỗi, vị tiểu thư này, phòng này thực sự phải cần thẻ VIP, thật xin lỗi..!”

“ Tránh ra!” - Dương Dương điên tiết, vung chân định đá tên nhân viên tội nghiệp đang cố chạy trốn khỏi đòn đá của Dương Dương.

“ Pặc “ ---- “ Rắc “ - Tiếng chụp được rồi tiếp đó là tiếng gãy xương.

“ Xin thứ lỗi, phòng thử phải cần thẻ VIP, nhưng phòng này tôi đã chọn rồi, bây giờ cô có thẻ VIP thì cũng vô dụng rồi!”

Đoạn này tui viết ở Vn)))) đoạn ở trên là ở trên máy bay.

Dương Dương bị tên kia bắt được mắt cá chân liền dụa như con cá nhỏ, tiếp đó, hấn còn bẻ gãy xương cổ chân của cô làm Dương Dương hét lên đau đớn.

“ Là.. Hấn?? Là Hấn, Tần Mặc,?.. “ - Đôi mắt Dương Dương ánh lên nỗi hoảng loạn, đôi mắt chim ưng sắc bén của hấn nhìn thẳng vào đôi mắt phượng màu đen bóng của cô, hai bên nhìn nhau, một là vua của bầu trời, một là nữ nhân của bầu trời, khi hoà vào nhau lại có cảm giác thật say mê lòng người, khí chất thích hợp chưa từng có.

“Tiểu Hồ ly, lại gặp mặt rồi?” - Hấn khẽ dậm đôi mắt sắc như vuốt ung của hấn, phía đuôi hấn lại có ý cười mà nhìn cô.

“Lại là Anh??? Gặp lại anh chẳng có may mắn gì..!!” - Dương Dương bất mãn kêu thành tiếng.

“Lại là tôi? Câu này phải để tôi nói mới hay, chúng tôi gần như chiếm được thị trường Bạch Đạo từ tên họ Lam đó, rốt cục là ra sao rồi? Con mỗi bỏ chạy, gọi là bỏ chạy rất xa, nhưng thật ra rất gần, chỉ là tôi không có đủ nhân lực để đến” - Hấn vút một ánh mắt lạnh dành tặng cho cô.

“Bạch Đạo cái con khi khô, anh chiếm gì là quyền của anh, tôi đi đâu và muốn giúp đỡ ai là quyền của tôi, da mày có thể dày hơn không hả?? Còn nói cái gì mà do tôi nên mất thị trường!!!”

“Da.. da mặt?? Cái quái gì...!! Không phải hai tên sát thủ đó là từ tổ chức sát thủ Italy của cô phái đến sao?” - Hấn sau khi bị Dương nhà mình chửi oan là mặt dày thì ngồi tức giận đến đỏ mặt.

“Hai người đó.. hai người đó đúng là từ Tổ chức của tôi, nhưng mà bọn họ không thích tôi, thật ra trước đó tôi cũng đã thương lượng cho họ hủy bỏ nhiệm vụ, nhưng mà họ không có nghe tôi, có khi còn báo lại chuyện xấu của tôi cho tổ chức, vậy thì người bị lỗi chẳng phải là tôi sao?”

“Thế cô nghĩ một danh dự nhỏ bé của cô và thị trường Bạch Đạo ở Trung Quốc thì cái nào hơn cái nào?”

“Đương nhiên là danh dự nhỏ bé của tôi rồi!! Hứ!” - Dương Dương phớt lờ hấn, cầm điện thoại, cứ nhiên gọi cho Lâm.

Hàn Tư Lâm cầm điện thoại nhìn lên màn hình, một chữ “Đồ Ngốc” hiện rõ to trên màn hình. Hấn ngập ngừng không biết nên bắt điện thoại hay không thì màn hình điện thoại đột ngột hết rung, màn hình hiện ra “Có một cuộc gọi nhờ từ Đồ Ngốc (1)”

“Aaa! Anh làm cái gì vậy?” - Dương Dương ngược đầu nhìn Tam Gia, cô ở đây chịu đựng bọn họ quá đủ rồi, nào là bẻ chân của cô rồi tự đứng lại được băng bó, cãi nhau đến khàn giọng, rồi lại bị bọn này chọc đến điên lên, tức chết cô rồi... nhưng mà bọn họ có súng, còn mạnh hơn cô...

“Lão Đại” - Tam Gia khom người đưa cho hấn điện thoại của Dương Dương.

“Ừm” - Hấn đưa tay đón lấy chiếc điện thoại nhỏ của Dương Dương.

Hấn mò hết chỗ này đến chỗ khác nhưng vẫn không bật nguồn điện thoại lên được, sau đó lại nhìn cái điện thoại như một sinh vật lạ, tiếp tục ngồi mò một chốc nữa lại cảm hai đầu của điện thoại, bẻ một cái.....

“Rắc” - Chiếc điện thoại gãy làm hai, còn rơi ra một số phụ kiện nhỏ ở trong.

“Anh?!! Anh làm cái gì thế?” - Dương Dương như bị sốc, trừng mắt nhìn hấn.

“Cái này.. Dùng thế nào?..” - Hấn mở to mắt nhìn cô nhủ mày, thứ đồ lạ này, vừa cứng vừa thô, hình như không phải bom, hửỦy Ban thành phố X....

“Chủ tịch Tiêu.... Còn nhớ tôi chứ?” Lãng Thiên bước vào văn phòng rồi mỉm cười nói

“Lãng thiếu.... Cậu đến đây có việc gì sao?” Tiêu Xuân trả lời với vẻ mặt run rẩy. Ông ta vừa thấy Lãng Thiên tới là biết đã có chuyện.

“Tiêu Duẩn.... Lãng Thiếu Đường đã cho ông bao nhiêu tiền? Mà ông dám hủy bỏ thủ tục đăng ký kết hôn của tôi!”

“Tôi..... Tôi..... Lãng thiếu gia à! Là Lãng lão gia.....” “Tiêu Xuân nói không thành lời, mặt ông ta tái đi vì sợ.

“Tôi cho ông chức vụ này hay là ông ta?? Mà ông dám làm trái lời tôi!!!” “Lãng Thiên tức giận dùng tay bóp cổ Tiêu Duẩn.

“...tôi.. T..ôi...xin lỗi.... Lãng...thi..ếu.....!”

“Tôi nói cho ông biết! Nếu như ông... không hoàn tất thủ tục kết hôn lại cho tôi! Thì ông đừng trách tại sao Lãng Thiên tôi độc ác!!!” nói xong anh xoay người cô bỏ đi.

~~~~~*~~~~~

Lãng gia....

“Lãng Thiên...con về khi nào vậy?” “Lãng Thiếu đường vừa từ bên ngoài về thấy Lãng Thiên liền hỏi.

“Ông cần gì dài dòng như vậy?? tôi đến đây vì việc gì ông cũng biết mà!”

“Là chuyện gì?”

Thái độ không biết chuyện gì của ông ta khiến Lãng Thiên khó chịu.

“Tại sao ông lại hủy thủ tục đăng ký kết hôn của tôi?”

“Thì ra là việc này con mới về nhà! “Lãng Thiếu Đường chậm rãi ngồi xuống sofa.

“Đứng...”

“Ta đã nói nhiều lần về việc này rồi... Vợ của con, con dâu của Lãng gia phải là Tư Diệp! Còn nếu không cũng phải là tiểu thư quyền quý! Con xem lại con

đi....người mà con cứ làm vợ là ai?”

“Tất nhiên tôi biết cô ấy là ai! Và tôi cũng nói cho ông biết..... ngoài cô ấy ra không ai có thể làm vợ Lăng Thiên tôi đâu!” anh nói vô cùng nghiêm túc khiến Lăng Thiệu Đường vô cùng tức giận

“Con.....! Rốt cuộc nó đã làm gì con mà con lại....mê muội nó tới như vậy? “

“Cô ấy không làm gì tôi cả? Ông mới là người làm tôi thành ra như vậy! “

“Con nên nhớ.....giờ con là chủ tịch Lăng Thị! nếu như con làm trái lời ba thì con đừng trách!!” Lăng Thiệu Đường đe dọa.

“Nếu tôi làm trái thì ông làm gì được tôi??? Phế bỏ vị trí chủ tịch của tôi ở Lăng Thị à?? Như vậy thì ông thử xem.... tôi không cần cái chức chủ tịch này.....Nếu ông muốn tôi sẽ trả nó lại cho ông!” nói rồi Lăng Thiên đi khỏi Lăng gia.

“Lăng Thiên.... Con....! Thật tức chết mà? “

~~~~~*~~~~~

Sân bay Newyork....

Bạn cũng sẽ thích

Không có truyện nào.

“Hôm nay tôi về nước! Em không có gì để nói với tôi sao?” Dương Hiểu Phàm hỏi Hạ Từ Yên

“Tôi....! Anh về nước nhớ giữ gìn sức khỏe! “

“Chỉ vậy thôi sao? Em không còn muốn nói gì khác?? Chẳng hạn như... hỏi tôi có quay lại hay không”

“Vây.... Anh có quay lại không? “ Hạ Từ Yên ngượng ngùng hỏi.

“Nếu tôi quay lại thì sao?? còn không quay lại thì sao?”

“Nếu anh quay lại tôi..... tôi sẽ chờ! còn không quay lại thì tôi.....” Hạ Từ Yên nói mà mặt đỏ như quả cà chua.

Anh đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Lần này tôi về chỉ là để giải quyết công việc! Nếu em chờ tôi nhất định sẽ quay lại!!”

“The plane is about to take off! Invite passengers flying from New York to China to board the plane! “

(Máy bay sắp cất cánh! Mời các hành khách có chuyến bay từ New York sang Trung Quốc lên máy bay để chuẩn bị!)

“Anh đi đây! “

Nhìn bóng lưng anh xa dần mà trong lòng Hạ Từ Yên có chút lưu luyến. Có lẽ cô đã yêu anh nhưng nó chưa đủ lớn để cô thừa nhận rằng thích anh.

~~~~~*~~~~~

Lăng Thiên vừa về đến nhà, anh mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, dựa người ra phía sau nghỉ ngơi.

"Reng.....reng"

“Chuyện gì? “

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà anh chỉ trả lời ba chữ rồi lại dựa vào ghế sofa.

“Tôi biết rồi!! “

~~~~~*~~~~~

Hạ Từ Di mở khóa rồi kéo ngăn tủ lấy ra một chai thuốc màu trắng. Đó là thuốc tránh thai, sau mỗi lần xảy ra quan hệ với anh cô đều uống thuốc để phòng ngừa. Và lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi uống thuốc xong, cô lên giường rồi đắp chăn và chìm vào giấc ngủ.

"Cạch..." Lăng Thiên mở nhẹ cửa bước vào. Bước đến bên giường, anh ngồi xuống nhìn cô gái đang ngủ say. Có lẽ cô rất mệt. Anh chỉ cúi xuống đặt lên trán cô 1 nụ hôn, anh thì thầm

“Tôi đi công tác..... Em ở nhà phải nghe lời thím Trần! Tôi đi một tuần sẽ về! Nếu em không nghe lời, tôi sẽ phạt đấy!” anh nở một nụ cười “Tôi yêu em!”

Vừa định đứng dậy thì anh thấy phía sau bàn trang điểm có một vật gì đó lòi ra bên ngoài. Anh đưa tay lấy nó ra thì đập vào mắt anh là hàng chữ Birth Control Pill

(thuốc ngừa thai). Gương mặt đang vui vẻ bỗng nhiên đen lại. Cô dám dùng loại thuốc này? Cô không muốn mang thai đứa con của anh? Cô không muốn dính líu hay ràng buộc gì với anh cả? Tại sao vậy chứ?

“Hạ Từ Di.... Em tình nguyện cho tôi!!!” anh tức giận quát lớn. Nghe tiếng quát Cô mơ màng ở mất.

“Em nói đi! Đây là cái gì???” anh nắm tay cô kéo dậy.

“Đau....quá! Buông ra....”

“Đau?? Vậy đây là cái gì? Tại sao em lại dùng nó???” anh không thể giữ được bình tĩnh.

“Thuốc..... Đưa cho tôi! “ Hạ Từ Di nhận ra thứ trên tay anh liền vội vàng muốn lấy lại.

“Hạ Từ Di... Tôi nói cho em biết! Em phải mang thai và sinh con cho tôi.... nếu em dám dùng loại thuốc này một lần nào nữa thì đừng trách tôi!!!” chai thuốc trong tay anh bị anh bóp chặt, như muốn nát vụn ra từng mảnh.n cũng không có thuốc nổ ở trong... hình như là không gây hại lắm... Hắn suy nghĩ, cả đời hắn loại vũ khí gì cũng đã gặp, chỉ là hình như chưa thấy vật này bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hà Tư Diệp! Cô đến đây làm gì?

Chap này tặng bạn

Tieunha999

Akashi271

Mumu1210

Moonaoko

Yuna_Lyn

***

“Tại sao? Tại sao có rất nhiều người muốn sinh con cho anh mà anh không chọn họ?? Tại sao phải là tôi?”

“Phải?! Có rất nhiều người muốn sinh con cho tôi.....nhưng tôi không muốn! Người sinh con cho tôi chỉ có thể là em!” Lăng Thiên bá đạo tuyên bố.

Hạ Từ Di chỉ im lặng ngồi phịch xuống giường. Cô không thể nói lại con người này, anh ta thật quá đáng!

“Tôi đi công tác..... ở nhà thím trần sẽ chăm sóc em! Nên nhớ..... tốt nhất đừng lợi dụng cơ hội này để bỏ trốn! Thím Trần sẽ thường xuyên báo cáo tình hình của em ở nhà cho tôi!” anh chỉ nói vậy rồi đi thẳng ra ngoài, không quên để lại tiếng đóng cửa "rầm"

~~~~~*~~~~~

“Tư Diệp..... Cậu biết chuyện gì chưa?” Mạc Tuyết Anh hoảng hốt chạy vào phòng Hà Tư Diệp.

“Chuyện gì? “ Hà Tư Diệp vẫn bình tĩnh đáp.

“Lăng Thiên.....đi đăng ký kết hôn rồi đó? “

“Đăng ký kết hôn??? Với ai cơ???” Đến bây giờ trên mặt Hà Tư Diệp mới lộ vẻ lo lắng.

“Với con hồ ly tinh đó chứ ài?”

“Sao cậu biết? “

“Là cậu mình! Cậu mình là chủ tịch Ủy ban thành phố X! Mình nghe ông ấy nói đang tiến hành thủ tục cho Lăng Thiên!! “

“Không thể nào? Hôm qua mình vừa gặp Lăng Thiệu Đường.....ông ta cũng biết mà còn dám lừa mình!!! “ Tay Hà Tư Diệp nắm chặt, cô ta tức giận nói.

“Hả??? Ông Lăng cũng biết sao?”

“Tất nhiên là ông ta biết!!! vậy mà còn dám lừa mình..... ông ta tưởng Hà Tư Diệp mình là con ngốc chác!! “

~~~~~*~~~~~

“Thím Trần.... Tôi muốn về nhà thăm mẹ được không? “ Nghe Hạ Từ Di đề nghị muốn ra ngoài thím Trần không khỏi nghi ngờ

“Thiếu phu nhân cô muốn về nhà à?”

“Thím Trần à.... thím yên tâm! Lần này sẽ không như lần trước nữa đâu? Thím có thể đi theo tôi!”

“Vậy để tôi gọi nói cho thiếu gia yên tâm!”

“Kh...không cần đâu! “ Hạ Từ Di vội xua tay nói. Nếu nói với Lăng Thiên thì chắc chắn cô sẽ không được đi! Tốt nhất là không nói.

“Vây..... “

“Thím cùng đi với tôi mà..... Tôi hứa sẽ không trốn đi đâu!? “

“Thôi... Được rồi!” thím Trần cũng đành hết cách với Hạ Từ Di.

***

Hạ Từ Di cùng thím Trần đến thăm bà Hạ. Vừa vào trong nhà, bà Hạ vui vẻ nói.

“Di Di...con về chơi à?”

“Mẹ!” Nói rồi Hạ Từ Di ngồi xuống cạnh bà Hạ.

“Chào phu nhân! “ thím trần lễ phép chào.

“À.....thím cũng ngồi xuống đi!”

“Từ Di à.....hôm nay con ở lại ăn cơm với Ba Mẹ nhé!!! Cũng lâu rồi Gia đình ta không ngồi ăn chung??” Bà Hạ nói tiếp.

“Dạ! “

****

“Từ Di....Lăng Thiên đối với con như thế nào? “ ngồi do dự một lúc lâu Hạ Minh Lâm mới lên tiếng hỏi Hạ Từ Di.

“Dạ..... Anh ấy rất tốt với con!”

“Ừm...vậy thì tốt! “ nói xong Hạ Minh Lâm lại quay về với bữa ăn mà không nói thêm lời nào.

“Ăn thêm đi con..... Dạo này con ốm đi nhiều lắm! Phải ăn mới có sức khỏe?” bà Hạ nhìn cô cười hiền. Đây là bữa cơm gia đình đầu tiên sau hơn 4 tháng cô ở nhà Lăng Thiên.

****

Sau khi ăn xong chuẩn bị ra về thì Hạ Minh Lâm nói.

“Từ Di! Ba muốn nói chuyện với con một lát.... Được không con?”

“Vâng..! “

“Từ Di! Bà xin lỗi con nhiều lắm lúc đầu Ba không nên làm vậy với con..... có phải lăng Thiên đã làm gì con không?” Mặc dù hệ tử vì nói lăng Thiên rất tốt với mình nhưng Hạ Minh Lâm vẫn cảm thấy con mình đang nói dối.

“Ba không cần xin lỗi con.....Lăng Thiên không làm gì con cả!! ba đừng lo!”

“Thật không con? Nếu như Lăng Thiên có làm gì quá đáng.....Thì con cứ nói với ba... đừng cam chịu một mình nha con!” Hạ Minh Lâm nắm vai Hạ Từ Di dặn dò.

“Con biết rồi..... Ba đừng lo! Thôi về đây! Ba nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Sau khi tạm biệt ba mẹ, Hạ Từ Di cùng thím trần trở về nhà. Tâm trạng của cô tốt hơn trước rất nhiều. Trên môi Hạ Từ Di nở một nụ cười.

Thím Trần vô cùng ngạc nhiên đây là nụ cười đầu tiên trong suốt hơn 4 tháng cô ở cùng thiếu gia.

“Thiếu phu nhân à..... cô nên cười nhiều hơn thì mới đẹp!”

“Tôi biết rồi.....chúng ta về nhà thôi!”

*****

Chiếc xe dừng lại trước cổng chính khu nhà, Hạ Từ Di cùng thím Trần đi vào bên trong. Hai người vừa xách theo những túi đồ vừa nói chuyện vui vẻ. Chợt một tiếng nói vang lên.

“Thiếu phu nhân về rồi à?” Hà Tư Diệp từ trong nhà đi ra.

Sao cô ta lại ở đây chứ? Có chuyện gì sao? Nghĩ đến đây trong lòng Hà Tư Di đột nhiên có cảm giác bất an! Không biết lần này cô ta đến lại gây thêm chuyện gì?

“Thưa Thiếu phu nhân..... là do Hà tiểu thư cứ nằng nặc đòi vào chúng tôi..... không ngăn cản được!” Một Vệ sĩ chạy đến nói.

“Không sao!”

“Hà tiểu thư..... cô đến tận đây là có việc gì?” Hà Tư Di nghi ngờ hỏi.

“ Hà Tư Di..... Tôi muốn nói chuyện riêng với cô! Liệu cô có thể nói người làm tránh đi chỗ khác được không?”

“Thím Trần à... thím Đem đồ xuống bếp giúp tôi!” Ngừng một lát cô quay sang mấy người vệ sĩ. “Bốn người ra ngoài đi! Tôi có chuyện cần nói với Hà tiểu thư!”

Thím Trần cùng mấy người vệ sĩ đi khỏi phòng khách. Bây giờ trong phòng là một không gian yên tĩnh.

Câu hỏi:

- Hà Tư Diệp đến gặp Hà Tư Di rốt cuộc là muốn làm gì?

Các bạn thử đoán xem nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cái tát của Hà Tư Diệp

"Hà tiểu thư.... Mời ngồi!" Hà Tư Di ngồi xuống sofa ở phòng khách.

"Tôi không phải lần trước đã nói cô phải tránh xa Lăng Thiên ra sao? Vậy mà cô còn mặt dày bám theo anh ấy? " Hà Tư Diệp mang vẻ mặt đe dọa nói.

"Tôi không bám theo Lăng Thiên.... Là anh ta cứ bám lấy tôi không buông mới phải! "

"Cái gì? Lăng Thiên bám lấy cô? Cô tưởng mình là ai?" Hà Tư Diệp cười khinh thường. Muốn cô tin lời Hà Tư Di nói sao?

"Tin hay không tùy cô?"

"Hà Tư Di..... Cô đừng tưởng tôi không biết gì? Cô đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc anh ấy.....bắt buộc anh phải kết hôn với cô?"

"Kết hôn? Cô đang nói gì vậy? " Hai mắt Hà Tư Di mở lớn. Không phải là cô không nghĩ đến chuyện này! Nhưng nó có sớm quá không?

"Đừng giả vờ như không biết gì?? Tôi ghét nhất là loại người như vậy!" Hà Tư Diệp tiến gần đến chỗ Hà Tư Di.

"Trông cô rất xinh đẹp, có vẻ hiền lành? Nhưng tại sao lại đi phá hạnh phúc của người khác? Làm vậy vui vẻ lắm à?" Hà Tư Diệp nói tiếp.

"Mong cô đừng xúc phạm người khác! Tôi không phá hạnh phúc của ai cả?? Là do cô không giữ được anh ta thôi!"

"Bốp!" Vừa nói hết câu thì trên mặt Hà Tư Di đã in năm dấu tay của Hà Tư Diệp.

"Cô....." Hà Tư Di đưa tay ôm mặt nói.

"Tôi thế nào??? Đây chỉ là cái tát nhẹ cho những con hồ ly như cô!! Tôi nói lại một lần nữa..... Lăng Thiên phải thuộc về tôi! Nếu cô còn muốn kết hôn với anh ấy thì đừng trách!!! "

"Hà Tư Diệp..... Cô muốn gì thì nói với Lăng Thiên!..... Tôi không thể ngăn cản những gì anh ta muốn làm đâu? "

"Cái gì??? Cô còn dám nói..... Xem ra tôi hơi nhẹ tay thì phải.... " Hà Tư Diệp toan định ra tay đánh cô thì Thím Trần từ trong nhà bếp đi ra.

"Thiếu phu nhân....! Ô....Hà tiểu thư... Cô làm gì vậy? " thím Trần vội chạy đến ngăn hành động của cô ta lại.

"Bà buông ra!!! Tôi phải dạy cho con đàn bà này một bài học! " Cô ta vừa giơ tay lên thì bàn tay bị dừng lại ở không trung. Hà Tư Di đã nắm lấy bàn tay cô ta.

"Hà tiểu thư..... Cô đừng tự tiện đánh người! Nếu không có gì.....mời cô về cho!" Hà Tư Di bình tĩnh nói khiến Hà Tư Diệp tức đỏ mặt.

"Cô..... Được lắm! Đợi đấy! " Hà Tư Diệp bị hai người vệ sĩ lôi ra khỏi nhà Lăng Thiên.

*****

"Thiếu phu nhân.....mặt cô!" thím Trần lo lắng về nắm dấu tay trên mặt cô. Hà Tư Diệp thật quá đáng!

"Tôi không sao! Thím đừng lo...."

"Đề tôi lấy thuốc bôi cho cô!" thím Trần vội vã chạy đi lấy thuốc.

Một lát sau,....

"Alo..... thiếu gia tôi là thím Trần đây hôm nay Hà tiểu thư....." (thím Trần kể diễn biến như trên nha! Au lười quá! □)

"Được rồi! Tôi đang bận...... Mấy ngày nữa sẽ về! " một giọng nam lạnh lùng pha chút khó chịu đáp lại. Anh mới đi có hơn một ngày đã xảy ra chuyện sao?

~~~~~*~~~~~

"Sao?? Chịu về rồi đấy à?" Chu Đức Thành nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

Haizz...cậu ngừng trêu tôi có được không?

"Thôi được rồi!.... Lát gặp! Bây giờ tôi bận rồi! "

Ok

7h tối tại C-Chubb

"Cậu có gặp anh Thiên không? Anh ấy sao rồi? Kết hôn chưa? " Dương Hiểu Phàm lắc lắc ly rượu trên tay rồi nói.

"Cậu đừng nhắc đến anh ấy?..... Lần trước tôi gặp anh ấy..... Chỉ quan tâm đến chuyện kết hôn! Vậy mà anh ấy còn muốn giết tôi đấy!!"

"Hả?? Muốn giết cậu? Tại sao? " Dương Hiểu Phàm ngạc nhiên.

"Không hiểu sao khi tôi vừa nhắc đến Hà Tư Diệp thì anh ấy lại nổi cáu!! Chẳng biết để xảy ra chuyện gì cả?"

"Không phải trước đây anh ấy từng qua lại với Hà Tư Diệp sao?"

"Đúng! Nhưng không hiểu sao lại vô cớ nổi giận như vậy!.....Thôi...đừng quan tâm anh ấy nữa nói về chuyện của cậu đi!" Chu Đức Thành đột nhiên chuyển sang chuyện của Dương Hiểu Phàm.

"Chuyện gì? "

" Thì..... một nửa kia của cậu sao rồi??"

"Minh đã nói với cậu.....là mình chỉ thấy hứng thú nhất thời với cô ấy thôi! " Dương Hiểu Phàm chỉ cười khẩy.

"Hiểu Phàm à.....nếu không yêu thì đừng đùa giỡn chứ? "

"Thôi uống đi! Cậu nhiều chuyện thật! Đây là chuyện của tôi.... tôi biết tự giải quyết!"

" Tôi chỉ là quan tâm cậu thôi! Nếu không cần thì tôi không nói nữa!! Thôi uống đi!" Chu Đức Thành cầm ly rượu đưa lên uống sạch.

~~~~~*~~~~~

Newyork ...

"Từ Yên!.....Từ Yên! "

"H.hả? Cậu gọi mình sao?" Hạ Từ Yên giật mình vì tiếng gọi của Vân Ly.

"Này! Mấy ngày nay thấy cậu không được bình thường..... không lẽ nhớ anh ấy à?" Vân ly bắt đầu trêu Hạ Từ Yên.

"Không....không phải mà?? mình chỉ hơi nhớ nhà thôi!"

"Vậy à?? Mình nghĩ không phải vậy đâu? " Vân Ly cười mỉm "Thôi..... cậu ráng thêm hai tuần nữa đi!! Còn hai tuần nữa là hết năm học rồi? Đến lúc đó mình sẽ cùng cậu về Trung Quốc!"

"Ừm..... Đành phải vậy thôi! "

"Thôi..... Chuẩn bị đi! Mình với cậu đi chơi!! " Vân Ly đề nghị.

*****

Mộttuầnsau....

"Alo"

"TừYên! Làanhđây! " Dương Hiểu Phàm vui vènnói.

"Dương Hiểu Phàm? Là anh à?" Hạ Từ Yên ngạc nhiên.

"Saovậy? Khôngmuốnnngườigoidếnlàanhà?"

"Không.... Không phải?.... Mà anh gọi có việc gì không? "

"Anh.....nhóm! Cònem, cónhóanhkhông? "

"Tôi..... Tôi..... " Hạ Từ Yên ấp úng không biết nói như thế nào. Cô muốn nói nói là có, nhưng từ đó không thể nói ra khỏi miệng.

"Emthế nào? "

"Tuần sau..... Tôi về Trung Quốc..... Tôi..... "

"Khidóanhseđếndónem!! Được không? "

"Ồ.....tôi..... Không cần..... Nhưng.."

"Không nhưng nhị gì cả! Khi đó anh sẽ đến đón em! "

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Lãng Thiên trở về

Mới tờ mờ sáng, mọi vật yên tĩnh. Thím Trần nghe dưới lầu có tiếng mở cửa vội vàng khoác áo đi ra ngoài xem.

Không phải là ăn trộm chứ?? Rồi bà mở đèn lên, nhìn thấy bóng đen quen thuộc đó về mặt thím trần như là nhìn thấy cái gì không thể tin vậy?? Là thiếu gia? Sao thiếu gia lại về lúc này? Ngày hôm qua bà gọi điện không phải cậu ấy rất bận sao? Còn nói vài ngày nữa mới có thể trở về? Mà sao lại?

"Cô ấy đâu? " Lãng Thiên đưa áo khoác đang cầm trên tay cho thím Trần rồi thuận tiện lới lòng caravat. Ở trước mặt người ngoài anh luôn sạch sẽ và chỉnh tề làm cho người ta không nhận ra bất kỳ khuyết điểm nào trên người anh.

"Dạ..... Thiếu phu nhân đang ngủ trên lầu "

"Hà Tư Diệp đánh cô ấy sao?" Thân hình cao to của lãng Thiên đứng đó giọng điệu vẫn bình tĩnh. Chỉ có ánh mắt chợt lóe dưới lớp kính làm cho người ta biết anh đã nổi giận.

"Dạ.....Hà tiểu thư trong lúc tức giận đã.... "

"Tôi biết rồi! Thím đi nghỉ ngơi đi! Tôi lên phòng? " vừa dứt lời anh đi thẳng một mạch lên phòng.

Mở cửa bước vào, anh tiến đến chiếc giường lớn có người con gái đang nằm ngủ. Lúc này lãng Thiên ở đầu giường nhìn cô ngủ, có cảm giác giống như mấy đời chưa gặp. Mấy ngày qua đối với mọi chuyện lớn nhỏ của công ty anh đều tự mình làm, chỉ vì muốn làm cho bận tới mức không có hơi sức nghĩ đến cô gái đáng hận có khuôn mặt nhỏ nhắn, miệng luôn gọi tên người đàn ông khác. Đã vậy lại còn dám uống thuốc ngừa thai. Thật tức chết mà!

Anh lại nghĩ đến câu nói của cô. Cô nói đúng Mặc dù thân thể Cô thuộc về anh nhưng trái tim cô vẫn ở bên người khác. Có thể có một ngày cô yêu anh không? Điều đó rất khó sao? Cô bây giờ lại ghét anh như vậy?

"Phải mất bao lâu em mới có thể quên được người đó?" Anh thì thầm bên tai cô.

Ngồi xuống đưa tay nâng mái tóc dài của cô lên mũi. Một mùi hương tóc nhẹ nhàng thấm vào lòng làm anh không thể buông tay. Cũng chỉ dưới tình huống như thế này cô mới có thể yên lặng cho anh ngắm nhìn sao? Đàn ông thì cuối cùng và cũng là hão sắc. Dung nhan tuyệt mỹ của cô làm anh kim lòng không được đưa tay vuốt ve gương mặt cô.

Là có người đang sờ mặt mình sao? Hay là đang nằm mơ? Hạ Từ Di đang ngủ say trong phút chốc tỉnh lại, không giống như lúc trước và trải qua một lúc mới có thể mở cặp mắt buồn ngủ của mình ra. Lòng mi giật giật, đôi mắt mở to khi nhìn rõ người đang ngồi ở mép giường cô không khỏi sợ hãi. Là anh ta? Không phải anh ta đi công tác một tuần sao? Vậy sao bây giờ là ở trước mặt cô?

Bộ dáng cô mở miệng tròn to hai mắt nhìn anh khiến lãng Thiên trước khi ý thức được hành động của mình để hồn lên cánh môi như hoa mà anh ngày đêm nhớ mong. Nụ hôn nóng bỏng kéo dài khiến mặt cô nóng lên như bị thiêu đốt. Cho đến khi bàn tay anh bắt đầu giờ trở đưa vào trong áo ngủ của cô thì Hạ Từ Di mới tỉnh táo vội đẩy anh ra.

Sao cô lại vô si như vậy chứ? Sao lại để ta hôn? Không phải cô sợ và ghét anh ta đụng vào mình sao? Nghĩ đến nụ hôn lúc này đột nhiên tim cô đập nhanh hơn. Không lẽ.....Cô có thể đối với người đàn ông cường bức mình có cảm giác sao?

"Đừng động đây!.....để tôi xem mặt em" Mặc dù trong lòng tràn đầy mong chờ nhưng khi thấy được sự sợ hãi và cự tuyệt của cô thì anh nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô vẫn không muốn anh đụng vào sao? Nhưng cho dù có bất mãn như thế nào anh vẫn không quên xem vết thương trên mặt cô. Bàn tay anh nhẹ nhàng nâng gương mặt cô lên, ngón tay khẽ chạm vào những vết đỏ trên gương mặt cô, lòng anh đau nhói. Ý thức được hành động thân mật này cô dùng bàn tay run run đẩy anh ra.

"Em sợ tôi sao?" Lăng Thiên cúi đầu tựa lên trán cô, hơi thở người đàn ông ấm áp không ngừng phả trên mặt cô. Hạ Tử Di không dám nhìn thẳng anh. Người đàn ông như anh không phải là người cô có thể chọc.

"Sao anh lại về" cô nhỏ giọng hỏi.

"Đây là nhà tôi.....Tôi không thể về sao?" Lăng Thiên vươn tay làm cho mặt cô muốn tránh cũng không tránh được.

"Không phải!!!" Hạ Tử Di không dám dùng lời nói chống đối anh thân thể cũng không dấu vết rời khỏi thân thể nặng nề của anh.

"Hôm qua.... Hà Tư Diệp đến sao?" Về mặt anh có chút thay đổi.

"Ừ!"

"Cô ta nói gì?" Lăng Thiên không hề ép sát cô nữa nâng lên thân thể kiểm chế ở hai bên cô.

"Cô ta.....không nói gì cả?" Hạ Tử Di lắc đầu.

"Thật không?..... Nếu không nói gì..... Tại sao cô lại đánh em?" Thái độ trả lời của cô làm trong lòng anh có chút nóng giận. Tay anh giữ chặt hai vai cô.

"Tôi đã nói là không có gì cả?..... Tôi buồn ngủ rồi.... buông ra! Anh ra ngoài đi! "

"Đây cũng là giường của tôi.... Tôi không thể ngủ sao?" Sự khó chịu và lạnh nhạt của cô làm cho cơn giận của Lăng Thiên rốt cuộc cũng bùng phát. Không để ý sự phản đối của cô, anh kéo chăn ra nằm xuống bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tôi không muốn!

Người đàn ông ở phía sau vòng tay qua eo ôm chặt thân thể cô. Giữa bọn họ khác nhau đến không còn khoảng cách. Hơi thở đàn ông mạnh mẽ không ngừng truyền đến. Hạ Tử Di muốn đẩy anh ra nhưng làm sao có thể địch lại sức của anh chứ? Hơi thở của anh ngày càng nặng hơn, tay ôm cũng càng ngày càng siết chặt khiến cô không thể thở được, vô cùng khó chịu.

"Xoay mặt qua đây! " lúc cô cho rằng Lăng Thiên sẽ tiếp tục siết chặt cô thì anh buông tay làm nhịp tim của cô bình thường trở lại. Dưới ánh đèn mờ, mặt cô vì hơi thở không ổn định mà ửng hồng. Trong mắt lại có sự buồn bã không muốn thỏa hiệp

Anh ta muốn quay lại làm gì chứ?

"Nếu em không quay lại tôi sẽ như vậy mà muốn em đó?" Lăng Thiên đem thân thể đã hưng phấn của mình lần nữa dán chặt vào người cô khiến Hạ Tử Di giật mình quay người lại, hai tay nắm chặt thành quyền trước ngực anh.

"Sao không dám quay lại? Em....sợ tôi đến vậy à?" Lăng Thiên buông cô ra một tay trong đầu mình một tay nâng khuôn mặt của cô lên làm cô và anh mặt đối mặt mắt đối mắt.

"Tôi không có! " trong giọng nói của cô hoàn toàn không có chút khí thế, trong đôi mắt ấy rõ ràng có bài xích. Làm sao một người như anh không nhận ra chứ?

"Hôn tôi! " Âm thanh khàn đục truyền vào tai, Hạ Tử Di l cho là mình nghe lầm. Anh ta đang nói cái gì, bảo cô hôn anh ta? Sao có thể? Sao cô có thể chủ động hôn anh ta! Trong đôi mắt to tràn đầy không tin và không muốn, cái miệng nhỏ nhắn cũng khép thật chặt lại.

"Em không muốn? Em không còn quan tâm đến ba mẹ mình sao?" bàn tay anh nâng cằm của cô lên.

"Anh đã có được tôi còn muốn như thế nào nữa?" Trong lòng Hạ Tử Di đau đớn giống như bị kim đâm, cô đã như anh ta mong muốn, ở chung một chỗ với anh ta, anh ta cũng đã có được thân thể của cô rồi, còn muốn cô phải làm như thế nào anh ta mới chịu buông tay? Muốn cô chủ động cầu hoan với anh ta sao? Cô không làm được, không làm được. Cô không yêu anh ta, không yêu anh ta..... Có thể nhắm hai mắt mặc cho anh ta muốn chiếm đoạt thân thể cô đã là cực hạn, anh ta sao còn lại ra yêu cầu như vậy với cô?

"Có được em? Hạ Tử Di bao nhiêu đó chưa đủ! Tôi không muốn người phụ nữ của mình trên giường là một cái tượng gỗ cứng ngắc không có chút phản ứng, em hiểu được ý tôi không? Nếu như không hiểu thì bắt đầu từ bây giờ phải học, trước tiên bắt đầu từ hôn tôi như thế nào đi!" Nếu như cô không biết, anh không ngại dạy cô. Nỗi lòng của đàn ông, người đơn thuần như cô sẽ không hiểu, thứ càng không có được thì càng muốn có được. Chuyện cô không thích làm chuyện gì thì anh càng muốn cô làm.

Anh ta quá hèn hạ, vô sỉ, bẩn thỉu, xấu xa.....

"Tôi không muốn làm." Hít thở thật sâu nói ra những lời này, giống như là đang bực mình, đang giận lẫy vậy, Hạ Từ Di không muốn nhìn thẳng vào mắt anh, dứt khoát nghiêng đầu đi, hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có sự ngang ngược và không cam lòng. Anh muốn thế nào thì cứ thế đó đi!

Trên mặt Lăng Thiên lại có nụ cười giống như cung chiêu, đúng vậy, anh đang cung chiêu cô. Đáng tiếc người đó lại nhắm nghiền hai mắt không thấy được.

Lăng Thiên mày thật là sống uống phí, bao nhiêu phụ nữ xếp hàng chờ mày tới cửa, thế nhưng mày lại cam tâm tình nguyện bỏ lại cuộc họp quan trọng ngày mai mà ngồi máy bay cả đêm về chỉ vì liếc mắt nhìn người phụ nữ ghét mày, ghét tới cùng cực.

Anh không chần chờ hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô, đầu lưỡi vội vàng thăm dò vào trong miệng cô, mút lấy mùi vị thơm ngọt của cô.

Quần áo từng cái từng cái bị ném xuống đất, đêm nhiệt tình như lửa mới vừa bắt đầu.....

Cô không có phản ứng, không sao, anh có thời gian, có cách làm cho cô khuất phục, một ngày hai ngày, một năm hai năm, anh không tin cô có thể kiên trì được bao lâu..... Anh nhất định phải mở trái tim cô ra, sau đó chỉ có thể chứa một mình anh mà thôi.

Nhiệt tình vẫn kéo dài đến trời hừng sáng. Hạ Từ Di cắn miệng không dám lên tiếng, mặc anh muốn làm gì thì làm. Trái tim dù có không muốn như thế nào đi nữa nhưng thân xác vẫn khuất phục, khuất phục dưới kỹ thuật cao siêu của anh. Thì ra là người ta vẫn thường nói không yêu vẫn có thể làm tình là như vậy, cô không yêu anh nhưng thân xác lại phối hợp với anh ăn ý như vậy. Hạ Từ Di, mày đã điên rồi! Điên thật sự rồi!

Khi anh làm lần cuối cùng, Hạ Từ Di cắn môi mình sợ, mình sẽ rên lên những âm thanh không nên có. Một cảm giác không biết tên chọt xông vào tim cô, làm chớp mũi cô ề ảm, mắt mở to, đó là loại cảm giác gì, làm cô gần như không còn là mình nữa.....

~~~~~*~~~~~

Sân bay thành phố X....

"Từ Yên! Cậu nhìn ai vậy?" Vân Ly thấy Từ Yên có vẻ không tập trung cứ nhìn xung quanh khiến cô lo lắng hỏi

"À.....không có ai hết!"

"Chờ anh ấy chứ gì? Cậu không qua mắt được mình đâu?" Vân Ly cười trêu Hạ Từ Yên.

"Thôi..... Mình về đi!"

"Này..... Làm gì gấp vậy?? Mắc cỡ rồi à?"

"Từ Yên... " Dương Hiểu Phàm đứng cạnh chiếc xe Bugatti Veyron Mansory Vivere vẫy vẫy tay với cô.

Hạ Từ Yên đứng ngậy người nhìn anh.

"Này..... Cậu sao thế??? Anh ấy gọi kia?" câu nói của Vân Ly làm Từ Yên giật mình.

"Ờ....."

"Ồ gì nữa! Đến đó đi!" Vân Ly kéo tay cô đến chỗ anh.

"Chào anh?" Vân Ly cười nói với anh.

"Ừ.....chào em! Em là bạn cô ấy à?"

"Vâng!....." dừng lại một chút cô quay sang Hạ Từ Yên "Này.. Từ Yên! Nói gì đi chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Về nước

"Ồ.....anh...đến lâu chưa?" ập ứng một lát sau, Hạ Từ Yên mới mở miệng nói được một câu.

"Thôi! Em về trước đây? Hai người từ từ nói chuyện nha!" Vân Ly bỏ lại một mình cô đứng đó rồi kiểm có đi mất.

"Em lên xe đi!"

Hạ Từ Yên im lặng ngồi trên xe không nói một lời. Thình thoảng lại quay sang nhìn lên anh.

"Em làm gì lên lút vậy? Muốn nhìn thì nhìn đi! " Câu nói của anh làm Hạ Từ Yên xấu hổ vội quay mặt sang hướng ngược lại, mặt đỏ bừng.

Từ Yên ơi là Từ Yên! Mà làm sao vậy? Sao lại lên lút nhìn anh ấy? Còn bạn ấy phát hiện! Làm sao bây giờ? Xấu hổ chết mất!!!

Đang suy nghĩ thì Dương Hiểu Phàm lại nói.

"Bây giờ anh là của em! Em nhìn bao nhiêu cũng được..... Không cần ngại?"

Cái gì??? Anh ấy nói..... Anh ấy là của mình? Từ Yên ơi! Tình tào! Tình tào lại, còn như không có nghe cả??

"À.....anh.....anh đưa tôi về nhà được không? "

"Sao lại muốn về nhà? Không muốn ở cùng anh à?"

"Tôi.....tôi đi máy bay hơi mệt.... Nên đưa tôi về được không? " Cô cố gắng dùng mọi cách để được về nhà. Nếu ở với anh thêm chút nữa chắc mặt cô đỏ đến chín mất!

"Em mệt à? Vậy để anh đưa em về!" Trong câu nói của Dương Hiểu Phàm có chút không vui.

Hạ Từ Yên mở cửa bước xuống xe, cô quay lại chào anh

"Bye...! Hẹn gặp lại! "

Qua cửa kính xe, cô chỉ thấy anh cười rồi khởi động xe chạy đi.

Hãy tự tin bước vào ngôi nhà quen thuộc đã hơn một năm cô chưa về nhà. Đó không phải là do cô không muốn về mà là không có tiền để mua vé máy bay về, gia đình lại đang khó khăn.

"Ba?" chợt cô thấy từ trong nhà người đàn ông trung niên bước ra. Ông ấy là ba cô Hạ Minh Lâm.

"Tiểu Yên! Con về đây à?" ông không tin vào mắt mình. Con gái nhỏ của ông đã về sao?

"Vâng.....con về rồi! Con nhớ ba lắm!" Hạ Từ Yên chạy tới ôm chầm lấy ông.

"Vào nhà thôi con! Mẹ con đang ở trong bếp! "

"Mẹ! Con về rồi? "

"Tiểu Yên.... "

"Thôi..... Minh ăn cơm đi! Cũng trễ rồi?" Thấy hai mẹ con vui vẻ mà quên cả bữa ăn, ông Hạ cười nói.

~~~~~*~~~~~

Lần nữa Hạ Từ Di tỉnh lại đã là giữa ngày thứ hai, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua khe hở thẳng tắp chiếu vào tấm thảm Ba Tư cao cấp trên sàn nhà.

Lúc này anh ta hẳn là đã đến công ty?

Ôm chần ngồi dậy, tứ chi đau nhức khiến Hạ Từ Di không nhịn được than nhẹ một tiếng, kéo ra một góc chăn, lộ ra những vết thương xanh xanh tím tím ở khắp nơi trên da thịt trắng nõn. Anh ta thật sự không phải là người, quả thật là không bằng cảm thú, bất kể cô van xin như thế nào anh ta vẫn không chịu buông tha cho cô, còn muốn bày ra những tư thế mà cô ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. Vừa nhìn thấy vết thương trên người, lòng cô không nhịn được chua xót, cuộc sống như vậy khi nào mới kết thúc? Có thể có một ngày anh ta trả tự do cho cô không?

Trên người chỗ duy nhất còn lành lặn cũng chỉ có đôi chân trắng nõn của cô, quần cái chần mỏng đi về hướng tủ quần áo cô lấy một chiếc váy mặc ở nhà rồi đi vào phòng tắm.

~~~~~*~~~~~

"À.....con quên mất..... Chị hai không có ở nhà hả ba?" đang ăn cơm thì Hạ Từ Yên mới nhớ ra một chuyện, từ nãy đến giờ cô vẫn không thấy chị mình.

"Ồ.....chị con không có ở nhà? " bà Hạ nói

"Chị tìm được việc làm rồi hả ba? Là công ty nào vậy? " Từ lúc Hạ Từ Di về ở Lăng gia thì không có ai gọi nói cho Hạ Từ Yên biết chuyện này.

"Không con à?" bà Hạ lại nói tiếp.

"Vậy sao chị không về nhà ăn cơm? Hơn ba tháng nay con không hề gọi được cho chị.....có phải có chuyện gì không ba mẹ? Hạ Từ Yên bắt đầu nghi ngờ.

"Chị con.....lấy chồng rồi? " ông Hạ chậm rãi nói, khi ông nói ra điều này lương tâm của ông luôn cắn rứt. Ông đã nhẫn tâm bán con mình cho một kẻ độc ác, tàn nhẫn như Lăng Thiên.

"Hà???? Ba nói gì?? Chị con.....lấy chồng? " Hà Từ Yên sùng sốt không tin vào tai mình "Chị con.....lấy chồng khi nào? Sao không ai nói với con cả? Là lấy anh Lưu Minh sao?"

"Kh....không phải? "

"Không phải anh ấy thì là ai?"

"Là..... Là..... Chủ tịch tập đoàn Lãng thị Lãng Thiên! " ông Hà nói.

"Lãng thị? Lãng Thiên?? Có phải họ có chi nhánh là ngân hàng ICBC không? " suy nghĩ một lúc lâu cô như chợt nhớ ra điều gì đó! Đúng rồi! Lãng Thiên..... Người đàn ông độc thân hoàng kim là anh ta? Chị cô sao có thể quen biết người như Lãng Thiên?"

"Đúng!.... Thôi con ăn cơm đi!"

"Nhưng ba à? Chị con sao có thể quen biết người đàn ông như Lãng Thiên chứ? Có chuyện gì vậy ba?" Hà Từ Yên không ngừng nói ra những thắc mắc của mình khiến Hà Minh Lâm hơi khó chịu.

"Ba đã nói rồi.... Con không cần lo nhiều như vậy? Chỉ cần biết chị con đã có chồng là được rồi!!! " nói xong ông đứng dậy đi lên phòng bỏ lại hàng ngàn câu hỏi chưa có câu trả lời của Hà Từ Yên.

Tại sao ba lại nói như thế đến chuyện này? Chắc chắn là có chuyện gì rồi? Mình phải điều tra cho được nó là gì?

~~~~~*~~~~~

"Hà Từ Diệp đâu? " Lãng Thiên đến Hà gia với vẻ mặt đáng sợ.

"Dạ.....Lãng Thiếu gia..... Tiểu thư đang ở trên phòng! Đề tôi gọi tiểu thư xuống gặp thiếu gia! " người giúp việc khi thấy anh liền lễ phép chào.

"Không cần!! Tôi tự đi lên gặp cô ta!"

"Dạ.....vậy Lãng thiếu gia..... Cậu đi thẳng lên lầu rồi rẽ phải! Phòng tiểu thư ở cạnh cầu thang!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nếu tôi không được hạnh phúc thì các người đừng mơ có được!

"Cạch!" Lãng Thiên không do dự mở cửa phòng bước vào.

"Mấy người muốn bị đuổi việc hết à? Vào phòng tôi dám không gõ cửa!!! " Hà Từ Diệp ngồi trên chiếc ghế ở bàn trang điểm quay lưng lại với cửa đi nên không biết người mở cửa là ai.

"Hà Từ Diệp.. "

Nghe được giọng nói quen thuộc, Hà Từ Diệp bỏ cây son xuống vội quay người lại.

"Ồ....Lãng Thiên?? Em có bị hoa mắt không đây?..... Anh đến tìm em sao?"

"Tôi muốn nói chuyện với cô!!" Lãng Thiên vẫn không để ý câu nói của Hà Từ Diệp mà lạnh lùng nói.

"Chuyện gì vậy?? Anh ngồi đi!" Hà Từ Diệp vui vẻ đi đến ôm lấy cánh tay Lãng Thiên.

"Không cần!!! Nói xong tôi sẽ đi ngay!" Lãng Thiên hất cánh tay đang ôm tay mình ra.

"Anh nói đi!"

"Cô lấy tư cách gì đánh Từ Dĩ? "

"Thì ra vì chuyện này anh mới đến tìm em!" Hà Từ Diệp cười nhếch môi.

"Đúng!..... Tại sao cô đánh cô ấy? "

"Vì em là vợ tương lai của anh!"

"Vợ tương lai?? Nực cười? Ai nói cô là vợ tương lai của tôi? "

"Lăng Thiên? Hai năm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại đối xử với em như vậy? Em đã làm gì sai? "

Lăng Thiên tức giận nắm lấy cổ tay Hà Tư Diệp.

"Hà Tư Diệp! Đây là lần cuối cùng tôi khẳng định cho cô nhớ.....chuyện giữa tôi và cô đã kết thúc từ hai năm trước rồi!.....cô...không bao giờ có thể làm vợ tôi! " Anh gằn từng chữ.

"Lăng Thiên?? Anh vẫn còn yêu em đúng không?.... Có phải có chuyện gì khiến cho anh hiểu lầm em không?

Anh không yêu cô ta đúng không? " Đôi mắt cô ta ngấn nước.

"Hà Tư Diệp! Chuyện của chúng ta đã kết thúc rồi mong cô đừng nhắc lại!..... và chuyện tôi yêu Tử Di là thật!"

"Lăng Thiên....rất cuộc anh sao vậy? Cô ta đã dùng cách gì để mê hoặc anh?

"Cô ấy không làm gì cả? Chẳng không dùng thủ đoạn như cô!" Lăng Thiên vẫn lạnh lùng trả lời.

Cô ta cười khò: " Anh nói em dùng thủ đoạn.... nhưng anh biết đó là vì anh mà. Em không thể để cô ta cướp anh đi được! Vì em yêu anh...Lăng Thiên!" Hà Tư Diệp lay lay cánh tay Lăng Thiên.

"Buông ra!! Cô đừng bao giờ nói những lời này trước mặt tôi! "

"Thiên.....chúng ta có thể như trước đây được không? Nếu có chuyện gì khiến anh hiểu lầm.... em sẽ giải thích với anh mà? "

"Tốt nhất cô đừng bao giờ nói chuyện này trước mặt tôi! Nếu không....thì đừng trách...Tại sao tôi trở mặt với gia đình cô!" Lăng Thiên hất mạnh tay Hà tư Diệp làm cô ta choáng váng ngã xuống sàn.

"Thiên..."

Hạ Tử Di! Nếu tôi không có được Lăng Thiên thì cô đừng hòng có được anh ấy! Nếu tôi không có được hạnh phúc thì các người đừng mơ có được!

Nhìn theo bóng lưng lăng Thiên cho đến khi khuất hẳn. Cô ta nghiêng răng, bàn tay nắm chặt thành quyền.

~~~~~*~~~~~

Rap phim A..(aulu rồi đặt tên)

"Vân Ly....mình đến muộn nên hết vé rồi?" Hạ Tử Yên buồn bực nói.

"Vây à? Tiếc thật..... Nhưng hôm nay mình cũng có việc bận! Cậu về một mình được không? "

"Ồ.....vây cũng được! "

Hạ Tử Yên buồn bực bỏ ra ngoài.

"A!...." Cô đã đụng phải một bức tường thịt. Vội vàng cúi đầu xin lỗi

"Tôi....tôi xin lỗi! Anh có sao không? " vừa nói cô vừa ngược mặt lên. Đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp trai của Dương Hiểu Phàm.

"Tôi không sao? Em đi xem phim? "

"Ừ.....nhưng... "

"Sao lại không vào? Đến giờ rồi? "

"Nhưng..... Tôi đến trễ....hết vé rồi? Tôi về trước đây! " cô thở dài nói với anh rồi bước đi.

"Khoan đã....." Dương Hiểu Phàm kéo tay cô lại. Rồi quay sang nói nhỏ vào tai người đàn ông bên cạnh.

"Chuyện gì vậy? "

"Em chờ lát nữa đi..... Rồi vào xem!"

"Anh nói cái gì?? Hết vé rồi cơ mà? " cô ngạc nhiên hỏi.

Một lát sau, mọi người từ trong rạp phim đi ra với vẻ mặt khó chịu.

"Sao lại ngừng chiếu? Thật là.... Bỏ cả một buổi tối! " người khách A bực mình.

"Thôi..... Lần sau bố sẽ dẫn con đi coi được không?" người B nói với đứa con.

"Sao.....sao họ về hết vậy? " Hạ Tử Yên không biết chuyện gì đang xảy ra. Sao mọi người tự dưng đều bỏ về??

"Vl..... Anh đã mua lại toàn bộ vé của họ! " Anh cười nói.

"Mua toàn bộ??? " cô mở to mắt

"Đúng! Đi thôi..... Chúng ta đi xem phim! "

Sau khi xem xong...

"Cảm ơn anh!.....thật ngại quá!! "

"Không sao? Chỉ cần em vui là được! "

"Vây tôi vào nhà đây! "

"Ngon ngon!" anh kéo người cô lại đặt lên trán cô một nụ hôn.

~~~~~*~~~~~

Bar C-club..

"Phạm.... Sao lâu vậy mới tới? " một cô gái có thân hình bốc lửa đi đến ngồi lên đùi Dương Hiểu Phạm

"Anh bận chút việc! " Anh thuận tiện ôm cô gái kia lại.

"Anh quên người ta rồi phải không? Về nước lâu như vậy mà không thèm đến tìm em? Anh có người khác rồi chứ gì? " cô ta nũng nịu.

"Làm gì có! Quà của em đây? " anh lấy trong túi ra một cái hộp màu đỏ.

"Tạm tin đó!..... Cảm ơn anh!" cô gái kia vội mở chiếc hộp ra. Là một sợi dây chuyền kim cương.

"Nào.... Uống đi!" cô ta cầm ly rượu lên rồi nói tiếp.

(Phạm ca oi.... Anh cứ như đào hoa như vậy thì Yên ti phải khổ dài dài rồi!!)

~~~~~*~~~~~

"Vân Ly.....cậu có nghe qua tên Lăng Thiên chưa? " Hạ Từ Yên vừa ăn vừa nói.

"Sao? Mà cậu hỏi làm gì? "

"Mình có chút chuyện cần biết về anh ta?"

"Vây sao? Mình nghe nói anh ta là một người rất nổi tiếng, là chủ tịch Lăng thị, người thì đẹp trai, nhà giàu và quan trọng hơn nữa là còn độc thân!"

"Hả? Còn độc thân? " Hạ Từ Yên ngạc nhiên. Không phải ba nói chị hai lấy anh ta sao? Sao lại độc thân?

"Ừm..... Từ Yên! Cậu..... Có ý định gì với anh ta sao?"

"Không phải?..... Mà anh ta thực sự còn độc thân sao?"

"Đúng vậy? Nghe nói anh ta không thích phụ nữ! Chỉ dùng họ để phát tiết..."

Dùng phụ nữ để phát tiết? Không lẽ..... Chị hai cũng nằm trong số những phụ nữ đó!... Không! Không thể..... Mình phải làm rõ chuyện này!

"Vân Ly.....cậu biết nhà anh ta không?"

"Sao vậy? Cậu tìm nhà anh ấy làm gì?"

"Tóm lại cậu có biết không? "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hàn Quân Dật

"Ồ....mình cũng không biết! Nhưng.....mình biết một người có thể giúp cậu! "

"Ai?" Hạ Từ Yên có chút vui mừng.

"Là anh trai mình? Anh ấy đang là bác sĩ của Lãng gia!"

"Anh cậu?... Nhưng sao cậu biết anh ấy sẽ giúp mình? " Hạ Từ Yên hỏi lại. Vốn dĩ anh trai của Vân Ly là ai cô còn chưa gặp qua. Nói gì đến việc nhờ người ta giúp.

"Yên tâm!..... Mình sẽ hẹn anh ấy giúp cậu! "

"Vây... Cảm ơn cậu trước! "

~~~~~*~~~~~

Hạ Từ Di quả thật không thể tin vào mắt mình, người xuất hiện trên bàn ăn thật sự là Lãng Thiên sao? Anh ta sao lại còn có thể ở nhà dùng bữa trưa?

"Thiếu phu nhân, có thể ăn cơm rồi." Thím Trần bưng tô canh lên, giúp cô và Lãng Thiên xới mỗi người một chén cơm.

Anh không nói lời nào, mà cô cũng không muốn chủ động đi trêu chọc anh. Bữa trưa được ăn dưới sự im lặng của hai người. Hạ Từ Di không yên lòng khuấy canh trong chén, cô không ngừng liếc mắt nhìn anh: mặc vào quần áo chỉnh tề, đeo mắt kính, đang ăn cơm rất nghiêm túc, động tác tao nhã, tuyệt không giống người đàn ông hèn hạ ở trên giường hành hạ cô gần chết. Nhìn dáng vẻ của anh ta có phải tâm trạng cũng không tệ không, bởi vì anh ta đã ăn đến chén thứ ba rồi.

Lãng Thiên nhận lấy chén cơm được xới xong từ trong tay thím Trần, vờ như không thấy ánh mắt mong đợi của cô. Có thể làm cho cô ghét anh tới cực điểm mà có thể chủ động tìm anh nói chuyện thì nhất định là chuyện quan trọng.

Cho đến chén cơm thứ ba của anh cũng đã được ăn sạch sẽ Lãng Thiên vẫn không mở miệng, mắt thấy anh đứng dậy muốn đi.

"Lãng....Thiên " Cái chữ Thiên đó khi anh xoay người lại bị cô cứng rắn đặt bên môi.

"Có chuyện gì gấp sao? Nếu như không có tôi phải đến công ty." Tối hôm qua anh vội vã chạy về chính là không yên lòng cô, bây giờ người cũng đã thấy, chuyện nên làm cũng đã làm, đương nhiên là phải trở về công ty.

"Nếu như anh bận, vậy chờ anh rảnh rồi hãy nói!" Hạ Từ Di thấy anh vội vã muốn đi, lời đến bên môi lại nuốt xuống.

"Cho em 5 phút để nói xong." Lãng Thiên giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

"Thật sự không cần đâu." Hạ Từ Di sợ năm phút không thể nói rõ ràng nên liền vội vàng khoát tay nói.

"Còn 4 phút 55 giây. Không nói thì sau này cũng đừng hỏi tôi nữa." Lãng Thiên lên tiếng uy hiếp cô.

"Anh định.....kết hôn với tôi? " cô sợ điều anh nói là thật, vội vàng mở lời.

"Đúng! Em không muốn nó xảy ra? "

Trong lời nói của anh mang chút khó chịu.

"Tôi!.....không phải vậy.... Nhưng nó có sớm quá không? " cô e dè nói tiếp.

"Sớm? Như thế nào là sớm?.... Hay là em không muốn nó xảy ra..... Em vẫn chưa quên Lưu Minh? "

"Anh...." Cô không thể nói tiếp được nữa. Vốn dĩ cô đã muốn quên Lưu Minh từ lâu nhưng tại sao anh còn nhắc đến.

"Nếu không còn gì... Tôi đi đây! " Lãng Thiên nói xong thì quay lưng bỏ đi.

~~~~~*~~~~~

"Anh....là Hàn Quân Dật!.. " Hạ Từ Yên đi đến chỗ một người đàn ông nhìn có vẻ rất lịch sự.

"Đúng..... Cô là..."

"Chào anh.....tôi là Hạ Từ Yên! " Cô nở một nụ cười thân thiện với anh.

"Ừm....cô ngồi đi!"

"Anh là..... Bác sĩ riêng của Lãng gia! " Cô không vòng vo mà vào thẳng vấn đề chính.

"Phải? Tôi nghe Vân Ly nói... cô có việc cần nhờ tôi?"

"Anh có thể chỉ đường cho tôi tới nhà riêng của Lãng thiếu không?"

"Cô muốn đến nhà Lãng thiếu? Tôi e rằng cô không thể vào đó được?"

"Tại sao? "

"Cô nghĩ nhà riêng Của Lãng Thiếu là nơi cô có thể vào sao? Tôi khuyên cô không nên đi thì hơn!"

"Vậy anh có cách nào giúp tôi vào đó không? Tôi thật sự muốn vào đó.... tôi có chuyện cần làm rõ! " Hạ Từ Yên ấp úng cô không thể nói ra những gì mình định làm cho Hàn Quân Dật biết được!?

"Sao cô lại muốn vào Lăng gia? " Hàn Quân Dật vô cùng tò mò về cô gái này.

"Tôi....tôi..... Không thể nói được!...Nhưng anh có thể giúp tôi vào đó không?"

"Tôi thì có thể vào được...nhưng cô thì lấy thân phận gì để vào đây?"

"Ờ..... Hay là khi nào anh đến đó... Tôi sẽ thay anh đi một chuyến? " Đột nhiên cô nghĩ ra cách này liền nói với Hàn Quân Dật.

"Cô thay tôi đi khám bệnh?.... Tôi nhớ cô học chung ngành với Văn Ly mà? "

"Ừm.... Nhưng nếu không làm vậy vì sao tôi vào được?" cô trưng ra vẻ mặt thất vọng nhìn anh.

"Hay là....cô nói chuyện mình định làm sau đó tôi sẽ giúp cô!"

"Tôi....nhưng đây là chuyện riêng..... Tôi... " cô không khó xử nhìn Hàn Quân Dật.

"Nếu không đồng ý.... Thì tôi hết cách! " Hàn Quân Dật toan định đứng dậy thì bàn tay cô kéo tay anh lại

"Được.... tôi sẽ nói cho anh biết chuyện mình định làm!"

~~~~~*~~~~~

Dương gia...

"Cái gì?? Nó dám tự tiện làm vậy?" Một người đàn ông áo đen đi đến nói nhỏ vào tai Dương Thạc điều gì đó rồi đưa cho ông một bì thư. Dương Thạc vội mở bao thư ra. Về mặt tức giận.

Đúng lúc đó Dương Hiểu Phàm từ trên lầu đi xuống, thấy Dương Thạc không vui. Anh hỏi

"Ba sao vậy? Ai đã chọc ba sao?"

"Đúng.... Ba hỏi con....đây là gì? " ông Dương tức giận ném xấp hình lên bàn.

"Sao ba có cái này? " Cầm xấp hình trên tay, anh khó chịu hỏi.

"Con không cần biết vì sao ba có?.... Ba hỏi con.....số tiền ông Tôn trả đâu rồi?"

Dương Hiểu Phàm cười nhạt: " Con dùng nó mua lại vé xem phim của họ rồi? "

"Mua lại tất cả vé xem phim??? Con có biết mình đang làm gì không?..... Là vì đứa con gái này sao??" ông Dương tức giận chỉ vào tấm hình trên bàn.

"Ba cho người theo dõi con? Sao ba lại làm như vậy?"

"Cũng may là ba cho người theo dõi con...mới biết được số tiền kia con dùng để làm việc gì! Nếu không....ông già này không biết còn bị con lừa gạt bao nhiêu lần nữa!! "

"Số tiền đó có là gì với ba đâu mà bà phải làm ầm lên như vậy?"

"Con.." ông Dương giơ tay lên tát vào mặt Dương Hiểu Phàm, bỗng Dương phu nhân từ ngoài cửa đi vào hoảng hốt.

"Ông..... Đừng đánh con mà? Có chuyện gì từ từ nói? Phàm.. Con có sao không? "

"Bà tránh ra!!! hôm nay tôi phải đánh nó!!!"

"Ông ơi.... Đừng mà!.....nếu ông muốn đánh thì cứ đánh tôi đây này! Ông không được đánh con tôi!!" Dương phu nhân vội vàng ôm Dương Hiểu Phàm lại.

"Bà.....! Thật tức chết mà!! "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiếng khóc trong đêm

"Từ Yên.... Anh muốn gặp em!"

"Sao anh gọi trễ như vậy? Có chuyện gì à?" Hạ Từ Yên mãi suy nghĩ về chuyện của Hạ Từ Di nên không ngủ được.

"Anh đang ở trước nhà em! Em ra đi...."

"Sao?? Anh ở trước nhà tôi?" Hạ Từ Yên ngạc nhiên.

"Em ra gặp anh được không? "

"Thôi được rồi..... Tôi ra liền! " cô bước xuống giường khoác thêm một cái áo rồi lên mở cửa đi ra ngoài.

Thấy Hạ Từ đi ra, anh vội vàng chạy đến ôm cô vào lòng.

"Anh...anh sao vậy? " Bất ngờ bị ôm chặt khiến mặt cô đỏ ửng.

"Anh nhớ em"

"Ồ....anh..." Anh ấy bị làm sao vậy?

Nửa đêm chạy đến chỉ là để nói nhớ cô?

"Vào trong xe đi.....anh có chuyện muốn nói với em!" Dương Hiểu Phàm buông cô ra rồi kéo cô vào trong xe.

---- Trong xe----

"Có chuyện gì vậy? "

"Em...có đồng ý làm bạn gái anh không? "

"Tôi..." cô không biết mình nên trả lời anh như thế nào.

"Em không thích anh sao?" Trên gương mặt anh hiện lên vẻ thất vọng.

"Không phải..... Em.....cũng...thích..anh!" cô ấp úng nhưng cũng nói ra được.

"Thật không? "

"...." cô chỉ gật đầu. Rồi một nụ hôn ập đến làm Hạ Từ Yên hơi bất ngờ nhưng rồi vẫn không phản kháng mà đáp trả.

~~~~~*~~~~~

Đã sắp 1 giờ đêm nhưng Hạ Từ Di một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ. Trưa hôm nay khi anh rời khỏi nhà cô nổi giận trở về phòng, kết quả lại nằm trong phòng ngủ suốt buổi chiều. Nếu không phải thím Trần gọi cô dậy ăn tối, không biết cô sẽ ngủ đến lúc nào.

Ban ngày ngủ quá nhiều kết quả chính là tới giờ đi ngủ bình thường lại không ngủ được, cô lăn qua lộn lại, làm sao cũng không ngủ được, ngồi dậy vén chăn quyết định đến phòng sách lên mạng, xem ra sẽ đỡ bức bối hơn nằm đếm cừu giống như bây giờ.

Thím Trần chuẩn bị trở về phòng nghỉ thì thấy Hạ Từ Di khoác áo khoác từ lầu hai đi xuống, rất kinh ngạc

"Thiếu phu nhân, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ? Muốn ăn cái gì sao?" Hình như thiếu phu nhân chưa từng có thói quen ăn khuya?

"Thím Trần, tôi không ngủ được. Đến phòng sách lên mạng một chút." Trên mặt Hạ Từ Di nở nụ cười. Đối với thím Trần suốt ngày thật lòng quan tâm cô, cô không thể hờ hững được. Mặc dù mỗi ngày bà sẽ đem tất cả mọi chuyện của cô, không sót thứ gì báo cáo cho người đàn ông đó, nhưng cô không trách bà, đây là trách nhiệm công việc của bà không phải sao?

"Lên mạng sao?" Thím Trần có chút ngạc. Thiếu gia ngay cả điện thoại cũng không cho thiếu phu nhân dùng, vậy lên mạng không phải cũng có thể liên lạc với người bên ngoài sao?

Hạ Từ Di thấy vẻ mặt khó xử của thím Trần, chân đang muốn đi đến phòng sách tự động dừng lại. Cô vẫn là không nên làm khó thím Trần, người đàn ông đó thật đáng sợ, nếu như bởi vì cô mà khiến thím Trần bị liên lụy, cô sẽ cảm thấy khó chịu.

"Thím Trần, bỏ đi, tôi về phòng ngủ!" Cô xoay người đi về, mi tâm nhíu chặt lại có cảm giác mất mát.

"Thiếu phu nhân ở nhà cô muốn làm gì thì làm, thím sẽ không nói." Không đành lòng thấy đáng về cô đơn của Hạ Từ Di, thím Trần bảo đảm nói. Dù sao thiếu gia cũng không có ở nhà? Cứ để cô được vui vẻ một chút.

"Không cần đâu thím Trần." Hạ Từ Di cũng không muốn làm khó, đi về mà ngủ thôi. Dù sao cô cũng không có việc gì gấp không phải sao? Cô chỉ là, chỉ là muốn biết tin tức về em gái cô mà thôi.

"Đi thôi thiếu phu nhân. Tôi giúp cô mở cửa." Thím Trần kéo cô cùng đi đến phòng sách.

Cô bước vào phòng sách, bước đến cạnh bàn làm việc trên bàn là một chồng văn kiện và một cái laptop, Hạ Từ Di ngồi xuống ghế rồi mở laptop lên.

Cô mở thư điện tử của mình ra, vốn dĩ là cô muốn xem thư mấy tháng qua không liên lạc được với cô Hạ Từ Yên có gửi tin nhắn cho cô hay không?

Nhưng cô chỉ thấy duy nhất một tin nhắn mà Lưu Minh gửi cho cô cách đây hơn 4 tháng.

Lúc này tìm trong ngực cô đang đập dữ dội. Hít một hơi thật sâu cô nhấp chuột vào tin nhắn của Lưu Minh.

"Từ Di....

Khi em nhận được tin nhắn này của anh thì có lẽ anh đã đi đến một nơi rất xa. Ở nơi đó anh sẽ không được gặp em và cũng không thể hát cho em nghe mỗi ngày. Anh không xứng đáng với em, em là một cô gái tốt nên em sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn anh. Anh không thể mang đến được tương lai tốt đẹp cho em. Nhưng anh tin Lăng Thiên có thể thay anh làm điều đó!

Mong em hãy quên anh đi và sống một cuộc sống tốt !

Từ Di..... Anh yêu em! "

Từng chuỗi nước mắt rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt của Hạ Từ Di.

Không! Lưu Minh.... Làm sao em có thể hạnh phúc khi không có anh chứ? Em không làm được.... Tất cả là tại Lăng Thiên, nếu như anh ta không bước vào cuộc đời thì cô lẽ cô sẽ được hạnh phúc cùng Lưu Minh.

Anh ta cưỡng bức cô trở thành người phụ nữ của anh ta, cưỡng bức cô gả cho anh ta, Anh thật sự là đáng hận! Sao lại có người đáng ghét như vậy?

Tiếng khóc của Hạ Từ Di ngày càng lớn, cô khóc đến nỗi gần như không thể thở được, cũng làm cho Lăng Thiên sau khi vừa vào cửa nghe được nhũn mảy.

"Tại sao đã trở như vậy phòng sách còn mở cửa? Hơn nữa hình như là bên trong còn có tiếng khóc?" Anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước vào.

Là cô ấy sao? Hôm nay không phải là còn rất tốt sao, khóc cái gì chứ? Trong lòng Lăng Thiên căng thẳng, sải bước đi đến gần cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tại sao lại khóc!

Hạ Từ Di tự chôn mình trong nỗi uất ức cho đến thân hình đàn ông cao to từ từ đến gần bên cạnh, cô vẫn không hề hay biết.

Màn hình máy tính sáng lên khiến lòng Lăng Thiên lạnh lẽo, đã trở như vậy rồi cô còn mở máy vi tính làm gì?

Hơn nữa còn làm cho cô khóc thành ra như vậy, không lẽ là vì chuyện của gia đình cô? Không đúng....không phải cô vẫn thương về nhà sao? Hay là cô đã biết chuyện gì về Lưu Minh?

"Tại sao đã trở như vậy còn ở đây khóc?" Lăng Thiên ở sau lưng kéo mái tóc dài của cô ra sau làm mặt cô ngẩng lên. Trên gương mặt trắng nõn loang lổ nước mắt, đôi mắt đã khóc đến đỏ lên, ngay cả chớp mắt cũng hồng, lông mi dài còn vương nước mắt. Rốt cuộc là khóc bao lâu mới thành ra như vậy chứ! Lừa gạt trong lòng anh càng tăng lên. Cô là vì tên đàn ông đó sao?

"Anh....." Anh đột nhiên lên tiếng và bị kéo đau khiến Hạ Từ Di lập tức ngừng khóc thì đã thấy gương mặt tức giận. Sao đột nhiên anh ta lại về? Cô cho là đã trở như vậy anh sẽ không về như những ngày trước. Vậy chắc anh ta không nhìn thấy email mà Lưu Minh gửi cho cô chứ? Hình như cô đã tắt rồi, nhật ký truy nhập cũng đã xóa rồi, sẽ không có chuyện gì đâu. Nhưng dù sao Hạ Từ Di chợt dạ vẫn nhìn không được dùng nhìn lên về phía màn hình.

"Sao? Có phải làm việc trái với lương tâm nên không dám nhìn tôi không?" Trong giọng nói của Lăng Thiên như đang sắp bùng nổ cơn giận, thấy đáng về chợt dạ của cô anh đã biết. Chắc chắn cô đã biết chuyện gì đó về Lưu Minh?

"Tôi không có! Thật sự không có!" Hạ Từ Di vội vàng giải thích. Cô thật sự sợ ánh mắt của anh lúc này, giống như là muốn nhìn thấu cô vậy.

"Sự thật không phải như vậy thì cô vội cái gì? Hà? Nói cho tôi biết rốt cuộc sao lại khóc?" Những giọt nước mắt chưa khô cùng về mặt khăn trang của cô thế nhưng lại làm cho lòng anh mềm nhũn ra. Được rồi, anh thừa nhận là anh mềm lòng, nếu như cô bằng lòng nói rõ mọi chuyện với anh, anh sẽ không truy cứu.

"Tôi...." Hạ Từ Di mở miệng lại không thể nói ra lý do có thể thuyết phục anh. Nhưng nguyên nhân chính thì đánh chết cô cũng không thể nói. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Nét mặt của cô đã bán đứng cô, cô không muốn nói cho anh biết, không muốn nói cho anh biết sự uất ức của cô. "Ầm" tiếng một quả炸弹 nặng nề nện xuống bàn trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ chói tai khiến Hạ Từ Di sợ tới mức ngơ ngời. Sao anh ta lại tức giận dữ như vậy? Là anh đã biết sao?

"Nói!" Lăng Thiên vừa vội vừa cứng, quả炸弹 trên bàn lại không cảm giác được đau đớn. Cô gái này rõ ràng chính là làm việc gì sai mà còn làm bộ ra vẻ vô tội, cô chính là có năng lực ép anh nổi điên.

Thím Trần ở lâu một khi nghe được âm thanh cũng lo lắng chạy tới, tình trạng bên trong làm bà cũng không khỏi hoảng hốt. Tại sao thiếu gia về đến lại nổi giận như vậy? Mà thiếu phu nhân thì lại là vẻ mặt uất ức đầy nước mắt ngồi ở đó! Thiếu gia vẫn luôn nhìn chăm chăm cô làm cái gì?

“Thiếu gia, không nên trách thiếu phu nhân, là tôi để cho cô ấy đi vào.” Giọng nói của thím Trần có chút run rẩy. Bởi vì ánh mắt thiếu gia khi quay lại nhìn bà lạnh quá, quả thật là đáng sợ!

“Không có chuyện của thím. Đóng cửa lại cho tôi.” Lăng Thiên lạnh lùng ra lệnh, thím Trần không dám chần chờ một giây, đóng cửa lại.

“Anh muốn làm gì?” Lăng Thiên nghe được tiếng đóng cửa thì trở nên căng thẳng, đôi tay nắm chặt mép bàn, lòng bàn tay đã đỏ mẫm, cô sợ nhất chính là bộ dáng này của anh ta, anh ta có thể đánh cô không? Hay là Vừa nghĩ đến cái đó có thể xảy ra, mặt cô trắng bệch.

“Bây giờ biết sợ rồi sao? Há? Không phải mới vừa rồi không biết sợ sao?” Lăng Thiên một tay mạnh mẽ nắm ở hông cô, một tay nắm ở chiếc cằm nhỏ làm cho cô không thể động đậy nửa phần. Đôi mắt khóc đã ngập nước, mờ mịt nhìn anh. Thật đáng chết, cô gái này lại khơi dậy thú tính trong cơ thể anh rồi.

“Anh có thể buông tôi ra trước không?” Thân thể anh dính sát trên người cô, sao cô lại không cảm giác được. Trời ạ, người đàn ông này thật sự là cảm thú, một khi tôi gần cô, loài động vật này sẽ có phản ứng. Cô không muốn quan hệ này với anh ta, từ lúc anh phát hiện cô uống thuốc đến bây giờ cô không còn thuốc để uống nếu như quan hệ với anh ta thì phải làm sao đây?

“Vậy cô có thể nói cho tôi biết tại sao khóc hay không? Một đôi một như thế nào?” Toàn thân Lăng Thiên đè ép tới khiến thân hình mảnh mai của cô ngồi trên ghế dựa xoay cùng anh nói điều kiện? Được! Anh ngược lại thấy có chút hứng thú!

“Tôi nhớ mẹ!” Dưới sự ép sát từng bước của anh, cô nói ra một lý do ngay cả chính cô còn không thể tin tưởng. Khôn khéo như anh ta, sao có thể giấu giếm được? Xem ra sau này cô phải chú ý một chút, không cần ở những chỗ anh ta có thể xuất hiện lại lộ ra bất kỳ cảm xúc khả nghi nào.

“Không phải là mới về gặp sao?” Tay anh nhẹ nhàng trượt trên gương mặt nõn nà của cô. Nhớ mẹ có thể khóc thành ra như vậy sao? Anh lại không hạn chế cô về nhà, không phải sao? Xem ra vẫn là không muốn nói với anh!

Hạ Từ Di cắn môi không nói lời nào. Hơi thở nguy hiểm của anh làm cô khẩn trương đến nuốt nước miếng, vẫn không quen nói dối!

“Không muốn nói với tôi đúng không? Được, vậy chúng ta không nói trực tiếp, làm đi!” Hai tay anh cùng lúc buông cô ra, sau đó khó hiểu ở trước mắt cô cời thất lung ra, sau đó lúc cô trợn mắt há mồm nói một câu làm cô hận không thể trực tiếp té xỉu: “Tôi nay dùng miệng của em đi!” rồi anh nở một nụ cười âm mưu.

“Anh là kẻ điên, kẻ điên.....anh tránh ra.... tránh ra!” Hạ Từ Di càng không ngừng đẩy anh ra, biết rất rõ mình không phải đối thủ của anh, nhưng cô không cam lòng bị anh ta đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy, cô không muốn làm chuyện hạ lưu như vậy, chết cũng không muốn.

“Hạ Từ Di.... Em đừng quên lời tôi nói..... Nếu như em không làm thì đừng trách tôi độc ác với gia đình em!” Tại sao người phụ nữ đáng chết này mỗi lần đều phải làm cho anh lấy lý do này để uy hiếp đây?

“Tôi chán ghét anh, chán ghét anh.” cô ra sức cắn cánh tay của anh.

“Vậy em thích ai? Nói cho tôi biết, em thích ai?..... Lưu Minh sao? Đáng tiếc, nhưng hắn đã chết rồi....đã chết rồi...!”

“Ừm.....” Cái miệng nhỏ nhỏ của cô bị anh hôn đến không thở được, lệ trong khóe mắt từng giọt từng giọt tràn ra, lại làm cho ngọn lửa của Lăng Thiên càng bùng phát mạnh hơn, anh vội vàng ôm cô đến đặt trên sofa.

Tối nay cô đừng hi vọng anh sẽ bỏ qua cho cô. Cô không yêu anh, cô ghét anh.....vậy anh sẽ làm đến khi cô yêu anh mới thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hoan ái trong phòng làm việc (18+)

"Xoẹt... " tiếng bị xé rách của chiếc váy ngủ làm cô hoảng sợ, mỗi lần phát sinh quan hệ anh đều xé rách áo quần của cô, thật quá đáng!

"Em sợ cái gì? " anh ghé sát tai cô nói bằng giọng khàn khàn. Sau đó lại tiếp tục công việc của mình. Anh ngậm một bên ngực cô mà cắn mút

"Không..... Aaaa..."

Hai ngón tay anh không báo trước mà đâm thẳng vào nơi nữ tính đã ướt đẫm của cô. Hạ Từ Di giật mình vội dùng tay che miệng mình lại, cô không cho phép mình ở dưới thân thể người đàn ông này phát ra âm thanh đó.

"Em cứ kêu lên đi..... Đừng cố nhịn! Tôi muốn nghe nó.... " nói xong ngón tay anh càng thô bạo đâm vào sâu hơn bên trong cô.

"Ân.....aaa...." Hạ Từ Di lại không nhịn được mà thốt ra âm thanh xấu hổ đó. Tiếng rên của cô làm dục vọng của Lăng Thiên không thể nào kiềm chế được. Ngón tay anh càng tiến sâu vào trong cô..

"Aaa...kh.ông...được..... " một dòng tinh dịch nóng hổi chảy ra làm ướt tay anh. Khuôn mặt cô vì sự kích thích của anh mà ửng hồng.

"Mới đó mà đã thỏa mãn rồi sao?" Lăng Thiên nhếch miệng cười rồi cúi đầu xuống hôn lên hoa huyệt của cô. Anh vờn lười liếm nơi hoa huyệt đã ẩm ướt của cô.

"Aaa.....đừng... Xin...anh.....đừng....đừng lại.... " tiếng nói đứt quãng của Hạ Tử Di mang ý nghĩa bảo anh dừng lại nhưng lọt vào tai Lăng Thiên thì biến thành "đừng dừng lại ". Lăng Thiên ngày càng hưng phấn, anh nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy dục vọng nói bằng giọng khàn khàn.

"Được..... Tôi sẽ không dừng lại.... "

"Aaaaa....."

Côn thịt to lớn của anh mạnh mẽ tiến vào hoa huyết chật hẹp của cô. Cứ như thế ngày càng luật động nhanh hơn làm Hạ Tử Di không ngừng thờ dốc.....

"Hạ Tử Di.. Mày điên rồi? Tại sao lại nằm dưới thân thể hân mà rên rỉ chứ? Từ khi nào mày trở nên dâm dăng như vậy! " Chút lí trí còn sót lại không ngừng nhắc nhở cô. Tại sao cơ thể lại đi ngược với lí trí như vậy?

"Không được.. phân tâm..... Nhìn tôi..." Lăng Thiên lại kéo cô vào dục vọng một lần nữa, anh tiến sâu hơn vào cơ thể cô.

Chật quá! Đã nhiều lần làm chuyện này nhưng sao cô vẫn chật như vậy? Anh sắp phát điên vì cô rồi!

Sau một hồi ra vào liên tục, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một dòng tinh dịch ấm nóng bắn vào cơ thể cô... Hạ Tử Di vì một mối mà ngất đi, trên trán là một tầng mồ hôi nóng.

~~~~~*~~~~~

Tra hôm sau...

"Úm..." Hạ Tử Di mệt mỏi mở mắt.

Sao mình lại ở đây? Hôm qua mình đang ở phòng sách?..... Phòng sách?

Chuyện tối qua như một cuộn phim quay chậm trong đầu cô

Đúng vậy! Cô đã ở dưới thân người đàn ông đó rên rỉ.....

Nghĩ đến đây, trên môi Hạ Tử Di là một nụ cười giễu

==Ở bàn ăn==

"Thiếu gia... Thiếu phu nhân.....Mời dùng cơm!" thím Trần sau khi xới cơm mở miệng nói.

Lăng Thiên vừa ăn cơm vừa xem biểu hiện trên mặt Hạ Tử Di. Thấy cô chỉ ăn cơm trắng, anh gấp một miếng cá lớn bỏ vào chén cô.

"Em ăn đi! Dạo này em hơi gầy! " Lăng Thiên ôn nhu nói. (À: chờ ơi....anh quan tâm chị ấy kìa!!!)

"...." Hạ Tử Di chỉ im lặng, cô gấp miếng cá cho vào miệng.

"Ọe.... Ọe... " cô vội vàng che miệng chạy vào nhà vệ sinh. Thấy biểu hiện của cô, Lăng Thiên có chút ngạc nhiên.

"Thím Trần..... Cô ấy không khỏe sao?"

"...thiếu gia....không phải vậy đâu? " thím Trần mỉm cười.

"Không phải?? Sao cô ấy lại.... "

"Theo như tôi đoán thì.....chắc thiếu phu nhân mang thai! "

"Mang thai???" anh ngạc nhiên " thím chắc chứ? "

"Điều này thì tôi không chắc chắn..... Nhưng phụ nữ mà có những biểu hiện như vậy..... Có thể là mang thai! "

"Được rồi! Tôi sẽ gọi Hàn Quân Dật tới xem sao?" trên gương mặt lạnh lùng của anh bỗng trở nên vui mừng. Vì sắp được làm cha sao? Nhưng vẫn chưa chắc chắn thì anh vội mừng gì chứ?

"Dạ.....thiếu gia! "

~~~~~*~~~~~

Bà Hạ đang trên đường đến siêu thị mua một ít thức ăn. Bà định hôm nay sẽ nấu một bữa thật ngon mừng Hạ Tử Yên tốt nghiệp.

"À.....quên mất! Phải gọi cho Tử Di biết em nó đã về rồi.... Nhântiên nói nó ở lại ăn cơm!! " Đang miên man suy nghĩ chợt có hai người đàn ông lạ mặt đi xe máy giật cái túi xách trên tay bà.

"Á.... Ăn cướp.....ăn cướp.... " Giật mình vì hành động của hai tên cướp, bà Hạ ngã xuống lề đường, la lớn.

Kitttt..... Một chiếc ô tô trắng gấp trước mặt hai tên cướp. Trong xe một chàng trai mở cửa bước ra, vội chặn tên cướp lại.

.....Một lát sau.....

"Bác ơi..... Đây là túi của bác? " Chàng trai tốt bụng lúc này đi đến trước mặt bà Hạ.

"Ồ.....cậu..... Tôi cảm ơn!!! " Bà Hạ nhận lại túi xách từ chàng trai kia rồi vội cảm ơn.

" Không có gì đâu bác! Đây là chuyện cháu nên làm mà?.... Bác có sao không?"

"Bác..... Bác không sao?" bà Hạ đứng lên mà không để ý chân đã bị trật "A...!"

"Bác... chân bác bị thương à? Để con xem giúp bác!! "

_____Tua nhanh_____

"Tới nhà bác rồi?! Cảm ơn cháu nhiều..... Hay là cháu vào nhà bác chơi?"

"Dạ.....không cần đâu bác!.... Cháu còn... " Chưa kịp nói xong thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Mẹ..... Mẹ đi chợ sao không nói với con! Ồ..... Ai đưa mẹ về thế? " Hạ Từ Yên mở cửa ra thì thấy một chiếc ô tô đầu trước cửa liền thắc mắc hỏi.

Cô ấy là..... Cô gái hôm trước!?! Hạ Từ Yên??..... Đây là nhà cô ấy sao?? Bác gái lúc này là mẹ cô ấy?" Trên miệng Hàn Quân Dật nở một nụ cười "*Cơ hội đây rồi?? "*

(Vây là biết danh tính Chàng Trai Tốt Bụng lúc này rồi nhé!!)

"Là cô sao?" Hàn Quân Dật vội vàng mở cửa bước ra. Nếu chậm trễ sẽ tuột mất cơ hội tốt này! (Xem ra anh toan tính ghê nhỉ!!!)

"Ồ..... Anh là.....anh trai Vân Ly?? "

"Hai đứa quen nhau sao?" Bà Hạ ngạc nhiên hỏi.

"Dạ..... Anh ấy là anh trai Vân Ly đó mẹ? "

"Vây à?? Lúc này cậu ấy giúp mẹ giặt lại giỏ xách! Nếu không thì đã bị bọn cướp lấy đi mất!! Mẹ có mời cậu ấy ở lại ăn cơm..... nhưng hôm nay...."

"À.....hôm nay cháu rảnh? " Hàn Quân Dật vội nói.

"Ồ.....ờ..... Vây cháu ở lại ăn cơm cùng gia đình bác nhé! " Bà Hạ như hiểu ra cái gì đó rồi cười nói.

_____Sau khi ăn cơm_____

"Cảm ơn anh! Nếu không có anh chắc mẹ tôi...." Hạ Từ Yên tươi cười nhìn Hàn Quân Dật

"Không có gì! Thôi....tôi về đây! "

"Ồ.....chuyện lần trước tôi nhờ anh..... Thế nào rồi? Anh đã gặp chị tôi chưa? "Hàn Quân Dật định bước đi thì Hạ Từ Yên lên tiếng

"Sáng nay Lãng thiếu gọi cho tôi.... Nên lát nữa tôi sẽ đến đó! "

"Vây à?? Anh nhớ nói chị ấy gọi cho tôi nha! " Hạ Từ Yên nghe được chuyện này liền vui lên hẳn.

"Được rồi..... Thôi tôi đi đây! "

"Tạm biệt..... " Hàn Quân Dật lên xe, chuẩn bị khởi động chạy thì Hạ Từ Yên đứng vẫy tay tạm biệt với anh.

Nhìn qua kính chiếu hậu, trên môi Hàn Quân Dật nở một nụ cười nhẹ....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mang thai

"Hàn Quân Dật? Sao bây giờ mới đến?" Lãng Thiên thấy Hàn Quân Dật tới trễ liền trách móc.

"Tôi phải đi công tác ở Đài Bắc.... Nghe cậu gọi là về liền rồi còn gì? " Hàn Quân Dật liền kiểm soát đi công tác để nói với Lãng Thiên. Nếu như nói thật chắc chắn anh không được an toàn mà ra khỏi đây rồi?

"Mà cậu bị bệnh à?" Hàn Quân Dật nói tiếp.

"Không phải tôi!! Mà là Từ Di!! "

"Ra là vậy?...tôi còn tưởng.... làm việc đến nỗi ngã bệnh đấy chứ?" Hàn Quân Dật cười nói.

"Cậu lên khám cho cô ấy đi!"

_Một lát sau Hàn Quân Dật mở cửa bước ra ngoài, Lăng Thiên đi đến trước mặt anh lo lắng hỏi

"Cô ấy sao rồi? "

"Không sao?..... Cậu phải bình tĩnh khi nghe mới được! "

"Chuyện gì?..... Không lẽ cô ấy mắc bệnh gì sao?"

Hàn Quân Dật lần đầu tiên thấy người bạn lạnh lùng, hoàn toàn không có cảm xúc với phụ nữ lại ở trước mặt anh lo lắng cho một cô gái? Người ở trước mặt anh có phải là Lăng Thiên không đây?

"Không phải! Cô ấy không sao cả?..... Là cô ấy....có thai!"

"Cô ấy mang thai?? Cậu nói thật??? " Lăng Thiên như không tin vào những gì mình vừa nghe! Cô đã mang thai con anh sao? Anh sắp được làm cha rồi! Trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, hạnh phúc.

"Cậu đang nghi ngờ tôi sao?"

"Không... Tôi tin cậu! "

"Tôi nói đùa thôi! Bây giờ cô ấy đang mang thai.... Cậu nên quan tâm, chăm sóc đến cô ấy nhiều hơn!" Hàn Quân Dật nói.

"Được rồi? Cảm ơn cậu! "

_____Trong phòng ngủ_____

Hạ Từ Di đang miên man suy nghĩ về lời nói của Hàn Quân Dật.

Cô đang mang thai? Đây đâu phải là đứa con trong dự tính của cô, tâm trạng nặng nề của cô cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài. Cô không biết cô có thể là người mẹ tốt hay không, cô không xác định được mình có yêu đứa nhỏ trong bụng hay không? Bởi vì đây là con của anh ta; mà cô, dù có làm gì cũng không thoát được người đàn ông này. Nhưng một sinh mệnh đang lớn dần lên trong bụng cô, cô không nhẫn tâm không cần đứa con này.

"Cạch.." Cánh cửa phòng được mở ra, một thân hình cao to bước vào.

"Em không vui?" Nhìn thấy trên gương mặt cô hiện lên vẻ lo lắng, Lăng Thiên có chút không hài lòng.

"Tôi không có... "

"Tôi thấy em không vui? Là vì mang thai con tôi?" Lăng Thiên đi đến gần cô. Trong khoảng thời gian này anh không ngừng cố gắng, chính là có thể để cô mang thai con anh. Nhưng bây giờ ước muốn đã thành sự thật, tại sao ngay cả một chút biểu hiện vui sướng cô cũng không có? Điều này làm cho tâm trạng vô cùng vui vẻ của anh trong nháy mắt đã trở nên âm ảm.

"... Tôi....." Nếu ở bên cạnh người đàn ông này, cô nói không cần đứa trẻ, cô thật sự không tưởng tượng nổi hậu quả. Cho nên dù có vui hay không cô cũng phải chăm sóc tốt đứa con đến khi nó chào đời.

"Có phải em không muốn sinh ra đứa trẻ này không, trả lời tôi!" Lăng Thiên nắm lấy cánh tay cô. Sự trầm mặc của cô làm cho anh thêm phần tức giận, anh biết thật ra cô không muốn có con sớm như vậy! Anh thừa nhận là cố ý để cho cô có con, cố ý làm cho cô cảm thấy khó chịu! Nhưng khi thấy biểu hiện sau khi có con của cô vẫn thờ ơ như vậy làm anh không thể không tức giận.

"Không phải vậy mà!" Hạ Từ Di ngẩng đầu lên. Anh ta rất quan tâm đến đứa trẻ, bởi cô cảm thấy anh có chút vội vàng, gấp gáp.

"Nếu không có, gương mặt em làm vẻ khổ sở là có ý gì?" Lăng Thiên giống như là sợ bị cô nhìn thấu tâm tư, liền khôi phục lại khuôn mặt ngang ngược.

"....." Hạ Từ Di cười khổ trong lòng. Bất kể cô làm cái gì, anh ta cũng cho là không đúng sao?

"Em nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn! "

~~~~~**~~~~~

Từ trên ban công nhìn xuống cô thấy chiếc xe hơi của anh đã được lái ra khỏi nhà. Cô lại nhớ đến lời Hàn Quân Dật nói trước khi rời khỏi phòng.

Cô phải liên lạc với em gái cô, khi biết tin Hạ Từ Di về nước cô rất vui. Nhưng không có cách nào để ra khỏi nhà, huống chi bây giờ cô đang mang thai. Nghĩ vậy, cô bước nhanh đến phòng làm việc của Lăng Thiên...

"Cửa không khóa!..... Lạ thật! " Trước đây không phải phòng này đều khóa kỹ sao? Bây giờ lại không có khóa! Nhưng cô không có thời gian nghĩ nhiều về việc này! Cửa không khóa thì càng tốt!! Vậy thì cô không cần tốn thời gian đi lấy chìa khóa.

Ngồi xuống chiếc ghế xoay cạnh bàn làm việc, cô mở chiếc laptop lên.

*Đang kết nối..... *

"Chị... Chị hai..." Tiếng nói Hạ Từ Yên mang vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng.

"Tiểu Yên.... Em về khi nào? "

"Em về được 1 tuần rồi?... Em có thể gặp chị không? "

"Tiểu Yên... Chị...không thể gặp em được.... Chị..."

"Chị à? Chị sao vậy? Sao không thể gặp em? " Hạ Từ Di lo lắng hỏi

"Chị có chút chuyện.... Hay là khi khác rảnh chị sẽ hẹn gặp em?"

"Úm...Vậy cũng được! Nhưng... chị còn làm ở công ty trước không? Em có đến hỏi nhưng họ nói chị thôi việc lâu rồi! "

"À....chị nghỉ làm ở đó rồi!! "

"Chị.... Em có chuyện muốn hỏi chị?"

"Là chuyện gì.... em nói đi!"

"Chị lấy chồng khi nào vậy? Sao không ai nói với em cả?" Trên mặt Hạ Từ Yên có chút nghi ngờ.

"Chị.... Chị... Bọn chị chưa tổ chức hôn lễ nên không báo cho em?"

"Chưa kết hôn sao chị lại ở nhà anh ta? Không lẽ anh ta đã làm gì chị sao? Vậy còn anh Lưu Minh? Không phải người chị yêu là anh ấy sao?" Hạ Từ Yên bắt đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Tiểu Yên.... chuyện này dài lắm, chị sẽ nói với em sau!" Sau khi nói xong, cô vội vàng gấp laptop lại. Cô không muốn nói ra những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, cô không muốn Từ Yên lo lắng.

~~~~~*~~~~~

NhàHàngBắc Kinh...

"Tiểu Yên! Em không sao chứ? " Thấy Hạ Từ Yên không ăn mà chỉ khuấy khuấy chén canh, Dương Hiểu Phàm hỏi.

"Em..không sao?" cô nở một nụ cười nhẹ.

"Em ăn đi chứ?? Đồ ăn sắp nguội rồi?"

"Úm..."

_____ Trước nhà Hạ Từ Yên _____

"Tiểu Yên.... Anh có cái này tặng em!" Dương Hiểu Phàm lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

"Cái gì vậy? "

Dương Hiểu Phàm im lặng mở chiếc hộp kia ra, một sợi dây chuyền sáng lấp lánh hiện ra trước mắt cô.

"Cái này.... " Từ Yên mắt chữ A, mồm chữ O nhìn anh. Sao anh lại tặng cô thứ đồ có giá trị như vậy?

"Tặng em!" Anh vòng tay qua cổ đeo sợi dây chuyền cho cô.

"Sao lại tặng nó cho em?"

"Vì.... Em là cô gái duy nhất anh yêu! " Dương Hiểu Phàm nắm lấy tay cô.

"Em..."

Miệng nhỏ của cô lại bị chặn bởi nụ hôn của anh. Hạ Từ Yên nhất thời ngơ người mà để cho anh hôn, người cô mềm nhũn tựa vào ngực anh. Môi lưỡi quấn quýt một lúc lâu, anh mới buông ra. Nhìn cô gái trước mặt đang ra sức hít thở không khí thì anh nhếch môi nở một nụ cười tà mị.

"Anh....!"

"Tiểu Yên.... Em không được cho ai thấy em như thế này ngoài anh có biết không? "

"Em...biết rồi! Em vào nhà đây!!!" Hạ Từ Yên ôm khuôn mặt đỏ ửng chạy vào nhà.

"*Dương Hiếu Phàm.... Mày đang làm gì vậy? Sao lại nói những lời này với cô ta? Còn hôn nữa?? Chẳng lẽ thích cô ta thật? Không thể nào...quên đi!!*" Anh nỡ một nụ cười giấu cợt.

(Sao anh đối xử với Yentia như vậy? □□□

Titia yêu anh mà!!)

Bật mí xù nè : chapsaubắt đầu có sóng gió rồi đây! Cặp nào thì đoán ghen!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

---Một tuần sau---

Lăng gia....

"Hôn lễ của con ngày mai sẽ tổ chức ở nhà thờ Tuyên Vũ Môn! Hy vọng ba sẽ đến!! " Lăng Thiên lạnh lùng nhìn về phía cha mình nói.

"Con nói cái gì? Con xem lời nói của ông già này là cái gì???" Lăng Thiếu Đường tức giận nói. Đứa con này thật là quá lắm rồi!

"Con đã nói về điều này rất nhiều!! Còn ngày mai....ba đến hay không thì tùy!" Lăng Thiên mở cửa bước ra ngoài chỉ bỏ lại một câu nói.

"Mày..... " Lăng Thiếu Đường tức giận đến nổi lên con đau tim. Ông ngã quỵ xuống sàn nhà.

~~~~~**~~~~~

Mới đó mà thời gian trôi nhanh thật, ngày hôm nay là ngày cô kết hôn cùng Lăng Thiên.

Hạ Từ Di mặc trên người chiếc váy trắng tinh, mặt được trang điểm nhẹ nhưng vô cùng xinh đẹp. Đây là ngày vui nhất trong cuộc đời người con gái, nhưng sao cô không cảm thấy một chút vui vẻ cũng không có! Có lẽ là vì người đàn ông cô sắp gọi là chồng không phải là người cô yêu thương!

Trên gương mặt xinh đẹp của Hạ Từ Di hiện lên vẻ thất vọng.

"Cô Hạ.... Đến giờ làm lễ rồi! "

=====Trong nhà thờ=====

Ông Hạ nắm tay đứa con gái của mình từng bước tiến vào lễ đường. Lúc này mọi người đến dự đã đông đủ tất cả. Một khúc nhạc du dương được cất lên...

"Ta giao Di Di lại cho con! Hãy chăm sóc và yêu thương nó! " ông Hạ nhìn Lăng Thiên dặn dò.

"Vâng!" Lăng Thiên gật đầu nói. Hôm nay anh mặc trên người bộ comple màu đen, toát lên vẻ sang trọng, lịch sự.

"Đã đến giờ làm lễ!! " Giọng cha sù vang lên.

"Lăng Thiên! Con có đồng ý lấy Hạ Từ Di làm vợ, nguyện ở bên khi hạnh phúc cũng như khi buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, khi mạnh khỏe cũng như khi ốm đau và nguyện yêu thương nhau trọn đời không?" "

"Con đồng ý! " anh trả lời dứt khoát không hề do dự.

"Hạ Từ Di! Con có đồng ý lấy Lăng Thiên làm chồng, nguyện ở bên khi hạnh phúc cũng như khi buồn đau, khi giàu cũng như khi nghèo, khi mạnh khỏe cũng như khi ốm đau và nguyện yêu thương nhau trọn đời không?" "

"Con...đồng.ý! " Vậy là cô đã nói ra ba chữ đó! Ngay từ giây phút này, cô sẽ là vợ anh, vợ của một tổng tài lạnh lùng, tàn nhẫn.

Ngay lúc đó, tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người trong lễ đường vang lên đồng loạt.

"Bây giờ.... Chủ rể có thể hôn cô dâu! "

"Úm.." Cha sù vừa dứt lời, anh đã dùng môi mình phủ lên môi cô. Hạ Từ Di hơi bất ngờ nhưng rồi cũng để yên cho lưỡi anh làm loạn trong miệng mình. Đến khi cô không thể nào thờ nổi anh mới buông cô ra.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng của cô khiến anh bật cười. Ở phía xa một đôi mắt đầy thù hận nhìn về phía cô.

_____ Bãi đỗ xe _____

"Lãng thiếu phu nhân.... Lâu rồi không gặp! " giọng nói đánh đá của một cô gái vang lên phía sau lưng cô.

"Hà... Tư Diệp? "

"Đúng vậy?? Không ngờ Thiếu phu nhân vẫn còn nhớ tới tôi!" Hà Tư Diệp nở một nụ cười nham hiểm.

"Cô.....cũng dự đám cưới của tôi?"

"Đúng vậy!! Thiếu phu nhân khó chịu sao?" Hà Tư Diệp đi đến gần cô.

"Không phải? Tôi chỉ không ngờ Lãng Thiên lại mời cô!!"

"Tôi nghe nói..... Thiếu phu nhân đang mang thai??"

"Sao.... Sao cô biết?" Hà Tư Di ngạc nhiên nhìn Hà Tư Diệp. Chuyện cô mang thai sao Hà Tư Diệp lại biết? Không lẽ cô ta theo dõi mình?

"Hà Tư Diệp này.....muốn biết một chuyện không phải là khó! Nhưng....đứa trẻ này là con của Lãng Thiên sao?" Cô ta toan đưa tay sờ bụng cô thì bị một bàn tay khác nắm lại.

Là Lãng Thiên?

"Hà tiểu thư! Hôm nay Di Di không khỏe....tôi đưa cô ấy về trước!"

"Lãng Thiên?.... " Hà Tư Diệp quay lại nhìn người đang nắm lấy tay mình. Một cảm giác vui mừng khó tả!

"Vậy tôi về đây! Chào Hà tiểu thư? " Lãng Thiên nắm lấy tay Hà Tư Di kéo cô đi về phía chiếc xe đang đậu ở ngoài cổng.

Trong lòng Hà Tư Diệp dâng lên một cổ tức giận.

"Tôi sẽ không để yên cho cô đâu Hà Tư Di!! Anh ấy cưới cô vì cái thai trong bụng.... thì tôi sẽ làm cho nó biến mất mãi mãi!! Và tôi....sẽ thay thế cô...làm mẹ của con anh ấy! " Hà Tư Diệp cười lớn.

~~~~~*~~~~~

Cầm chiếc điện thoại trên tay Hà Tư Yên do dự đứng trước cửa quán bar. Cô có cảm giác nếu như mình vào thì sẽ biết được một sự thật nào đó! Nhưng cô không can đảm để bước vào vì cô sợ sự thật này được phơi bày ư?? Cô có nên tin những tấm hình mà Vân Ly chụp được... gửi cho cô hay không? Do dự một lúc lâu cô lại quyết định không vào mà chỉ đứng bên ngoài.

"Phạm.... Anh thật là.... " tiếng nói nũng nịu của một cô gái vang lên làm Hà Tư Yên hướng mắt về phía cửa ra vào.

Lúc này cô không thể tin những gì đang xảy ra trước mắt mình. Là anh sao? Dương Hiểu Phạm? Anh đang ôm hôn một cô gái! Không thể nào chỉ là do cô hoa mắt nên nhìn lầm thôi..... tuyệt đối không phải là anh?

Hà Tư Yên cố phủ định những gì đang xảy ra trước mắt mình! Cô không tin anh là người như vậy? Chắc là cô nhìn lầm rồi? Nhưng cô gái đó gọi anh là... Phạm! Sao có thể chứ?

Hà Tư Yên cố bình tĩnh đi đến trước mặt đôi nam nữ kia.

"Hiểu Phạm? " giọng cô đột nhiên yếu ớt.

"Phạm.... cô ta là ai vậy? Sao cô ta lại biết tên anh?"

"Anh không biết! " anh trả lời với giọng thân thiện rồi quay sang cô "Cô là ai vậy? Tôi không có quen biết cô?"

"Em...Là Hà Tư Yên? Anh làm sao vậy? Sao lại không nhận ra em??" Đôi mắt cô bắt đầu ngấn nước.

"Hà Tư Yên?? Tôi không biết ai là Hà Tư Yên cả?? " anh vẫn trả lời cô bằng giọng điệu lạnh lùng, xa lạ.

(Uây!!! Sao anh lại vô tình như vậy??)

"Này....cô không có lỗi tại à? Bạn trai tôi đã nói như vậy mà cô còn cố chấp! Minh đi thôi anh!!" Cô gái kia vội kéo tay Dương Hiểu Phạm đi mất.

Hà Tư Yên buồn bã ngồi phịch xuống đất. Anh là kẻ bất cá hai tay! Anh đã có bạn gái? Vậy mà còn nói thích cô?

Hà Tư Yên thấy mình thật ngu ngốc nên mới đi tin lời anh nói. Đúng vậy anh nói không quen biết cô. Cô chỉ là một cô gái nghèo hèn thì làm sao một thiếu gia như anh lại quen biết cô chứ? Chỉ là do cô tự mình ảo tưởng mà thôi!!! Nghĩ đến đây hai hàng nước mắt không tự chủ mà lăn dài. Tiếng khóc ngày một to hơn.

Ngồi trong bóng tối cô lấy di động của mình ra bấm số gọi cho Hàn Quân Đạt.

"Alo.... Có việc gì mà gọi tôi trễ vậy?" Một giọng nói ấm áp vang lên.

"Hàn.... Quân Dật? Hic.... Anh gặp tôi được không? Hic..."

"Gặp cô?? Đây.... Cô đang khóc sao? Cô ở đâu? Tôi tới ngay!!" Giọng nói Hàn Quân Dật mang vẻ gấp gáp. Sao cô lại gọi cho anh vào lúc này? Hơn nữa còn khóc?

"Anh ra bờ sông ở đường XXX đi!" Nói xong cô liền cúp máy.

Hàn Quân Dật vội vàng xò áo khoác, khởi động xe chạy với tốc độ nhanh nhất. Anh có cảm giác cô đang xảy ra chuyện gì đó! Nếu không tại sao lại khóc chứ??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Anh là..... Tổng giám đốc?

"Tư Yên! Cô ra đây làm gì vậy? " Hàn Quân Dật sau một hồi tìm kiếm đã tìm ra chỗ mà Hạ Tư Yên nói.

"Anh tới rồi!! " Hạ Tư Yên quay lại nhìn Hàn Quân Dật. Trên tay đang cầm một lon bia

"Đây! Sao cô lại uống bia?? " Hàn Quân Dật giật lấy lon bia từ tay cô. Hạ Tư Yên không vui hét lên

"Anh đưa đây!!! "

"Tôi không đưa!.... Tại sao cô lại uống bia? "

"Đưa cho tôi..." Sau một hồi vất vả nài nỉ, cô quay sang lấy một lon bia khác.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?? Sao cô lại ra đây uống bia một mình?? "

"Anh uống không? " Hạ Tư Yên không trả lời câu hỏi của anh mà lại nói sang chuyện khác.

"Tôi không uống!!..... Đây..cô khóc sao?" Hàn Quân Dật ngồi xuống bên cạnh Tư Yên. Lúc này, anh mới thấy khuôn mặt ướt đẫm của cô.

"Đâu có!! Tôi...đâu có khóc? "

"Có chuyện gì..... Cô kể tôi nghe được không? " Hàn Quân Dật cảm thấy khó chịu khi nhìn Hạ Tư Yên rơi nước mắt. Cảm giác này là gì vậy?

"Anh....đã từng yêu ai chưa? "

"Tôi....chưa!..... Nhưng tại sao cô hỏi tôi chuyện này??"

"Hả? Anh như vậy mà chưa từng yêu ai?" Cô hơi ngạc nhiên

"Tôi làm sao?"

"Anh đẹp trai, nhiều tiền,.....lại còn tốt bụng..... Tôi không tin....anh chưa...có bạn gái!"

"Thật sao??" Hàn Quân Dật đột nhiên cảm thấy rất vui. Cô ấy nói mình đẹp trai, tốt bụng?

"Ừm... "

"Vậy....cô đã có người yêu chưa? " Hàn Quân Dật nhân cơ hội này hỏi cô. Anh rất mong cô trả lời là chưa có?

"Tôi....! Không biết... "

"Sao lại không biết! "

"Vi....anh ấy phản bội tôi! Như vậy có tính là người yêu không?"

"Phản bội cô?? Là vì lí do này nên cô mới uống bia?? " Hàn Quân Dật đã hiểu ra mọi chuyện. Cô đã có bạn trai Nhưng tại sao anh lại cảm thấy không vui?

"...." Hạ Từ Yên chỉ im lặng, nước mắt lại rơi.

"Đừng khóc!" Anh vòng tay ôm cô vào lòng. Không hiểu sao anh lại muốn bảo vệ người con gái này? Là vì anh thích cô??

~~~~~**~~~~~

"Thiếu phu nhân.... Cô ăn đi! Cái này rất tốt cho thai nhi! Là thiếu gia đặc biệt nói tôi làm cho cô!!"

"Anh ta nói thím lắm? " Lăng Thiên là đang quan tâm cô sao? Không thể nào? Chỉ là vì đứa con trong bụng nên anh ta mới đặc biệt tốt với cô như vậy!!

"Dạ.....thiếu gia còn nói....thiếu phu nhân cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đợi thiếu gia về! "

"Ở trong phòng?.... Được rồi.... " Rốt cuộc cô cũng đã chắc chắn là Lăng Thiên chỉ quan tâm đứa trẻ. Muốn cô ở trong phòng là vì muốn tốt cho thai nhi! Nhưng tại sao cô lại để ý tới việc Lăng Thiên có quan tâm mình hay không? Thật buồn cười!!

~~~~~***~~~~~

Bệnh Viện....

"Lão gia.....ông tỉnh rồi? " Quàn gia Trương đi đến cạnh giường bệnh của Lăng Thiếu Đường.

"....Sao..tôi lại...ở đây? " "

"Lão gia không nhớ gì sao? Ông bị ngã xỉu trong phòng.... nên tôi đưa ông tới đây!!"

"Vậy à?"

"Lão gia có cần gì không để tôi đi lấy? "

" Không cần đâu lão Trương.... cảm ơn ông!! "

"Lão gia....có gì đâu mà phải cảm ơn! Đây là việc tôi nên làm!!" lão Trương mỉm cười nói với Lăng Thiểu Đường.

"Đây là.... Do ai đem tới? " Lăng Thiểu Đường chỉ vào giỏ trái cây trên bàn hỏi.

"Dạ.... Là do thiếu gia mang tới! Nhưng cậu ấy chỉ đem đến rồi rồi đi!"

Nghe đến giỏ trái cây là do đứa con bất hiếu này đem tới, Lăng Thiểu Đường lại nổi giận.

"Lão Trương!! Đem nó vứt đi!!! "

"Ồ.....nhưng lão gia.... Sao lại vứt đi? " lão Trương vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Tôi nói vứt là vứt!! Không cần lí do!! " Lăng Thiểu Đường đứng về mặt đáng sợ nhìn về phía lão Trương.

Lão Trương làm ở Lăng gia đã hơn 30 năm nay. Mọi việc trong nhà ông đều biết rõ, nhưng không hiểu tại sao hôm nay thái độ của lão gia lại như vậy? Không lẽ ông vừa về quê một tuần mà đã xảy ra chuyện gì sao??

"Lão Trương.... còn không mau vứt nó đi! Hình như tôi đối tốt với ông quá rồi nhỉ??"

"Dạ lão gia.... Tôi vứt ngay! " lão Trương run run bước đến bên bàn cầm giỏ trái cây lên đi ra bên ngoài.

~~~~~*~~~~~

"Úm...đau đầu quá! " Hạ Từ Yên lấy tay day day thái dương mắt từ từ mờ ra.

"Hà 9h rồi?? " Hạ Từ Yên mở to mắt nhìn đồng hồ treo tường. Thôi chết rồi? Hôm nay là ngày cô đi phỏng vấn xin việc nhưng lại trễ thế này!! Làm sao bây giờ??

Cô chạy nhanh vào làm VSCN rồi bắt taxi đi thẳng đến công ty.

Tập Đoàn PAIG (Ping An Insurance Group)

"Em chào chị.... Cho em hỏi..... buổi phỏng vấn đã kết thúc chưa chị?"

"Vừa kết thúc khoảng 15 phút.... Mà cô đi phỏng vấn à? " cô tiếp tân nhìn Hạ Từ Yên nói

" Dạ hôm nay em tham gia phỏng vấn..... nhưng em đến hơi trễ!!" Hạ Từ Yên gượng cười nói.

"Buổi phỏng vấn đã kết thúc rồi!.... nên cô hãy đi xin việc ở công ty khác đi!!" cô tiếp tân chỉ nói một câu rồi quay đi làm việc của mình.

"Chị à? Chị giúp em được không? Vì có chút chuyện nên em tới trễ..... Thật sự là em không cố ý.... "

" Tôi nói rồi...buổi phỏng vấn đã kết thúc! Tôi không thể giúp cô được? Cô về đi!" Cô tiếp tục nhìn Hạ Tử Yên với vẻ bức mình.

"Chuyện gì vậy? " Một giọng nói trầm ồm vang lên từ phía sau cô.

"Dạ.....chào tổng giám đốc! Không có chuyện gì đâu ạ? Chỉ là cô ấy đến phỏng vấn trễ thôi..... nhưng mà tôi đã nói cô ấy về rồi! Không làm phiền giám đốc đâu?"

' Tổng Giám Đốc?? đúng rồi mình phải xin tổng giám đốc! ' một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hạ Tử Yên. Cô vội quay người lại đối diện với chủ nhân của tiếng nói lúc này.

"Hàn Quân Dật?? Sao lại là anh?? ". Hạ Tử Yên mở to mắt nhìn người đối diện " Đừng nói anh là tổng giám đốc??? Vậy còn việc anh làm bác sĩ thì sao??"

"Tôi là tổng giám đốc PAIG! ..... Và cũng là bác sĩ!! " Hàn Quân Dật khẳng định.

"Hà?? Anh....anh.....là tổng giám đốc? "

"Đúng!.... Cô muốn phỏng vấn thì theo tôi!" Hàn Quân Dật đi thẳng đến thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

"Cô nhìn kìa! Tổng giám đốc.... Nói cô ta đến phòng mình phỏng vấn? "

"Tổng giám đốc đề ý cô ta à? Sao cô ta hên như vậy chứ? "

Bao nhiêu lời bàn tán cùng ánh mắt hình viên đạn đổ dồn về phía cô. Hạ Tử Yên bước nhanh vào thang máy.

Văn Phòng Tổng Giám Đốc ...

"Cô ngồi đi! Đưa hồ sơ cho tôi!"

Cầm hồ sơ của Hạ Tử Yên trên tay, Hàn Quân Dật nở một nụ cười nhìn cô.

"Gì vậy? Tôi....không được nhận à?" Hạ Tử Yên khó hiểu nhìn anh.

"Cô được nhận! "

"Hà?? Tôi được nhận?? Thật không? "

"Thật!!! Nhưng .... Cô sẽ không làm ở các bộ phận trong công ty! Mà.... " Hàn Quân Dật tiến đến gần Hạ Tử Yên nở một nụ cười.

"Mà....làm ở đâu? "

"Làm trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc! "

"Hà?? Trợ lý đặc biệt? Anh có bình thường không?? " Hạ Tử Yên ngạc nhiên nhìn anh. Cô chỉ mới đi phỏng vấn mà để được làm trợ lý giám đốc. Thật không thể tin nổi??

"Cô nhìn xem.... Tôi có bình thường không?.... Tóm lại ngày mai cô là trợ lý của tôi!"

"Nhưng tôi....chỉ mới vào làm....sao có thể làm trợ lý??" "Cô ấ ứng

"Tôi không quan trọng vấn đề này? Mới vào thì từ từ sẽ làm được! "

"Vây.... "

"Chiều nay cô rảnh không?? Đi ăn cùng tôi?"

"À.....tôi rảnh! Được! "

=====Sau khi ăn xong, Hàn Quân Dật đưa cô về nhà =====

"A...." Hạ Tử Yên không cẩn thận ngã xuống đất, nhưng có một bàn tay ôm lấy eo cô. Là Hàn Quân Dật

".....Cảm ơn anh!.. " Hạ Tử Yên mặt đỏ mặt nhìn anh , đột nhiên hình ảnh về Dương Hiểu Phàm lại hiện lên trong đầu cô. Trước đây, Dương Hiểu Phàm luôn đưa cô đi làm rồi đi ăn, sau đó đưa về nhà. Những ngày tháng đó thật hạnh phúc.... Nhưng tất cả chỉ là sự giả dối, lừa gạt.

"Phải cẩn thận chứ? "

"Tôi...không sao!! "Hạ Tử Yên vội đẩy Hàn Quân Dật ra, khuôn mặt hơi ngượng.

"....Cô vào nhà đi!.."

"Ừ.....anh về đi! Khuya rồi..... Anh lái xe cẩn thận! "

"Được rồi!! Ngủ ngon!! " Hàn Quân Dật rất vui khi cô quan tâm mình. Điều hành chứng tỏ anh vẫn còn cơ hội.

Phía xa một đôi mắt khó chịu đang nhìn về phía hai người. Bàn tay Dương Hiểu Phàm nắm mạnh vào vô lăng. Tại sao anh lại tức giận khi thấy họ đi cùng nhau? Không phải anh không yêu cô sao? Phản ứng như vậy là sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Xin lỗi... Tôi không quen biết anh!

Lăng Thiên trở về nhà cũng đã 11h đêm, anh mở nhẹ cánh cửa phòng ngủ. Rồi bước đến cạnh chiếc giường lớn có một người con gái đang ngủ say.

"Em ngủ trông thật đáng yêu!.... Mai tôi phải đi Luân Đôn một chuyến....em phải ngoan ngoãn chờ tôi về có biết không? " Anh đưa tay vén mấy lọn tóc trên gương mặt xinh đẹp của cô, đặt lên trán cô một nụ hôn tràn đầy yêu thương. Sau đó xoay người đứng dậy, định bước ra khỏi phòng thì tay anh bị một bàn tay nắm lại.

"Đừng... đi!...." Tiếng nói nhỏ nhỏ của cô vang lên. Lăng Thiên vội quay lại, Hạ Từ Di nói nhưng mắt vẫn còn nhắm chặt. Có lẽ cô đang mơ!

"Được.... Tôi sẽ không đi! Em ngủ đi! " anh vén chăn lên rồi ôm cô vào lòng. Cảm nhận được lồng ngực ấm áp, Hạ Từ Di vòng tay ôm lấy eo anh tiếp tục ngủ.

~~~~~*~~~~~

TẬP ĐOÀN PAIG...

Hôm nay là ngày đầu tiên Hạ Từ Yên đi làm

"Chào mọi người! " Cô tươi cười chào hỏi mọi người. Nhưng đáp lại câu chào hỏi lịch sự kia là những ánh mắt ghen ghét, ganh tị.

"Còn bày đặt chào hỏi!..... Ở đây không có giám đốc đâu? Cô không cần giả tạo như vậy? " một cô gái trong số đó lên tiếng.

"Không phải vậy? Tôi chỉ muốn chào hỏi mọi người thôi!! Không có ý định gì cả? "

"Không có ý định gì? Ai tin cô đây? Vừa vào đã được làm trợ lý giám đốc.... Cô chắc là hạng gái điểm nhỉ? "

"Cô..... Đừng quá đáng như vậy? "

"Các người im hết cho tôi!" Hàn Quân Dật từ phía sau đi tới, anh đã nghe toàn bộ những lời cô nhân viên kia nói.

"Dạ..... Giám đốc! " Tất cả mọi người đồng thanh gọi rồi quay lại công việc của mình.

"Đi theo tôi!" Hàn Quân Dật nắm lấy bàn tay của Hạ Từ Yên kéo cô vào phòng mình.

"Lần sau khi đi làm.... Vào thẳng phòng tôi là được! Không cần chào hỏi bọn họ làm gì!! "

"Tôi chỉ....muốn làm quen với mọi người trong công ty thôi!.... Nhưng... "

"Cô không ngờ kết quả lại như vậy?..... Tốt nhất cô không cần nói chuyện với ai trong số họ cả? Cứ lo làm việc của cô là được!! " Hàn Quân Dật ngồi xuống ghế sofa rồi tiếp tục nói.

"Tôi biết rồi! "

"Chiều nay cô rảnh không? "

"Có việc gì? "

"À.....chiều nay cô đi dự tiệc cùng tôi được không? "

"Tiệc??.... Tôi không thích hợp với mấy chỗ đó! Hay là anh đi một mình đi!" Hạ Từ Yên nói thẳng ra những gì đang nghĩ trong khi lòng.

"Vây..... Tiếc thật! Tôi định giới thiệu những dự án mới của cô cho một tập đoàn lớn ở Anh!" Hàn Quân Dật biết là cô sẽ từ chối mình. Nên đành lợi dụng công việc vậy!

"Thật sao?.....Ờ..... Vây tôi đi cùng anh!!" Hạ Từ Yên vui mừng như bắt được đồ quý.

"Vây 6h chiều nay tôi sẽ sang đón cô!"

~~~~~*~~~~~

Tại Bữa Tiệc Sang trọng ....

Hạ Từ Yên đi theo Hàn Quân Dật vào bên trong. Hôm nay cô mặc chiếc váy ôm dài đến đầu gối. Trông như một nữ thần khiến bao ánh mắt đổ dồn về hai người.

Thật đẹp nha! Đây là lần đầu tiên cô được đến nơi sang trọng như vậy!?

"Hàn tổng.... Lâu rồi không gặp! " Một người đàn ông đứng tuổi bước đến trước mặt hai người đưa tay chào hỏi.

"Chào ông! Chủ tịch Ngô..!"

"Không ngờ cậu cũng có hứng thú với những bữa tiệc như thế này!..... Đây là... Hàn phu nhân sao? Hàn tổng thật biết chọn người! " Ông nhìn sang Hạ Từ Yên.

"À...không phải! Cô ấy là trợ lý của tôi!" Hàn Quân Dật vội lên tiếng giải thích mặc dù anh rất muốn xem đó là thật.

"Vây à?? Tôi cứ tưởng..... Hàn tổng à! Tôi có một chuyện cần bàn với cậu.... Có thể sang bên kia ngồi không? "

"Được... "

"Giám đốc.... Anh cứ bàn công việc đi! Tôi ra ngoài đi dạo một lát! " cô nói với Hàn Quân Dật rồi đi ra ngoài.

"Vây.... Cô đi đi!"

Hạ Từ Yên sau khi rời khỏi bữa tiệc, cô đi dạo ở vườn hoa cạnh đó.

"Này.... Cô em.... Đi đâu có một mình vậy? " Một tên đàn ông nhìn có vẻ biến thái đi đến trước mặt cô.

"Anh là ai? Muốn làm gì?? " Cô hoảng sợ lùi lại vài bước.

"Cô em...đừng sợ!! Tôi nay đi với anh.... Anh sẽ làm em sung sướng!! " Hắn tiến đến gần cô hơn, miệng nở nụ cười dâm dăng.

"Không!!! Tránh ra!!!" Hạ Từ Yên vội đẩy hắn ra rồi bỏ chạy.

"Hahaha.... Đừng chạy.... Không trốn được anh đâu! "

"Cứu tôi với.....! Cứu tôi..." Hạ Từ Yên vừa chạy vừa la lớn.

"A..." Cô đã va vào ai đó. "Cứu tôi....cứu tôi..."

"Mày là ai?? Mày tránh ra cho tao!!!"

"Tôi là ai?? Nhìn kỹ xem!" Dương Hiểu Phàm thản nhiên hỏi lại.

Hắn tiến đến gần nheo nheo mắt

"Dương.... Dương thiếu gia! "

"Đúng! "

"Dương thiếu gia.... Tôi không biết cô ấy..... là của ngài!! Xin thứ.... lỗi! " Mặt mày hắn tái xanh, hai tay run run vì sợ.

"Cút!!!"

Dương Hiểu Phàm nhìn người con gái bên cạnh mình.

"Em có sao không? "

"Tôi...không sao?" Hạ Từ Yên vội quay mặt đi khi biết người đó là Dương Hiểu Phàm. Cô không muốn gặp lại anh.

"..... Tôi muốn... nói chuyện với em!!"

"Xin lỗi.... Tôi không quen biết anh? Nên không có gì để nói cả? " Hạ Từ Yên lại dùng giọng điệu lạnh lùng nói chuyện với Dương Hiểu Phàm.

"Từ Yên.... Anh...."

"Từ Yên! Cô ở đây sao?" Hàn Quân Dật cuối cùng cũng tìm được Hạ Từ Yên. Anh vô cùng lo lắng khi đã lâu không thấy cô trở lại bữa tiệc.

"À.....tôi có chút việc! Chúng ta về thôi!" Hạ Từ Yên không chút lưu luyến bước đi. Cô không hề để ý đến khuôn mặt ai đó đang đỏ lên vì tức giận, bàn tay nắm chặt thành quyền.

"Đó là ai?" Giọng anh trầm xuống, mang vẻ khó chịu.

"Anh không cần biết!! " Cô dừng lại một chút rồi bước về phía Hàn Quân Dật.

~~~~~*~~~~~

Bar C-club

"Phàm... Anh sao vậy? " Tiếng nói mềm mại của Hàn Thụy Ái vang lên từ phía sau Dương Hiểu Phàm.

"Anh không sao? "

"Nếu không tại sao..... Anh lại uống rượu một mình? " Hàn Nhụy Ái ôm lấy cánh tay anh nũng nịu.

"Có chút chuyện ở công ty thôi!! " "

"Phàm... Anh đưa em về nhà anh được không?"

"Về nhà anh?? Không được!! " Nghe đến hai chữ này anh lại cảm thấy chán ghét.

"Tại sao?? Chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi.... Nhưng anh vẫn chưa cho em danh phận gì cả? " Hàn Nhựt Ái nói với vẻ thất vọng.

"Em cần tôi hay cần danh phận? "

"Em....tất nhiên là anh rồi?? Phàm à? Em không có danh phận cũng được... Nhưng chỉ cần anh luôn ở bên em là đủ..."

Dương Hiểu Phàm lại nở một nụ cười giễu cợt rồi ngửa cổ uống sạch ly rượu trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Là do cô quyết định!

Sáng hôm sau Hạ Từ Di tỉnh dậy, VSCN rồi đi xuống lầu.

"Thiếu phu nhân....sao không ngủ thêm chút nữa.... "

"Tôi không quen ngủ dậy muộn! "

"Vậy cô qua đây ăn sáng đi..... Tôi vừa nấu xong!!" thím Trần tươi cười nói.

Cô mỉm cười bước đến bàn ăn rồi ngồi xuống.

"Thím Trần.... Đây là.... " cô chỉ vào chiếc đĩa và một ly nước chỗ đối diện mình. Hình như có ai đó đã ăn sáng ở đây! Là Lăng Thiên sao?

"Dạ....là của thiếu gia! Thiếu gia phải đi công tác nên đã ăn sáng trước! "

"Công tác?? "

"Dạ.... Hôm qua thiếu gia về rất khuya.....nên cô không biết đó thôi? "

"Vậy sao?? Anh ta đi công tác ở đâu? Đi bao lâu?? " Hạ Từ Di tiếp tục hỏi.

"Dạ....là ở Luân Đôn! Khoảng bao lâu thì tôi không biết!! Thiếu phu nhân có chuyện gì sao? " Thím Trần mỉm cười, chắc thiếu phu nhân cũng có tình cảm với thiếu gia rồi!!

"À.....không có gì! Tôi biết rồi!! " thấy thím Trần cười cô không hỏi thêm gì nữa.

~~~~~*~~~~~

Trung tâm Mua Sắm

"Tôi lấy cái này! " Hạ Từ Yên chỉ vào chiếc váy đang được treo trên kệ.

"Vâng! cô chờ một lát! "

"Cái này của tôi!" một cô gái đi tới giật lấy chiếc váy trên tay cô nhân viên.

"Vị tiểu thư này.... Thực xin lỗi.... Chiếc váy này đã có người mua rồi! " cô nhân viên nhìn cô gái kia trả lời.

"Tôi trả gấp đôi số tiền của chiếc váy! Lấy nó cho tôi!"

"Tiểu thư à.... Phiên cô chọn cái khác! Cái này tôi đã chọn trước rồi! " Lúc này Hạ Từ Yên mới lên tiếng.

"Chọn cái khác?? Nhưng tôi chỉ thích cái này!! " Cô gái kia đi đến trước mặt Hạ Từ Yên nói "Nhưng tôi nghĩ cô không đủ tiền để mua nó đâu! "

"Cô dựa vào cái gì nói tôi không thể mua?"

" Tôi nhớ không lầm thì cô là cô gái hôm trước bám theo Hiểu Phàm.... Đùng không?? Như vậy..... Chắc là hạng gái điếm rồi!! " "

"Cô...." Hạ Từ Yên ngậy người, thì ra là bạn gái của anh ta.

"Chuyện gì?? " một giọng nói nam tính vang lên. Hạ Từ Yên xoay người lại. Là Dương Hiểu Phàm?? Anh ta cũng ở đây sao? Đúng rồi.... Cô gái này là bạn gái anh ta

mà!!

"Phàm.... Em muốn cái váy đó! Nhưng cô ta giành với em!" Hàn Nhụy Ái nũng nịu với Dương Hiểu Phàm

"Xin lỗi!....Tôi không mua nó nữa!.... " Hạ Từ Yên khôi phục lại vẻ mặt bình thường nói với cô nhân viên. Sau đó xoay người bước đi.

"Muốn lấy gì thì lấy đi!" Dương Hiểu Phàm lạnh nhạt hất cánh tay Hàn Nhụy Ái ra. Anh bắt đầu thấy lo cho Hạ Từ Yên! Anh làm vậy là đúng hay sai?? Có nên đuổi theo cô ấy không??

~~~~~*

Bây giờ ở Luân Đôn đang là buổi tối, sau khi bàn bạc công việc cùng đối tác Lăng Thiên trở về khách sạn.

"Đem lên phòng 1082 một chai rượu thượng hạng! " Lăng Thiên đến chỗ cô tiếp tân nói.

"Vâng.....thưa quý khách! "

Sau khi bóng lưng anh rời đi, một cô gái liền chạy đến chỗ tiếp tân.

"Dạ..... Cô cần gì ạ?"

"Người lúc nãy nói gì với cô?"

"Dạ.... Tôi không thể tiết lộ thông tin của khách hàng ạ!!"

"Cô nói đi!" Hà Tư Diệp đặt lên bàn một xấp tiền "Yên tâm.... Tôi là vợ anh ấy! Tôi muốn biết chồng mình đến đây để làm gì thôi!"

"Tôi.... Thôi được rồi? Vị khách lúc nãy chỉ cần một chai rượu..... Không có thêm gì cả!! "

"Vậy à?" Hà Tư Diệp nở một nụ cười nham hiểm "Cô giúp tôi một chuyện được không? Cô muốn bao nhiêu cũng được!! "

"Ồ..... Chuyện gì? " cô tiếp tân ngừng một lát rồi lại hỏi tiếp.

Hà Tư Diệp cười nhẹ rồi nói nhỏ vào tai cô nhân viên cái gì đó. Cô ta gật đầu.

~~~~~

"Cốc cốc! "

"Vào đi!" giọng nói lạnh lẽo vang lên làm cô tiếp tân có chút sợ hãi.

"Đây là rượu quý khách cần!! "

"Được rồi! Ra ngoài..."

Một lát sau

Hà Tư Diệp mặc trên người bộ áo ngủ ren mỏng mở cửa bước vào phòng Lăng Thiên.

"Thiên..... " cô ta nũng nịu đi đến gần anh.

"Cô.....là.... " Lúc này anh cảm thấy trong người vô cùng nóng cổ họng thì khô ran. Không còn phân biệt người trước mặt là ai.

"Là em... Hà Tư Diệp! " cô ta tiến đến gần, ngồi lên đùi Lăng Thiên.

"Sao cô lại ở đây??..... Ra ngoài!! " mặc dù đã ngấm thuốc nhưng Lăng Thiên vẫn còn chút lý trí cuối cùng. Anh không thể dây dưa với cô ta.

"Sao lại đuổi em.....hãy để em ở cùng anh đêm nay....được không? " ngón tay cô ta bắt đầu di chuyển lên ngực anh.

Cảm giác được dục họa đang dần nóng lên anh vội đẩy cô ta ra ngoài quát lớn

"Cô....ra ngoài cho tôi!!"

"Không.... Thiên.... anh không thể đối xử với em như vậy?? Em yêu anh... Hãy để em ở đây được không? " Hà Tư Diệp vừa nói vừa cời đồ trước mặt anh.

"Tôi nói cô ra ngoài!!..... " Cảnh xuân lộ ra trước mắt khiến lửa nóng trong Lăng Thiên càng khó kiềm chế. Ánh mắt đỏ màu dục vọng nhìn về phía cô ta.

"Thiên..... Đừng đuổi em!! Là em tự nguyện..... Anh không cần quan tâm em!" Hà Tư Diệp nhón chân hôn lên môi anh.

"Là cô quyết định!! Không được...hối hận!! "

"Em không hối hận!! "

Vừa dứt lời, anh đem Hà Tư Diệp vút lên trên giường lớn, đem thân mình đè lên cô ta. Mỗi bắt đầu hôn xuống,

Trong phòng, tiếng rên rỉ của người phụ nữ cùng tiếng gầm nhẹ của người đàn ông khiến người khác nghe thấy phải đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tổ tình

(Quyển xin lỗi chương trước đã viết nhầm nghề nghiệp của Hạ Từ Di. Nghề nghiệp của Hạ Từ Di là bác sĩ nha mọi người □□□□

Quyển quên là chương 1 viết chị ấy là bác sĩ!)

"Thím Trần!... "

"Dạ thiếu phu nhân cần gì sao?"

"À..... Tôi có chút chuyện muốn ra ngoài.... " Hạ Từ Di ngập ngừng.

"Thiếu phu nhân cần gì thì cứ nói với tôi!.... Không cần phải đích thân đi ra ngoài đâu? Thiếu gia biết sẽ không vui!"

"Vậy.....thím có số di động của....anh ta không? " Cô cảm thấy buồn cười khi đường đường là vợ của Lăng Thiên mà không biết số di động của chồng mình.

"Dạ.....cô muốn gọi cho thiếu gia sao?..... Tôi sợ thiếu gia sẽ không đồng ý cho cô ra ngoài đâu.... "

"Tôi sẽ gọi cho anh ta!! Thím đưa số cho tôi đi!"

"Dạ.....đây! "

Cầm trong tay chiếc điện thoại của thím Trần, cô do dự một lát mới nhấn nút gọi...

"Alo...." đầu dây bên kia vang lên tiếng một cô gái.

"Cô là.... " Hạ Từ Di ngập ngừng. Cô gái này là ai? Tại sao lại nghe điện thoại của anh ta?

"Cô tìm ai?? "

"Chủ nhân của số máy này đâu rồi?"

"Thiên đang tắm.... Mà cô là ai? Tìm anh ấy làm gì? " Hà Tư Diệp mang về mặt đất ý. Cô ta cũng đoán được người gọi cho Lăng Thiên là ai!

Đang tắm sao? Không lẽ.... Anh ta đang ở với tình nhân? Vậy mà nói đi công tác sao??

"À.....xin lỗi.... Tôi nhầm số rồi!! " Hạ Từ Di vội cúp máy. Vốn dĩ Hạ Từ Di muốn gọi cho Lăng Thiên để nói chuyện cô muốn trở lại bệnh viện làm việc nhưng lại gặp phải cô gái này. Bây giờ cô đang cảm thấy rất khó chịu. Tại sao lại như vậy? Anh ta ở với tình nhân thì sao chứ?? Sao cô lại khó chịu?

"Sao còn chưa đi! Cô chê ít sao? " Cuộc điện thoại vừa kết thúc thì Lăng Thiên từ nhà tắm bước ra.

"Em.... Anh không thể để em ở gần anh một chút nữa sao?"

" Là ai vừa gọi? "

"Không có gì cả?? Họ nhầm số thôi! "

"Nhầm số? " Lăng Thiên đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Hà Tư Diệp. Số điện thoại của anh có người gọi nhầm sao? Từ trước đến giờ chưa hề có!!

"Ra ngoài!! " Lăng Thiên lạnh lùng nói tiếp

"..... Em đi đây!!" Hà Tư Diệp vội mặc lại quần áo rồi rời đi

~~~~~*~~~~~

Tại một nhà hàng sang trọng của thành phố X...

"Tư Yên.... Hình như những món này rất phù hợp với cô?"

Hạ Từ Yên gật đầu nhìn Hàn Quân Dật mỉm cười.

"Vây ăn nhiều một chút!" Hàn Quân Dật nghe được câu nói này của Hạ Tử Yên trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Anh bắt đầu gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô.

"Cảm... Cảm ơn! " Hạ Tử Yên trong đầu lại hình dung ra dáng vẻ dịu dàng của Dương Hiểu Phàm. Quên đi! Anh ta là kẻ lừa gạt..... Mày còn ngu ngốc nhớ tới anh ta làm gì?

"Tử Yên..... Tôi....có chuyện này.... " Hàn Quân Dật kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ.

"Chuyện gì?? " "

"Tôi.....tôi....thật ra.....tôi muốn nói chuyện này với em lâu rồi..... " "

"Chuyện gì làm anh căng thẳng vậy? " Hạ Tử Yên cười vui vẻ.

Ở phía xa một ánh mắt khó chịu kèm theo vẻ tức giận nhìn hai người.

"Anh.....anh...thích em!..... Làm bạn gái anh được không? " "

"Anh....thích tôi?? Tổng giám đốc? Anh...." Hạ Tử Yên ngạc nhiên nhìn người trước mắt. Cô có nên tin lời anh nói không đây? Cô thực sự không muốn bị gạt một lần nào nữa!

"Tử Yên....anh thích em là thật! Không phải là cảm xúc nhất thời..... Anh cảm thấy đau khi em khóc.... Hạnh phúc khi nhìn em cười.... Tử Yên... Hãy cho anh một cơ hội! Anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em.." Hàn Quân Dật nắm lấy tay Hạ Tử Yên nói ra tất cả những lời chôn giấu bấy lâu nay.

Giờ phút này cô có chút cảm động! Là tình cảm với Hàn Quân Dật sao? Cô có nên đồng ý không? Có nên thử yêu lần nữa không?

"Em..." "

"Em không được đồng ý!! " giọng nói lạnh lẽo của Dương Hiểu Phàm vang lên.

"Anh.....sao anh lại ở đây? " "

"Em không cần biết vì sao tôi lại ở đây?" Dừng một lát Dương Hiểu Phàm quay sang nhìn Hàn Quân Dật.

"Tổng giám đốc Hàn.....không ngờ anh lại có sở thích dùng đồ của người khác! " "

"Anh nói cẩn thận một chút..... Tử Yên không có bạn trai... Tôi làm vậy là sai sao?" "

"Tôi cho anh biết.... Tôi là bạn trai của cô ấy!!..... và sẽ không bao giờ có chuyện tôi nhường cô ấy cho người khác!!!" Dương Hiểu Phàm bắt đầu trở nên tức giận.

Hàn Quân Dật cười khẩy.

"Dương thiếu! Tôi không ngờ.... Anh chính là người đàn ông lừa gạt đó??" "

Người đàn ông như anh không xứng với Tử Yên..." "

"Hàn Quân Dật..... Anh nói ai lừa gạt??" Anh nắm lấy cổ áo Hàn Quân Dật, vẻ mặt đang cố gắng kiềm chế.

"Tôi nói anh!! Anh chính là một kẻ bỉ ổi!!!!..... Nếu đã không yêu cô ấy thì đừng xen vào cuộc sống của cô ấy!! " "

Câu nói vừa dứt thì một cú đấm rơi thẳng vào mặt Hàn Quân Dật. Dương Hiểu Phàm lúc này giống như muốn giết người...

"Quân Dật! Anh có sao không? " Hạ Tử Yên vội vàng chạy tới đỡ Hàn Quân Dật.

"Anh....không sao?" Hàn Quân Dật nở một nụ cười hạnh phúc.

"Dương Hiểu Phàm! Anh lấy tư cách gì đánh anh ấy? " "

"Em hỏi tôi dùng tư cách gì?? Tôi không thể đứng im nhìn em nhận lời làm bạn gái hắn!!!" Anh hét to

"Dương Hiểu Phàm..... bây giờ giữa chúng ta không có quan hệ gì cả! Tôi đi với ai, làm gì mặc kệ tôi! Anh không có quyền xen vào cuộc sống của tôi!!!" "

Hạ Tử Yên nói xong thì cùng Hàn Quân Dật đi ra ngoài.

Dương Hiểu Phàm lặng người nhìn họ cùng nhau ra khỏi nhà hàng.

"Tử Yên..... Em phải là của tôi! Nhất định tôi sẽ giành lại em!!!" "

~~~~~*~~~~~

Hà Tư Diệp sau khi rời khỏi khách sạn liền trở về Trung Quốc.

Hà gia...

Hà Tư Diệp ngồi trên sofa, ánh mắt thích thú nhìn vào màn hình laptop.

"Thiên! Anh không ngờ chứ gì? Anh sẽ phải là của em.... Nhất định sẽ thuộc về em!! Em sẽ để cô ta tự mình rút lui!"

"Chuyện gì làm con vui vậy.... Con gái?" Hà Dĩ Thẩm ngạc nhiên khi nhìn thấy biểu hiện vui vẻ của Hà Tư Diệp khi từ Luân Đôn trở về.

"Ba... chuyện làm con vui vì có một.....ba còn không nhận ra sao?"

"Về Lăng Thiên sao?..... Con còn mong chờ để được vào Lăng gia? "

"Ba à? Không lâu nữa con sẽ đường đường chính chính bước vào lăng Gia.....với tư cách Lăng thiếu phu nhân! " Cô ta nở một nụ cười đắc ý.

~~~~~*~~~~~

Hai ngày sau đó kể từ khi Hạ Từ Di gọi cho Lăng Thiên.

"Thím trần....tôi đi làm đây? "

" Thiếu phu nhân thiếu gia thật sự cho cô đi làm??" thím Trần có vẻ nghi ngờ hỏi. Thiếu gia không vô tình như vậy chứ?

"Đúng vậy!..... Thím đừng lo....tôi không sao đâu? Tháng nay ở nhà rất chán.. "

"Vậy để tôi nói tài xế chờ cô đi!"

Hello mọi người! Quỳnh định đăng truyện vào hôm qua nhưng vì hơi buồn nên hôm nay mới đăng! □□□

Mọi người nhớ vote để Quỳnh có động lực viết tiếp nha!!

Hỏi : Có một số bạn comment cho Quỳnh nói thích cặp Hạ Từ Yên và Hàn Quân Dật....nhưng au lại thích cặp Yên và Phàm hơn!

Mọi người nghĩ sao thì cmt nha!□□

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Dịu dàng (1)

Chiếc xe hơi sang trọng dừng lại ở một nhà hàng lớn.

" Thiếu phu nhân! thiếu gia đang ở bên trong....mời cô vào! " một vệ sĩ thận trọng nói.

"Được rồi.... Cảm ơn! "

Sao Lăng Thiên lại cho người đưa mình tới đây? Không phải những lần trước đều về thẳng nhà sao? Không lẽ...

Cô đang suy nghĩ thì không may đụng phải một bức tường thịt.

"A..... Xin lỗi!! "

Mùi hương quen thuộc lại xông vào mũi cô.... Là Lăng Thiên?? Hạ Từ Di ngược nhìn người trước mặt.

"Đau không? " Anh vịn vai cô ôn nhu hỏi.

"Anh....."

"Lần sau phải cẩn thận! "

Hạ Từ Di vô cùng bất ngờ trước hành động dịu dàng quan tâm của anh. Cô chỉ gật đầu.

"Được rồi.... Chúng ta đi ăn thôi! "

Hai người vừa ngồi xuống bàn ăn thì một giọng nói đánh đá vang lên từ phía sau Từ Di.

"Là Lăng thiếu và phu nhân sao? Trùng hợp thật.... " Cô ta không ai khác chính là Hà Tư Diệp.

Giọng nói này.....rất quen, là cô gái trong điện thoại!! Thì ra cô gái đó là Hà Tư Diệp! Sao cô lại cảm thấy khó chịu chứ?

"Hà Tư Diệp! " Lăng Thiên liếc nhìn người trước mặt mình. Cô ta còn định bày trò gì đây?

"Không biết em có thể ngồi chung không? "

"Không được! " Hà Tư Diệp vừa nói xong thì Lăng Thiên vội phản đối.

"Vây.... "

"Không sao! Cô cứ ngồi đi...." Lần này đến lượt Từ Di lên tiếng

Nghe Từ Di nói vậy, Hà Tư Diệp đạt được mục đích liền nở một nụ cười đắc ý.

"Vây.....cảm ơn thiếu phu nhân! "

"Anh ăn đi..... Chắc anh vẫn thích nó như trước đây chứ? " Hà Tư Diệp gấp một miếng mực bỏ vào chén anh với vẻ quan tâm.

"Xin lỗi..... đó chỉ là trước đây! Bây giờ tôi không còn thích nó nữa!!" Lăng Thiên chán ghét bỏ miếng mực ra khỏi chén.

Nhìn thấy Hà Tư Diệp quan tâm Lăng Thiên, Không hiểu sao cô cảm thấy rất khó chịu..... thì ra trước đây hai người rất thân thiết!

"Tôi cảm thấy không khỏe..... Tôi về trước đây! " Từ Di đứng dậy cầm túi xách bước đi thì bị anh kéo lại.

"Tôi đưa em về! "

"À.... Nếu cô cảm thấy không khỏe thì cứ về trước tôi ngồi ăn một mình cũng được!" Hà Tư Diệp tươi cười nói.

Hạ Từ Di mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.... rồi sẽ có một ngày Lăng Thiên là của tôi!!

~~~~~*~~~~~

Không khí trong xe vô cùng ngột ngạt hai người không ai nói câu nào cho đến khi về tới nhà.

"Thiếu gia.....thiếu phu nhân! "

Cô không nói gì chỉ trực tiếp đi thẳng lên lầu.

"Thiếu gia.... Cậu vừa về chắc còn mệt! Để tôi...."

"Không cần.. " Lăng Thiên đi theo cô lên lầu.

Bước vào phòng anh không thấy cô đâu mà chỉ nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm. Nhếch mép cười, anh ngồi xuống giường.

Một lát sau cánh cửa phòng tắm mở ra Hạ Từ Di mặc trên người bộ đồ ngủ kín mít khiến anh ngạc nhiên. Cô đang làm gì vậy? Để phòng sao?

"Sao anh không đi tắm đi! "

Một tuần không gặp em không có gì để nói với tôi sao?"

"Nói.... Nói gì chứ? " cô nhận ra được sự nguy hiểm từ trong lời nói của anh.

"Chẳng hạn như chuyện..... em trở lại làm ở bệnh viện!"

"

Bác sĩ nói tôi có thể đến đi làm..... nó không ảnh hưởng gì đến đứa trẻ cả?"

"Nhưng tôi không cho phép!!! Em nghỉ.... tôi nên phạt em thế nào đây?" Anh tiến đến gần nâng cằm cô lên hỏi. Động tác của anh, hơi thở của anh khiến Từ Di căng thẳng, bất an. Lúc đầu là cô còn muốn gọi điện thoại tới cho anh nhưng mà lại là một người phụ nữ nhận, nhưng mới rồi biết người phụ nữ nhận điện thoại là Hà Tư Diệp thì chợt không muốn nói nữa.

"Tôi...." Một nụ hôn nóng bỏng ập đến làm Từ Di không bắt ngờ đầy người anh ra nhưng bàn tay anh vội giữ gáy cô lại, tiếp tục hôn. Tay còn lại không yên phận luồn vào trong áo ngủ của Từ Di.

Một tuần không gặp, anh rất nhớ cái miệng nhỏ nhắn này. Lăng Thiên dùng sức khuấy đầu lưỡi nhỏ của cô, cảm giác vừa tê dại vừa đau khiến hai tay Từ Di không ngừng đẩy lồng ngực cứng rắn của anh. Anh ta thật là thô lỗ! Tại sao có thể dùng sức mà hôn như vậy? Có phải muốn cắn đứt đầu lưỡi cô hay không? Bàn chân mệt mỏi, thắt lưng cũng đau. Anh càng làm cho miệng cô đau, Hạ Từ Di làm sao cũng không tránh được lồng ngực của anh.

"Chúng ta lên giường đi." Giọng nói anh vừa thấp lại vừa khàn. Sau khi buông môi cô ra, cúi người xuống ôm lấy cô. Vẻ mặt cô bắt lực cùng dung nhan động lòng người càng làm cho anh muốn ra sức ức hiếp.

"Bác sĩ nói không được." Thân thể được đặt nhẹ nhàng trên giường lớn, lúc bàn tay to của anh chuẩn bị kéo quần cô xuống. Từ Di vội vàng giữ tay anh lại, không để cho anh đi chuyển.

Vì thân thể của cô cùng đứa nhỏ trong bụng, anh nhất định phải nhịn. Bởi vì ngấm ngấm chịu đựng, trên trán của anh đã lấm tấm mồ hôi hột. Nhưng mà anh không muốn cứ như vậy bỏ qua cho cô, đôi tay tà ác lôi kéo tay nhỏ bé của cô thẳng xuống phía dưới.

"Tôi sẽ...nhẹ nhàng!" Lăng Thiên rời khỏi môi, chuyển sang liếm láp vành tai cô. Làm cả người Từ Di như có dòng điện chạy qua. Sao mình lại có phản ứng quái quỷ này chứ?? không được!! mình không thể động lòng với anh ta!!!

~~~~~*~~~~~

"Ting ting"

Hạ Từ Yên nghe tiếng chuông liền chạy ra mở cửa.

"Ai vậy?"

Người ở trước mặt cô không ai khác là Dương Hiểu Phàm.

"Tiểu Yên.."

"Anh tới đây làm gì?? Chỗ tôi không tiếp anh.....mời anh về cho!!" Hạ Từ Yên nói xong thì tay cũng tiện kéo cửa lại.

"Tiểu Yên.....anh muốn nói chuyện với em! Cho anh một cơ hội được không?" Dương Hiểu Phàm vội chặn cánh cửa đang đóng lại.

"Tôi không muốn nghe! Anh về đi!" Hạ Từ Yên vẫn giọng điệu lạnh lùng, vô tình.

"Tiểu Yên..... là trước đây anh sai..... anh không nên đùa giỡn trước tình cảm của em! Nhưng bây giờ anh biết mình cần em..." Dương Hiểu Phàm nắm lấy tay cô, ánh mắt dịu dàng nói.

"Anh về đi!" Hạ Từ Yên hất tay anh ra khỏi tay mình.

"Tiểu Yên.....anh yêu em! Hãy cho anh một cơ hội! Anh hứa sẽ không làm tổn thương em... Tin anh! Được không?? "

"Làm sao tôi tin anh được khi từ trước tới giờ...anh chưa bao giờ thật lòng với tôi?? Tất cả đều là giả dối.... nó đã kết thúc rồi nên anh đừng làm phiền tôi nữa!!"

Hạ Từ Yên nhìn Dương Hiểu Phàm với đôi mắt ngấn nước... Cô có nên tin anh hay không đây? Nếu như cô nghe trái tim mình thì có sai lầm một lần nữa không? Bao nhiêu câu hỏi khiến đầu cô rối bời!!

"Anh biết nói vậy em sẽ không tin....nhưng bây giờ anh thực sự yêu em... Anh không thể nhường em cho người khác được!! Anh cần em. "

"Anh cần tôi!.....Còn bạn gái anh....thì sao?"

"Bạn gái?? Em đang nói Hàn Nhụy Ái sao?.....cô ấy không phải bạn gái anh!! Chỉ là bạn thôi!!"

"Bạn?? Làm sao tôi tin chứ..... Hai người rất thân thiết cơ mà... "

"Không..... Là cô ấy đeo đuổi anh!! Nếu như chúng ta làm lại từ đầu.... Anh sẽ không gặp cô ấy nữa... Được không?? " Dương Hiểu Phàm đưa tay vịn vai cô chân thành nói.

"Vậy.... "

"Cho anh một cơ hội..... Được không? "

Cô không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ. Những lời này đã lay động trái tim Hạ Từ Yên một lần nữa...

Dương Hiểu Phàm trong lòng vô cùng vui vẻ, anh ôm cô vào lòng mỉm cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Dịu dàng (2)

Sau khi hôn môi cô thật sâu, anh mới ngồi dậy, hơn nữa cũng kéo cô ngồi dậy, đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lấy tay vuốt lại những sợi tóc dài lộn xộn.

"Có nhớ tôi hay không?" Lăng Thiên nhẹ nhàng hỏi mặc dù biết rất rõ là cô sẽ không nhớ anh, nhưng anh vẫn muốn hỏi.

Cái vấn đề này muốn cô trả lời thế nào đây? Từ Di im lặng không nói. Anh ta thật kỳ quái, lại hỏi cái vấn đề này. Bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng không có tình cảm

chỉ có dực vọng thôi, hỏi cái vấn đề này có phải là quá khác người hay không?

"Không trả lời là có đúng không?" Lăng Thiên nhìn cô cười nhẹ

"Tôi...không.... "

"Tôi biết là em sẽ trả lời như vậy.... " Lăng Thiên có vẻ như thất vọng vì câu trả lời của cô, anh buông cô ra rồi rời giường

"Em nghỉ ngơi đi.... Tôi đến công ty một lát!! "

Nhìn bóng lưng Lăng Thiên rời đi, trong lòng Từ Di lại có chút hối hận... Vậy là cảm giác gì? Tại sao cô lại muốn Lăng Thiên ở lại?

~~~~~*~~~~~

Chiếc Lamborghini của Dương Hiểu Phàm dừng lại trước tập đoàn PAIG.

"Tiểu Yên....đi làm vui vẻ! Chiều anh đến đón em!" Dương Hiểu Phàm nhìn Từ Yên với ánh mắt dịu dàng.

"Ừm... Bye bye!!" Từ Yên vẫy tay với Dương Hiểu Phàm rồi đi vào công ty. Tâm trạng của cô bây giờ cực kỳ vui vẻ. Cô đi thẳng lên phòng tổng giám đốc.

"Cốc cốc.. "

"Vào đi!"

"Quân Dật...."

"Từ Yên....Là em sao?" Hàn Quân Dật ngược nhìn người con gái trước mặt mình, tâm trạng trở nên vui vẻ.

"Quân Dật..... Chuyện hôm đó em...xin lỗi!! "

"Đó đâu phải là lỗi của em! Anh không sao cả! " Hàn Quân Dật đi đến trước mặt cô.

"Em...."

"Từ Yên...chuyện đó.... Bây giờ em có thể trả lời anh không? Em đồng ý chứ?"

"Quân Dật.....em...xin lỗi! Chúng ta chỉ có thể là bạn thôi!! Em thật sự chỉ xem anh như là một người anh trai.... Em xin lỗi!! " Mặc dù nói ra điều này sẽ tổn thương Hàn Quân Dật nhưng cô không còn cách nào khác. Cô không muốn anh hy vọng quá nhiều vào tình cảm này.

"Từ Yên.....em nói gì?? Em đang đùa phải không? Thật sự em.....không có chút tình cảm nào với anh sao?? Anh không tin!!!" Hàn Quân Dật sững sờ nhìn Từ Yên. Anh không tin cô lại nói ra điều này!! Không phải lúc đó cô cũng định đồng ý sao? Sao bây giờ lại như vậy??

"Quân Dật.... đó là sự thật! Lúc đó là vì quá đau lòng nên em mới không kịp suy nghĩ mà quyết định đồng ý.... nhưng bây giờ em đã suy nghĩ kỹ rồi! Em thật sự không có tình cảm với anh...."

"Tôi hiểu rồi!! Em.... là vì muốn chứng minh cho anh ta thấy em không còn yêu anh ta.....nên mới đồng ý làm bạn gái tôi? tôi chỉ là một người thế thân sao??" Hàn Quân Dật cười khẩy, vẻ mặt chua xót nhìn Hạ Từ Yên.

"Em...xin lỗi... "

"Em không cần xin lỗi.... tất cả mọi chuyện đều là do tôi tự hoang tưởng.... Là tôi tự cho mình sẽ xứng đáng với em.... Nhưng không ngờ.... tôi vẫn không bằng hân!"

"Cho dù không là người yêu.... chúng ta vẫn có thể làm bạn như trước đây không? " Lúc anh định rời đi, cô lại mở miệng.

"Bạn?? Tất nhiên là có thể!! " nói xong Hàn Quân Dật liền rời đi.

~~~~~*~~~~~

Bar Night

Hàn Quân Dật ngồi trong một góc bàn tối. Trên bàn là những chai rượu đã hết sạch.

"Quân Dật? Là anh sao?" Hàn Nhụy Ái nheo mắt nhìn người đàn ông ngồi trong góc tối. Cô bước đến gần hơn.

"...Cô là ai?" Có lẽ anh đã quá say nên không nhận ra cô gái trước mặt mình là ai.

"Là em.... Hàn Nhụy Ái!"

"Hàn....Nhụy Ái? Em đến đây làm gì? " Hàn Quân Dật vẫn tiếp tục uống rượu.

"Em mới là người phải hỏi anh câu này.... Tại sao hôm nay anh lại đến đây uống rượu? Anh đâu phải là loại người ăn chơi??"

"Mặc kệ anh!!! Em không cần quan tâm.... "

"Thôi đi!! Anh đừng uống nữa.... Có chuyện gì mà anh trở thành như vậy?" Hàn Nhựt Ái giật lấy ly rượu trên tay Hàn Quân Dật để sang một bên.

"Anh đã nói em về đi!!! Không cần quan tâm anh!!"

"Bây giờ đã là 12h đêm rồi! Em đưa anh về..! " Hàn Nhựt Ái kéo Hàn Quân Dật ra khỏi bar rồi gọi taxi về Hàn gia.

---*---

"Tư Yên... Anh thực sự....rất yêu em!" Hàn Quân Dật mơ màng nói trong giấc ngủ.

"Tư Yên....tên này nghe rất quen! Cô ta là ai vậy? " Hàn Nhựt Ái tò mò về cô gái được Hàn Quân Dật nhắc đến. Có lẽ vì cô ta mà anh mới thành như vậy.

"Tư Yên là người anh ấy yêu! Nhưng....không phải cô ấy đã đồng ý làm bạn gái anh hai rồi sao? " Vân Ly liền giải đáp thắc mắc của Hàn Nhựt Ái.

"Vậy à??..... Chắc là họ cãi nhau thôi! Cũng trễ rồi.... Em về đây!! " Hàn Nhựt Ái nói xong thì rời khỏi Hàn gia.

~~~~~*~~~~~

"Phạm...đây là....nhà anh sao?" Hạ Tư Yên đứng trước một căn hộ cao cấp.

"Ừm.... Em vào nhà đi!" Dương Hiểu Phạm vừa xách túi thực phẩm vừa mở cửa bước vào trong.

"Anh biết nấu ăn sao?"

"Tất nhiên! Em là người đầu tiên được thưởng thức tay nghề của anh đó!! "

"Vậy sao?? Có thật không? " Hạ Tư Yên có vẻ không tin đây là sự thật

"Tiểu Yên..... tất cả mọi chuyện anh nói với em đều là sự thật!! Tình yêu của anh dành cho em cũng là sự thật...." Dương Hiểu Phạm vòng tay ôm eo cô dịu dàng nói.

"Được rồi!! Em đùa thôi.... Em tin anh!" Tư Yên nhón chân hôn lên môi anh một cái rồi quay mặt đi chỗ khác. Khuôn mặt cô ngượng ngùng đỏ lên vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Hiểu lầm

"Thím Trần.... Từ sáng đến giờ... Lăng Thiên không về nhà sao? " Hạ Tư Di vừa từ bệnh về liền hỏi thím Trần về Lăng Thiên

"Thiếu phu nhân.... Từ tối hôm qua đến giờ....thiếu gia không có về nhà..."

Tối qua đến giờ không về nhà..... không lẽ là vì câu nói đó của mình sao?? Nhưng mà sao anh ta lại để ý câu nói đó chứ???

"Thiếu phu nhân!! Cô sao vậy? Có việc gì sao? " thím Trần thấy vẻ mặt đang đăm chiêu suy nghĩ của Tư Di liền hỏi.

"À.....không!! Thím Trần.....anh ấy thích ăn món gì nhất? " Cô không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến khẩu vị của Lăng Thiên.

" Thiếu phu nhân không lẽ..... cô làm cơm đem đến công ty cho thiếu gia?"

"Ồ.....ừm...."

-----*-----

Tập đoàn Lăng Thị

"Cốc cốc! "

"Vào đi!!" Lăng Thiên giọng nói vẫn lạnh lùng.

"Thiên...." Hà Tư Diệp tươi cười đẩy cửa bước vào.

"Cô đến đây làm gì?? "

"Em đến để bàn công việc.... Không được sao?" Thấy nét mặt không vui của Lăng Thiên làm Hà Tư Diệp có chút sợ hãi.

"Việc gì thì nói nhanh đi!" Anh đứng dậy bước đến ghế sofa rồi ngồi xuống.

Hà Tư Diệp vội chạy đến ngồi đối diện anh.

"Dự án lần trước của CEO.....anh nghĩ sao? "

"Chuyện này lần trước tôi đã nói rồi! Sẽ không đầu tư cho CEO các người..... " Anh đứng dậy xoay người đi.

"Thiên..... Nhưng mà anh không thể..... nể mặt ba em sao?"

"Nể mặt?? Thật nực cười..... Sao tôi phải nể mặt ông ta? Tóm lại..... Tôi sẽ không đầu tư! Ra ngoài đi!"

"Thiên.... Anh không nể mặt ba em cũng được! Nhưng.....anh để em bên cạnh anh được không? " Hà Tư Diệp ở sau lưng anh vòng tay ôm eo anh.

Lúc này Từ Di đang ở bên ngoài, đứng lúc cô mở cửa ra thì cảnh tượng thân mật bên trong. Hà Tư Di sững sờ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Họ đang ân ái sao?.... Tại sao cô lại cảm thấy tim đau như vậy? Tại sao? Đúng rồi....hai người chính là vợ chồng trên danh nghĩa, anh không hề xem trọng cuộc hôn nhân này! Vậy mà cô còn tưởng những hành động dịu dàng của anh là vì cô quan trọng với anh....nhưng xem ra chỉ là cô tự mình suy diễn!!

Hà Tư Di nhẹ nhàng đóng cửa lại, lòng cô đau như cắt. Tại sao chứ? Sao cô lại thấy đau như vậy? Cảm hộp com do chính mình làm, Từ Di vút vào sọt rác! Cô cười giễu..... Sao cô phải khổ sở làm com cho anh? Thật vô ích!!

-----*-----

"Ting ting!"

Dương Hiểu Phàm mở cửa ra, đã 10h đêm ai còn đến vậy chứ!

Là Hàn Nhụy Ái.

"Phàm..... Không mời em vào nhà sao?"

"Sao em biết anh ở đây? Không phải anh đã nói từ nay chúng ta không cần gặp nhau nữa sao?" Anh lạnh nhạt.

"Phàm.....đừng như vậy!! Em rất nhớ anh!! Để em vào một lát được không? Em có chuyện muốn nói với anh! Chỉ một lần thôi...."

"Thôi được.. "

*****

"Có chuyện gì em nói đi!"

"Ngày mai là sinh nhật anh phải không? "

"Phải! "

"Có lẽ..... Em không thêm chúc mừng sinh nhật anh được! Em sắp phải đi rồi! Chắc chúng ta sẽ không gặp nhau nữa.... " Hàn Nhụy Ái nói nước mắt rung rung.

"Em đi đâu? "

"Một nơi rất xa..... Nhưng không sao! Em sẽ cố gắng quên anh!"

"Vậy..... " Dương Hiểu Phàm có vẻ đồng cảm cho Hàn Nhụy Ái. Dù gì thì hai người cũng đã quen biết 2 năm.

"Phàm..... Đây là món quà duy nhất em có thể tặng anh ngày sinh nhật!" Hàn Nhụy Ái bước đến trước mặt anh tay cúi từng nút áo.

"Em đang làm gì vậy? " Dương Hiểu Phàm nắm tay cô lại.

"Phàm..... Là em tự nguyện! Em không hối hận... "

"Nhưng anh không thể... "

" Em yêu anh.... Phàm..... " Hàn Nhụy Ái nhón chân hôn lên môi anh. (Sau đó tự biết □□□□□

Sắp tới có biến...)

-----*-----

Từ sau khi từ công ty trở về, Hà Tư Di cứ nhốt mình trong phòng. Cho đến khi Lăng Thiên trở về.

"Sao lại nhốt mình trong phòng? "

"Không phải nó là điều anh muốn sao?" Từ Di vẫn xoay lưng về phía anh.

"Em nói cái gì? Điều tôi muốn?"

"Đúng vậy!! Không phải trước đây anh luôn canh chừng tôi sao? Bây giờ tôi tự nhốt mình trong phòng thì anh lo gì nữa chứ?" Cô dùng giọng điệu lạnh lẽo nói với anh.

"Em... Hạ Từ Di! Được....tôi nói cho em biết! Nếu như em dám ra khỏi phòng nửa bước.....thì tôi sẽ không tha cho gia đình em đâu! " Anh nói xong thì xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chúng ta nên kết thúc ở đây!

Đã 2 ngày kể từ lúc hai người cãi nhau, Lăng Thiên mới trở về nhà, trên người toàn mùi rượu. Anh nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ.

"Từ Di....tôi chỉ quan tâm em..tại sao em luôn chống đối tôi?" Anh ngồi xuống bên giường, cạnh người con gái đang ngủ.

"Không lẽ.....em vẫn còn yêu Lưu Minh? Sự quan tâm của tôi dành cho em bao lâu nay....vẫn không thể có được trái tim em?? Tại sao.... Đến cuối cùng trái tim em....vẫn thuộc về hắn!" Lăng Thiên tiếp tục nói một mình.

"....Nước..... "

"Từ Di... Em sao vậy? "

"..nước.. "

"Nóng quá.... Em bị sốt sao?" Anh đưa tay sờ lên trán cô rồi vội đi lấy nước.

"Em uống đi..."

"Sao lại đối xử....với tôi như vậy?..Tại sao..... Tôi quan tâm anh....đem cơm đến công ty....cho anh.... " cô nói trong mơ hồ.

"Cái gì? Đem cơm đến công ty? " Lăng Thiên ngạc nhiên. Cô đem cơm đến công ty cho anh? Sao có thể chứ?

~~~~~*~~~~~

"Ting ting "

"Tiểu... Tiểu Yên...." Dương Hiểu Phàm nói lắp khi thấy trước mặt là Hạ Từ Yên.

"Phàm... Anh sao vậy? em đến anh không vui sao?"

"Kh...không! Anh rất vui...."

"Vậy mình vào nhà thôi.....em có một bất ngờ cho anh!!"

"Ờ...."

"Anh nhắm mắt lại đi!"

"Chuyện gì vậy? Anh nôn lắm đó! "

"Anh cứ nhắm mắt lại đi!"

"Rồi! Anh nhầm rồi! "

"Không được hé đó...." Hạ Từ Yên vừa nói vừa lấy ra một cái bánh kem.

"Rồi.... Anh mở mắt đi!" Hạ Từ Yên nói tiếp.

Dương Hiểu Phàm từ từ mở mắt. Đập vào mắt anh là một cái bánh kem sinh nhật. Đúng rồi hôm nay là sinh nhật anh, vậy mà chính anh còn không biết!

"Anh sao vậy? Không bắt ngờ sao?" Giọng cô mang chút thất vọng.

"Không.... Anh rất thích! Cảm ơn em!"

"Thật không?..... Vậy anh thổi nến đi!"

"Ừm.... Nhưng em chỉ tặng như vậy thôi sao? Còn quà riêng của anh đâu?" Dương Hiểu Phàm cười nhìn cô

"Quà riêng? Em tặng anh rồi còn gì? "

"Nhưng vẫn thiếu.... Em còn chưa....hôn anh!" Anh vừa nói vừa chỉ vào miệng.

"Anh...."

"Hôm nay là sinh nhật anh....em không thể chủ động hôn anh sao?"

"Nhưng mà....em không hôn môi được không? "

"Không được!! Phải hôn ở đây! " Anh đến gần cô.

Hạ Từ Yên đỏ mặt, cô đưa môi mình đến gần môi anh. Lúc sắp chạm vào thì anh đã kéo cô sát người mình hôn say đắm.

"Lãng mạn thật! Phàm à.....anh không nỡ lừa dối cô ấy nữa! " chợt một giọng nói đánh đá vang lên. Cả hai người hướng mắt về phía phát ra giọng nói.

Hình như giọng nói này rất quen....là bạn gái trước của anh....Hàn Nhụy Ái... Cô ấy sao lại ở đây? Không lẽ hai người....??

Đang suy nghĩ thì Hàn Nhụy Ái đã bước đến trước mặt cô với nụ cười giễu cợt. Cô ta chỉ quần trên người chiếc khăn tắm. Điều này có nghĩa là....tối qua họ ở cùng nhau!!

"Hiểu Phàm...sao cô ấy lại ở đây? " Từ Yên không tin là anh lừa dối mình.

"Anh....anh...." Trong đầu Dương Hiểu Phàm hiện tại đang rối như tơ vò. Tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy? Anh phải giải thích như thế nào đây?

"Tối qua tôi và anh ấy đã ở cùng nhau! Cô nên biết mình đã bị lừa gạt..... và rút lui đi!"

"Ở cùng nhau? Hai người??? "

"Tiểu Yên!! Anh.....nghe anh giải thích....! " Dương Hiểu Phàm nắm lấy tay cô.

"Không cần giải thích! Anh chỉ cần trả lời tôi....những lời cô ta nói có đúng là sự thật hay không?" Từ Yên nhìn thẳng vào mắt Dương Hiểu Phàm. Cô vẫn mong anh sẽ trả lời mình rằng những lời Hàn Nhụy Ái nói là giả.

"Phải! Tối qua....cô ấy ở đây! Nhưng...."

"Bốp!" Vừa định giải thích thì Dương Hiểu Phàm đã nhận được một cái tát từ Từ Yên.

"Dương Hiểu Phàm....tại sao anh lại dối với tôi như vậy? Tại sao?....." Nước mắt đã không kìm được mà rơi trên khuôn mặt cô. "Đúng là tôi quá ngu ngốc..... Tôi tin anh đã thật lòng yêu tôi...."

"Không! Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu.... nghe anh giải thích được không?" Anh nắm vai cô kiên nhẫn nói.

"Buông ra!!! Chúng ta nên kết thúc vở kịch này ở đây! " Từ Yên lạnh lùng nói sau đó chạy đi.

"Tiểu Yên!" Dương Hiểu Phàm định chạy theo thì bị Hàn Nhụy Ái giữ lại.

"Hiểu Phàm! Anh có đuổi theo cũng vô ích thôi!"

"Hàn Nhụy Ái..... Tại sao cô lại làm vậy? Mọi chuyện xảy ra như vậy cô vui lắm đúng không?" Lúc này anh không thể kìm chế cơn tức giận.

"Phàm... tất cả sự thật là như vậy! Em không hề nói sai....Dù sao cô ấy cũng sẽ biết chuyện này! Biết sớm hơn thì sẽ bớt đau khổ!" Cô ta vẫn thản nhiên ngồi xuống ghế nói.

"Cô im đi!! Ra khỏi đây cho tôi! Không phải cô nói thì đi xa sao? Vậy thì bây giờ đi ngay cho tôi!!"

"Được.... Nếu anh đuổi thì em đi!"

~~~~~*~~~~~

"Thím Trần! Từ Di bị sốt sao không gọi cho tôi biết! " Lăng Thiên ngồi ở sofa, giọng nói có phần tức giận.

"Dạ.....thiếu gia! Là thiếu phu nhân dặn tôi....không cần nói... "

"Vậy còn chuyện đem cơm?" Anh lại tò mò muốn biết chuyện cô đã nói mơ.

"Dạ....chuyện này thiếu gia không biết gì sao? Hai ngày trước thiếu phu nhân có làm cơm rồi tự mình đem đến công ty cho thiếu gia!" thím Trần kể lại mọi chuyện cho Lăng Thiên biết.

"Đem cơm cho tôi? Sao tôi không biết?"

"Dạ....Nhưng là hôm đó thiếu phu nhân tự mình xuống bếp làm món thiếu gia thích rồi đem đến công ty!"

"Được rồi! Thím tiếp tục làm việc của mình đi!" Sau khi nghe thím Trần nói vậy trong lòng anh cảm thấy rất vui. Vậy là cô quan tâm mình sao?

~~~~~*~~~~~

" Quân Dật! Anh có phải rất thích Hạ Từ Yên?" Hàn Nhụy Ái ngồi đối diện Hàn Quân Dật.

"Sao em lại hỏi anh chuyện này? "

" Anh không cần giấu..... em đã biết hết rồi! Em đang định giúp anh....Nếu anh không thừa nhận thì thôi vậy? "

"Giúp anh? Em muốn làm gì?"

"Anh vốn dĩ chưa thừa nhận..... Em làm sao nói được! "

"Anh thừa nhận..... Nhưng chỉ là tình yêu đơn phương! Cô ấy đã yêu người khác!" Nghĩ đến chuyện này tim anh lại đau nhói.

"Nhưng chuyện này không quan trọng! Nếu cô ấy thuộc về anh.... thì cô ấy yêu người khác cũng đâu có nghĩa gì?"

"Thuộc về anh?"

"Đúng... nếu như anh yêu cô ấy..... thì phải khiến cô ấy thuộc về riêng anh!"

"Phải! Cô ấy phải thuộc về anh!" Lời khẳng định lại của anh dự báo hiệu một điều gì đó sắp xảy ra giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bị bỏ thuốc (đầu)

Lăng Thiên khẽ mở cửa phòng cô, vì tưởng cô đang ngủ nên anh nhẹ nhàng bước vào. Nhưng khi bước vào thì thấy cô đang đứng ở ban công quay lưng về phía cửa. Lăng Thiên lặng lẽ đứng ngắm nhìn cô, thấy cô có vẻ lạnh anh liền đi tới gần.

"Em đang bệnh..... Không nên đứng ở đây? "

Nghe được giọng nói quen thuộc cô quay lại rồi im lặng đi vào trong.

"Từ Di....khoan đã!" Anh vội nắm tay cô lại

"Chuyện gì?"

"Hôm đó là em đem cơm đến công ty cho tôi sao?"

"Tôi không có! " Hạ Từ Di vội vàng phủ nhận. Cô không muốn anh ta biết chuyện mình đem cơm.

"Em không cần giấu! Thím Trần đã nói cho tôi biết rồi!"

".....đúng vậy thì sao?"

"Sao không đem vào phòng cho tôi? "

Hạ Từ Di từ từ xoay người lại đối diện anh.

"Vì tôi không muốn phá hoại chuyện riêng tư của anh! Tôi không muốn bị người khác coi là tiểu tam!"

"Chuyện riêng của tôi? Em nói vậy là có ý gì?"

"Tôi nói gì anh là người rõ nhất..... anh đừng giả vờ như không biết gì?" ngừng một lát cô tiếp tục nói " Anh không cần quan tâm đến tôi làm gì? Mọi chuyện cứ như trước đây là được rồi....." Từ Di xoay người bước đi. Một giọt nước mắt rơi xuống, cô cảm thấy vô cùng khó chịu khi nhắc đến chuyện này. Rốt cuộc là vì sao cô lại quan tâm đến chuyện anh đi với ai, đi làm gì?

Lăng Thiên vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra... cô nói chuyện riêng nghĩa là sao? Không lẽ là chuyện Hà Tư Diệp ở trong phòng làm việc của anh? Cô ấy đã thấy Hà Tư Diệp?

"Từ Di... Là chuyện Hà Tư Diệp ở trong phòng làm việc của tôi sao? Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu! Tôi..." Anh vội vàng nắm tay cô lại giải thích mọi chuyện.

"Tôi không muốn quan tâm đến chuyện của hai người! Nên đừng nói gì với tôi cả!!" Hà Tư Di hất tay Lăng Thiên ra rồi bỏ ra ngoài.

~~~~~*~~~~~

Bệnh viện thành phố X

"Cốc cốc! "

"Vào đi!"

"Ồ....cô là bác sĩ Hà?" một chàng trai trẻ bước vào phòng làm việc của Hà Tư Di.

"Đúng vậy!..... Anh là... " Hà Tư Di ngược nhìn người trước mặt.

"À... Tôi là bác sĩ mới! Viện trường nói tôi sẽ làm việc ở đây! "

"Nhưng không phải....khoa chúng tôi đủ người rồi sao?" Hà Tư Di ngạc nhiên. Khoa của cô không phải đã đủ người rồi sao? Sao lại...

"Nghe nói đã có người bị sa thải... Hình là bác sĩ Lâm! "

"Vậy....còn ca phẫu thuật... "

"Tôi sẽ thay thế chỗ bác sĩ Lâm.... Là người phụ trách ca phẫu thuật tới! "

"Vậy à! Nếu anh không có gì thắc mắc nữa thì tôi có việc phải đi trước! " Hà Tư Di đứng dậy đi lướt qua Lý Tín.

Trông cô có vẻ hơi mệt mỏi.

"Ồ.....bác sĩ Hà....cô không sao chứ? "

Hà Tư Di vừa đi được vài bước thì cô ngã khụy xuống vì chóng mặt. Có lẽ là do cô ăn quá ít cộng với áp lực công việc nên mới ngất đi.

~~~~~*~~~~~

Hà Tư Yên ngồi trong bóng tối, tay cầm ly thủy tinh chứa chất còn nồng đậm. Đôi mắt cô vô hồn nhìn xa xăm.

Trong ánh đèn mờ ảo cùng với tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc. Lắc nhẹ ly thủy tinh trên tay, cô ngửa cổ uống sạch.

Đắng, rất... Chát lỏng đỏ như muốn xé nát cổ họng cô. Vì đây là lần đầu tiên cô uống rượu..... uống rượu vì một thằng đàn ông không ra gì. Hà Tư Yên muốn quên đi tất cả mọi thứ trên đời! Quên đi tất cả những ký ức thuộc về anh, Dương Hiểu Phàm!

Cái gì là tình yêu? Cái gì là hứa hẹn? Tất cả chỉ là giả dối! Ngu ngốc!! Cô đừng thật ngu ngốc khi tin những lời anh nói!

Ha....nở một nụ cười, cô lại tiếp tục uống cạn ly rượu.

"Cho tôi một chai nữa! " Hà Tư Yên đưa tay về phía phục vụ.

"Không cần đâu! Cô ấy say rồi.... Tôi sẽ đưa cô ấy về! " Một người đàn ông đi thẳng đến chỗ Hà Tư Yên rồi nói với phục vụ.

Người đó không ai khác là Hàn Quân Dật. Anh nhận được tin nhắn của Hàn Nhụy Ái nói cô đang ở quán bar nên vội vàng chạy tới.

"Anh.....là....." Hà Tư Yên nhắm mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Hình như cô đã uống quá nhiều rượu nên không biết anh ta là ai.

"Anh là Hàn Quân Dật.... Từ Yên! Em lại vì anh ta mà uống rượu sao?"

"Hàn....Quân Dật! Anh uống rượu không? Uống với....tôi...."

"Em say rồi.... Anh đưa em về! " Hàn Quân Dật bước đến nắm lấy vai cô.

"Anh không muốn.... thì thôi... tránh ra.....tôi....muốn....uống nữa!" Cô lão đào đứng dậy đẩy Hân Quân Dật ra tiếp tục cầm ly rượu.

"Được! Nếu em muốn.....tôi uống cùng em!" Hân Quân Dật nhìn người con gái trước mặt mà trong lòng đau vô cùng.. Vì Dương Hiểu Phàm mà cô thành ra như vậy!

Dương Hiểu Phàm.....Kể từ bây giờ, Từ Yên sẽ thuộc về tôi! Rồi nở một nụ cười bí hiểm

"Nào..... Cho một chai nữa....."

"Đề anh rót! " Hân Quân Dật nhân lúc cô không để ý bỏ thứ gì đó vào ly rượu của cô. (Quỳnh: Sắp có biến!)

"Cạn ly!!!"

Một ly, hai ly..... Cho đến khi rượu chỉ còn nửa chai

"Đau... đầu quá!" Hạ Từ Yên lấy tay xoa xoa thái dương. Trước mắt cô mọi thứ bỗng nhiên quay cuồng. Ánh đèn mờ ảo khiến cô mất phương hướng mà ngã vào lòng Hân Quân Dật.

"Anh đưa em về! " Hân Quân Dật đưa cô ra xe đi thẳng về khách sạn.

~~~~~*~~~~~

"Hiểu Phàm! Cậu còn tâm trạng ngồi đây uống rượu sao?"

"Nếu không uống rượu....thì cậu nghĩ tôi phải làm gì? " Dương Hiểu Phàm một mồi cầm chai rượu lên tiếp tục uống.

"Cậu..! Lúc nãy tôi thấy Từ Yên cùng Hân Quân Dật vào khách sạn! Vậy mà cậu còn ngồi đây uống rượu, đúng là...." Chu Đức Thành giắt lấy chai rượu trên tay Dương Hiểu Phàm

"Cậu nói cái gì?? Từ Yên vào khách sạn với Hân Quân Dật?? "

"Cậu nghi ngờ lời tôi nói sao? Nếu như cậu nghi ngờ thì cứ tiếp tục uống rượu đi....tôi không quan tâm đến chuyện của cậu nữa!" Nói xong Chu Đức Thành bỏ đi

Mọi người đoán xem Phàm ca sẽ hành động như thế nào nha!

~~~~~*~~~~~

Hạ Từ Di từ từ mở mắt, sao cô lại nằm trên giường thế này? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

"Bác sĩ Hạ....Cô tỉnh rồi! "

"Đây là.....sao tôi...lại ở đây? "

"Cô không nhớ gì sao? Cô chưa ra khỏi phòng thì đã ngất.... Nên tôi đưa cô tới đây! " Lý Tín giải thích.

"Vậy sao? Cảm ơn anh!"

"Cô có chuyện gì buồn sao? Theo tôi thấy cô bị suy nhược cơ thể thì phải! "

"Không! Không có gì! Tôi không sao! " Hạ Từ Di vội phủ nhận.

"Cô nên ăn uống nhiều vào một chút!... Tôi có việc phải đi trước! Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi!" Lý Tín nhìn cô rồi mỉm cười quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Bị bỏ thuốc (cuối)

Khách sạn T

Hân Quân Dật để Hạ Từ Yên nằm trên giường còn mình thì khóa cửa lại.

"Nóng.....quá...."

"Từ Yên.... Anh sẽ giúp em!" Hân Quân Dật cúi xuống hôn lên môi cô. Một nụ hôn gấp gáp, nụ hôn anh đã chờ đợi rất lâu. Hai tay Hân Quân Dật bắt đầu cởi từng nút áo của cô.

"Úm..." Hạ Từ Yên cảm giác có người đang làm loạn trên người mình liền ngăn cản.

"Từ Yên....anh yêu em! " Hàn Quân Dật dịu dàng nói bên tai cô. Hai tay vẫn tiếp tục làm việc đang dang dở.

Nghe vậy, cô nở một nụ cười.

"Hiểu Phàm..... Anh nói...thật không? " Hạ Từ Yên nói trong mơ hồ, cô căn bản không biết người đang ở chung với mình là Hàn Quân Dật.

"Từ Yên..... hần ta tôn thương em như vậy....mà em vẫn còn nghĩ đến hắn? Tại sao? Tại sao tôi luôn quan tâm em... nhưng em lại không dành cho tôi chút tình cảm nào.... Tại sao?" Hàn Quân Dật tức giận quát lớn. Sự tức giận ấy đã lên đến đỉnh điểm.

"Hiểu Phàm.....anh...." Hạ Từ Yên bị tiếng quát của Hàn Quân Dật làm cho tỉnh táo hơn được phần nào.

"Em nhìn đi! Tôi không phải Dương Hiểu Phàm! Tôi là Hàn Quân Dật.... tôi mới thật sự là người yêu em!" Anh kích động cầm lấy vai cô.

"Hàn... Quân Dật? Sao tôi....lại ở....với anh?"

"Vì tôi yêu em... Em phải thuộc về tôi!" Hàn Quân Dật khẳng định lại một lần nữa. Sau đó anh lại đè cô xuống giường hôn ngấu ngiến.

"Úm... Buông...ra..!" Hạ Từ Yên bắt đầu phản kháng mặc dù cơ thể đang rất nóng.

Mặc kệ lời cự tuyệt của cô, Hàn Quân Dật bắt đầu cởi áo mình ra. Anh bắt đầu mất khống chế, không còn là Hàn Quân Dật trước đây nữa. Bây giờ anh chỉ biết một việc là phải khiến cô trở thành của mình. Hàn Quân Dật hôn lên vành tai mẫn cảm khiến Hạ Từ Yên run rẩy. Tay anh đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi của cô.

"Không.....Hàn Quân Dật... Buông ra..... " Hạ Từ Yên rút cuộc đã biết chuyện gì đang xảy ra. Cô dùng hết sức đẩy Hàn Quân Dật ra nhưng vô ích.

"Em là của anh..... Từ Yên....anh yêu em.... "

"Hiểu Phàm....cứu em... " một giọt nước mắt rơi xuống. Cô không ngờ Hàn Quân Dật lại làm vậy với mình.

""Rầm!"" Đột nhiên cánh cửa phòng bị bật tung khiến Hàn Quân Dật ngạc nhiên dừng mọi động tác lại.

"Dương Hiểu Phàm??"

Dương Hiểu Phàm nhìn người con gái đang nằm trên giường quần áo xộc xệch thì tức điên lên. Hai tay nắm chặt lại, ánh mắt giận dữ hung tàn. (Anh í sẽ làm gì đây? □)

Anh lao tới đâm mạnh vào mặt Hàn Quân Dật khiến khóe miệng anh rỉ máu.

"Thằng dê tiện!!!" Dương Hiểu Phàm vẫn chưa hết tức giận nắm lấy cổ áo Hàn Quân Dật.

"Ha.... Dê tiện... Mày nghĩ lại xem ai mới là người dê tiện! Chỉ có tao mới xứng với cô ấy.... còn mày.. mày làm được gì? Mày chỉ khiến cô ấy đau khổ!!! " câu nói của Hàn Quân Dật khiến Dương Hiểu Phàm chột dạ, anh tiếp tục đánh Hàn Quân Dật khiến Hàn Quân Dật ngã xuống sàn nhà.

"Hiểu Phàm...đừng đánh nữa! " Hạ Từ Yên lên tiếng ngăn cản.

"Từ Yên....em không sao chứ? "

"Em không sao! " Trong lúc này cô quên mất việc mình đang giận anh.

"Anh đưa em về!"

~~~~~*~~~~~

Bệnh viện X

Ca phẫu thuật cấy ghép gan cho một bệnh nhân vừa kết thúc. Hạ Từ Di mở cửa bước ra khỏi phòng, Lý Tín cũng đi theo sau. Ra đến cổng bệnh viện, cô đứng lại chờ tài xế Trương.

"Bác sĩ Hạ! "

"Có chuyện gì sao? Bác sĩ Lý! " Hạ Từ Di nghe có người gọi mình liền quay lại.

"À.... Không có gì! Lúc nãy phẫu thuật....tôi thấy cô không tập trung lắm.... Có chuyện gì sao?"

"Tôi...không sao! Cảm ơn sự quan tâm của bác sĩ Lý! " Hạ Từ Di khéo léo che đi những chuyện trong lòng mình. Nhưng cũng thật lạ.... Tại sao bác sĩ Lý này lại quan tâm đặc biệt đến cô như vậy? Không phải anh ta có ý đồ gì chứ?

Không phải đâu? Là do mình suy nghĩ nhiều thôi! Sau đó cô lại nhanh chóng gạt đi ý nghĩ kia.

"À..... Bây giờ cô về nhà sao?"

"Úm! Có chuyện gì sao?"

"Tôi có thể đưa cô về không? Những lần trước..... Tôi đều thấy cô đứng trước cổng.... "

"Ồ....không cần đâu bác sĩ Lý! Tôi chờ tài xế đến đón! Anh cứ về trước đi!" Cô nở nụ cười nói. Nụ cười của Hạ Từ Di nhất thời làm Lý Tín ngây người.

"Vậy....tôi đứng chờ cùng cô được không? " Lý Tín quyết định không bỏ cuộc.

"Ồ..... Bác sĩ Lý..... Tại sao anh lại.....quan tâm tôi như vậy? Chúng ta.....chỉ mới quen nhau...."

"Tôi....là vì..... Tôi....cảm thấy hình như mình....." Lý Tín đang cố gắng lấy hết dũng khí để nói ra những chuyện trong lòng thì...

"Bíp..... Bíp....." Tiếng còi xe hơi vang lên inh ỏi. Hạ Từ Di nhìn về phía chiếc xe hơi màu đen đỗ cách đó không xa. Chiếc xe này không phải...của Lăng Thiên sao? Sao anh ta lại ở đây?

"Xin lỗi..... Tôi phải về rồi! Tạm biệt! " Hạ Từ Di vội bước đến chỗ chiếc xe kia.

"*Lăng Thiên! Chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi!*" Lý Tín nhìn về phía chiếc xe rồi nở một nụ cười nham hiểm

(Cứ tưởng anh ấy là người tốt)

Ai hóng chap mới không nè? Vote để tui có động lực viết tiếp nha!

20h 39"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: (h+)

Quỳnh : Cảnh báo 18+

Ai không thích mời lick back!

Dương Hiểu Phàm để Hạ Từ Yên nằm trong ngực mình. Từ Yên vui đầu vào vòm ngực rộng lớn của anh. Cô cảm thấy ấm áp kì lạ. Nhưng rồi một lượt nóng nữa lại bao trùm lấy Từ Yên, cướp đi toàn bộ lí trí của cô. Cảm giác nóng lại lan tràn toàn thân, mà người Dương Hiểu Phàm lại mát lạnh như kem làm Hạ Từ Yên thoải mái vô cùng.

Cọ cọ vào người hần để tìm chút thoải mái nhưng cô cũng chẳng ngờ nguy hiểm vẫn còn đang rình rập và đợi tới phía trước. Thoát khỏi hố lửa này tôi lại rơi vào hố lửa lớn hơn. Đúng là tránh vô đưa gặp vô dữa, cô lại quên mất Dương Hiểu Phàm cũng chẳng có đảng hoàng gì.

Anh nhìn biểu hiện của cô, khuôn mặt nóng bừng, làn da đỏ ửng thành một mảng rất lạ, dám chắc cô đã bị bỏ thuốc. Trong lòng anh thầm mắng tên Hàn Quân Dật là kẻ khốn kiếp nhưng nghĩ lại vẫn thấy may mắn bởi hần chưa làm được điều gì hại đến cô.

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng, cả người bị ánh đèn đường hắt vào trông rất xinh đẹp, một bộ dạng quyến rũ mà bây giờ anh mới phát hiện ra. Về quyến rũ ấy ánh lên từng anh như kêu gọi người khác làm chuyện “xấu”. Đó không phải do cô hay sao? Trách sao được tên Hàn Quân Dật kia cũng muốn tranh giành. Có vẻ như con mèo nhỏ trong lòng đã rất khó chịu rồi, liên tục cọ cọ trông rất đáng yêu, anh hài lòng mỉm cười.

Lúc này, xe đã dừng trước biệt thự Dương gia. Dương Hiểu Phàm ôm cô vào trong phòng.

Cảm giác anh đang nhấc bổng mình lên, lâng lâng như đang ở trên chín tầng mây. Hạ Từ Yên rất khó chịu, rất cần người trợ giúp, cảm giác nóng này như thiêu đốt toàn bộ lí trí cô khiến cô hít thở không thông. Không còn nghĩ được gì, cô chỉ biết bắt lực để mình bị thuốc điều khiển.

Dương Hiểu Phàm để cô nằm trên giường mình. Xem ra tối nay anh phải ngủ ở phòng khách rồi.

"Nóng...quá.... "

"Tiểu Yên! Chờ anh một lát.. " Dương Hiểu Phàm xoay người đứng dậy định gọi cho Chu Đức Thành nhờ anh ta giúp thì một bàn tay mảnh khảnh nắm lấy cổ tay anh.

"Phàm..... Em....nóng!" Anh vừa quay lại thì thấy cô đang cởi áo mình ra. Yết hầu anh vô thức chuyển động lên xuống, phía dưới bắt đầu có phản ứng. Không! Anh không thể làm vậy? Tuyệt đối không được làm vậy với cô!

Lý trí là vậy nhưng cơ thể anh lại bắt đầu nóng lên.

"Tiểu Yên..... Em có chịu một lát! " Dương Hiểu Phàm mặc lại chiếc áo cho cô. Anh đang rất cố gắng nếu như cô tiếp tục cởi anh sợ rằng mình sẽ không kiềm chế nổi mà ăn cô mất.

Hạ Từ Yên ý thức dần dần mơ hồ, toàn thân nóng ran. Cô nhướng người hôn lên đôi môi mát lạnh kia.

Dương Hiểu Phàm ngỡ người vì sự chủ động của cô. Vốn đã không kiềm chế được mà cô lại chủ động hôn anh, Dương Hiểu Phàm đã hoàn toàn mất khống chế anh để cô xuống giường giành lại thể chủ động.

Vùi đầu vào cổ Từ Yên, Dương Hiểu Phàm hôn nhẹ lên xương quai xanh của cô, tay không yên phận mà lần lượt cời từng nút áo của cô. Bàn tay mò vào bên trong ôm sát lấy eo của cô.

"Úm..." Cơ thể cô bắt đầu cảm thấy khó chịu vì những hành động của anh.

Nghe được tiếng rên của cô, dục vọng trong Dương Hiểu Phàm lại không thể kiềm chế nổi. Anh xoa nắn hai núm hoa trên ngực cô làm nó cương cứng lên.

"Khó chịu....quá...." Hạ Từ Yên cảm giác như có luồng điện thoại chạy vào cơ thể mình, nơi đó vô cùng khó chịu.

"Tiểu Yên..... Em nói xem.... Anh là ai?" Phía dưới của Dương Hiểu Phàm đã cương cứng, anh không thể chịu được nữa.

"Anh là...ai?"

"Tiểu Yên.... Nhớ kỹ.... Anh là Dương Hiểu Phàm! Người đàn ông duy nhất của em!"

Sau đó anh cởi quần áo của mình ra, dùng vật nam tính đâm vào hoa huyệt của cô.

"Aaaaa.."

"Tiểu Yên....đừng sợ.... Anh sẽ dịu dàng! " Dương Hiểu Phàm ní non bên tai cô sau đó bắt đầu luật động thân dưới.

(Ta viết tới đây thôi! Còn phải giữ cho đầu óc trong sáng để ôn thi)

~~~~~*~~~~~

Bar Night

Lăng Thiên buồn bực ngồi trước quầy rượu, anh đã rất nhiều rượu mạnh Nhưng sao chẳng có tác dụng gì? Giống như uống nước lã vậy? Phiền não không biết tên này vẫn đi theo anh, không buông tha.

"Thiên.... Lâu rồi mới thấy anh tới đây? Vợ anh...giữ khá giỏi nhỉ? " Một cô gái đi tới chỗ Lăng Thiên. Cô ta là Mỹ Hoa.

"Là tôi không muốn tới! "

"Hôm nay.....anh ở lại đây chứ? " Cô ta ngồi xuống sát cạnh anh. Dùng ngực cọ vào người anh.

"Không hứng thú!" Ba chữ thốt ra từ miệng Lăng Thiên làm Mỹ Hoa cứng đờ. Trước kia anh đâu có như vậy? Sao bây giờ....

"Vậy..... Uống với em một ly.....mừng ngày chúng ta gặp lại! " Cô ta đưa ly rượu đến trước mắt anh rồi nở một nụ cười quyến rũ.

" Cô đừng dùng trò này để dụ tôi! Tôi không phải trẻ con!!" Anh hất ly rượu kia xuống đất. Thủy tinh văng tung tóe gây sự chú ý của mọi người.

"Cút! " Lăng Thiên gầm lên khiến cô ta hoảng sợ, vội vàng đứng dậy rời đi.

~~~~~*~~~~~

Lăng Thiên về nhà, dùng sức đẩy cửa phòng ra, người nào đó khiến anh giận một buổi tối mà giờ phút này lại nằm ở trên giường lớn ngủ ngon giấc, giống như chỉ có một mình anh chịu ảnh hưởng mà thôi. Hừ, anh không dễ chịu thì làm sao phải để cô thoải mái như vậy chứ?

Lăng Thiên dùng sức khóa cửa lại, vừa đi vừa cời cà vạt, quần áo ném xuống đất.

Hạ Từ Di ngủ không sâu giấc bị tiếng đóng cửa mạnh làm thức tỉnh, cố gắng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ lơ mơ, hình dáng một người cao lớn đang ngồi ở bên giường, mặt u ám nhìn cô.

Tại sao có mùi rượu nồng như vậy? Anh ta trẻ như thế mới về chính là đi uống rượu sao? Cặp lông mày thanh tú của cô nhíu lại.

"Anh đi tắm có được không?" Sau khi cô mang thai, đối với mùi rượu và thuốc lá đặc biệt nhạy cảm, anh cũng chưa bao giờ ở nhà hút thuốc lá, nhưng mà hôm nay mùi rượu trên người anh làm cô cực kỳ khó chịu.

"Thế nào? Khó chịu?" Anh cố ý đến gần cô.

"Anh đừng như vậy, tôi không chịu nổi!" Hạ Từ Di một tay đẩy lồng ngực của anh, một tay che mũi lại.

"Không chịu nổi rượu mùi rượu hay là mùi đàn bà trên người tôi?"

21h 17"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Nhục nhã

Đôi mắt buồn ngủ của Từ Di nhất thời trừng lớn, anh ta đang nói cái gì? Mùi đàn bà? Chẳng lẽ mùi quần quanh nơi đầu mũi này giờ là mùi anh ta mang về trên người người phụ nữ khác? Vừa nghĩ tới người đàn ông trước mắt xấu xa và bi ối như vậy, đã vậy còn mang theo mùi vị sau khi hoan ái cùng phụ nữ khác mà tới đến gần cô, nhất thời cô muốn nôn một trận. Coi như anh đi tìm phụ nữ khác đi, còn cố ý muốn làm nhục nhã cô như vậy sao?

"Thế nào? Em không thỏa mãn được tôi, còn không cho tôi đi tìm đàn bà khác sao? Ít nhất cô ta sẽ không giống giống như em, một chút phản ứng cũng không có." Sự chán ghét trong mắt cô khiến anh chỉ muốn tôn thương cô sâu hơn.

"Đúng! Tôi không thú vị, anh có thể cách xa ra." Nhẫn nhịn để không phải khóc, Hạ Từ Di chán chường nói.

"Muốn tôi cách xa em ra.....để cho em quyền rũ người đàn ông khác sao? Hạ Từ Di...em chớ quên, em bây giờ là vợ của tôi! " Vừa nghĩ tới cô đối với người đàn ông khác cười như vậy, trong lòng anh cũng rất khó chịu.

Một tay anh nắm chặt vai của cô, không cho cô động đậy, hơi thở tràn đầy mùi rượu phả vào mặt cô khiến cô cực kỳ khó chịu.

"Tôi không quyền rũ ai cả!"

"Em còn không thừa nhận? Chẳng lẽ.....đội chính mắt tôi thấy em cùng hắn lên giường thì em mới thừa nhận?"

"Anh....." Hạ Từ Di tức giận, không thể nói thêm lời nào.

"Hạ Từ Di, ở trước mặt tôi em giả bộ cái gì? Hà?" Anh chính là không muốn bỏ qua cho cô.

"Lấy tay bần thiêu của anh ra, không nên đụng tới." Vừa nghĩ tới tay của anh mới vừa rồi chạm qua phụ nữ khác, trong lòng Từ Di càng khó chịu.

"Tay của tôi bẩn? Thân thể của tôi cũng bẩn! Em không phải là muốn ở dưới người của tôi sáng khoái sao?"

"Anh đi đi.....tôi không muốn thấy anh nữa! " Hạ Từ Di không thể tiếp tục chịu được cái bộ dạng này của anh ta, tâm tư trở nên rối bời. Anh ta ép cô như vậy là có ý gì?

"Tôi không đi.... tôi còn muốn em giúp tôi....."

Vậy là đêm nay cô trốn không thoát. Anh ta tựa như điên hành hạ cô, đủ loại thủ đoạn chồng chất, lại chưa từng thực sự tôn trọng cô. Nhưng mà khó chịu như vậy, si nhục như vậy lại làm cho trái tim Từ Di đang dần dần nhận anh lại trở nên cách xa anh hơn, xa đến mức không thể với tới.

.....

Cô không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, để cho anh ta dùng cách đó mà đối xử với cô? Tại sao? Tắm nhiều nước hơn nữa cũng không làm sạch sẽ được nỗi nhục cô đang chịu đựng trên người mình. Hạ Từ Di cảm giác mình thật bẩn, toàn thân từ trên xuống dưới đã không có một chỗ nào sạch sẽ.....

Dòng nước ấm áp không ngừng xối xuống từ vòi hoa sen, nhưng mà như thế nào lại không xóa sạch hết những mùi kia!

Cô là người phụ nữ không biết xấu hổ, con của cô có phải cũng chịu ảnh hưởng hay không? Chỉ bằng không cần sinh nữa! Giờ tay lên muốn đánh xuống, lúc gần đụng phải cái bụng thì cô dừng lại. Bảo bối của cô giống như cảm nhận được tâm trạng của cô, bắt đầu đập bụng mẹ. Lần đầu tiên trong cuộc đời của đứa nhỏ, lần đầu tiên chào hỏi mẹ mình.

"Bảo bối... Mẹ xin lỗi! Xin lỗi con.....mẹ sẽ không bỏ con đâu.... " Từ Di xoa bụng mình. Rốt cuộc cô vẫn không đành lòng! Hạ Từ Di ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặc cho nước nóng rửa sạch cô, cứ vậy mà khóc lớn ra tiếng.

Lăng Thiên đã đứng bên ngoài phòng tắm từ lâu, nghe cô khóc càng ngày càng lớn tiếng, tim anh nhói lên. Anh không dám vào xem cô, sợ sẽ lần nữa mất khống chế. Anh hận hành vi của mình, rõ ràng đây không phải là kết quả anh mong muốn, nhưng vẫn là khống chế không được bản thân mà làm tổn thương cô. Có lẽ anh không nên tới gần cô.

Thân ảnh cao lớn lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng ngủ.

~~~~~*~~~~~

Dương gia

Dương Hiểu Phàm tỉnh dậy, đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Anh không thấy Từ Yên đâu cả nhưng lại nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm. Có lẽ cô đang tắm! Anh mỉm cười rồi bước xuống giường thay quần áo. Hôm nay anh sẽ xin lỗi và chính thức cầu hôn cô, dù sao hai người cũng đã.....

Hơn 30" sau....

"Tiểu Yên..... Em làm gì trong đó vậy?" Dương Hiểu Phàm sốt ruột đứng bên ngoài phòng tắm.

Không có tiếng trả lời.

"Tiểu Yên.... Em mở cửa được không? "

Vẫn không có tiếng trả lời. Anh càng thêm lo lắng. Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

"Tiểu Yên! Em đừng im lặng như vậy..... Nếu như em không muốn thấy anh..... Anh sẽ lập tức rời khỏi đây!! " Trong giọng nói Dương Hiểu Phàm mang theo sự lo lắng, sợ hãi...

Nhưng đáp lại lời khẩn cầu của anh chỉ có tiếng nước chảy. Không thể chần chừ thêm nữa... Anh quyết định phá cửa.

Cảnh tượng bên trong khiến anh chết lặng. Người con gái đỏ ngời bệt xuống sàn, người dựa vào cạnh bồn tắm. Bên cạnh cô là một vũng máu lớn, tay còn lại cầm một con dao...

Dương Hiểu Phàm vội vã chạy đến bên cạnh cô. Anh phát hiện một tờ giấy nhỏ.

"Dương Hiểu Phàm! Những gì Hạ Tử Yên tôi nợ anh coi như đã trả hết! Chúc anh cùng Hàn Nhụy Ái hạnh phúc!! "

"Không!!!!!! Tiểu Yên..... "

~~~~~*~~~~~

Trên đồi cao.

Một chàng trai mặc bộ đồ vest màu đen đứng trước một ngôi mộ đất, tay cầm một bó hoa trắng.

"Mẹ.... Con đến thăm mẹ đây! Đây là hoa mà mẹ thích nhất! " Chàng trai đó đặt bó hoa xuống trước mộ.

"Mẹ biết không..... Con sắp gặp ông ta rồi! Gặp người đàn ông mà ngày xưa mẹ yêu say đắm.... Người đã vứt bỏ mẹ con ta..! Mẹ yên tâm.... Con sẽ bắt ông ta trả lại tất cả những gì ông ta nợ mẹ và con! " Nói xong chàng trai kia đứng dậy, trên môi mang theo một nụ cười nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Uống rượu

Bệnh viện X....

Hạ Tử Yên nhú mày từ từ mở mắt ra.

"Đây là đâu? Trần nhà màu trắng.... Không lẽ...mình chưa chết!! "

"Tiểu Yên.... Em tỉnh rồi? "

"Chị.... Em chưa chết... "

"Đồ ngốc này.... Sao em lại nói vậy? Em có biết ba mẹ rất lo lắng cho em hay không? " Hạ Tử Di mắng.

"Chị.... Em...xin lỗi! Sau này sẽ không như vậy nữa..."

"Còn có lần sau sao?.... Tiểu Yên, em quen biết anh ta khi nào? " Hạ Tử Di bắt đầu tra hỏi.

"Em....quen anh ta ở NewYork..."

"Tại sao em lại dễ tin người như vậy?... Nói cho chị biết....anh ta lừa em đi khách sạn..đúng không? "

"Em....không phải.... " Tử Yên ngập ngừng. Là Dương Hiểu Phàm đã cứu cô khỏi tay Hàn Quân Dật, sau đó do thuốc nên mọi chuyện mới thành như vậy..... Cô phải đổ lỗi cho ai đây?

"Em đừng sợ.... Nói thật cho chị biết! Chị sẽ báo cảnh sát bắt anh ta! " Hạ Tử Di nắm lấy tay Tử Yên.

"Không cần.... Chị à, bây giờ em không sao rồi? Chúng ta không cần nhắc đến chuyện này nữa..."

"Nhưng em..."

"Chị, em muốn uống nước.. " Tử Yên mau chóng lảng sang chuyện khác.

Dương Hiểu Phàm bất lực đứng bên ngoài nhìn người con gái trong phòng. Tất cả mọi chuyện thành ra như thế này là do anh! Có phải anh nên tránh xa cô...

~~~~~*~~~~~

3 ngày sau...

"Thiếu gia...cậu về rồi! " thím Trần thấy Lăng Thiên về có chút vui mừng.

"Cô ấy đâu? "

Hiểu Lăng Thiên đang muốn hỏi ai, thím Trần nhanh chóng trả lời.

"Dạ, thiếu phu nhân đang ngủ trên lầu! "

"Thím nói mấy ngày nay cô ấy không được khỏe sao?"

"Dạ.... Mấy ngày trước là em gái thiếu phu nhân phải nằm viện nên cô ấy phải thường xuyên đến.....! Và lại tôi thấy thiếu phu nhân hơi buồn.... " thím Trần trình bày.

"Em gái cô ấy nằm viện?... Sao lại bắt Từ Di chăm sóc? Bệnh viện hết người rồi sao? " Lăng Thiên có vẻ không hài lòng. Anh đi thẳng lên lầu.

Lăng Thiên ngồi xổm xuống nhìn người con gái đang ngủ trên giường. Gương mặt cô tái nhợt khiến anh hơi lo lắng. Cô mệt mỏi như vậy sao?

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Lúc cô ngủ trông như một thiên thần... Không giống lúc thức dậy! Nghĩ vậy, Lăng Thiên vô thức nhếch môi cười.

Khi Lăng Thiên đưa tay vuốt ve mặt cô, cô đã tỉnh nhưng vì không muốn nhìn thấy người đàn ông này nên cô đành giả vờ ngủ. Hôm nay trên người anh không có mùi nước hoa của phụ nữ, chắc là hôm nay anh không gặp mấy cô tình nhân kia! Tay anh vuốt ve gương mặt cô khiến cô càng cảm thấy ghê tởm. Tay anh ta đã chạm qua biết bao nhiêu người phụ nữ... Bây giờ lại ở đây chạm vào mặt cô.

"Em không cần giả vờ ngủ!" tiếng nói trầm thấp vang lên.

Hạ Từ Di mở mắt ra, xoay lưng về phía anh.

"Em chán ghét tôi như vậy sao?" Lăng Thiên xoay người cô lại.

"Anh buông ra! Đừng động vào tôi!" Từ Di tức giận đẩy tay anh ra.

"Hạ Từ Di! Em nói cái gì? Đừng động vào em? Em nên nhớ.... tôi là cái gì của em? Tôi muốn động vào cái gì thì động!"

"Tôi biết! Anh không cần nhắc! Tốt nhất cứ tránh xa tôi ra.." Từ Di rung rung nước mắt.

"Nhớ vậy là tốt!... Còn nữa, em không ăn thì cũng không được phép hành hạ con tôi! Tôi không muốn sau khi sinh ra nó là một đứa trẻ suy dinh dưỡng! " Lăng Thiên nói xong, tức giận bỏ ra khỏi phòng.

~~~~~*~~~~~

"Thiên.... Sao cậu lại ngồi đây? Có chuyện buồn sao?" Chu Đức Thành ngồi xuống đặt tay lên vai Lăng Thiên.

"Không có gì! "

"Không cần giấu tôi.... Người như cậu....nếu không có chuyện gì thì sẽ không ngồi uống rượu một mình! " Chu Đức Thành hiểu rõ con người của Lăng Thiên, anh rất ít khi uống rượu, trừ khi anh thực sự đau lòng.

"Cậu hiểu tôi quá nhỉ! " Lăng Thiên nhếch môi nhìn Chu Đức Thành

"Đương nhiên... "

Lăng Thiên không trả lời, vẫn uống rượu.

"Này....cãi nhau với vợ sao?"

"Thành.... Uống với tôi một ly!" Lăng Thiên lần nữa cầm chai rượu lên rót cho Chu Đức Thành.

"Được.... Tôi uống với cậu! " Chu Đức Thành đang muốn chúc say Lăng Thiên để anh nói ra loại chuyện kia.

Một ly, hai ly.... Lăng Thiên đã say mèm.

"....cậu lại cãi nhau với Từ Di đúng không? Nói cho tôi biết....tôi sẽ giúp cậu! "

"Thành.... Cậu hiểu rõ phụ nữ! Cậu nói xem...tại sao phụ nữ lại khó hiểu như vậy? " Rốt cuộc anh cũng nói ra tâm trạng của mình.

"Khó hiểu? Cậu nói vậy là sao? Không lẽ....cô vợ đáng yêu kia làm gì khiến cậu khó chịu? "

"Đáng yêu cái gì chứ? Nhìn thôi cũng làm tôi tức giận! " Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Từ Di khi nói chuyện với thím Trần thì cười vui vẻ, thấy anh về liền thay đổi thái độ, lạnh lùng khó hiểu.

"Rốt cuộc cô ấy đã làm gì khiến cậu tức giận như vậy? " Chu Đức Thành không ngờ một người đàn ông như Lăng Thiên lại có loại biểu hiện này. Thật là hiếm thấy! Anh phải tận dụng cơ hội này mới được!

"Cô ấy cái gì cũng chống đối tôi!..... Tôi tài giỏi.. Rốt cuộc có điểm nào thua hần? "

"Xin hỏi..... Hần mà cậu nói là ai?"

"Cậu muốn biết sao?.... Uống với tôi một ly nữa...."

"Là tình địch của cậu sao?... Ai lại lớn gan thế? " Chu Đức Thành chăm chọc.

"Thiên, cậu thật sự thích Từ Di? "

"Phải, tôi...thích cô ấy! Rất thích...cô ấy! Nhưng cô ấy chán ghét tôi!" Lăng Thiên đập chai rượu xuống đất, vỡ tan tành.

Thích thì làm được cái gì chứ? Người ta không thèm để ý đến mình, thậm chí còn muốn càng cách xa mình càng tốt! Căn bản không thể làm được gì cả!

Chu Đức Thành ngồi đối diện càng ngạc nhiên hơn. Cậu ta kích động như vậy! Sau khi Hà Tư Diệp bỏ đi.... Lăng Thiên lại còn có thể nói thích một người? Cô gái này quả thật lợi hại nha!

"Cậu thích người ta có nói ra hay không? Cậu không nói thì làm sao người ta biết được chứ?.... Cậu suốt ngày mặt nghiêm nghị như vậy, làm cô ấy sợ là phải! "

"Cậu bảo tôi nói sao?"

"Phải, đại loại như.... "Anh thích em, ở bên anh được không? "... Cậu thử thổ lộ xem!"

Lăng Thiên chỉ gạt đầu rồi ngã gục xuống bàn mà ngủ.

"Này.... Thiên, cậu còn chưa nói cho tôi biết tình địch của cậu là ai mà?"

~~~~~*~~~~~

Hạ Từ Di không ngờ trễ như vậy anh ta mới về nhà, lại còn là bộ dạng say mềm. Nhưng mà anh ta không giống như những người say rượu khác, ăn nói bậy bạ mà chỉ nằm yên đó ngủ.

"Chu Tiên sinh, đã trễ như vậy còn làm phiền anh! Thật ngại quá! " Hạ Từ Di nhìn Chu Đức Thành áy náy. Anh ta đã say rượu còn làm phiền nhiều người như vậy.

"Không sao!... Mà cô và cậu ta lại cãi nhau sao?"

"Không có! Chúng tôi không có cãi nhau.... Là Lăng Thiên nói vậy sao?"

"À.... Không! Tôi chỉ đoán vậy thôi.....Nếu không cãi nhau thì chắc cậu ta sẽ không khó chịu như vậy! " Chu Đức Thành bắt đầu thăm dò Từ Di

"Khó chịu sao?"

"Đúng vậy! Con người cậu ta nếu không có chuyện gì thì sẽ không như vậy đâu! Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta như vậy!"

"Vậy sao? " Từ Di có chút áy náy. Không phải là chuyện lúc sáng chứ? Mình nói vậy làm anh ta buồn sao?... Thôi bỏ đi!

"Thôi.... Cô chăm sóc cậu ấy đi! Tôi về trước! " Chu Đức Thành nói xong thì ra xe đi về.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hôn tôi!

Hạ Từ Di và thím Trần, hai người hợp lực vắt và lăm mới đem chén canh kia rót vào trong miệng của anh, một mối đến thờ đóc.

"Thiếu phu nhân, không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Thím Trần cầm chén đi ra ngoài vẫn không quên nhắc nhở cô.

Đã trễ như vậy, người nằm trên giường đầy mùi rượu sao cô ngủ được đây? Từ Di đứng ở bên giường nhìn anh.

Lăng Thiên lật người kéo quần áo, đại khái là không mặc quần áo ngủ nên không được thoải mái. Aiz vậy mà bản thân lại mềm lòng, cô đi vào phòng tắm đem khăn lông ướt ra, sau đó ngồi ở bên giường, một tay nhẹ nhàng cởi nút áo anh ra. Một thân thể đàn ông cường tráng, khỏe mạnh hiện ra ở trước mặt cô, khiến tai cô nóng

lên. Không sao, anh ta đã ngủ rồi, Từ Di an ủi mình.

Khăn lông ẩm áp từ trên mặt anh lau thẳng xuống dưới, cho đến nơi dưới bụng đó, Hạ Từ Di mặt vừa đỏ, tay cũng dừng lại. Mặc dù bọn họ đã có quan hệ thân mật như vậy, cô vẫn không có thói quen giúp anh cởi quần, thôi, phía dưới bỏ bớt đi.

Cắt khăn lông xong trở lại bên giường, người đàn ông kia vậy mà lật người nằm ngủ thiếp đi. Từ Di mò xuống dây lưng, cắn răng sờ soạng nửa ngày mới mở dây lưng ra, nhưng mà bởi vì tư thế nằm sắp ngủ khiến cô thế nào cũng kéo không xuống cái quần, người kia nặng vậy, cô làm sao có thể di chuyển được anh?

"Giờ một chân lên được không?" Hạ Từ Di nửa quỳ ở trên giường quay đầu nhẹ nhàng nói chuyện với anh. Cô cho là anh không nghe được, kết quả là sau 2 giây anh lật người lại thật, hai chân thon dài cũng nhấc lên. Cô quý gối giữa hai chân của anh, lùi về phía sau một chút xíu, kéo quần anh ra.

Sau khi uống canh giải rượu, Lăng Thiên khôi phục một chút ý thức, mở mắt ra thấy chính là cô gái nhỏ quý gối giữa đùi anh cùng với bộ dạng cô hăng hái chiến đấu với chiếc quần của anh, tư thế mập mờ như vậy khiến cho thân thể của anh ở chỗ nào đó bành trướng ra. Nhưng mà anh lại không dám hành động thiếu suy nghĩ chỉ sợ dọa cô, nhưng thân thể phản ứng anh không cách nào khống chế.

Nếu nguyện ý chăm sóc anh, vậy anh có thể cho là thật ra thì cô không chán ghét anh như anh nghĩ không?

Từ Di thật vất vả đem quần của anh kéo xuống, chuẩn bị kéo chần qua đắp cho anh, vậy mà thấy cái không nên thấy trên người anh. Ai! Người đàn ông này xem ra thật sự là cảm thú, uống say mà còn có phản ứng. Từ Di đỏ mặt ném quần anh trực tiếp xuống đất.

Hay là tối nay cô ngủ trên sofa đi! Cô không chịu nổi mùi rượu của anh. Bò đến đầu giường, tay mới vừa chạm phải cái gối, còn chưa kịp kéo đi, một lực nặng nề đã kéo cô nằm xuống.

"Đừng đi... Nằm với anh!" Là âm thanh sột soạt của anh. Nghe vào tai mà lại giống như đứa trẻ đang làm nũng. Anh ta như vậy khiến cô không hạ được quyết tâm, cho nên mặc anh ta ôm cô từ phía sau lưng.

Thân thể cô cứng đờ không dám động đậy, chỉ sợ tên cảm thú sau lưng kia lại phát thủ tính. Cho đến tiếng hít thở đều đều nhàn nhạt của anh truyền tới bên tai, một hồi một buổi tối Từ Di rốt cuộc không chống nổi cũng từ từ đi ngủ.

~~~~~*

Hạ Từ Di tỉnh dậy, còn chưa kịp mở mắt thì thân thể ẩm áp sau lưng cùng bàn tay giữ thật chặt eo cô khiến cho tim cô đập rộn lên.

Hôm nay sao anh ta còn chưa rời khỏi giường? Đã lâu như vậy từ lúc bọn họ kết hôn tới giờ, đây là lần đầu tiên họ cùng nhau tỉnh dậy mà còn nằm trên giường. Bình thường anh ta dậy sớm so với cô để đến công ty, bây giờ mấy giờ rồi? Chẳng lẽ là cô dậy sớm?

Hạ Từ Di nghĩ, nhẹ nhàng chuyển động thân thể, sau đó lấy ra tay của anh, ai ngờ người phía sau lại ôm chặt hơn.

"Buông ra....Tôi muốn dậy!"

"Không cần, ngủ thêm chút đi." Giọng nói của anh vừa tỉnh ngủ nên có chút khàn. Trời sáng rồi anh ta mới ngủ hay sao?

"Hôm nay tôi phải đến bệnh viện xem tình hình của Tiểu Yên! " Anh ta sao vậy? Bình thường chưa bao giờ là người ỷ lại vào giường mà không muốn tỉnh dậy.

"Lát nữa tôi đưa em đi. Ngủ cùng tôi chút nữa." Lăng Thiên kéo cô, không để cho cô đi, người chưa có tỉnh táo lại hôn nhẹ ở gáy nhạy cảm của cô, cảm giác ẩm ướt, nóng hổi khiến Từ Di chỉ muốn nhanh đẩy anh ta ra một chút.

"Tôi còn phải đi kiểm tra thai nhi! " Từ Di không muốn nằm xuống với anh ta, người đàn ông này lúc nào cũng có thể động dục.

"Vậy thì quay lại hôn tôi một cái, tôi sẽ để em đi." Người đàn ông sau lưng vừa dùng găm cắn da thịt mịn màng của cô vừa hàm hồ nói.

"Tôi không muốn...miệng anh có vị rượu." Từ Di cự tuyệt. Mặc dù trải qua một buổi tối, mùi rượu đã bớt không ít, nhưng cô chính là không muốn nghe lời của anh.

"Em lựa chọn quay lại hay là lựa chọn cùng tôi ở trên giường một ngày?" Quả nhiên vẫn không thể thắng nổi anh ta, sau khi tỉnh rượu anh ta lại bắt đầu tiết mục con sói xám ức hiếp cô bé quàng khăn đỏ.

Nếu không bằng lòng nữa sẽ phải chịu uất ức, Hạ Từ Di vẫn là quay lại, còn chưa kịp mở miệng. Cái miệng nhỏ hồng hào đã bị anh quăn lấy.

Anh ta giống như đang giận, nặng nề mút lấy môi của cô, đầu lưỡi cũng đưa vào trong cái miệng nhỏ của cô khắp nơi loạn khuấy, cảm giác được đầu lưỡi cô lùi bước đột nhiên cuốn lấy nó, buộc cô nuốt nước bọt của anh, lại đem lưỡi của cô kéo vào bên trong môi của mình, cắn, cảm giác vừa đau vừa tê truyền khắp toàn thân, người đàn ông đáng chết muốn cắn đứt đầu lưỡi của cô hay sao? Đau đến sắc mặt cô cũng tái nhợt nhưng không có can đảm cắn anh nữa. Chỉ sợ anh phát điên rồi làm ra chuyện làm cho người ta cảm phiền thôi. Sau khi anh ta tức giận sẽ có kết quả gì, chỉ nghĩ cô cũng không dám.

"Hôn đáp lại tôi!" Tinh dục dâng trào nhanh như thế, khiến anh hoàn toàn chìm đắm, hiện tại anh chỉ muốn mình dùng sức vùi sâu vào trong cơ thể cô, nhưng mà không được! Bởi vì người đàn ông không thỏa mãn dục vọng, mở miệng yêu cầu cô. Nếu trong lòng của cô, anh làm cái gì đều là không đúng, vậy anh cứ phạm lỗi như cô mong muốn đi!

"Không!" Gương mặt đã nóng đến có thể chiên trứng rồi, rõ ràng là từ chối nhưng mà nghe lại như là làm nũng, yêu kiều như thế, mềm mại như thế, trong tròng mắt đã một mảnh sáng rỡ như nước. Cô như vậy khiến anh sao ngừng tay đây? Làm sao buông tay đây?

"Tôi dạy cho em!" Lần nữa cúi đầu, mút lấy cái miệng đã sưng đỏ không chịu nổi kia. Hôn thế nào cũng không đủ, nhưng chỉ có thể là như vậy.

Loại đàn vật giống như đau khổ này anh làm cho đến khi cảm thấy thỏa mãn mới thả người đã sắp thở không nổi kia, kéo áo ngủ đã mở rộng ra của cô: "Dậy được

rồi." Sau đó coi như không thấy mặt cô, miễn cưỡng chỉ mặc một cái quần nhỏ đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Gặp Hà Tư Diệp

"Tiểu Yên! Anh... vào được không?" Hàn Quân Dật dẫn đo một lúc lâu mới dám mở cửa bước vào.

"Là anh?"

"Tiểu Yên! Thật sự xin lỗi em! Nếu em không muốn nhìn thấy anh.... Anh sẽ đi!" Thấy biểu hiện của cô không được tốt, anh liền định ra ngoài. Đã hơn 1 tuần rồi anh mới dám đến thăm cô.

"Không!.... Em không giận anh! "

"Thật không??" Hàn Quân Dật vui mừng cầm lấy tay Hà Tư Yên.

"Thật!.... Mọi chuyện đã qua... Anh không cần áy náy nữa! " Cô từ từ rút tay mình ra khỏi tay Hàn Quân Dật. Tốt nhất là không cần thân thiết như vậy.

"Anh xin lỗi.... Hôm đó, là anh không kiềm chế được mà làm tổn thương em.... Xin lỗi, Tiểu Yên! "

".... Em biết! Và em đã quên nó từ lâu rồi! Anh không cần phải xin lỗi em!"

"Tiểu Yên, anh hỏi em một chuyện được không?.... Dương Hiểu Phàm đã làm gì em?"

"Không có gì cả!..... Anh đừng nhắc đến anh ta được không?" Hà Tư Yên không được thoải mái khi nhắc đến người kia.

"Được! Không nhắc đến anh ta!"

"Phải rồi.... Vân Ly, cậu ấy khỏe không?" cô hỏi sang chuyện khác.

"Vân Ly sao?..... Nó vẫn khỏe, em yên tâm! Khi nào nào em xuất viện? "

"Chiều nay! Có chuyện sao?"

"À... Không! Vân Ly nói với anh... Nếu em xuất viện thì nó sẽ đến!"

"Cậu ấy về rồi sao? Nếu vậy anh nói với cậu ấy chiều nay em sẽ xuất viện.... Đã lâu rồi em chưa gặp cậu ấy!"

"Được! "

~~~~~*~~~~~

Sau khi ăn sáng xong, Lăng Thiên đưa Hà Tư Di đến bệnh viện.

"Chị, bác sĩ nói em có thể xuất viện rồi! " Tư Yên thấy chị mình liền vui vẻ nói.

"Ừ"

"Chị, chị sao vậy? Không khỏe sao?" Thấy Hà Tư Di khác với mọi ngày, Hà Tư Yên hỏi.

"Chị không sao! Khi nào em về nhà.... Chị sẽ nói tài xế đưa em về! "

"Không cần đâu chị! Em sẽ đi với Vân Ly! Cũng lâu rồi em chưa gặp cậu ấy! "

"Được rồi! "

~~~~~*~~~~~

"Nhịp tim, phát triển đều rất bình thường!" Bác sĩ Tiêu xé mấy tờ giấy lau đưa cho Tư Di, để cô lau chất keo trên bụng.

Bác sĩ Tiêu là bạn thân của mẹ Lăng Thiên nên anh rất tin tưởng bà, để bà khám cho Hà Tư Di.

"Cám ơn Bác sĩ Tiêu!" Tư Di từ từ đứng dậy, sáu tháng có bầu, tuy bụng hơi to nhưng cử động của cô vẫn không mấy khó khăn.

"Không khách khí. Nhưng mà phải giữ vững tâm trạng vui vẻ, đứa nhỏ mới có thể phát triển tốt hơn." Bác sĩ Tiêu cời cái bao tay duy nhất, tắt nguồn máy móc.

Hạ Từ Di kéo váy xuống, nhẹ cười một tiếng. Tâm trạng vui vẻ? Có lẽ phải như vậy! Nhưng mà không biết vì sao, kể từ sau khi mang thai, tâm trạng của cô đặc biệt dễ dàng mất khống chế, hơn nữa luôn muốn khóc. Nếu như người người đàn ông kia còn luôn bức bách lời của cô sẽ làm uất ức trong lòng cô phóng đại đến ngàn vạn lần.

Trong khoảng thời gian này, Bảo bối đập rõ ràng nhiều lên, mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ, thời gian cố định như vậy cũng sẽ chào hỏi với mẹ, thậm chí có thời điểm buổi sáng sau khi cô rời giường nó cũng sẽ đập. Cái loại cảm giác chân thật mà kỳ diệu đó khiến Từ Di lúc bắt đầu từ bài xích đến tiếp nhận đứa nhỏ, rồi đến bây giờ gần như là lòng tràn đầy mong đợi. Một cái trứng nhỏ nhỏ thụ tinh ở trong bụng của cô rồi từ từ lớn lên hình người khiến cho lòng cô mềm nhũn ra. Đó cũng là con của cô! Cô không thể bởi vì thù hận của người lớn mà để cho nó không hạnh phúc, đây không phải là cái mà nó đáng phải nhận.

"Bảo bối, bé yêu của mẹ!" Từ Di vuốt bụng nhỏ của mình đi theo phía sau bác sĩ Tiêu.

"Bác sĩ Tiêu, như thế nào rồi?" Vẫn canh giữ ở phía ngoài, Lăng Thiên nhìn thấy bọn họ ra ngoài, lo lắng hỏi.

"Tất cả đều bình thường. Có thời gian nên đi lại nhiều một chút, phải giữ tâm trạng vui vẻ. Cái người làm ba như cậu cần phải để tâm nhiều hơn. Tôi đi kê đơn thuốc bắc an thai dưỡng thần, cậu đi theo tôi." Bác sĩ Tiêu là số ít bác sĩ kết hợp tinh thông Đông y và Tây Y, bà kêu Lăng Thiên vào phòng bà.

"Một môi thì ngồi chỗ này chờ anh.... Anh sẽ rất nhanh quay lại!" Lăng Thiên đưa tay vén những sợi tóc trước mặt cô ra phía sau.

"Vâng." Giọng điệu anh như vậy khiến cô muốn ngang ngược cũng không được.

Hà Tư Diệp vừa làm giả giấy tờ mang thai từ một bác sĩ khoa sản xong. Cô ta cầm xấp giấy trên tay đi về phía Từ Di.

"Là Lăng thiếu phu nhân đúng không? Thật trùng hợp khi gặp cô ở đây?" Hà Tư Diệp vờ tỏ ra vẻ ngạc nhiên.

"Xin chào, Hà tiểu thư!." Ngồi trên ghế dài, Từ Di ngẩng đầu nhìn thấy Hà Tư Diệp, mày khẽ nhăn lại. Sao tại bệnh viện cũng có thể đụng phải cô ta?

"Cô cần gì khách khí như vậy, cứ gọi tôi là Tiểu Diệp! Dù sao tôi và anh Thiên cũng thân thiết như vậy rồi!" Hà Tư Diệp chủ động ngồi vào bên người Hạ Từ Di. Buổi sáng cô đến phòng làm việc của Lăng Thiên muốn tìm anh, kết quả thư kí bảo hôm nay anh sẽ không đến công ty, có chuyện gì thì gọi điện thoại.

"Tôi không quen gọi như vậy! " Từ Di cũng không muốn nói nhiều với cô ta. Cô và cô ta không có quen thuộc đến mức kia, không phải sao? Hơn nữa đối với một người phụ nữ rõ ràng có bài xích với mình, cô thật sự là không thân thiện nổi, huống chi cô ta vẫn không phải là người như vậy. Về phần tại sao cô ta đến phòng khám bệnh khoa sản thì không liên quan đến cô.

"Bảo bối hiện tại lớn bao nhiêu rồi? Không phải là anh Thiên cùng cô tới sao? Sao lại không thấy ảnh?" Hà Tư Diệp đưa cặp mắt nhanh nhẹn nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Nhưng mà nơi này người đến người đi bệnh viện, hơn nữa nhất định là có camera, cho nên cô trừ việc dùng ảnh mất phần hạn nhìn chăm chăm bụng nhỏ của cô ta, cái gì cũng không thể làm. Có điều không sao, hôm nay cô tới là có mục đích khác.

"Sáu tháng rồi. Anh ấy đi lấy thuốc." Diễn hình hỏi một câu, trả lời một câu. Cô đồng ý trả lời cô ta đã coi như là không phụ lòng cô ta rồi.

"Vậy sao? Mới đó thôi mà nhanh vậy à?" Cô ta làm ra vẻ ngạc nhiên.

Hạ Từ Di chỉ cười trước câu hỏi của cô ta.

".... Cô có thể cho phép tôi gọi cô là Từ Di không?"

"Cô cứ tự nhiên! "

"Thật ra.... Có chuyện này tôi cần nói với cô!" Hà Tư Diệp mở lời trước

"Chuyện gì? "

"Cô và anh ấy quen nhau khi nào? Trước đây ngoài tôi ra...chưa từng nghe qua anh ấy có bạn gái.... Sao dùng một cái lại kết hôn vậy? "

"Chúng tôi....." Từ Di cứng đờ người. Cô ta nói vậy là có mục đích gì? Đang cố ý nói đến chuyện cô ta là bạn gái anh sao? Cô căn bản sẽ không cùng người khác nói chuyện giữa cô cùng Lăng Thiên, nó không liên quan đến người khác. Không cần dùng danh nghĩa quan tâm tới thăm dò lý lịch người khác, vậy sẽ làm cho người ta ghét. Cho nên, Từ Di không có ý định trả lời vấn đề của cô ta.

"Thế nào, có cái gì không nói được sao?" Hà Tư Diệp nhử mồi nói. Xem ra bọn họ kết hôn cũng không đơn giản như vậy? Nói không chừng là vì cô bỏ đi nên anh mới làm vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Anh đưa em về nhà!

"Hà Tư Diệp, cô muốn biết cái gì có thể mở miệng hỏi tôi." Âm thanh lạnh lùng từ phía sau lưng truyền đến, khiến thân thể Hà Tư Diệp cũng run lên.

"Lăng Thiên, bọn em chẳng qua là tùy tiện tán gẫu thôi. Đúng rồi, có chuyện em muốn nói với anh."

Rốt cuộc Lăng Thiên tới lúc nào rồi? Anh nghe đến bao nhiêu đây? Hà Tư Diệp thay bằng khuôn mặt tươi cười quen thuộc lôi kéo cánh tay Lăng Thiên.

"Cô buông tay ra.... Từ khi nào chúng ta trở nên thân thiết như vậy?" Lăng Thiên cầm gói thuốc bác phát trong tay đứng ở nơi đó, không vui nhìn chằm chằm tay trên cánh tay mình.

"O.... Em không phải cô ý, chẳng qua là thói quen, không đổi được ngay." Hà Tư Diệp không có một chút lúng túng buông tay ra.

"Sao cô lại ở đây? Có chuyện gì nói nhanh một chút."

Sau khi tay của Hà Tư Diệp trên người Lăng Thiên lấy xuống. Ánh mắt anh chuyển sang Tử Di, đối với việc anh quay lại, cô cũng không có ngẩng đầu lên, vẫn cứ ngồi lẳng lặng như vậy, giống như chung quanh hết thảy đều không liên quan đến cô.

"Thiên.... Em....! Không có gì cả! Em đi đây!" Hà Tư Diệp định sẽ nói ra việc kia nhưng tạm thời chưa phải lúc. Cô ta nói xong thì nhanh chóng rời đi.

Cô ta nói em cái gì?" Lăng Thiên bước tới ôm chầm vai của cô, nhẹ nhàng hỏi.

"Không có gì. Mới nói hai câu anh đã trở lại rồi!" Tử Di cũng không muốn đem chuyện Hà Tư Diệp hỏi cô nói cho anh biết, có lẽ anh nghe cũng không chừng!

"Thôi, anh đưa em trở về! Buổi tối chờ anh tới đón em, biết không?"

"Đi đâu?" Cô ở trong lòng anh ngẩng đầu, nhưng bởi vì dùng quá sức nên đụng phải cằm của anh. Đau quá! Cô kêu lên tiếng.

"Về nhà họ Hạ! Em ngày ngày ở nhà không buồn bực sao? Buổi chiều anh về công ty còn có việc! Đau không?" Lăng Thiên đưa tay xoa trán có chút đỏ lên của cô, có lẽ để cho cô thường về nhà, tâm trạng cô sẽ khá hơn một chút.

"Nhưng mà, em còn chưa nói với mẹ là về, em sợ mẹ không ở nhà." Hành động của anh ta giống như là đối đãi với người yêu khiến cô muốn né tránh. Anh ta có thể không cần luôn dùng những hành động thân mật vậy đối đãi với cô hay không?

"Anh gọi điện thoại cho mẹ rồi. Hôm nay Tử Yên xuất viện nên em cứ về nhà! Đi thôi!" Mới vừa rồi thời điểm anh ở bên ngoài đợi cô đã gọi điện thoại cho Hạ Minh Lâm rồi.

Đối với con rể lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho ông mà không phải vì công việc, Hạ Minh Lâm phấn khích đến nói không nên lời, bên kia một mực "Ừ, tốt", "Ừ, được".

"Anh gọi điện thoại cho mẹ?" Hạ Tử Di không thể tin được anh sẽ vì cô làm những chuyện nhỏ như không thể nhỏ này nữa.

"Đúng, đi thôi!" Anh kéo tay của cô đứng lên cùng đi ra khỏi bệnh viện.

"Tại sao anh muốn em về nhà?" Trước khi xe khởi động, cô vẫn tiếp tục hỏi.

"Anh muốn cho em vui vẻ một chút!" Cho đến xe dừng ở cửa lớn nhà họ Hạ, Lăng Thiên tháo dây an toàn của cô ra, nhẹ nhàng trả lời.

Cỗ họng giống như là bị thứ gì làm nghẹn lại, Tử Di nói không ra gì. Thật đáng ghét, hốc mắt vừa đau lại vừa sưng giống như là có đồ gì đó nhất định phải rơi ra.

Kết quả vẫn không nhận được, ở trước mặt của anh nước mắt mằn mặn kia lần nữa rơi đầy mặt. Anh có thể không cần đối với cô tốt như vậy không? Có thể không? Cô tha bị anh giống như trước đây luôn ức hiếp, cô cũng không cần anh như hôm nay như vậy. Anh rõ ràng biết, trái tim của cô đã đánh rơi ở trên người người khác rồi.

"Đã làm mẹ rồi, sao còn như đứa trẻ vậy? Ngoan, đừng khóc. Buổi tối anh tới đón em!" Lăng Thiên đưa tay lau nước mắt cho cô.

Sau đó Hạ Tử Di xuống xe đi thẳng vào nhà.

Sau khi nhìn thấy Tử Di đã đi vào trong nhà, anh mới khởi động xe đi. Chiếc xe thể thao đắt giá số lượng hạn chế sau một giây như mũi tên xông ra ngoài, không tới 5 giây đã cách cô cực xa, trong chớp mắt, trong kiếng chiếu hậu đã sớm không có gương mặt khóc thút thít kia rồi.

~~~~~*~~~~~

Mẹ." Hạ Tử Di sau khi không thấy bóng dáng xe đi đâu, nhào vào trong ngực mẹ. Giống như khi còn bé bị bắt nạt, nước mắt chảy không ngừng.

"Tử Di, sao vậy? Nói cho mẹ, có phải Lăng Thiên đối với con không tốt hay không?" bà Hạ mới vừa đẩy cửa lớn ra chỉ kịp nhìn xe con rể nghênh ngang rời đi, chỉ thấy khói xe mịt mù. Còn chưa kịp hỏi con gái thì đã cúi đầu xuống, khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

"Nói cho mẹ, cuối cùng là có chuyện gì?" Con gái khóc suốt không nói lời nào khiến bà cũng lo lắng.

"Mẹ..... Con....." Tử Di nức nở nghẹn ngào nói không ra lý do. Cô cũng không biết vì sao, chỉ là rất muốn khóc.

"Có phải các con cãi nhau không? Hay là....." bà Hạ cẩn thận hỏi. Nhưng mà buổi sáng chồng nói cho bà biết Lăng Thiên gọi điện thoại tới đây nói muốn đưa Tử Di đến, còn nói giọng nói rất bình thường mà?

"Không phải vậy, mẹ. Không phải, con cũng không biết tại sao, có thai rồi rất dễ dàng khóc!" Đưa tay lau những giọt nước trên mặt, cô nhẹ giọng nói.

"Con gái ngốc! Nín đi....chúng ta vào nhà thôi! Ba con đang đợi! "

"Ba về rồi sao? Sao lại về sớm vậy? Không phải công ty còn rất nhiều việc sao?"

"Bởi vì con về! Lãng Thiên nói ông ấy về sớm.... Và lại cũng nhớ con gái của mình rồi, còn có cháu ngoại nhỏ tương lai nữa!"

"Mẹ, còn không biết là nam hay nữ nữa mà!"

"Hôm nay bác sĩ không có nói sao?" Mặc dù bệnh viện quy định không cho phép hỏi giới tính thai nhi, nhưng mà người muốn biết tất có biện pháp.

"Con không muốn biết sớm như vậy! Cứ giữ bí mật đến lúc sinh đi!"

Thật ra thì hôm nay bác sĩ Tiêu muốn nói cho cô biết, nhưng cô từ chối. Cô muốn cho mình một chút hồi hộp nho nhỏ, bất kể nó là nam là nữ, cũng không quan ba của nó đáng ghét cỡ nào, nó vẫn là con của Hạ Tử Di cô.

"Được rồi, được rồi. Con vui là tốt rồi!" bà Hạ vỗ vỗ bả vai con gái.

18h 55"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Rời đi

"Mẹ... Con có chuyện muốn nói! " Hạ Tử Yên ấp úng hồi lâu mới nói ra.

"Chuyện gì? Con nói đi!"

"Ngày mai..... Con sẽ đi NewYork!"

"Con đi NewYork làm gì? Ở đây không tốt sao?" Bà Hạ lo lắng nói.

"Không... Mẹ à, con... Sẽ bắt đầu lại mọi thứ ở Newyork! Con không thể tiếp tục ở đây.... Con không muốn gặp lại anh ta!"

"Tiểu Yên.... Con đã nghĩ kĩ chưa? Sống một mình...."

"Không sao đâu mẹ! Con đã lớn rồi..... Có thể tự lo cho cuộc sống của mình! Mẹ yên tâm... Con sẽ thường xuyên về thăm mẹ! " Hạ Tử Yên mỉm cười nắm tay mẹ mình.

"Vậy có được không? " trong giọng nói của bà Hạ có chút buồn.

"Con sẽ sống tốt.... Mẹ cứ yên tâm! Còn nữa....chưa kịp nói với ba và chị mà con đã đi! Mẹ giúp con nói với họ! "

~~~~~*~~~~~

Lãng gia...

"Ông chủ! Đây là người ông chủ cần tìm! " một người đàn ông áo đen đưa cho Lãng Thiếu Đường một xấp hồ sơ.

Lãng Thiếu Đường lật vài trang trong xấp tài liệu, lông mày của ông nhíu lại.

"Chỉ có như vậy thôi sao? Những tài liệu lúc nhỏ đâu rồi? "

"Dạ, những tài liệu từ năm 6 tuổi đến 2 năm trước đều không thể tìm thấy! Đây là những tài liệu gần đây nhất! "

"Không có thông tin về cha hoặc mẹ sao?" ông tiếp tục hỏi.

"Theo như ông chủ nói, tôi đã điều tra ở thị trấn A.... Vài người quen cho biết từ năm 8 tuổi anh ta đã mồ côi mẹ! Tôi còn biết được là sau đó được một người đàn bà nhận nuôi! "

"Một người đàn bà sao?"

"Dạ.... Là một người góa phụ! Hình như không có con!"

"Được rồi.. Bây giờ nó đang làm việc ở bệnh viện X sao?"

"Dạ! Ông chủ! "

"Cậu đi chuẩn bị xe, tôi muốn tới bệnh viện X!"

"Dạ!"

~~~~~*~~~~~

"Vân Ly, mình đi đây! Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe! " Hạ Từ Yên vừa ôm Vân Ly vừa nói.

"Cậu phải thường xuyên về thăm mình đó!"

"Mình biết rồi!.... Thôi, mình đi đây! Tạm biệt! " Hạ Từ Yên vẫy tay tạm biệt người bạn thân của mình rồi bước đi.

Ở phía xa, Dương Hiểu Phàm trán nhễ nhại mồ hôi đang tìm kiếm người mình yêu.

Cô đã đi rồi sao? Mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc sao? Anh không còn cơ hội nữa sao?

Không biết như thế nào trong lúc Hạ Từ Yên chuẩn bị đến khu vực xuất ngoại thì đụng phải một người, làm cô phải giúp họ thu dọn lại đồ đạc.

May mà chưa trễ chuyến bay! Quay lại khu vực xuất ngoại cô chợt thấy một bóng dáng quen thuộc.

Áo sơ mi trắng ướt đầm mồ hôi, gương mặt điển trai hiện lên vẻ mệt mỏi. Là Dương Hiểu Phàm sao? Có phải hay không đến đây để tìm cô?

Hạ Từ Yên xoay người kéo vali đi thật nhanh nhưng tốc độ vẫn không bằng anh. Dương Hiểu Phàm ôm lấy bờ vai gầy gò của cô.

"Buông tôi ra! " Hạ Từ Yên lạnh lùng lên tiếng.

"Tiểu Yên, đừng đi.....được không? " giọng nói của anh mang theo vẻ khẩn cầu. Không ai có thể hiểu được rằng anh sợ mất đi cô như thế nào!

Đừng đi.... Có phải bây giờ nói hai chữ này quá muộn hay không? Họ không thể nào quay lại như trước đây được nữa!! Anh đã tổn thương cô quá nhiều... Hạ Từ Yên không thể chịu nổi nữa...

"Buông tôi ra! Nếu không tôi sẽ gọi báo vệ!! " Hạ Từ Yên vùng vẫy khỏi vòng tay anh.

"Không!! Anh xin lỗi... Đừng đi! Anh cần em!" Dương Hiểu Phàm bỏ ngoài tai lời nói của cô mà càng ôm chặt hơn.

"Xin lỗi! Phiền anh mau buông vị tiểu thư này ra!!" một người bảo vệ thấy cảnh xô đẩy liền chạy tới.

"Anh có biết tôi và cô ấy là.... "

"Phiền anh kéo anh ta ra! Tôi không hề quen biết người này! " Từ Yên nhanh chóng tìm được cơ để thoát khỏi anh.

Cô không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa! Anh đã gây ra quá nhiều tổn thương! Tốt nhất là nên rời đi.

"Tách Tách" Tiếng máy chụp vang lên làm Dương Hiểu Phàm giật mình quay lại.

Chết tiệt! Kẻ nào dám thêu dệt anh?

"Phàm! Anh đến đây làm gì vậy? " Hàn Nhụy Ái biết được Dương Hiểu Phàm đến sân bay tìm Hạ Từ Yên liền lập tức chạy theo.

"Không liên quan đến cô!!" Dương Hiểu Phàm trong lúc trả lời Hàn Nhụy Ái đã vô tình buông tay ra. Hạ Từ Yên nhân cơ hội đó mà nhanh chóng kéo vali rời đi.

"Anh..."

"Tiểu Yên.... " Chợt nhận ra tay mình trống rỗng! Từ Yên đâu rồi?? Anh lại để mất cô lần nữa sao? Không! Không thể nào?

"Phàm... Anh còn quan tâm cô ta như vậy? " Hàn Nhụy Ái bị Dương Hiểu Phàm đẩy ngã xuống đất, căm ghét nói.

"Cô cút ngay cho tôi!!!" Dương Hiểu Phàm giờ phút này không còn giữ được bình tĩnh.

"Chuyến bay DRH501 sẽ cất cánh sau 5 phút nữa! "

Anh bước đi thật nhanh chỉ mong còn kịp.

Đến trước cửa khẩu, chỉ kịp nhìn thấy cô bước lên máy bay... Là hình dáng đó!

Ngày cô xuất hiện trong đời anh cũng là hình dáng đó, với chiếc váy trắng tinh khiết. Nhưng bây giờ hình như đã thay đổi rất nhiều! Tất cả là tại anh! Tất cả là tại anh!!

Dương Hiểu Phàm đứng đó thật lâu! Cho đến khi chiếc máy bay mang theo người con gái anh yêu biến mất.

"Hiểu Phàm! Tại sao anh lại si mê cô ta như vậy? Em có điểm nào không bằng cô ta.... Tại sao anh không yêu em?" Hàn Nhụy Ái nhìn Dương Hiểu Phàm nước mắt rơi từng giọt.

~~~~~*~~~~~

"Tình hình tim của ông rất tốt! Chỉ cần uống thêm thuốc bổ là được! " Lý Tín đưa đơn thuốc cho Lăng Thiếu Đường rồi nói.

"Cảm ơn bác sĩ!.... Không biết tôi có thể nói chuyện riêng với cậu một lát được không? "

"Không biết... Ông có chuyện gì muốn nói? "

"Trước đây....có phải cậu sống ở thị trấn A....cùng mẹ cậu không? " Lăng Thiếu Đường cẩn thận thăm dò.

"Sao.....sao ông biết chuyện này? Ông điều tra lí lịch của tôi sao?"

"Không! Tôi không có ý định gì cả? Tôi chỉ muốn... "

"Tôi không muốn nói chuyện gia đình mình với ông! Xin thứ lỗi!.... Mời ông về cho!"

"Tôi.... Còn một chuyện muốn hỏi cậu? " Lăng Thiếu Đường như đã nhận ra điều gì đó rất giống với người ông đang tìm.

"Mẹ cậu là.... Doãn Tư Kỳ đúng không?"

"Rốt cuộc ông là ai? Tại sao lại biết mẹ tôi?" Lý Tín đang kìm nén cơn tức giận.

"Con có phải là Tiểu Vũ không?..... Ba là ba của con đây! "

"Ông nói cái gì? Ba tôi? Xin lỗi ông....ba tôi đã chết rồi!! Mời ông về cho!"

"Tiểu Vũ.... Tha thứ cho ba..." Lăng Thiếu Đường mặc kệ lời xua đuổi của Lý Tín, vẫn không chịu rời đi.

"Nếu ông không đi.... Tôi sẽ gọi bảo vệ nói rằng ông quấy rối bác sĩ! " Lý Tín vẫn giữ nguyên giọng điệu đó.

"Thôi được! Ba đi!" Lăng Thiếu Đường đành rời khỏi bệnh viện.

Lăng Thiếu Đường! Ông cho rằng tôi không nhận ra ông sao? Ha... Chúng ta cứ tiếp tục chơi trò trốn tìm này đi! Rồi tôi sẽ khiến ông và Lăng Thiên phải hối hận!!!
(Chao ui... Anh ấy thật đáng sợ)

9h 57"

27/1/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tôi tha thứ cho ông!

Buổi chiều Hạ Từ Di đang tưới cây ở trong vườn thì điện thoại chọt reo.

"Alo!"

Không có ai trả lời.

"Alo... Là ai vậy? "

Bên kia vẫn im lặng.

Người này là ai vậy? Sao không trả lời chứ? Thôi, cứ cho là nhầm số vậy!

Cách đó không xa, Lý Tín chăm chút nhìn người con gái đang đứng trong vườn. Cô vẫn như xưa nhưng chỉ có điều... Bây giờ cô đã là vợ người khác!

"Từ Di!... Anh rất nhớ em...Em có hạnh phúc không, khi ở bên Lăng thiên? "

~~~~~*~~~~~

Lý Tín vừa trở về nhà thì chuông cửa reo lên.

"Ông đến đây làm gì? "

Lý Tín vừa mở cửa thì nhìn thấy Lăng Thiếu Đường.

"Tiểu Vũ, ba có chuyện muốn nói với con! Con không mời ba vào nhà sao?"

"Tôi không có gì để nói với ông cả!"

"Cho ba 10 phút.... Sau đó ba sẽ đi!"

"Vậy thì vào nói nhanh đi! " Lý Tín đành phải cho Lãng Thiếu Đường vào nhà.

"Nhà này con mua sao? Cũng không tệ! " Lãng Thiếu Đường nhìn xung quanh những thứ có trong nhà Lý Tín rồi nhận xét.

"Ông vào vấn đề chính đi! Tôi không có nhiều thời gian! " Lý Tín chán ghét nói.

"Được! Chuyện năm đó.... Là lỗi của ba! Ba không biết bà ấy mang thai....cho nên... "

"Cho nên ông đi lấy vợ chứ gì? " Lý Tín nói luôn những gì Lãng Thiếu Đường định nói.

"Ba xin lỗi.... Hãy tha thứ cho ba! Con....theo ba về Lãng gia...được không? "

"Về Lãng gia? Ông muốn tôi phải chịu bao nhiêu lời sỉ nhục nữa đây? Ông có biết cảm giác bị gọi là một đứa con hoang nó như thế nào không?.... Ông có biết cảm giác khi tất cả những đứa trẻ cùng trang lứa đều có ba....còn tôi thì..." Lý Tín cười chua xót.

"Ba xin lỗi.... Ba muốn đưa Tư Kỳ và con về Lãng gia nhưng bà ấy không đồng ý! "

"Ông đừng nhắc đến mẹ tôi! Bà ấy đã chết rồi..... Ông còn định lấy bà ấy làm cái cớ sao?"

"Ba biết mình là thằng đàn ông khốn nạn.... Ba xin lỗi! Để ba bù đắp cho con được không? Tiểu Vũ? " Lãng Thiếu Đường cầm tay Lý Tín nói.

"Ông còn nhớ đứa trẻ tên tiểu Vũ sao? Tôi còn tưởng ông quên nó rồi chứ?"

"Không... Ba không hề quên! Mười mấy năm nay, ba đều cho người đi tìm con....nhưng mà không thể nào tìm được! "

"Ông nghĩ tôi sẽ tin sao? Ông chỉ lừa dối được mẹ tôi.... Nhưng tôi thì ông đừng hòng!!! Mời ông về cho!"

"Tiểu Vũ à....con tin ba đi! Ba thật sự là....vẫn đi tìm con!" Lãng Thiếu Đường vẫn cố cầm tay Lý Tín giải thích.

"Ông buông tôi ra!!" Lý Tín hất mạnh tay Lãng Thiếu Đường ra khiến ông ngã xuống sàn.

"Tiểu Vũ....con..." Lãng Thiếu Đường chỉ kịp nói mấy chữ thì ngất đi.

~~~~~*~~~~~

Lãng Thiên về nhà cũng đã gần 11 giờ.

"Tử Di ngủ chưa? "

"Dạ....thiếu phu nhân vẫn ở dưới bếp chờ thiếu gia về ăn cơm! " thím Trần kho e dè trả lời.

Là do Hạ Tử Di nói ăn cơm một mình rất buồn nên chờ anh về ăn. Nhưng lại không chịu gọi cho Lãng Thiên.

"Sao thím lại để cô ấy chờ đến giờ này? " Lãng Thiên trách móc.

"Dạ....là thiếu phu nhân nói....muốn đợi thiếu gia về rồi cùng ăn....nhưng đến bây giờ thiếu gia mới về! Tôi có bảo thiếu phu nhân đi ngủ nhưng cô ấy không chịu! "

"Nếu lần sau còn như vậy tôi sẽ đuổi việc thím! ". Lãng Thiên lạnh lùng tuyên bố. Trong lòng lại có chút vui mừng. Cô đợi anh về ăn cơm sao? Có phải không còn chán ghét anh nữa?

Trên bàn ăn, một cô gái đang nằm ngủ ngon lành. Lãng Thiên tiến lại ngồi gần cô.

"Di Di! Tôi sẽ cố gắng dịu dàng, quan tâm em.... Chỉ cần em cho tôi một cơ hội, mở lòng với tôi!"

Giống như Tử Di đã nghe được những lời anh nói. Mi tâm khẽ run, cô mở mắt nhìn gương mặt dịu dàng hiếm thấy của anh.

"Sao không vào phòng ngủ mà lại ngủ ở đây? Là chờ anh về sao? " Anh đưa tay vén vài sợi tóc trên mặt cô.

Hành động dịu dàng khiến Hạ Tử Di ngỡ ngàng. Đúng là Lãng Thiên đang ở trước mặt cô sao? Tim cô bỗng đập nhanh một nhịp!

"Em..."

"Thôi...vào phòng ngủ đi!"

"Nhưng mà cơm....anh còn chưa có ăn! " Hạ Tử Di nắm lấy tay áo của anh, nói nhỏ.

"Lát nữa anh sẽ ăn! Ngoan...đi ngủ đi! Thức khuya không tốt! " Lăng Thiên dịu dàng nắm tay cô.

~~~~~*~~~~~

Bệnh viện X

Lý Tín ngồi bên cạnh giường bệnh của Lăng Thiệu Đường trầm mặt suy nghĩ.

20 năm trước...

"Mẹ ơi! Hôm nay con được cô giáo khen..."

Một cậu bé vui vẻ chạy vào một ngôi nhà nhỏ. Chưa nói được hết câu thì cậu đã thấy một cảnh tượng đau lòng trước mắt. Người mẹ thân yêu của cậu đang nằm bất tỉnh trên mặt đất. Một con dao dính đầy máu. Còn có một người phụ nữ trẻ nằm bất tỉnh bên cạnh.

"Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ sao vậy? Mẹ tỉnh lại đi! Mẹ ơi..... ". Tiểu Vũ gào khóc thảm thiết.

"Bác sĩ ơi.... Làm ơn cứu mẹ cháu! Làm ơn...."

"Cháu đợi ở bên ngoài nhé! "

Khi đến trước phòng cấp cứu, một cô y tá trong số đó nói với cậu.

3 tiếng sau...

Cửa phòng cấp cứu mở ra, các vị bác sĩ từng người đi ra. Họ nhìn nhau rồi lắc đầu.

"Bác sĩ... Tư Kỳ sao rồi?" người phụ nữ lúc này đã tỉnh lại và chạy đến chỗ khoa cấp cứu. Người đó là Đàm Thu Tuyết (*)

(*) Đàm Thu Tuyết là mẹ của Lăng Thiên (vợ chính thức của Lăng Thiệu Đường).

"Lăng phu nhân!... Chúng tôi xin lỗi! Có lẽ cô ấy không qua khỏi! "

Cái gì? Không qua khỏi.... Tư Kỳ sẽ chết sao? Đàm Thu Tuyết không biết chuyện gì đang xảy ra! Tại sao mình lại ở nhà Tư Kỳ? Ai đã giết cậu ấy?

"Bác xin lỗi.... Cháu vào gặp mẹ lần cuối đi!" Vị bác sĩ nói với tiểu Vũ.

Tiểu Vũ vội vàng chạy vào bên trong.

"Mẹ....mẹ ơi! Mẹ đừng bỏ con lại mà...."

Người phụ nữ khó khăn mở mắt nói.

"Tiểu.... Vũ! Mẹ....xin lỗi...con! Hãy cố gắng... trở thành một người tốt! Mẹ không thể... ở bên con được nữa! "

"Đừng....mẹ ơi! Đừng bỏ con mà!..." tiểu Vũ khóc lớn hơn.

"Còn nữa....Nếu ba có đến...tìm con... thì hãy theo ông ấy về... Hãy tha thứ cho ông ấy..! "

"Con biết.. rồi.... Mẹ ơi.... mẹ cố gắng lên... Con đi gọi bác sĩ... "

Tiểu Vũ định đứng dậy thì bà Doãn cầm lấy tay cậu.

"Tiểu Vũ... mẹ không thể... qua khỏi! Mẹ.... mẹ..... yêu.... con..!"

Cánh tay bà từ từ buông lỏng tay tiểu Vũ, đôi mắt nhắm nghiền lại. Bà đã qua đời!

"Mẹ.... mẹ ơi! Mẹ ơi.... Mẹ mở mắt đi... mẹ đừng ngủ mà.... mẹ ơi...!"

"Mẹ ơi! Con đã là bác sĩ rồi! Con sẽ làm theo ước nguyện của mẹ... Tha thứ cho ông ta! Còn có người đàn bà đã giết mẹ nữa.... Con sẽ bắt họ trả giá! " -- Lý Tín nở nụ cười nham hiểm.

"Tiểu Vũ..." Tiếng Lăng Thiệu Đường gọi làm Lý Tín giật mình.

"Ông tỉnh rồi? "

"Ba...xin lỗi! Con về... "

"Tôi biết rồi!"

"Ý con là...con sẽ tha thứ cho ba?" Lăng Thiệu Đường ngạc nhiên? Không phải hôm qua con từ chối khi ông nói tới việc này sao?

"Tôi là vì làm theo di nguyện của mẹ tôi.... Bà ấy muốn tôi tha thứ cho ông!"

"Thật sao? Tư Kỳ nói vậy sao?"

"Phải!.... Bây giờ ông nghỉ ngơi đi! Tôi có việc đi trước! " Lý Tín nói xong thì xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Anh trai từ trên trời rơi xuống

Lăng gia...

Lăng Thiếu Đường đã xuất viện được 2 ngày, sức khỏe của ông hiện tại rất tốt nên quyết định tổ chức một bữa tiệc nhỏ để nhận lại con trai.

"Mọi người đã đến đủ chưa? "

"Dạ...đủ! Chỉ còn một mình nhị thiếu gia!" Thuộc hạ thân tín của Lăng Thiếu Đường nói.

"Được rồi! Đợi thêm lát nữa.... Nếu nó vẫn không tới thì thôi vậy! "

Từ bên ngoài một người đàn ông trẻ tuổi bước vào, đi bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp. Họ không ai khác chính là Lăng Thiên và Hạ Tử Di. Hôm nay cô hơi căng thẳng vì phải xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy, nhất là Lăng Thiếu Đường - người mà cô phải gọi một tiếng ba chồng. Dù sao ông đã từng phản đối chuyện kết hôn này!

"Con đến rồi? "

"Hôm nay ba có nhã hứng mời vợ chồng con đến đây....chắc không phải là chuyện nhỏ! " Lăng Thiên vẫn lạnh lùng khi nói chuyện với Lăng Thiếu Đường.

"Đúng vậy... Lát nữa con sẽ biết! "

Lăng Thiếu Đường nói rồi đi về phía lễ đài

"Lăng gia chúng tôi xin cảm ơn tất cả mọi người đã bỏ ra chút thời gian đến thăm gia bữa tiệc này! Lý do tôi tổ chức bữa tiệc ngày hôm nay là vì.... Tôi đã tìm được đứa con trai thất lạc hơn 20 năm qua!"

"Tiểu Vũ! Con lên đây! " Ngừng một lát, Lăng Thiếu Đường nhìn về phía người đàn ông đang đứng gần đó.

Lý Tín theo lời của Lăng Thiếu Đường bước đến cạnh ông.

"Chào tất cả mọi người có mặt ở đây! Tôi là Lăng Hạo Vũ, Cảm ơn mọi người đã đến bữa tiệc hôm nay! "

(Từ giờ gọi Lý Tín là Lăng Hạo Vũ lun nha!)

Hạ Tử Di nhìn chăm chăm vào người đang đứng phát biểu ở trên.

Đó không phải là bác sĩ Lý sao? Anh ta là con riêng của ba chồng cô hay sao?

"Lăng Thiên! Đây là Hạo Vũ... Hai đứa đã gặp nhau lúc còn nhỏ! Con nhớ chứ? " Lăng Thiếu Đường ở trước mặt Lăng Thiên nói về Lăng Hạo Vũ.

"Đương nhiên con biết! "

"Hạo Vũ là anh con... Anh em con nên thân thiết như lúc nhỏ vậy..! "

Chưa để Lăng Thiếu Đường nói hết câu, Lăng Thiên vội từ chối.

"Con chỉ có một người anh! Và anh ấy chết rồi.. Ba đừng dùng anh ta thế chỗ của anh cả!" Nói xong thì Lăng Thiên bỏ đi.

Giữa bữa tiệc, Hạ Tử Di cảm thấy hơi mệt nên ra vườn đi dạo một chút.

"Bác sĩ Hạ? Là cô sao?"

Lăng Hạo Vũ vốn không thích nơi đông người nên cũng ra ngồi đi dạo, không ngờ lại gặp Hạ Tử Di.

"Bác sĩ Lý.... À không tôi phải gọi anh là anh Lăng rồi! "

"Sao cô không vào bên trong? "

"Tôi thấy hơi mệt nên mới ra ngoài một lát! Anh cũng vậy sao?"

"Ừm... Cô cũng được ba tôi mời đến sao?" Mặc dù biết cô là vợ Lăng Thiên nhưng anh vẫn giả vờ như không biết.

"Tôi...đi cùng chồng! "

"Không lẽ.... Chồng cô là... Lăng Thiên?"

"Đúng vậy! Bây chúng ta....là người một nhà rồi! " Hạ Từ Di nở nụ cười

"Phải.. Người một nhà!"

"Cũng không còn sớm nữa.... Xin phép tôi đi trước! " Hạ Từ Di vừa lướt qua thì đột nhiên một trận khó chịu, chóng mặt ập đến. Cô choáng váng muốn ngã nhào xuống đất thì Lăng Hạo Vũ kịp đỡ người cô lại.

"Cô không sao chứ? Sao thân thể lại yếu như vậy? " Lăng Hạo Vũ lại không giấu được sự quan tâm dành cho Từ Di.

"Lăng Hạo Vũ! Anh đối với vợ người khác có hứng thú như vậy sao?" Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới khiến cô giật mình. Hạ Từ Di vội vàng đẩy Lăng Hạo Vũ ra.

"Lăng Thiên! Lâu rồi không gặp! " Lăng Hạo Vũ bình tĩnh nhìn Lăng Thiên đang đứng đối diện mình.

"Đúng.... Lâu rồi chúng ta không gặp! Nhưng tôi không phải nói chuyện này! Lăng Hạo Vũ.... Xin anh hãy để tâm chuyện mình làm một chút! Cô ấy là vợ tôi.... Không phải anh không biết chứ? " Lăng Thiên vừa nói vừa tự nhiên ôm eo Hạ Từ Di khiến cô có chút ngượng.

"Tôi đương nhiên là biết! Chỉ là cô ấy không cần thận ngã.."

"Tôi không cần anh lo chuyện đó! Anh nên nhớ mình là ai! "

Lăng Hạo Vũ chỉ cười, nụ cười gượng ép

"Vợ cậu? Vậy cậu đã từng quan tâm cô ấy chưa? Nếu có.... Tại sao cô ấy không khỏe lại không biết!"

"Sao anh lại biết là tôi không quan tâm cô ấy? " Lăng Thiên vừa nói vừa nhìn Từ Di.

"Di Di.... Em và con không được khỏe! Anh đưa em về nhà được không? "

Anh ta đang nói cái gì vậy? Lại ở trước mắt người khác gọi cô là Di Di! Còn nói với giọng dịu dàng đó! Trống ngực Hạ Từ Di đang đập thình thịch.

"Được.. " Cô nói nhỏ.

Lăng Thiên nắm tay cô đi ngang qua trước mặt Lăng Hạo Vũ.

"Từ Di.... Em nhất định là không hạnh phúc đúng không? Hãy cho anh thêm chút thời gian.... Anh sẽ bắt Lăng Thiên trả lại mọi thứ, kể cả em!"

~~~~~*~~~~~

"Lăng Thiên, em muốn đi dạo một chút! "

"Được.... Anh đi cùng em!" Lăng Thiên nhìn cô cười. Nụ cười ấm áp từ trước đến nay chưa từng có.

Dưới ánh trăng đẹp đẽ, bọn họ nắm tay nhau đi một đoạn khá dài nhưng không ai mở miệng nói gì cả. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm Từ Di hơi lạnh. Chưa kịp nói gì thì một chiếc áo khoác đã phủ lên vai cô. Mùi hương quen thuộc lại bao phủ Hạ Từ Di. Cô dừng bước.

Anh thật sự là đang quan tâm cô hay sao? Hay chỉ là vì cô mang thai nên anh mới có những hành động dịu dàng như vậy? Ánh mắt anh nhìn cô đã nói lên điều đó. Nhưng mà không thể vì như vậy mà cho rằng anh thích cô! Hôn nhân giữa bọn họ là sự ép buộc, không phải tự nguyện!

Anh ta đã cưỡng ép cô, bắt cô làm những chuyện mà mình không thích... Nhưng sao Từ Di lại cảm thấy mình không còn bài xích Lăng Thiên nữa. Sao cô lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ thích anh rồi sao?

Hạ Từ Di chợt nghĩ đến Lưu Minh...trong lòng Từ Di cảm thấy đau. Anh ấy đã cùng cô vượt qua bao nhiêu chuyện buồn vui, từ lúc gặp Lưu Minh cô đã quyết định cả đời này chỉ yêu một mình anh! Sao cô có thể quên chứ? Cô còn yêu Lưu Minh.

"Đang nghĩ gì vậy? " Lăng Thiên ôm cô vào trong ngực rồi nâng gương mặt kia lên hỏi.

"Không có gì! " Lúc Lăng Thiên ôm, cô lại thấy mình rung động. Sao có thể như vậy chứ? Cô có còn yêu Lưu Minh không?

"Di Di.... Nói cho anh biết, ở bên anh em có vui vẻ không? " Đầu ngón tay thon dài từ tóc mai trên trán cô đến một đôi lông mày trời sinh, trượt xuống chớp mũi nhỏ, chút son kia càng làm đôi môi đỏ mọng thêm kiều diễm ướt át. Hỏi ra những lời này, Lăng Thiên biết mình thật sự là giả vờ ngớ ngẩn rồi. Cô hận anh như vậy, cùng anh ở chung một chỗ sao có thể vui vẻ được? Thì ra là anh đã đem lời nói của Lăng Hạo Vũ nghe được để ở trong lòng. Thì ra là anh lại quan tâm cô có vui vẻ hay không.

"Anh cảm thấy em vui vẻ không?" Rốt cuộc, ghen ngào nói ra, nhưng vẫn là cảm thấy nặng nề và khó chịu! Giữa bọn họ không nên đi tới bước này. Nếu như chẳng qua là đường ai nấy đi không phải là rất tốt sao? Tại sao phải dây dưa đến tình cảm?

"Anh muốn cho em vui vẻ, có được không?" Anh ôm chặt cô, ông chặt cô trong ngực. Cầm đặt trên đỉnh đầu cô, hương tóc nhẹ không ngừng truyền vào trong chớp mũi khiến lòng anh thức tỉnh. Lần đầu tiên, anh cảm thấy sợ, sợ nghe được cô lạnh nhạt từ chối mà xa cách. Anh muốn cho cô vui vẻ, hạnh phúc, cho cô tất cả những thứ cô mong muốn, có được không?

Anh ta đang nói cái gì? Cho cô vui vẻ? Anh ta không biết sao? Sau khi chọn ở bên anh ta, vui vẻ của cô đã không có ở đây. Vui vẻ của cô chính là bị anh ta tước đoạt, anh ta tại sao có thể cho cô vui vẻ? Hạ Tử Di ở trong lòng không ngừng cười khổ, không biết là cười bản thân mình ngốc hay là anh ngốc

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Em luôn không cho người làm sai cơ hội sao?

"Giữa chúng ta, không phải quan hệ như thế.... tôi muốn về nhà!"

Kiểu đối thoại như tỏ tình này làm cho cô lập tức không tiếp nhận nổi, cũng không dám tiếp tục cái đề tài này. Chút âm áp kia coi như là nằm mơ đi, tỉnh mộng cô chỉ là Hạ Tử Di. Đem mặt từ trong khuôn ngực ấm áp của anh ngẩng lên, nhẹ nhàng lấy tay của anh ra, Tử Di cúi đầu xoay người đi.

"Em luôn luôn không cho người làm sai cơ hội sao?" Cô từ chối khiến cho anh vô cùng khó chịu, anh giữ chặt thân thể muốn né tránh của cô, lần nữa ôm cô vào trong ngực.

"Nếu như vừa bắt đầu đã là sai lầm, tất cả đều sẽ chỉ là sai lầm mà thôi." Bọn họ vừa bắt đầu chính là sai, làm sao có thể có cơ hội sửa đổi nữa?

"Em vẫn còn yêu hắn sao?" Anh cúi đầu tiến tới gần cô, nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của cô. Chính là như vậy, một đôi mắt trong suốt giống như một suối nước bất anh phải ôm lấy.

"Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Cả đời chỉ yêu anh ấy." Hạ Tử Di nhắm mắt lại. Sự điên cuồng trong mắt anh ta khiến cô sợ.

Yêu anh ấy? Cô đã không còn tư cách này rồi, nhưng mà cô sẽ trân trọng anh ở trong lòng cả đời.

"Em nên tỉnh táo lại đi... Lưu Minh chết rồi! Mà nếu như hắn còn sống.... biết em đã sớm không phải là Hạ Tử Di ngây thơ trong sáng năm đó, mà thật ra thì đã sớm khuất phục ở dưới thân thể của tôi, mặc tôi phô trương khả năng đem lại khoái lạc cho phụ nữ, em nói xem hắn có thể còn yêu em hay không?"

Bị cô nói cô yêu người đàn ông khác, mà anh ta đã chết, sự tự tin tràn đầy của anh phút chốc phai mờ như mây bay. Lăng Thiên bây giờ khôi phục lại dáng vẻ người đàn ông vô tình, lạnh khốc; lời nói nói ra khỏi miệng đều là muốn tổn thương cô mới chịu bỏ qua. Cũng chỉ có như vậy, anh mới cảm giác mình không có ngu ngốc như vậy, anh là Lăng Thiên tràn đầy tự tin, không có gì mà anh không có được.

"Anh....." Trong mắt đã ngấn lệ, Tử Di cũng biết, anh ta tại sao có thể là người tốt như vậy? Những thứ dịu dàng vừa rồi cũng chỉ là mặt ngoài anh ta dùng gạt người? Có phải muốn xem thử một chút phản ứng của cô hay không? Sao lại có người đàn ông vô liêm sỉ như vậy?

"Hạ Tử Di em không được quên, bây giờ em là vợ tôi. Lại dám miệng nói yêu người đàn ông khác sao? Lần sau nếu như còn để cho tôi nghe được, tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu! Có nghe hay không?"

Cô ý không để ý đến nước mắt ướt dần khuôn mặt nhỏ nhắn, anh giữ chặt cằm của cô, trình trọng cảnh cáo. Nếu người ta đã không yêu thích anh, anh cần gì tự làm mất mặt nữa? Loại chuyện mất mặt này sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa. Chẳng qua là, đời này cô cũng đừng muốn thoát khỏi anh.

Lăng Thiên buông cô ra, tức giận đi về. Nhìn bóng dáng cao lớn của anh cứ tuyệt tình như vậy mà đi, cảm giác đau lòng khiến cô không thờ nổi. Tử Di ngồi xổm người xuống, vùi mặt trong đầu gối, đau khóc thành tiếng. Tại sao khi bọn họ ở chung lại luôn như vậy? Luôn phải cãi nhau? Khó lắm mới được hòa bình thì lại bắt đầu chiến tranh mới. Là cô sai lầm rồi sao? Hay vẫn là anh sai?

Anh rất quá đáng, thật sự rất quá đáng. Cô khóc đến thương tâm, khóc đến muốn thờ không nổi, khóc đến mặt trắng cũng lặng lẽ trốn vào trong mây, không muốn nhìn lại. Cho đến tiếng thắng xe chói tai vang lên ở bên tai, Tử Di mới ngẩng đầu lên.

Lăng Thiên có lúc thật hận mình không có tiền đồ, rõ ràng không muốn phải nhìn thấy cô nữa, nhưng mà xe lại như có ý thức, lái đến bên người cô ngừng lại, sau đó thân thể của anh cần bản cũng không nghe đầu óc anh chỉ huy, đi thẳng tới trước mặt người phụ nữ này.

Khóc cái gì đây? Người nên khóc phải là anh chứ? Lần đầu tiên động lòng với một người con gái lại bị mạnh mẽ từ chối, hơn nữa người con gái đó lại là người vợ mà anh cưới về. Thật là buồn cười! Kiếp trước tôi nợ gì em sao?

"Anh không phải là đi rồi sao? Còn quay lại làm gì?" giọng nói của cô mang đầy sự tuyệt vọng.

"Khóc đến như vậy, em cho rằng tôi thích xem sao?" Lăng Thiên ở trước mặt cô ngồi xổm xuống.

"Anh có thể lựa chọn không nhìn."

"Nếu như không phải là trong bụng em có con tôi, tôi mới mặc kệ em!" Lăng Thiên ở trong lòng thờ dài, ôm lấy cô.

Thì ra chỉ vì con, Lăng Thiên chỉ vì đứa con này mà dịu dàng với cô như vậy! Từ Di mặc anh ôm cô về trong xe, không lên tiếng nói chuyện nữa.

Cô hiểu, thì ra là những thay đổi mấy hôm nay là vì con! Hoàn toàn không phải là tình cảm trong tưởng tượng của cô. Haiz, Hạ Từ Di cô lúc nào thì mảy trở nên hồ đồ vậy? Cho dù anh ta thật sự có tình cảm với cô cũng là bởi vì cô là mẹ của con anh. Tốt nhất không nên ảo tưởng rằng anh có tình cảm với mình.

Hiểu đến điều này, lòng cô chợt trĩu nặng, cực kỳ khó chịu.

~~~~~*~~~~~

Tại một căn phòng cao cấp ở bar Dạ Mị, một người đàn ông đang mặc sức uống rượu mặc cho người kia đang ra sức ngăn cản.

"Phàm.. Hết Lăng Thiên rồi bây giờ đến lượt cậu sao? Tôi không thể hiểu nổi hai người! " Chu Đức Thành mệt mỏi nói. Hai người này đúng là.... Chỉ vì phụ nữ có cần làm quá lên như vậy không?

"Người như cậu thì biết cái gì! Không uống thì tránh ra... Để tôi uống một mình! " Dương Hiểu Phàm cầm cả chai rượu lên, cho vào miệng mình. Rõ ràng đã uống rất nhiều nhưng sao vẫn còn tỉnh táo như vậy? Hôm nay anh phải uống cho thật say mới không nghĩ đến Hạ Từ Yên.

"Này! Sao cậu không đi Newyork thử xem.... Biết đâu cô ấy sẽ đến đó! "

"Ha... Cậu nghĩ tôi không đi đến đó sao? Tôi đã lục tung cả Newyork nhưng vẫn không thể tìm thấy!! Cô ấy không muốn gặp tôi thì dù ở ngay trước mặt tôi cũng không thể tìm ra...." Dương Hiểu Phàm bất lực nói.

"Cũng không thể trách ai được! Không phải mọi chuyện đều do cậu sao? Nếu như ban đầu cậu chín chắn hơn một chút, chấm dứt với Hàn Nhụy Ái.... Thì bây giờ..."

"Chu Đức Thành! Cậu đừng nói nữa! " Dương Hiểu Phàm gầm lên, ánh mắt như muốn giết người.

"Được rồi.... Không nói nữa! Cậu đã uống nhiều lắm rồi, đi về thôi!"

Dạo này mọi người ít vote quá... Nên ta lười biếng đăng chương mới!

9h 20"

22/2/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bí mật của Lăng Hạo Vũ

Chương này sẽ tiết lộ thân phận thực sự của Lăng Hạo Vũ!

-----*-----

Lăng gia...

"Cốc cốc "

"Vào đi!" Lăng Thiệu Đường chậm rãi nói

"Ông chủ... Thiệu gia nói tôi mang thuốc lên cho ông! Cậu ấy nói có chút chuyện cần ra ngoài! " Lão Trương nói rồi đem thuốc đặt lên bàn.

"Đã đi rồi sao? Cái thằng thật là...còn chưa kịp ăn sáng! " Lăng Thiệu Đường cười.

"Dạ... Đại Thiệu gia nói là ông chủ cứ ăn trước! Cậu ấy sẽ về sớm! "

Lão Trương làm ở Lăng gia hơn 30 năm rồi, đây là lần đầu tiên ông thấy Lăng Thiệu Đường vui vẻ như vậy!

~~~~~*~~~~~

"Bác sĩ Lý.... Không ngờ anh lại là Lăng Hạo Vũ!" Hà Tư Diệp ngồi đối diện Lăng Hạo Vũ cười nói. Tất nhiên cô ta đang lo sợ mọi chuyện sẽ bị bại lộ.

"Cô là đang ngạc nhiên hay là đang lo sợ... Tôi sẽ đi nói với Lăng Thiên chuyện cô làm giả giấy tờ mang thai?"

"Nếu như là đang lo sợ... Thì anh có đem chuyện đó nói cho Lăng Thiên không? " Hà Tư Diệp bắt đầu đề phòng người đàn ông bí ẩn này. Ai mà biết được tiếp theo

anh ta định làm gì chứ?

"Tôi sẽ nói cho nó biết nếu như....cô phản bội tôi! Còn ngược lại tôi sẽ giữ bí mật! "

"Được! "

"Họp tác vui vẻ! Thôi.... Tôi có việc phải đi trước, xin phép! " Lăng Hạo Vũ mỉm cười rồi đi khỏi quán cà phê.

Lý Tín, Lăng Hạo Vũ... Con người anh thật sự rất khó đoán! Không biết tiếp theo anh sẽ có thêm cái tên nào nữa... Nhưng hãy chờ xem, tôi sẽ nắm được cái thóp của anh!

Trên một ngọn đồi cao..

Lăng Hạo Vũ đứng trước ngôi mộ bằng đất.

"Mẹ! Hôm nay là ngày giỗ của mẹ, con đến thăm mẹ đây! Gần đây con đã về Lăng gia... Nên không đến thăm mẹ thường xuyên được! Mẹ tha lỗi cho con! À... Phải rồi, đây là loại bánh mẹ thích ăn nhất! Con đã tự mình làm được rồi.... Mẹ có vui không? " Lăng Hạo Vũ đặt bó hoa trắng và một chiếc hộp được gói khéo léo xuống trước ngôi mộ rồi ngồi độc thoại một mình.

"Mẹ biết không, Người đàn bà năm đó giết mẹ....bà ta chết rồi! Nhưng con sẽ không khiến mẹ thất vọng đâu.... Con sẽ bắt con trai bà ta trả lại mọi thứ đáng lẽ ra phải là của con!" Lăng Hạo Vũ nói xong thì mỉm cười, nụ cười đầy toan tính.

"Ồ.... Cậu là ai?"

Đang trầm luân suy nghĩ thì giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ trung niên vang lên làm Lăng Hạo Vũ giật mình.

"Di Sầm! "

"Cậu là ai.....?" người phụ nữ kia trong lời nói hết sức đề phòng.

"Di Sầm.. Là con, Lưu Minh! " Lăng Hạo Vũ bình tĩnh nói, anh không ngờ lại gặp di Sầm ở đây.

"Cậu?? Nếu là Lưu Minh sao lại? Rốt cuộc cậu là ai? Đến đây nhằm mục đích gì? " Sầm Từ Lam sững sốt, người trước mặt thoát nhìn có vẻ rất quen nhưng không thể vì thế mà tùy tiện không đề phòng.

"Con chính là Lưu Minh đây! " Vừa nói Lăng Hạo Vũ đưa tay gỡ chiếc mặt nạ bằng da xuống. Khiến Sầm Từ Lam ngỡ ngàng.

"Lưu... Lưu Minh?? Con...không phải con đã..."

Sao lại như vậy? Lưu Minh không phải đã chết rồi sao? Vậy người đứng trước mặt bà là ai?

"Di Sầm! Đúng là trước đây con bị người khác hãm hại.... Nhưng rất may mắn là còn sống! "

"Vậy....tờ báo năm đó đưa tin là sai sao?"

"Tờ báo và tất cả mọi tin tức năm đó là con yêu cầu làm! Vì con cần tránh mặt một thời gian! " Lăng Hạo Vũ từ từ giải thích.

"Tốt quá rồi! Con trở lại khi nào? Sao không tới thăm đi? " Sầm Từ Lam tuy vui mừng nhưng trong lòng cảm giác hơi lo lắng

"Con quay lại...hơn 3 tháng rồi! Vì không có thời gian nên không thể đến thăm dì.... Và con cũng không muốn bị phát hiện sớm! "

"Thôi được rồi! Lát nữa con về nhà đi...ăn bữa cơm được không? Minh Hà gặp con chắc nó vui lắm! " Sầm Từ Lam cười rồi nói tiếp.

"Con chờ dì một lát.... Dì thấp cho bà ấy nén hương!"

"Dạ được! Bây giờ con xuống xe chờ dì...."

Ngay sau khi Lăng Hạo Vũ đi khỏi, Sầm Từ Lam mới thay đổi thái độ vui vẻ. Bà ta ngồi xuống trước mộ.

"Từ Kỳ... Con trai cô đã quay lại thì chắc chắn nó đã biết được chuyện gì đó! Và cũng có thể là nó đã biết, tôi chính là hung thủ đã giết chết mẹ nó!" bà ta nhìn tấm ảnh trên bia mộ rồi cười.

"Nhưng tất cả mọi chuyện đều không phải do cô sao? Nếu như cô không giành Thiếu Đường với tôi...thì tôi sẽ không làm vậy!! Tất cả là tại cô và Đàm Thu Tuyết... Không thể trách tôi được..."

"Mẹ về rồi sao?" một cô gái xinh đẹp từ trong nhà bước ra. Chính là Lưu Minh Hà. (Ai k nhớ cô ấy thì xem lại chương 10 hoặc 11 nhé)

"Hà... Con xem, anh con về rồi!! "

"Anh hai..." Lưu Minh Hà sững sờ nhìn người trước mặt. Là anh Lưu Minh sao? Sao có thể chứ?

"Hà.. Em sao vậy? Thấy anh về không vui sao?"

"Em... Thật sự là anh sao?" Cô vẫn không thể tin được những gì mình thấy.

"Là anh đây!! Thôi vào nhà đi... Anh sẽ từ từ kể cho em nghe! "

~~~~~*~~~~~

Buổi tối..

Đã hơn 10h mà Lăng Thiên vẫn chưa về, trong lòng Hạ Tử Di có chút lo lắng.

"Thiếu phu nhân... Đã trễ rồi, cô nên đi nghỉ sớm đi! Chắc là ở công ty còn nhiều việc nên thiếu gia chưa về được! "Thím Trần thấy Hạ Tử Di vẫn ngồi ở phòng khách xem ti vi. Nói là xem ti vi nhưng thím Trần biết là cô đang chờ Lăng Thiên về.

"Thím Trần à, tôi chưa buồn ngủ... Chỉ muốn xem ti vi một lát! Không phải chờ anh ta về đâu! "

Rõ ràng là Tử Di đang dối lòng! Nếu xem ti vi thì trên phòng cô cũng có nhưng lại chạy xuống phòng khách xem.

"Thiếu phu nhân à, nếu cô không đi nghỉ sớm... Nếu thiếu gia mà biết thì tôi sẽ bị đuổi việc.. "

"Nghe nghiêm trọng vậy sao? Được rồi...tôi đi ngủ!" Tử Di nghe thím Trần nói thế cũng thấy có lý! Với tính cách của anh ta, nếu như thím Trần làm vậy sẽ lập tức cho thôi việc ngay, vậy nên không thể làm khó thím Trần được.

Khoảng một giờ sau, Lăng Thiên về nhà.

"Cô ấy ngủ chưa? "

"Dạ... Thiếu phu nhân vẫn muốn chờ cậu nhưng tôi đã nói cô ấy đi nghỉ rồi!"

"Ừm!" Lăng Thiên nghe thím Trần nói vậy, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Anh đi lên phòng tắm rửa sau đó lên giường nằm cạnh Hạ Tử Di.

"Di Di.... Rốt cuộc đến khi nào em mới quên được hắn? Đến khi nào em mới nhận ra tình cảm của tôi?" Anh vòng tay ôm cô thật chặt, vùi đầu vào cổ cô hít lấy mùi hương chỉ thuộc về cô.

Cảm giác được ôm chặt khiến Hạ Tử Di tỉnh giấc. Là Lăng Thiên sao? Anh ta về rồi? Trong lòng Tử Di có chút khẩn trương, như vậy là đang mong chờ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Quà sinh nhật đặc biệt (1)

"Lư Minh, con về Lăng gia là vì mẹ con sao?" Sầm Tử Lam vừa nói chuyện vừa thăm dò mục đích mà Lăng Hạo Vũ trở lại Lăng gia.

"Di nghĩ con là vì chuyện đó sao?"

"Ồ... Di nghĩ là con đã tha thứ cho cha mình! "

"Ha.. Di nhầm rồi! Con sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta! Và người đã giết mẹ con!" trong lời nói của Lăng Hạo Vũ mang theo vẻ tức giận, trong đôi mắt chứa sự tàn nhẫn.

"Con... Không thể bỏ qua được sao? Dù sao bà ấy cũng đã qua đời rồi.."

"Con tuyệt đối không thể bỏ qua! Hai năm qua con đã cố gắng rất nhiều... Để có được ngày hôm nay! Con sẽ bắt con trai bà ta trả giá thay..!"

"Lư Minh... Con thực sự phải bắt kẻ đã giết mẹ con trả giá sao? Ngay cả con bà ấy cũng phải trả giá? " Sầm Tử Lam là người nuôi dưỡng Lăng Hạo Vũ từ lúc còn rất nhỏ. Bà ta không ngờ Lăng Hạo Vũ sẽ tàn nhẫn như vậy!

Nếu như nó biết người giết chết mẹ nó là mình thì sao đây? Nó sẽ không giết hai mẹ con của Minh Hà luôn chứ? Đó là tâm trạng thấp thỏm của Sầm Tử Lam lúc này.

"Di Sầm à... Di không cần phải lo! Mọi chuyện đã xong, chỉ cần chức chủ tịch thuộc về con, thì Lăng Thiên sẽ mất tất cả! " Lăng Hạo Vũ cười hài lòng.

"Vậy... Con... Định làm gì Lăng Thiếu Đường? "

"Từ lúc con về Lăng gia... Con đã tráo thuốc để ông ta uống! Ông ta sẽ không sống được bao lâu nữa đâu! "

"Con.. Sao con có thể làm vậy với cha mình?" Sầm Từ Lam nhất thời không thể tin vào những gì mình đã nghe.

"Có gì là không thể chứ? Ông ta có thể nhẫn tâm vứt bỏ mẹ con con.... Thì tại sao con không thể làm vậy với ông ta?"

"Nhưng dù sao....ông ấy cũng là cha con mà?"

"Con đã không còn là con của ông ta từ lúc ông ta vứt bỏ con rồi! Di đừng nói giúp ông ta.... Con đã quyết định thì sẽ không thay đổi! "

Ngừng một lát, Lăng Hạo Vũ nói tiếp.

"Di Sầm, con về đây.... Di nhớ giữ gìn sức khỏe! Khi nào rảnh con sẽ đến thăm di! "

"Ừm.. Con về cẩn thận! "

Ngay sau khi Lăng Hạo Vũ rời khỏi, Hà Tư Diệp mới bước ra từ phía sau bức tường.

"Luu Minh.... Thì ra anh còn sống! Vậy sắp tới sẽ có kịch hay rồi! "

~~~~~*

Lăng gia..

"Ba, dự án lần này rất quan trọng.. Không thể giao cho Lăng Hạo Vũ được! " Lăng Thiên ngồi đối diện với Lăng Thiếu Đường, trên gương mặt là biểu hiện không hài lòng.

"Con yên tâm! Ba tin nó sẽ làm tốt... Sắp tới ba sẽ đi cùng nó! Không sao đâu! "

"Không được... Dự án này liên quan đến cả tập đoàn Lăng thị! Không phải chuyện đùa! "

"Thiên, mặc dù con là chủ tịch... Nhưng không phải con muốn gì cũng được! Ba đã quyết định nhường 20% cổ phần công ty cho Hạo Vũ thì nó cũng có thể đảm nhận dự án này! " Lăng Thiếu Đường đang rất cương quyết.

"Chuyện ba nhường 20% cổ phần cho Lăng Hạo Vũ là điều không thể chấp nhận nổi! Bây giờ ba còn muốn để anh ta nhận dự án này... Con nghĩ cổ đông trong công ty sẽ không đồng ý! "

"Con đừng cãi lời ba! Cái gì ba đã quyết định thì tuyệt đối không thay đổi! " Lăng Thiếu Đường có vẻ mệt mỏi về vấn đề này. Ông biết Lăng Thiên vẫn còn định kiến với Lăng Hạo Vũ nên không đồng ý chuyện này.

"Nhưng..! " Lăng Thiên chưa kịp nói hết câu thì Lăng Thiếu Đường đã rời khỏi.

"Lăng Thiên... Có gì mà phải nóng nảy như vậy?" Lăng Hạo Vũ vừa về nhà liền nghe được chuyện tốt như vậy. Tâm trạng vui không ít!

"Lăng Hạo Vũ! Anh rất giỏi... Chỉ trong thời gian ngắn có thể khiến ba tôi nhường 20% cổ phần công ty! Đúng là tôi đã đánh giá thấp khả năng của anh!"

"Quá khen! Nhưng còn nhiều thứ sẽ khiến em ngạc nhiên hơn nữa về anh của em đó em trai!" Lăng Hạo Vũ vỗ vỗ vai Lăng Thiên.

Ngay lúc đó, Lăng Thiên như nhận ra con người này có điểm quen thuộc. Vết sẹo sát mép tai của anh ta rất giống Luu Minh! Có lẽ nào Lăng Hạo Vũ chính là Luu Minh?

"Em trai? Có gì mà ngạc nhiên vậy! Không cần nôn nóng... Từ từ em sẽ được biết thêm nhiều thứ về anh!"

Nói xong, Lăng Hạo Vũ sai bước đi lên lầu.

"Khoan đã.." Lăng Thiên kịp thời gọi Lăng Hạo Vũ.

"Chuyện gì?"

"Tôi đoán không sai thì.... Anh chính là Luu Minh! "

Lăng Hạo Vũ ngỡ người trong giây lát nhưng sau đó lại khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

"Em trai...dựa vào đâu mà khẳng định như vậy? "

"Luu Minh, anh chỉ lừa ba tôi nhưng tôi thì đừng hòng! "

"Nếu đã nhận ra...thì không giấu giếm nữa! Đúng..Luu Minh đang đứng trước mặt em đây! " Lăng Hạo Vũ nhìn Lăng Thiên nở một nụ cười.

"Tại mày làm như vậy? Vào Lăng gia có mục đích gì? " Lăng Thiên nắm lấy cổ áo Lăng Hạo Vũ.

"Tao đã nói từ từ mày sẽ biết! Và nhớ... Tao sẽ lấy lại những gì đã mất! Bao gồm cả Từ Di! " Lăng Hạo Vũ đẩy tay Lăng Thiên ra khỏi người mình rồi đi lên lầu.

~~~~~*

Trời đã vào mùa đông, nhưng không lạnh lắm. Sau buổi trưa, ánh nắng ấm áp tràn vào khắp căn phòng hòa cùng tiếng nhạc du dương.

Hạ Từ Di lười biếng nằm trên giường. Bác sĩ nói phụ nữ khi mang thai nghe nhạc sẽ giúp thai nhi phát triển tốt đặc biệt còn giúp thông minh. Vậy nên cô phải cố gắng nhiều một chút!

Nhìn lại tờ giấy ghi chú trên bàn, trong lòng cô có chút vui vẻ! Lăng Thiên nói tối nay sẽ về sớm là vì có quà đặc biệt cho cô!

Đang định ngồi dậy uống nước thì thím Trần gõ cửa.

"Thiếu phu nhân, có chuyển phát nhanh của cô!"

"Chuyển phát nhanh sao? Được rồi... Thím cứ để trên bàn đi, lát nữa tôi sẽ xem!"

Hạ Từ Di đưa mắt nhìn về chiếc hộp mà thím Trần vừa để trên bàn. Cô đem chiếc hộp đặt trên giường, từ từ mở ra.

Ai lại gửi chuyển phát nhanh cho cô chứ?

"Từ Di... Sinh nhật vui vẻ! Thực ra anh vẫn còn sống! Xin lỗi vì đã lựa chọn lừa dối em... Anh đã giữ lời hứa với em! Trái cầu thủy tinh này em còn nhớ không? Khi đó anh đã hứa sẽ tặng nó cho em...nhưng lâu như vậy anh mới làm được! Em không giận anh chứ? Bây giờ... Em sống tốt không? Em có hạnh phúc hay không khi ở bên cạnh hắn... Nhưng em yên tâm, bây giờ anh đã có những gì mình đáng có! Hãy chờ anh!"

Lưu Minh. "

Hạ Từ Di sùng sờ nhìn những dòng chữ quen thuộc trong lá thư! Bàn tay run run. Là Lưu Minh! Lưu Minh còn sống! Anh ấy đã quay lại... Đáng lẽ ra lúc này cô nên vui mới phải!

Những ký ức vui vẻ 2 năm trước lại ủa về. Một giọt nước rơi xuống..

Sao cô có thể dễ dàng quên được chàng trai năm đó! Tình yêu đầu tiên của cô... Nhưng bây giờ anh trở về rồi thì phải làm sao đây? Cô không còn là Hạ Từ Di ngây thơ năm đó nữa! Cô đã có chồng và hiện tại còn có con của anh ta! Liệu Lưu Minh sẽ nghĩ về cô như thế nào đây?

Hạ Từ Di vội đưa tay lau nước mắt, sao lại có cảm giác đau lòng như vậy? Cô còn yêu Lưu Minh không? Vậy còn cảm giác với Lăng Thiên là gì? Sao cô lại hạnh phúc khi Lăng Thiên quan tâm mình?

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Quà sinh nhật đặc biệt (2)

4h chiều, Hạ Từ Di nói với thím Trần mình có chút chuyện cần về nhà nên thím Trần cũng không có thắc mắc mà để cô đi.

Hạ Từ Di dừng ở trước nhà hàng Roses. Cô có cảm giác như sẽ có loại chuyện không mong muốn xảy ra. Hà Từ Diệp đang muốn làm gì? Sao lại hẹn gặp cô ở đây? Tuy trong lòng hơi bất an nhưng cô vẫn quyết định đến chỗ Hà Từ Diệp đang ngồi.

"Chào Hà tiểu thư! "

"À... Chào cô! Cô ngồi đi!" Hà Từ Diệp nở nụ cười thật tươi nhìn Hạ Từ Di.

"Cô hẹn tôi ra đây là có chuyện gì? " Từ Di vào thẳng vấn đề chính.

"Cô nôn nóng vậy sao? Cứ từ từ... Cô uống nước đi!"

Hà Từ Diệp thấy Hạ Từ Di có vẻ nôn nóng liền tỏ ra thái độ hài lòng.

"Tôi không có nhiều thời gian để ngồi đây cùng cô tam sự... Cho nên nếu cô không nói, tôi sẽ về trước! "

"Thôi được rồi! Nhưng phải cố gắng bình tĩnh một chút! " Hà Từ Diệp lấy trong túi xách ra một tập hồ sơ nhỏ, đẩy về phía Hạ Từ Di " Cô xem đi!"

Đập vào mắt Hạ Từ Di là dòng chữ to đùng. "Kết quả: Có thai được 8 tuần ". Hạ Từ Di trở nên hoang mang.

"Đây... Đây là.. "

"Cô vẫn chưa hiểu? Tôi nghĩ cô là bác sĩ thì không cần nói cô cũng phải biết chứ? " Hà Từ Diệp làm ra vẻ khó hiểu.

"Đương nhiên tôi hiểu! Nhưng cô có thai thì nói với tôi làm gì? "

"Cô đã có tình không biết thì tôi sẽ cho rằng không biết nhì! Được... Có nghĩa là đứa con trong bụng tôi là của Lăng Thiên! " Cô ta nhấn mạnh từ của Lăng Thiên.

"Tại sao tôi phải tin cô?"

"Thứ này sẽ giúp cô tin chứ? " Hà Tư Diệp đưa cho Từ Di vài tấm hình.

"Àm". Toàn bộ thế giới giống như vừa sập xuống. Người đàn ông đang ở trên giường với cô ta là Lăng Thiên! Cô ta không nói dối! Cô ta nói có thai? Cha đứa bé là Lăng Thiên? Vậy bảo bối của cô phải làm sao đây?

"Xin lỗi... Tôi nói chuyện này hơi đường đột! Nhưng con tôi không thể không có cha... Cho nên cô...hãy để con tôi có cha được không? "

"Có cha.. " Hà Từ Di vẫn chưa thể bình tĩnh.

"Phải! Thật ra tôi biết giữa hai người chỉ là kết hôn trên danh nghĩa... Mặc dù đứa con trong bụng cô là của anh ấy. Nhưng hai người không hề yêu nhau...cho nên Lăng Thiên nói với tôi... nếu như sau khi cô sinh đứa nhỏ ra...thì anh ấy sẽ nhận trách nhiệm nuôi nó! Và hai người sẽ ly hôn! "

Một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của Hà Từ Di. Là cô đang khóc! Không được.. Không được khóc..

"Tôi không cần các người làm như vậy... Con tôi thì sẽ do tôi nuôi nó! Tạm biệt! " Hà Từ Di nói xong thì chạy ra khỏi nhà hàng.

"Hà Từ Di.. Chỉ cần một chiều nhỏ của tôi cô đã thành ra như vậy! Xem ra không cần dùng đến biện pháp khác để xử lý cô!" Hà Tư Diệp nhìn theo Từ Di, cười thỏa mãn.

"Hà Tư Diệp... Cô hẹn bác sĩ Hà làm gì?" Lăng Hạo Vũ ở gần đó đã nghe hết mọi chuyện, trong lòng đang khó chịu.

"Thì ra...anh cũng ở đây? "

"Rốt cuộc cô định làm gì? Sao lại đem nó nói với Hà Từ Di mà không phải Lăng Thiên? "

"Tôi muốn nói với cô ta trước... Để cô ta đau lòng một chút! Sau đó..." Hà Tư Diệp ngập ngừng như muốn để người khác đoán.

"Cô sẽ làm gì...? Tôi đã nói rồi, tôi sẽ trả Lăng Thiên cho cô nhưng không cần cô nhúng tay vào! "

"Tôi chỉ muốn...giúp anh một số chuyện! Làm như vậy không phải nhanh hơn sao?"

"Nhưng tôi không cần cô giúp... Cô hiểu chứ? "

"Tôi...là muốn anh hãy thực hiện chuyện mình nói trước đây! Đem Hà Từ Di đi khỏi đây! "

"Tôi sẽ làm... Nhưng không phải bây giờ! "

"Lăng Hạo Vũ! Anh đừng quên... Tôi cùng cha tôi đang nắm 10% cổ phần của Lăng thị! Nếu anh không muốn làm....tôi không chắc mình sẽ ủng hộ anh đâu! " Hà Tư Diệp đe dọa.

"Hà Tư Diệp! Cô... Rốt cuộc cô đã biết những gì? Còn dám dùng nó đe dọa tôi? " Lăng Hạo Vũ nhìn không được liền nắm lấy cổ tay Hà Tư Diệp, ánh mắt đầy thù đoạn nhìn cô ta.

"Như những gì anh nghĩ... Tôi biết tất cả mọi thứ! Và tôi chính là dùng nó để uy hiếp anh đó.... Lưu Minh! " Hà Tư Diệp vừa nói vừa cười thách thức Lăng Hạo Vũ.

"Cô..."

"Tức giận gì chứ? Buông tôi ra.... Tôi chỉ muốn mọi chuyện được thực hiện nhanh thôi! Hà Từ Di sẽ là của anh...còn Lăng Thiên sẽ thuộc về tôi! Anh nghĩ xem...bây giờ anh ra tay không phải quá tốt sao?"

"Tốt! Đúng là rất tốt... Nhưng chuyện của tôi cô đừng xen vào! Tôi tự biết mình cần làm gì... " Lăng Hạo Vũ chậm rãi ngồi xuống ghế.

"Thôi được rồi! Tôi không quan tâm anh làm gì cô ta! Nhưng anh phải đưa cô ta rời đi... Nếu không tôi sẽ tự mình hành động! "

Hà Tư Diệp cầm lấy túi xách đứng dậy.

"À...còn nữa! Tôi sẽ đợi điện thoại của anh!"

~~~~~*

Hà Từ Di vừa về đến biệt thự liền chẳng nói chẳng rằng chạy thẳng lên lầu.

"Thiếu phu nhân... Cô sao vậy? Có chuyện gì sao? " Thấy Hà Từ Di từ lúc trở về cứ nhốt mình trong phòng.

"Tôi không sao! Thím cứ làm việc của mình đi...đừng quan tâm tôi!" Từ trong phòng vọng ra tiếng trả lời của Hà Từ Di.

"Thiếu phu nhân... Nếu cô không sao thì ra ngoài ăn cơm được không? Bây giờ trễ lắm rồi... "

"Tôi không đói.... Thím cứ làm việc của mình đi!"

"Đạ.." Thím Trần lúc này càng lo lắng hơn. Từ trong túi lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Thiên. Thím Trần lo lắng cô ở bên trong có chuyện gì, dấn lỗ tai vào trên ván cửa nghe, hình như nghe được bên trong có tiếng khóc! Khóc sao? Bây giờ cô chủ đang mang thai, ngộ nhờ có việc không hay xảy ra thì biết làm sao?

"Cô ấy rốt cuộc thế nào?" Lăng Thiên nhận được Thím Trần điện thoại liền vứt cái dự án đang thảo luận chạy về nhà. Vừa rồi ở trong điện thoại nói không rõ ràng lắm, Lăng Thiên vừa về tới nhà lập tức chạy đi hỏi.

"Tôi cũng không biết thiếu phụ nhân rốt cuộc thế nào. Buổi trưa vốn còn đang nghỉ ngơi, sau đó nhận được một hộp quà tâm trạng vẫn bình thường nhưng từ lúc đi ra ngoài mua đồ về...thì nhốt mình trong phòng! Gọi sao cũng không mở cửa."

"Quà??" Lăng Thiên đang lên lầu thì nghe chữ hộp quà liền dừng bước chân lại, xoay người nhìn thím Trần. Làm sao có thể có ai biết sinh nhật cô ấy mà tặng quà chứ? Hơn nữa số điện thoại của cô chỉ có một mình anh biết, người khác tra không được. Xem ra lần này anh phải điều tra là chuyện gì xảy ra!

"Đúng vậy, một hộp quà nhỏ." Thím Trần và Từ Di đi xuống lầu lấy, nhưng không nhìn thấy bên trong là thứ gì. Mà cô sau khi nhận được hộp quà đó, đầu tiên là vẻ mặt không thể tin nổi sau đó trên mặt giống như dấn về đau lòng, cũng không nói lời nào liền lên lầu khóa cửa lại. Điều này bà không dám nói cho thiếu gia, chỉ sợ bị trách cứ nói quá muộn!

"Từ nơi nào gửi tới?" Lăng Thiên nhắm mắt lại nghĩ những chuyện có khả năng, có thể để cho cô ấy có hành động mất khống chế thế này, người hay chuyện chỉ có một. Chỉ mong mọi thứ không như anh nghĩ.

"Cái này tôi không có thấy!" Về mặt Thím Trần buồn rầu.

"Thôi, tôi hỏi cô ấy!" Lúc này, Lăng Thiên không có tâm trạng đi trách cứ thím Trần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Đau lòng

"Di Di, mở cửa." Lăng Thiên kéo tay cầm cửa. Nhưng bên trong một chút đáp lại cũng không có.

"Có chuyện gì mở cửa cho anh vào lại nói được không?" Bị giam ở bên ngoài, anh lại không biết tình hình của cô, chỉ biết càng ngày càng lo lắng. Nhưng đáp lại anh vẫn là sự yên lặng.

Cô lại thành công làm anh tức giận.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ chung sống mặc dù không tính là tốt, nhưng cũng không giống như bây giờ, khiến anh cảm thấy bất lực.

"Thím Trần, đi lấy chìa khóa lên!" Lăng Thiên phiền não mở miệng. Mấy ngày nay anh bẽ bộn nhiều việc, mấy chi nhánh công ty nước ngoài thành lập có mấy đơn đặt hàng lớn cần anh xử lý, mỗi ngày bận rộn ngay cả thờ cũng tạm bợ.

Nhưng vì có thể có thời gian ăn cơm cùng cô, anh hết sức đem tất cả công việc khẩn cấp xử lý hoàn tất trong ngày, mỗi một dây thần kinh trên người cũng căng thẳng. Hôm nay anh một lần nữa từ hội nghị khẩn cấp chạy trở về còn phải đối mặt với việc cô không cho anh vào phòng, đừng nói anh vốn tính tình không tốt, coi như đàn ông tính tình khá hơn nữa chỉ sợ cũng vui không nổi!

Mặc dù anh thật sự rất không muốn tức giận với cô, anh đã hết sức đè nén bản thân, bởi vì anh tức giận không phải là chuyện cô có thể tiếp nhận được, anh biết mình nhất định sẽ làm tổn thương cô. Nhưng cô lại lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến sự chịu đựng của anh.

"Thiếu gia, tôi đã thử qua, không mở được!" Thím Trần cẩn thận mở miệng nói. Vừa rồi sau khi gọi điện thoại cho thiếu gia, bà vẫn không yên lòng, cho nên đã cầm cái chìa khóa đi lên, nhưng không biết làm sao mở không ra!

"Hạ Từ Di.. mở cửa! Nếu như anh đếm tới ba em không mở, anh lập tức gọi phòng an ninh đem máy ghi hình lên." Lăng Thiên dậm mạnh lên vách tường

Quả dậm nặng nề khiến tia máu nhạt rỉ ra từ trên tay anh, thế mà anh lại không cảm giác được đau đớn. Không thấy được tình hình của cô làm cho lòng của anh rất loạn, đã không còn bận tâm đi lo đau đớn trên thân thể.

"Một, hai....." Chữ "Ba" còn chưa nói, cửa đột nhiên mở ra, Từ Di xuất hiện ở trước mặt anh, trên mặt tái nhợt mà tiều tụy, hơn nữa mắt của cô cũng sưng đỏ. Lăng Thiên biết cô nhất định là khóc cả buổi chiều, anh gạt mình, trong mắt cô rõ ràng có lạnh nhạt và xa cách, hình như còn mang theo hận thù.

"Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Anh ý bảo thím Trương lui ra sau đó, ôm cô đóng cửa phòng lại.

"Không nên đụng vào tôi!" Cô hung hăng nhìn chằm chằm tay của anh, giống như sự đụng chạm của anh là không thể chấp nhận. Cũng không muốn cùng anh ta sống chung một phòng.

"Hạ Từ Di, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, rốt cuộc em muốn nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?" Lăng Thiên lần đầu tiên cảm thấy nhực đầu. Người phụ nữ này, đừng xem hình dáng nhỏ yếu của cô lúc nào cũng có thể bị gió thổi, nhưng mà tính tình ngang ngược trong xương tủy không thể thua kém với bất kỳ ai. Nếu như không phải là nhìn thân thể cô bây giờ, anh thật sự muốn tàn nhẫn mở đầu óc cô ra, xem thử rốt cuộc bên trong đang chứa cái gì.

"Anh có thể tránh ra. Lấy bàn tay bần thiu của anh ra khỏi người tôi." Cảm giác chua xót trong mắt khiến cô như mất khống chế, hét lên rồi dùng sức vung mạnh cổ tay bị anh nắm ra.

"Bần thiu??" Tính tình của anh lần nữa bị kích động, anh ôm cô áp trên cửa phòng, bắp đùi có lực cũng đè ép cô thật chặt không để cho cô gầy giữa nữa, sợ sẽ động đến đứa nhỏ trong bụng.

"Đừng! Đừng dùng bàn tay đó chạm vào tôi! Chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm! "

"Ghê tởm! Được... Tôi sẽ cho em thấy như thế nào gọi là ghê tởm! " Lăng Thiên nâng cằm nhỏ ngang ngực của cô lên, dùng sức chặn lên môi của cô, ở môi cô dùng sức đè ép, liếm láp, đầu lưỡi thô bạo thăm dò vào trong miệng cô mạnh mẽ cuốn đầu lưỡi của cô lên, ngang ngực đòi hỏi.

Nụ hôn này tràn đầy bạo lực, thô bạo cùng tức giận, khiến cô cảm thấy khó chịu tới cùng! Không chút nghĩ ngợi, dùng sức cắn đầu lưỡi ở trong môi cô, mùi máu tươi mặn tràn ra trong miệng hai người.

Lăng Thiên đau hừ một tiếng, rút cuộc buông kiềm chế với cô ra, đưa tay quệt qua khóe miệng, máu đỏ tươi chảy xuống. Người phụ nữ này thật là độc ác, lại dùng thêm chút sức nữa sẽ cắn đứt lưỡi anh sao? Trờ về cũng không nói lời nào đã bày cái sắc mặt này với anh. Xem ra anh thật sự đã nuông chiều cô quá lâu, lâu đến mức cô quên mất anh là gì của cô rồi.

"Hạ Từ Di... Em đừng quên tôi là gì của em! Em có cần tôi nhắc lại không?" Giọng nói của anh lạnh lùng, mang đầy nguy hiểm.

Hạ Từ Di nhắm mắt lại không nhìn anh, cũng không muốn nhìn. Vừa nhìn thấy anh, cảm giận trong lòng cô sẽ không nhịn được phát tiết ra. Cô khổ sở, cô rối rắm, cô không biết làm sao, nên làm thế nào mới phải! Anh đã có con cùng người khác!

Cô nhắm mắt lại cảm giác giống như muốn anh ngăn cách ở bên ngoài, khiến Lăng Thiên cảm giác đầu mình bốc lửa. Rút cuộc lại vì chuyện gì mà âm ỉ với anh đây?

Lăng Thiên buông cô ra, con mắt sắc bén nhanh chóng nhìn một vòng gian phòng, trừ cái gối bị ném xuống đất kia..., còn có.....

Anh rất nhanh liền phát hiện kia trên ghế sa lon trước mặt bàn thấp nhỏ chính là quả cầu thủy tinh màu hồng số lượng có hạn, tinh xảo đến lòng người sinh ra triu mến cùng một lá thư. Anh cất bước tiến lên, nhặt trang giấy đầy chữ kia lên.

"Không được!" Từ Di hốt hoảng, xông tới muốn cướp bức thư về. Là cô sơ sót, lúc từ nhà hàng về cô chỉ khóc mà không chú ý đến bức thư Lưu Minh gửi.

Mấy trang giấy trên tay anh rất nhanh đã được đọc xong, sự việc cũng lập tức sáng tỏ.

Khinh thường ném tờ giấy xuống, Lăng Thiên lạnh lùng khế hừ:

"Xem ra Lưu Minh nhanh hơn tôi tưởng! Anh ta vẫn còn hy vọng với em!"

"Chuyện đó không liên quan đến anh" Từ Di cúi người muốn lấy lại đồ, nhưng có người nhanh hơn cô một bước.

"Anh ta còn sống... Em rất vui phải không? Muốn đợi anh ta đến đưa em đi sao?"

"Anh ấy chỉ tặng quà sinh nhật cho tôi... Hoàn toàn không liên quan đến chuyện anh đang nói! "

"Quà sinh nhật? Em thích những thứ như thế này sao? Hay là thích ở chung một chỗ cùng hắn?" Lăng Thiên ném quả cầu thủy tinh kia xuống đất. Mọi thứ vỡ tan tành.

"Anh... " Nhìn những mảnh vỡ trên sàn nhà, nước mắt Hạ Từ Di không cầm được mà rơi xuống. " Phải! Tôi thích món quà này... Rất thích! Anh dựa vào cái gì mà đập vỡ nó? Còn anh... đã tặng tôi cái gì? Anh tặng tôi những câu nói khiến tôi tổn thương sao?"

"Không chỉ anh tặng... Mà tình nhân của anh cũng đã tặng tôi một thứ quý giá! Nhờ nó mà tôi biết được bộ mặt thật của anh!"

"Em nói cái gì? Ai là tình nhân của tôi? Bộ mặt thật của tôi là cái gì?" Anh giữa chặt vai cô.

"Tôi đang nói cái gì thì anh phải là người rõ nhất chứ? Anh định bày ra bộ mặt này cho ai xem đây? Tôi còn tưởng anh quan tâm mẹ con tôi... Thì ra chỉ là giả tạo! " Nước cô rơi ngày càng nhiều hơn.

"Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

"Tôi muốn ly hôn... Mọi thứ đã chuẩn bị xong! Anh chỉ cần ký tên vào là được! "

Lời Hạ Từ Di thốt ra khiến cơn lửa giận trong lòng Lăng Thiên không kiềm chế nổi! Cô muốn ly hôn... Vừa biết tin Lưu Minh còn sống liền muốn ly hôn! Đâu có dễ như vậy được chứ?

"Em nói cái gì?? Ly hôn? Em đừng mơ tưởng tôi sẽ ký... Em đừng hòng quay về bên Lưu Minh! " Lăng Thiên tức giận đi ra khỏi phòng, không quên đóng thật mạnh cửa lại.

Hạ Từ Di đau đớn ngồi bệch xuống nền nhà.

11h khuya... Hạ Từ Di vẫn còn chưa ngủ. Cô vẫn không biết mình còn lưu luyến gì ở nơi này mà không rời đi!

"Không được... Phải hạ quyết tâm rồi đi thôi, người ta không cần mình nữa!"

Nghĩ vậy, cô mở cửa đi ra ngoài không quên mang theo chìa khóa cổng. Vừa an toàn ra khỏi cổng thì một chiếc xe màu đen chạy đến. Từ trên xe hai người đàn ông to cao đi về phía cô. Chưa biết chuyện gì xảy ra thì Từ Di đã bị họ bịt miệng lại....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bị bắt cóc -- Sự thật

Bệnh viện X

Sầm Từ Lam chân chừ đứng trước phòng bệnh của Lăng Thiếu Đường một lúc sau đó mới bước vào.

Vừa thấy người quen cũ, Lăng Thiếu Đường ngạc nhiên.

"Bà là... Sầm Từ Lam?"

"Phải! Là tôi.." Sầm Từ Lam sau bao nhiêu năm vẫn không dám đối diện trước Lăng Thiếu Đường.

"Lão Trương... Ông ra ngoài đi! Tôi có chuyện cần nói với bà ấy! " Lăng Thiếu Đường quay sang lão Trương nói.

Sau khi không thấy lão Trương nữa, Lăng Thiếu Đường mới nói tiếp.

"Bao nhiêu năm qua bà vẫn sống tốt chứ? "

"Tôi...sống rất tốt! "

"Vậy là tốt rồi.. "

"Sức khỏe của ông thế nào rồi? Hạo Vũ...." Nói đến đây Sầm Từ Lam lại ngập ngừng. Nếu như bà ngăn cản chuyện này sớm thì hiện tại Lăng Thiếu Đường sẽ không ở trong bệnh viện.

"Hơn hai mươi năm qua là bà nuôi dưỡng tiểu Vũ sao?"

"Đúng vậy! Ông không trách tôi chứ? "

"Tôi sao có thể trách bà... Chỉ trách là tôi không tốt với mẹ con cô ấy! " Lăng Thiếu Đường cười gượng rồi lắc đầu.

"Tôi.. Thực ra tôi đã suy nghĩ rất nhiều khi tới đây! Tôi muốn nói với ông một chuyện.. " Sầm Từ Lam đã quyết định đến nói rõ mọi chuyện với Lăng Thiếu Đường, chỉ mong là còn kịp.

"Bà nói đi!"

"Thực ra... Từ Kỳ...là do tôi giết chết! "

"Bà nói cái gì? Từ Kỳ là bà giết? Vậy tại sao Thu Tuyết lại ở đó! " Lăng Thiếu Đường một phen chấn động. Không ngờ Sầm Từ Lam có thể làm ra loại chuyện ác độc như vậy!

"Tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm... Là tôi đã tạo hiện trường giả để đổ tội cho Thu Tuyết! Tôi...thực sự sai rồi..." Sầm Từ Lam hối hận quỳ xuống sàn.

"Vậy là tôi đã hiểu lầm Thu Tuyết sao? Sầm Từ Lam... Thật không ngờ bà lại có thể độc ác như vậy! Bà đã hại chết hai người bạn thân của bà.. bà có biết không? "

"Thiếu Đường... Tôi xin lỗi... Là vì tôi quá yêu ông nên mới làm như vậy! Tôi không thể để họ giành mất người mình yêu... "

"Bà thật quá đáng.... "

"Thiếu Đường.. Xin ông, Hạo Vũ nó quay về Lăng gia là vì muốn báo thù cho Từ Kỳ...cho nên tôi không biết nó sẽ làm gì tiếp theo! Tôi xin ông hãy ngăn cản nó lại.. Không thể để nó tiếp tục hiểu lầm... "

"Báo thù? Vậy người tráo thuốc của tôi trong thời gian qua là nó sao?" Lăng Thiếu Đường nghe tới đây mới hiểu ra mọi chuyện. Đúng vậy, nếu không vì mục đích khác nó sẽ không dễ dàng tha thứ cho ông như vậy!

"Đúng! Hôm qua tôi có nghe nó nói chuyện điện thoại với ai đó! Hình như là muốn trả thù con trai của Thu Tuyết! Tôi không thể ngăn cản được nó.... Nên mới đến đây.. "

"Trả thù Lăng Thiên?... Không được..." Lăng Thiếu Đường trong lòng vô cùng khản trương " Lão Trương...phải người đi theo tiểu Vũ, tôi linh cảm nó sẽ làm

chuyện không hay!"

~~~~~*

Sáng hôm sau...

Hạ Tử Di mơ màng mở mắt ra. Đây là đâu vậy? Không phải ở biệt thự!

Hạ Tử Di nhìn một lượt quanh căn phòng. Ở đây không có người ở sao? Nền nhà bẩn như vậy?

Cô lại chạy đến cạnh cửa sổ. Biển sao? Đây rốt cuộc là nơi nào? Mình bị bắt cóc sao?

"Chào mừng cô đến đây! " Hà Tư Diệp mở cửa bước vào.

"Hà Tư Diệp? Thì ra là cô? Rốt cuộc cô muốn gì? "

"Tôi muốn gì? Cô thừa biết mà... Tôi muốn cô trả Lăng Thiên lại cho tôi! Muốn cô....biến mất khỏi thế giới này!" Hà Tư Diệp tới gần giữ chặt vai Tử Di.

"Cô..."

"Sợ sao? Bây giờ tôi sẽ không làm gì cô cả! Đợi đến khi người đàn ông yêu cô tới đây... Tôi sẽ..." Hà Tư Diệp đang nói đột nhiên dừng lại.

"Cô định làm gì? " Nghe tới đây không biết vì sao cô lại khản trương tới vậy! Là vì lo cho Lăng Thiên hay là người cô từng yêu trước đây?

"Cô lo lắng sao? Lo cho Lưu Minh hay là Lăng Thiên? "

"Tôi..."

"Tôi mặc kệ cô quan tâm ai... Tôi chỉ quan tâm ai là người sẽ liều mình để cứu cô!"

~~~~~*

"Thím Trần... Cô ấy đâu rồi? "

"Dạ... Thiếu gia.... Thiếu phu nhân cô ấy... " Thím Trần ngập ngừng không nói được hết câu. Từ sáng sớm bà lên lầu đã không thấy ai. Ra ngoài lại thấy cổng không khóa! Chẳng lẽ cô bỏ đi?

"Cô ấy thế nào? "

"Cô ấy... Đã không có ở nhà từ tối hôm qua! "

"Bà nói cái gì? Cô ấy biến mất từ tối qua? Sao bà không báo cho tôi?" Lăng Thiên lại nổi cơn thịnh nộ. Thân thể cô yếu ớt như vậy lại đi đâu chứ?

"Tôi... Tôi có gọi nhưng cậu đã tắt máy! "

"Lại chuyện gì nữa đây? Được rồi...tôi đến nhà Hạ Minh Lâm!"

Lăng Thiên với tốc độ nhanh nhất đã tới Hạ gia. Ông bà Hạ chưa biết chuyện gì khiến con rể đến vào lúc này.

"Hạ Tử Di đâu rồi? "

"Lăng Thiên... Con nói gì vậy? Tử Di không phải ở nhà con sao? Sao lại chạy đến đây tìm nó?" Hạ Minh Lâm ngạc nhiên.

"Ông nói vậy... Là cô ấy không có ở đây sao?"

"Đúng vậy... Có chuyện gì sao?"

"Cô ấy không có ở biệt thự... ở đây cũng không có! " Lăng Thiên mệt mỏi thở dài.

"Hai đứa cãi nhau sao? Vậy... Nó có thể đi đâu chứ? " Bà Hạ lo lắng.

Đúng lúc này điện thoại Lăng Thiên đổ chuông.

"Alo... Là ai vậy? "

"Lăng Thiên, là em đây! "

"Cô..... Là Hà Tư Diệp!! " Lăng Thiên hơi ngỡ vực. Cô ta lại gọi cho mình làm gì?

"Đúng... Cũng may là anh chưa quên em!"

"Có chuyện gì thì nói đi! Tôi không có nhiều thời gian cho cô!"

"Khoan... Chuyện em sắp nói có liên quan tới Hạ Tử Di!"

Nghe tới Hạ Tử Di, trong lòng Lăng Thiên lại cảm lo lắng. Chuyện này chắc có liên quan đến cô ta!

"Nói đi!"

"Cô ta đang ở trong tay em... Anh muốn gặp cô ta lần cuối thì tới đây! Nếu không e là không kịp nữa.. "

"Cô đã làm gì cô ấy? Rốt cuộc cô muốn gì?" giọng anh đầy tức giận.

"Cứ đến đây rồi anh sẽ biết! Địa chỉ là thị trấn C, khu X. Anh đến đó sẽ thấy một ngôi nhà cũ! Khoan đã...không được báo cảnh sát! Nếu như anh dám báo thì đừng trách em!" Nói xong Hà Tử Diệp cúp máy.

"Di Di bị bắt cóc... Bây giờ con đến cứu cô ấy!"

"Bắt cóc sao? Ai đã làm như vậy?" Vợ chồng ông bà Hạ vô cùng sốt ruột.

"Chuyện dài lắm... Bây giờ con đi đến chỗ cô ta hẹn trước!"

~~~~~*~~~~~

Một ngôi nhà hoang cạnh bờ biển.

"Lăng Hạo Vũ... Tại sao anh lại bắt cóc tôi?" Hạ Tử Di yếu ớt hỏi người đàn ông trước mặt. Đã hai ngày cô chưa ăn gì cả.

"Tử Di... Bởi vì anh là.... Lưu Minh!" Chiếc mặt nạ kia một lần nữa được Lăng Hạo Vũ gỡ xuống.

"Anh là Lưu Minh? Vậy Lăng Hạo Vũ là ai?"

"Tất cả đều là anh! Tất cả đều do anh sắp đặt... Chỉ vì anh muốn trả thù Lăng Thiên! Anh muốn em trở về bên anh!"

"Anh... Vậy anh đưa em tới đây là vì muốn Lăng Thiên tới sao? Anh làm rồi.... Anh ấy không vì em mà tới đâu! Anh ấy không hề yêu em." Hạ Tử Di đau lòng nói ra mọi thứ cô giấu trong lòng.

"Anh ta không yêu em? Nếu như yêu em....thì đã không đi tranh giành với anh... Em có hiểu không?"

"Vậy...quà sinh nhật anh tặng em là vì mục đích gì?"

"Rất nhiều mục đích... Anh muốn Lăng Thiên phải tức giận khi thấy nó! Anh muốn anh ta trả em lại cho anh! Nhưng vẫn là anh muốn em vui!" Lăng Hạo Vũ bước tới gần Hạ Tử Di ôm cô vào lòng.

"Muốn em vui? Anh biết không...em đã không còn vui vẻ từ khi nghe tin anh chết... Anh có biết em đau khổ như thế nào không?" Hạ Tử Di không nhận được lại rơi nước mắt.

"Anh xin lỗi.. Thời gian qua là do anh sai! Lúc đó anh không muốn để người khác biết mình còn sống! Anh sợ em gặp nguy hiểm.... Nhưng mọi chuyện đã qua rồi không phải sao! Bây giờ anh sẽ bắt Lăng Thiên trả lại mọi thứ, trả lại em! Vậy nên....đi cùng anh có được không?" Lăng Hạo Vũ ôm chặt cô hơn, lời nói đầy sự chân thành.

Nghe tới đây Hạ Tử Di chợt thấy Lăng Hạo Vũ ra. Cô không thể nào đi cùng anh được? Nếu như là trước đây cô sẽ không do dự mà đồng ý đi cùng anh! Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác... Cô lại không muốn rời đi! Hạ Tử Di cảm thấy luyến tiếc cái gì đó... Là vì Lăng Thiên sao?

"Em xin lỗi... Em không đi cùng anh được... Em..."

Trong lúc này, Hà Tử Diệp từ bên ngoài đi vào.

"Hai người tâm sự đủ rồi... Lăng Hạo Vũ, tiếp theo nên làm gì anh biết rồi chứ?"

"Tử Di, anh xin lỗi!" Vừa dứt lời, Lăng Hạo Vũ đánh vào vai Hạ Tử Di một cái làm cô ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Kết thúc : Sinh non

2 tiếng sau...

"Hà Tử Diệp! Tôi tới rồi!" Lăng Thiên mở cửa bước vào ngôi nhà hoang cũ kĩ.

"Rất đúng hẹn... " Hà Tư Diệp từ trong một căn phòng đi ra.

"Cô ấy đâu? "

"Thiên... Anh lo lắng như vậy sao? Yên tâm cô ta vẫn chưa chết đâu... "

"Tôi không có nhiều thời gian với cô! Đưa cô ấy ra đây! " trong đôi mắt Lăng Thiên hiện lên sự tức giận.

"Được rồi! Đưa cô ta ra đây! "

Sau câu nói của Hà Tư Diệp thì từ trong phòng hai người đàn ông cùng một cô gái đi ra. Lăng Thiên rất nhanh nhận ra đó là ai.

"Di Di..." Lăng Thiên vừa định bước tới thì bị hai tên vệ sĩ phía sau giữ lại.

"Xem ra...anh yêu Hà Tư Di nhỉ?" Hà Tư Diệp bước đến gần Lăng Thiên, đưa tay chạm gương mặt anh.

"Rốt cuộc cô muốn gì? Tôi đã tới rồi... Thả cô ấy ra!"

"Sao có thể dễ dàng như vậy được! Có người còn muốn tính sổ với anh!"

"Lăng Thiên... Chúng ta lại gặp nhau rồi! " Lăng Hạo Vũ từ một góc nào đó của ngôi nhà bước ra.

"Lại là mày sao? Luru Minh? "

"Đúng! Là tao... Mày không nên tỏ ra ngạc nhiên nữa! "

"Mày muốn làm gì thì cứ đồ lên người tao... Thả cô ấy ra, cô ấy không có tội! " Lăng Thiên đành mở miệng cầu xin. Đây là chuyện giữa anh và Lăng Hạo Vũ, không nên lôi cô vào!

"Được... Tao sẽ cho mày biết tại sao tao làm như vậy! Đó là vì người mẹ ruột của mày.... Bà ta đã giết chết mẹ tao!"

"Mày nói cái gì? Tuyệt đối không thể có chuyện này... "

"Mày không tin đó là chuyện của mày....còn sự thật vẫn là sự thật! Bà ta đã giết người! " Lăng Hạo Vũ hơi tức giận "Cho nên hôm nay... Mày phải thay bà ta trả giá!..... Còn nữa, mày nhớ chuyện cần xảy ra ở đây hai năm trước không? Tao đã suýt chết ở đây...và người muốn giết tao....là mày!"

"Tao sẽ không chống cự... Nhưng, để cô ấy đi đi!"

"Mày biết tao yêu Từ Di! Cho nên tao sẽ không làm tổn thương cô ấy! Còn mày... Phải chịu khổ rồi... " Vừa dứt lời thì liên tiếp những cú đấm rơi thẳng vào người Lăng Thiên. Khóe miệng anh đã rỉ máu.

Hạ Tư Di đứng nhìn cảnh tượng trước mặt, nước mắt không ngừng rơi. Không ngờ Luru Minh lại có thể độc ác như vậy!

"Úm...úm..." Hạ Tư Di không ngừng lắc đầu nhìn Lăng Hạo Vũ.

"Từ Di... Có chuyện gì sao?" Lăng Hạo Vũ nhìn về phía cô.

Hai người bên cạnh gỡ băng keo khỏi miệng cô.

"Luru Minh... Dừng lại! Xin anh dừng lại đi...đừng đánh nữa... "

"Từ Di, em đang nói gì vậy? Tại sao em lại cầu xin cho hắn!" Lăng Hạo Vũ quát lớn, bước lại chỗ cô.

"Chẳng lẽ...em đã yêu anh ta?"

Hạ Tư Di cô yêu Lăng Thiên sao? Cảm giác vừa đau đớn, lo lắng như vậy là yêu sao?

"Em..."

"Em nói đi... Là anh ta ép buộc em... Em không yêu anh ta đúng không? Em sẽ rời đi cùng anh đúng không? " Lăng Hạo Vũ giữ chặt vai cô.

"Không... Không! Em không đi... Luru Minh, anh không còn là Luru Minh nữa...Luru Minh tôi quen biết không ác độc như vậy! "

"Em nói anh ác độc... Được! Anh rất ác độc... Anh sẽ cho em thấy anh ác độc như thế nào? " Lăng Hạo Vũ buông Từ Di ra, lấy từ túi quần ra một khẩu súng chĩa về phía Lăng Thiên.

"Nếu tao không có được cô ấy...thì mày cũng đừng hòng có được! Lăng Thiên...tạm biệt! "

"Đoàng!"

Đúng lúc tiếng súng vang lên, Lăng Thiếu Đường cũng vừa tới nơi.

Lăng Thiên sững sờ chạy đến đỡ Lăng Thiếu Đường đang từ từ ngã xuống. Ông đã đỡ cho anh phát súng kia.

"Ông..."

"Tiểu Vũ... Con...hiều lắm Lăng Thiên rồi! "

"Ông nói cái gì? "

"Chính Sầm Từ Lam...đã giết...mẹ con...không phải mẹ của Lăng Thiên...." Lăng Thiếu Đường cố gắng dùng chút hơi thở cuối cùng để nói.

"Ông nói cái gì? Di Sầm giết mẹ tôi sao? Ông đừng lừa gạt tôi... Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho các người..."

"Tiểu Vũ... Là di đã hại chết mẹ con! Di xin lỗi.. " Sầm Từ Lam từ bên ngoài đi đến bên cạnh Lăng Hạo Vũ.

"Không... Không thể nào! Tại sao bà làm như vậy? Tại sao? "khẩu súng trên tay Lăng Hạo Vũ rơi xuống đất.

"Lăng Hạo Vũ! Dừng lại... Anh đã bị bắt! "

Trước khi tới đây, Lăng Thiên đã báo cảnh sát.

"Lăng Thiên... Mày hay lắm! Mày lại thắng tao rồi!" Lăng Hạo Vũ thần thờ đưa tay về phía cảnh sát.

Hà Tư Diệp thấy cảnh sát đến liền nhân lúc mọi người không chú ý đưa dao kề sát cổ Hà Từ Di.

"Các người không được tới đây! Nếu dám tới... Tôi sẽ giết cô ta!"

"Hà Tư Diệp! Khoan đã...có chuyện gì từ từ nói... " Lăng Thiên khẩn trương.

"Lăng Thiên...từ từ nói sao?... Nếu đổi lại người bị bắt là tôi... Anh có khẩn trương như vậy không? " Hà Tư Diệp đau khổ nhìn Lăng Thiên nói "Vì cô ta cho nên chúng ta không thể ở bên nhau... Vậy thì hôm nay, cô ta cũng phải chết! "

"Hà Tư Diệp... Tôi xin cô, con tôi nó còn chưa ra đời! Xin cô...sau khi tôi sinh con xong...tôi sẽ ly hôn! Không làm phiền hai người nữa! " Hà Từ Di hoảng sợ nói với Hà Tư Diệp.

"Cô đừng lừa tôi... Tôi không có ngu ngốc như cô tưởng đâu! "

Cùng lúc đó một người cảnh sát ở phía sau Hà Tư Diệp đã nhanh chóng khống chế cô ta. Hà Từ Di bị ngã xuống đất, bụng cảm thấy đau dữ dội. Bảo bối của cô!

Hà Tư Diệp đã sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch, lý trí nói cho cô biết phải lập tức tránh ra, nhưng chân của cô như chôn xuống đất. Làm sao bây giờ? Cô chỉ thấy nhẹ một cái mà thôi, cô ta làm sao lại té thật xuống đất chứ? Cô không cố ý, không phải vậy.....

"Di Di... " Lăng Thiên chứng kiến người nằm trên đất là Hà Từ Di thì tâm trở nên luống cuống. Anh vội chạy đến.

"Lăng.. Thiên.. " Đau đến mắt cũng không mở ra, khi Từ Di biết anh tới, nhẹ nhàng gọi anh.

"Không cần nói...Chúng ta lập tức đi bệnh viện! Không thể đợi thêm nữa." Lăng Thiên ôm lấy cô. Chờ đợi như vậy quá đau lòng.

"Đau quá... " Bụng của cô đau quá, đứa nhỏ ở bên trong đập mạnh quá!

"Không sao.....bình tĩnh! Cứ giao cho anh! Anh sẽ không để em gặp chuyện không may!" Những lời này cũng không biết là an ủi cô hay là an ủi mình. Anh rất hoảng sợ.

"Bảo Bối....." Trước khi ngất đi, cô chỉ kịp nói ra những lời này.

....

Bệnh viện...

"Thiên... cậu tỉnh táo một chút!" Chu Đức Thành lời kéo cái tên “quái vật” đã đánh nát băng ghế ngoài phòng phẫu thuật. Cậu ta sao lại đáng sợ như vậy?

"Cậu bảo tôi tỉnh táo thế nào? Tại sao lâu như vậy còn chưa ra? Nếu như có chuyện xảy ra thì làm sao bây giờ? Tôi không thể để cho cô ấy gặp chuyện không may! Cậu có biết không?" Lăng Thiên nắm lấy cổ áo của Chu Đức Thành.

"Thiên, tôi biết rõ cậu đang lo lắng! Nhưng mà ở trong phòng giải phẫu đều là các bác sĩ đứng nhất nhì khoa sản, mỗi người có hơn 30 năm kinh nghiệm, hơn nữa còn có di tôi ở đây, nhất định Từ Di sẽ không gặp chuyện không may đây! Cậu yên tâm được không? Tin mình đi.. Cô ấy chẳng qua là động thai dẫn đến sinh non mà thôi, không phải sợ!" Đây là lần đầu tiên Chu Đức Thành an ủi người khác! Lăng Thiên anh biết không biết đã đi nơi nào, hiện tại trong mắt anh chỉ thấy có một tên đàn ông lo lắng đến muốn nổi điên!

"Đức Thành... nếu như chỉ có thể giữ lại một, phải bảo họ giữ lại mẹ." Anh chán nản ngồi bệt xuống mặt đất. Anh thề về sau không để cho cô sinh con nữa, anh không thích nào chịu nỗi cảm giác mất đi cô.

"Thiên...không cần lo như vậy! Cả hai sẽ không sao! Tin tưởng tôi được không?" Chu Đức Thành cùng anh ngồi trên mặt đất.

"Đức Thành....." Lăng Thiên vui mặt ở trong hai tay. Chu Đức Thành sợ hết hồn hết vía, ôm vai bạn tốt, cậu ta không phải là đang khóc chứ? Nhưng anh không dám

hỏi. Điều duy nhất anh có thể làm là bồi ở bên cạnh cậu ấy, chỉ thế thôi. Thì ra là đàn ông cũng sẽ có thời điểm yếu ớt như vậy.

Giống như đã qua cả một thế kỷ, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc cũng chịu mở ra. Một y tá mặt tươi cười, nhẹ nhàng đẩy một xe nhỏ ra ngoài.

"Thiên... mau dậy đi, con trai của cậu ra rồi. Không sao rồi!" Chu Đức Thành đẩy người đàn ông vẫn ngồi ở trên đất.

"Người lớn đâu? Sao còn không ra?" Lãng Thiên chợt đứng lên chạy thẳng tới y tá, đôi tay dùng sức lắc lư bả vai người ta cũng không nhìn đứa trẻ sơ sinh nằm trên giường.

"Anh Lãng, anh buông tôi ra trước, không nên làm đứa nhỏ lắc theo!"

Cái anh này bị gì vậy? Con của mình đi ra cũng không nhìn liên tục tìm người lớn. Con cũng đã sinh ra, đương nhiên mẹ sẽ không sao!

"Thiên, Từ Di vẫn còn ở bên trong, sẽ ra sao. Cậu không muốn xem nhìn con mình sao?" Chu Đức Thành lôi kéo anh.

Bên trong xe đẩy nhỏ là một đứa bé trai, mặc dù là trẻ sinh non, nhưng bởi vì ở trong cơ thể mẹ dinh dưỡng đầy đủ, thân cao thể trọng đều đạt tiêu chuẩn trẻ sinh đủ tháng. Một khuôn mặt nhỏ, hồng hào đang ngủ ngon lành, căn bản không cảm giác được cha của nó ở bên ngoài gấp đến độ muốn rống to.

"Tôi muốn vào xem cô ấy!"

Thì ra là đứa trẻ vừa sinh ra là như vậy! Lãng Thiên chẳng qua là liếc mắt nhìn liền sau xoay người đi về phía phòng giải phẫu.

"Ồ bên trong đang may lại vết thương, cậu không nên đi vào quấy rầy có được không?" Chu Đức Thành bắt đầu đi kéo anh lần nữa.

"Cô ấy rốt cuộc khi nào mới ra ngoài?" Lãng Thiên hất tay Chu Đức Thành ra. Con không có chuyện, nhưng anh lo lắng người mẹ, không có tận mắt thấy cô, anh không yên lòng.

"Tôi lấy đầu ra bảo đảm, cô ấy nhất định không có việc gì. Được không?"

Lãng Thiên lại đi tới băng ghế ngồi xuống.

Continue....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ngoại Truyện 1 : Bá vương nhà họ Lãng

Nhà trẻ Sun Shine...

"Lãng Vũ Phong! Mau xin lỗi bạn! Không được đi!" Trịnh Phương Nhã quả thật bị cái tên nhóc này làm cho phát điên. Ngành cô học chính là giáo dục mầm non, sau khi tốt nghiệp vừa lúc tới trường học này. Nhưng lại phải quản lý tên nhóc này. Nhìn bề ngoài thì là một cậu bé dễ thương nhưng lại vô cùng khó dạy.

"Cô Phương Nhã...con không có xô cậu ta..!" Cậu bé Lãng Vũ Phong vùng vẫy đứng lại.

"Lãng Vũ Phong.. Con làm sai thì phải nhận lỗi! Không được nói dối..." Trịnh Phương Nhã ngồi xổm xuống đất, cố gắng dỗ dành cậu.

"Con không có nói dối! Là cậu ta tự mình té xuống đất..!"

"Nếu con không xin lỗi bạn thì cô sẽ đem chuyện này nói cho ba mẹ con!" Trịnh Phương Nhã rốt cuộc không chịu nổi thằng nhóc này. đành dùng cách mớm phụ huynh vậy!

"Con không có sai... Không xin lỗi! Cô tránh ra!! Con ghét cô!" Lãng Vũ Phong vùng vằng bỏ chạy.

"Á!" Một tiếng kêu đau, Lãng Vũ Phong đáng yêu đã bị ngã trên mặt đất.

"Có sao hay không? Đứng lên cho chú xem một chút." Bàn tay một người đàn ông đỡ dậy thân thể nhỏ bé của cậu.

"Này, sao chú lại cản đường chứ? Tránh ra!" Bị đụng phải, tâm trạng người bạn nhỏ càng thêm khó chịu.

"Người bạn nhỏ, tại sao có thể không lễ phép như thế? Rõ ràng là chính con không nhìn đường đụng vào chú mà." Lãng Hạo Vũ nhặt cặp sách của cậu rơi xuống đất lên, cau mày nói. Anh đã rời khỏi trại giam 1 năm trước.

"Là chú cản đường con!" Lãng Vũ Phong chu miệng không thừa nhận là mình sai. Cậu hậm hực nhận lấy cặp sách của mình rồi đeo lên lưng, cái chú này sao nhìn có chút quen mắt đây? Nhưng lúc này cậu chỉ muốn chứng minh mình đã trưởng thành, có thể tự về nhà, cho nên không có để ý tới chú đụng phải cậu nữa.

"Cậu bé! Con đi đâu vậy?" Lãng Hạo Vũ kéo tay cậu. Không phải bây giờ còn đang học sao? Cậu nhóc này lại chạy ra đây?

"Con đi về nhà... Chú tránh ra!"

Nhìn gương mặt cậu bé hiện lên vẻ bức bối anh lại thấy có cảm giác rất quen thuộc. Gương mặt khi tức giận này rất giống một người!

"O.. Xin lỗi anh! Thăng bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện... Mong anh thông cảm! " Trịnh Phương Nhã cuối cùng cũng chạy theo kịp đến chỗ Lăng Vũ Phong.

"Không sao...! Cô là..."

Cô gái này nhìn qua rất trẻ, không lẽ là mẹ của cậu bé này sao?

"À...tôi là giáo viên ở đây! Thăng bé nghịch ngợm nên chạy ra đây! "

"Úm!" Lăng Hạo Vũ nhìn đứa trẻ bướng bỉnh lúc này cười một cái rồi bước đi.

Buổi tối tại biệt thự..

" Mẹ, mẹ biết ba khi nào ba về không?" Lăng Vũ Phong không để ý tới vẻ mặt tức giận của mẹ.

"Mẹ làm sao biết ba con chứ!" Hạ Từ Di không có hơi sức nghĩ đến chuyện này. Mỗi lần nghĩ tới anh lúc nóng lúc lạnh cô sẽ tức điên lên. Ngay cả có thể quay về thời điểm 5 năm trước khi cô sinh xong Bảo Bối, tên đàn ông khốn kiếp kia lại đi công tác hơn 2 tháng sau mới trở về. Về đến nhà thì cũng không nhìn con, trước mặt thím Trần trực tiếp bế cô vào phòng, sau đó giống như ngồi tù mấy năm, ngay cả heo mẹ cũng chưa gặp phạm nhân như vậy, đem cô vậy ở trên giường suốt cả đêm

"Mẹ, nói cho mẹ biết một bí mật." Lăng Vũ Phong tiến sát đến bên tai mẹ, nhẹ nhàng nói ra.

"Con còn có cái bí mật gì à?" Hạ Từ Di dùng sức vuốt mái tóc mềm của con. Mặc dù cô giận nó vì chuyện thường xuyên đánh nhau, nhưng không thể phủ nhận những năm này bởi vì có con làm bạn mà cuộc sống cô mới nhiều niềm vui thế. Nếu như không phải là con, cô không biết phải trải qua cuộc sống nặng nề như thế nào.

Sau khi Lăng Thị thành công thâm nhập thị trường Hongkong, anh trở nên bận rộn hơn, có lúc thậm chí hai ngày anh đều ở công ty, buổi tối về nhà cũng làm việc đến nửa đêm, đi công tác càng thêm nhiều, mỗi lần xuất ngoại là hơn nửa tháng vẫn chưa về.

Duy nhất một điểm không thay đổi chính là anh đối với cô thân thể rất ham muốn! Chỉ cần anh ở nhà, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội có thể ức hiếp cô.

Thì ra là đàn ông và đàn bà thân mật, là thói quen cũng sẽ nghiệm. Mỗi lần cùng anh ở chung một chỗ, bắt đầu cô đều phản kháng một chút, tiếp theo sẽ bị hung hăng trấn áp, rồi đến phối hợp. Như vậy gọi là gì đây? Yêu anh sao?

Vậy anh đối với thân thể cô là yêu thích, hay chỉ là hormone phái nam quá cao mà thôi? Lúc trước, cô rõ ràng cảm giác được anh đối với cô dụng tâm. Có phải không được cô đáp lại cho nên anh thu hồi không?

Hạ Từ Di mày đang nghĩ cái gì chứ? Rõ ràng tự nói với mình không cần đụng chạm đến chuyện tình cảm, cuộc sống rõ ràng như thế chính là cô muốn, tại sao lại không thỏa mãn?

"Mẹ, mẹ rốt cuộc có muốn nghe con nói không?" Lăng Vũ Phong nhìn mẹ như đi vào cõi thần tiên, biểu tình cực kỳ bất mãn.

"Mẹ đang nghe mà!" Hạ Từ Di đỏ mặt lên, cô thừa nhận mới vừa rồi vì nghĩ đến tên khốn kia mà có chút mất hồn.

"Mẹ....." Lăng Vũ Phong đem cái miệng nhỏ tiến tới bên tai cô: "Thật ra thì mỗi lần ba cùng con chat video cũng sẽ hỏi con, mẹ làm cái gì...có nhắc tới ba không?"

"Lăng Vũ Phong! Con đang nói gì vậy? Ba con sẽ không quan tâm tới mẹ như thế? " nghe con trai nói tới đây, trong lòng Từ Di có chút rung động.

"Mẹ... Con nói là thật! Sao mẹ không tin con?...con không chơi với mẹ nữa! Con muốn đi ngủ! " Lăng Vũ Phong nghe mẹ nói vậy liền muốn đi ngủ.

"Vũ Phong! Đứng lại!" giọng nói quen thuộc lại vang lên từ bên ngoài cửa chính khiến hai mẹ con bất ngờ nhìn ra.

Là anh về! Thân thể cao lớn quen thuộc đang đứng trước cửa ra vào.

"Ba!!!" Lăng Vũ Phong rất nhanh chạy tới ôm ba.

Thấy con trai bay tới, anh cúi người xuống ôm lấy con: "Tiểu tử, con lại chọc giận mẹ sao?"

"Ba, tại sao ba không có nói với con hôm nay ba sẽ về." Lăng Vũ Phong rất lại đòi chủ đề.

"Vậy hôm nay ba về, con không vui sao?" Lăng Thiên nắm cái mũi nhỏ của con trai. Nhưng hình như có người mất hứng thấy anh về! Khóe mắt nhìn nơi nào đó, người phụ nữ đang ngồi trên sofa, vẻ mặt rất bình thản, xem ra là quyết định làm như anh không tồn tại! Lâu như vậy không gặp vẫn là bộ dạng không liên quan đến cô.

"Vui. Nhưng mà nếu ba có quà cho con thì con sẽ càng vui!" Mục đích của bạn nhỏ Lăng Vũ Phong vô cùng rõ ràng.

"Con muốn quà gì?" Cụng vào trán đầy đặn của con trai, anh nói.

"Con muốn Lamborghini Murcielago." Lần trước cậu lên mạng nhìn hình ảnh thật sự là đẹp ngay người. Động cơ với cửa xe đều là toàn bộ phương vị mở ra. Phải nói bạn nhỏ này thích nhất thu thập nhiều loại xe, tuổi còn nhỏ mà thôi đã có một gian phòng riêng biệt rồi.

"Vậy thì mai chúng ta đi mua!" Giá trị mấy ngàn đô la gì đó ở trong mắt Lăng Thiên không là gì cả, chỉ cần con trai thích, muốn bao nhiêu anh cũng có thể mua cho con.

"Ba, ba mua thật không? Yeah!" Lăng Vũ Phong hưng phấn đến quơ múa quả đấm nhỏ, gương mặt mong đợi.

Hạ Từ Di nhìn anh và con trò chuyện thân mật, giống như không thể nào dung hợp được người khác. Rất khó tưởng tượng một người đàn ông như vậy sẽ cưng chiều con cái!

Hạ Từ Di lại đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cùng thím Trần.

Mặc dù nói chuyện với con nhưng Lăng Thiên luôn nhìn biểu hiện của cô. Người phụ nữ này thậm chí ngay cả liếc anh một cái cũng không nhìn đã bỏ đi? Lăng Thiên khi hôn chồng chất trên khuôn mặt hồng hào của con trai xong, dáng hình mảnh khảnh đó đã biến mất ngay trước mắt.

"Ba, bây giờ chúng ta lên lầu đi!" Khuôn mặt nhỏ tràn đầy mong mỏi.

"Ừm! " Anh cười cười.

Hai ba con tùy ý trò chuyện đi lên lầu. Trong tay cô còn cầm một nắm rau cải, vừa dùng sức lật vừa nghe tiếng bước chân bên ngoài kia đi lên lầu càng ngày càng nhỏ cho đến không nghe được.

Anh ta rất quá đáng! Thật sự rất quá đáng! Lại xem cô như không khí. Rốt cuộc đối với anh thì cô là cái gì? Lúc muốn thì bắt kể cô có đồng ý hay không cũng sẽ cưỡng ép cô, muốn một người phụ nữ đến không thêm đề ý đến tình nghĩa vợ chồng luôn sao?

"Mẹ, tại sao con cảm thấy tối nay mẹ không vui?" Cho con trai tắm xong, mặc quần áo từ tế đã là 9 giờ tối rồi, lại đến thời gian đi ngủ bình thường của tiểu tử.

"Nói lung tung, mẹ không vui khi nào... Bảo bối nhanh ngủ một chút đi!" Từ Di giúp con kéo chăn nhỏ. Cô thể hiện rõ lắm sao? Đến con trai cũng nhìn ra. Ai kêu cha con hai người bọn họ cả buổi tối đều ở đây nói chuyện không ngừng, thậm chí ngay cả nửa câu cô cũng không nhúng vào được. Cơm nước xong cô rầu rĩ lên lầu.

"Mẹ, con biết rồi. Nhất định là ba không có tặng quà cho mẹ, cho nên mẹ không vui đúng không? Không có chuyện gì, ngày mai ba mua xe cho con...con có thể cho mẹ chơi!" Lăng Vũ Phong vẫn ngây thơ nói.

"Con còn dám nói? Về sau không cho mua nhiều đồ đắt tiền như vậy. Có nghe hay không?" Nghĩ kỹ một chút thì cô sống hơn 20 năm chưa kiếm được bao nhiêu tiền nhưng cũng biết quý trọng đạo lý này. Nhưng đứa con trai chưa tới 5 tuổi của cô lại xem cả thiên hạ đều là của mình, muốn trách thì trách ba nó là được rồi! Cả ngày lẫn đêm truyền thụ cái tư tưởng đó cho con.

"Mẹ, nhà chúng ta rất thiếu tiền sao?" Chớp đôi mắt to long lanh, Lăng Vũ Phong không hiểu tại sao mẹ luôn muốn cậu biết được quý trọng đồ vật, không nên xài tiền bậy bạ.

"Này, Lăng Vũ Phong tự con biết kiếm tiền sao?" Từ Di cảm thấy không thể khai thông tư tưởng cho con trai.

"Nhưng không phải ba có rất nhiều tiền sao? Ba nói tất cả của ba đều là của con! Con nhỏ như vậy, có thể kiếm tiền hay không thì có sao đâu?" Người bạn nhỏ vẫn không hiểu ý của mẹ.

"Lăng Vũ Phong, lập tức ngủ cho mẹ!" Từ Di cảm thấy cô nên nói chuyện đàng hoàng với tên đàn ông kia. Anh tiếp tục giáo dục như vậy, cũng không biết tương lai tiểu tử này sẽ trưởng thành như thế nào.

"Mẹ, ngủ ngon!" Nhìn mẹ nổi giận dùng dùng rồi đi, con sâu ngủ cũng tới. Mẹ rốt cuộc đang giận cái gì? Cậu vẫn là con nít, không nên nghĩ đến những chuyện không thuộc về mình.

Lăng Hạo Vũ trở lại rồi đây! Có nên tiếp tục cuộc chiến giữa 2 người đàn ông ko ta?

8h 16

20/3/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 2 : Ngọt ngào (H nhẹ)

Hạ Từ Di trở về phòng, kỳ quái là trong phòng yên tĩnh một chút âm thanh cũng không có. Cô cho là anh đã trở về phòng rồi, kết quả trên giường không ai, phòng tắm cũng không có, vậy rốt cuộc đi đâu? Trước kia anh trở lại, ước gì lập tức đem cô trở lên giường ba ngày ba đêm không ra được, hôm nay không phải quá

khác thường sao?

Bất kể như thế nào, Hạ Từ Di cảm giác mình nhất định phải thảo luận với anh về vấn đề giáo dục Bảo bối. Nhỏ như vậy mà tính tình lại hư, ngày ngày bị cha mẹ người ta khiêu nại, cô chịu đủ rồi, còn có anh ấy dạy dỗ con là những thứ gì?

Không có ở đây thì ở phòng sách lầu dưới sao? Cô đi tìm anh được không?

Lăng Thiên để điện thoại ở trên bàn. Anh mới vừa nhận được điện thoại của A Nhất, Lăng Hạo Vũ đã về! Anh trai trên danh nghĩa của anh trở lại! Năm năm trước là trở lại vì trả thù! Năm năm sau là vì cái gì đây? Anh ta còn hy vọng với Từ Di không? Nhưng nếu anh ta vẫn còn hy vọng cướp lại cô thì sao đây? Lăng Thiên đặt lên bàn tay đã nắm thật chặt ở cùng một chỗ.

Vợ của anh? Đúng vậy, bọn họ kết hôn hơn 6 năm, có một con trai 5 tuổi. Nhưng anh vẫn chưa phải biết rốt cuộc cô muốn anh làm sao mới đúng? Trong lòng của cô, Lăng Hạo Vũ còn tồn tại không? Anh không dám nghĩ tới! Nhưng anh biết trong lòng của cô không có anh! Vẫn luôn không có, cho nên anh không hề làm những hành động làm cho người ta buồn cười nữa. Bất kể cô có yêu hay không, anh đều muốn cột cô bên mình, không phải sao?

"Cốc cốc cốc!" Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa cắt đứt phán đoán của anh.

"Chuyện gì?" Khoảng thời gian này, người sẽ gõ cửa chỉ có thím Trần mới đúng. Con trai đã sớm ngủ, cô ấy không thể nào chủ động tới tìm anh. Nhưng thím Trần cũng không phải không biết anh chưa bao giờ có thói quen ăn bữa khuya.

Từ Di không có nữa gõ cửa, trực tiếp vặn tay cầm cửa đi vào.

"Di Di..đã trễ thế này sao em còn chưa ngủ?" Những năm gần đây, anh gọi nhũ danh của cô đã thành thói quen. Mới vừa vặn nghĩ đến cô, vậy mà cô chủ động tìm đến anh! Đây thật là ly kỳ! Nhưng anh luôn luôn tỉnh táo cũng không biểu hiện ra nhiều cảm xúc.

"Em có việc muốn nói với anh." Từ Di đến gần anh, phát hiện anh như đang suy nghĩ việc gì. Anh lại đang nghĩ gì thế? Rõ ràng ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, thân thể lại thân mật đến vậy, cô phát hiện mình vẫn chưa hiểu rõ anh.

"Nói chuyện gì?" Không có từ trên ghế đứng lên, một anh tay gầy nhẹ mặt bàn chờ cô mở miệng.

"Chính là chuyện của Vũ Phong....." Từ Di nuốt nước miếng, đề tài giữa bọn họ luôn đều là anh chủ đạo, hiện tại cô đi chủ đạo; mới vừa rồi lúc từ trên lầu đi xuống, khí thế của cô hoàn toàn không có.

"Con trai có chuyện gì cần lo lắng sao? Anh cảm thấy con rất tốt!" Cô tắm rửa xong, cơ thể nhàn nhạt mùi thơm khiến anh không chế không được nhớ mong, kéo xuống cô, để cho cô ngồi lên bắp đùi cường tráng của anh.

"Anh như vậy làm sao chúng ta nói chuyện? Buông em ra đã!" cô ở trong lòng anh không được tự nhiên uốn éo người.

"Anh cảm thấy bình thường... Em cứ nói!" Xúc cảm mềm mại trong tay khiến anh không muốn nói chút nào, anh chỉ muốn đem cô đề ở trên bàn hưng hăng ức hiếp. Sinh một đứa con, thân thể cô vẫn mảnh khảnh như vậy, căn bản không giống như bà mẹ một đứa trẻ 5 tuổi. Mấy năm này thím Trần bồi bổ nhiều nên cô đã không mảnh mai giống lúc mới vừa kết hôn như thế, ít nhất khi trên giường động một chút là ngất đi khiến anh một mình tự xử.

"Em... Anh bỏ tay ra đi..." Giọng nói càng ngày càng nhỏ, bởi vì tay anh đã chui vào trong váy ngủ cô. Tên cầm thú này mỗi lần trở lại vừa thấy được cô vốn là như vậy, không thể nói hai câu liền động tay động chân rồi. Cô cho là lần này sẽ không như vậy, dù sao thời điểm vừa mới trở về anh không có để ý cô không phải sao?

"..... Đừng mà....." Quần áo bên người đã không thấy, anh ta căn bản không muốn nói chuyện!

"Xuyt, chúng ta bây giờ cái gì cũng không cần nói, chỉ cần cảm thụ là tốt rồi....."

Những năm gần đây, mỗi một lần triền miên, Từ Di cảm giác đầu óc mình lại bắt đầu hỗn loạn, toàn thân mềm nhũn, căn bản vô lực kháng cự, mặc cho anh cời vấy ngủ mộng manh của cô ra, cố tình làm bậy.

Anh từ từ phe phẩy vù vù bên tai nhạy cảm của cô, cô nhẹ run rẩy. Rõ ràng muốn tới nói chuyện của con, làm sao sẽ thành như vậy chứ?

Đôi mắt long lanh của cô sắp chảy ra nước, môi đỏ mọng khê đóng khê mở, khiến anh rất muốn làm chuyện tà ác, không biết cô có đồng ý hay không? Những năm này, anh rõ ràng cảm giác được cô đã không còn bài xích anh như thế, nhưng như vậy có thể xem là cô chấp nhận anh không?

"Di Di..." Nửa đứng dậy đề cô ở trước bàn sách, ngón tay thon dài vỗ về cánh môi như hoa của cô, anh ở bên tai của cô cúi đầu dụ dỗ, tay cũng không dừng ở trên người của cô tác oai tác quái.

"Em không muốn như vậy, không muốn....."

Bởi vì thân thể gầy dựa dựa phải điện thoại di động anh đặt trên bàn, "bụp" một tiếng, lạnh lạnh nằm trên mặt đất.

"Dùng cái miệng nhỏ của em giúp anh..." Điện thoại di động rơi trên mặt đất khiến anh nhớ lại cú điện thoại vừa rồi, người đàn ông được nhắc tới trong cú điện thoại kia. Mà lúc này cô từ chối làm anh vô cùng tức giận!

"Đau quá....." Anh tại sao có thể thẳng tới thẳng lui như vậy chứ?

Trong phòng sách tối tăm, cảnh xuân đang nồng cháy ...

Anh ôm cô, thật chặt trong ngực, hết sức triền miên ở chung một chỗ. Gương mặt của cô dính sát vào da thịt đầy mồ hôi của anh, hơi thở gấp, giữa lông mày xuân sắc vô biên.

"Nhìn anh, nhìn anh....anh là ai?" Anh vội vàng chứng thực khiến Từ Di chịu đựng sắp tới cực hạn mở mắt ra: "Thiên.... Anh là Lăng Thiên..." Những lần hoan ái Anh luôn thích hỏi cô như vậy, vậy anh thì sao? Sẽ là của cô? Sẽ là của một mình cô sao? Điều này cô không chắc, lòng Từ Di thất lại.

"Di Di...em là của anh. Vĩnh viễn là của anh!" Lăng Thiên mạnh mẽ lướt động, tưới chất lỏng kia vào nơi sâu nhất của cô.

.....

Tập đoàn Dương thị...

"Tổng giám đốc...khuya như vậy rồi, anh không về nhà sao?"

La Đình bỏ quên bộ tài liệu quan trọng trên bàn, khi quay lại lấy thì thấy Tổng giám đốc Dương Hiểu Phàm vẫn còn trong phòng.

"Cậu về trước đi... Tôi còn một số việc chưa giải quyết xong!" Dương Hiểu Phàm nói với cậu thư ký kia.

"Ai... Tổng giám đốc, anh làm việc cật lực vậy để làm gì chứ? Chẳng lẽ....là vì muốn xây dựng sự nghiệp trước khi có vợ sao?"

Ngừng lại suy nghĩ một lát, anh ta nói tiếp.

"Nhưng mà.... Với sự nghiệp hiện tại của anh thì có biết bao nhiêu cô gái muốn được gả cho anh chứ?"

"La Đình! Hình như cậu hơi nhiều chuyện rồi đó! Mau về đi.... Nếu không thì ở lại làm giúp tôi!" Dương Hiểu Phàm có chút mệt mỏi với tên thư ký lăm mồm này! Nhưng kể ra nếu không có hắn thì anh sẽ rất cô đơn!

"Ồ... Hình như em còn có việc! Tổng giám đốc, em về trước!" La Đình nghe đến hai chữ "ở lại" liền vội vã từ chối.

Căn phòng tổng giám đốc lại rơi vào yên lặng. Dương Hiểu Phàm tiếp tục vùi đầu vào đóng tài liệu.

Cuối cùng cũng xong, Dương Hiểu Phàm thờ dãi nhìn đồng hồ trên bàn.

Đã 11h rồi sao? Anh cũng không biết mình sẽ làm gì để luôn bận rộn. Năm năm qua mỗi ngày anh đều làm việc như vậy... Làm mệt tới nỗi vừa về nhà là lăn ra giường ngủ. Chỉ vì một lý do duy nhất! Là vì... Anh rất nhớ cô....

"Tiểu Yên, năm năm qua... Em sống tốt không?" Nhìn sợi dây chuyền trong tay mà lòng anh đau nhói. Nỗi đau năm năm trước chưa bao giờ biến mất trong lòng anh.

"Em có nhớ tôi... Như tôi luôn nhớ em không?"

Lâu rồi không viết H.... Giờ mới viết lại...không biết được không mọi người! Ta đọc H nhiều nhưng viết lại chẳng ra làm sao! □□□□□

Vote cho ta nheeee!!!

19h 52

2/4/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 63: Ngoại truyện 3 : Người cũ

Ngạc nhiên chưa??? Hôm nay đăng 2 chương...

Buổi chiều tại trường học...

"Mẹ! Ba đâu rồi... Con muốn ba tới đón!" Lăng Vũ Phong vừa ra tới cổng liền đòi ba tới. Là tại các bạn nói cậu không có ba tới đón. Nếu như không phải là giáo viên ngăn cản kịp thời, cậu nhất định sẽ đánh bạn đáng ghét đó cho không về nhà được. Lại dám cười cậu à.

"Ba ở công ty rồi! Sao vậy?" Hạ Từ Di nhìn gương mặt tức giận và không cam lòng của con trai, không hiểu hôm nay sao con lại đi hỏi ba.

"Bây giờ mẹ gọi ba tới đón con đi, nếu không con không về nhà!" Vừa nghĩ tới vẻ mặt đắc ý của các bạn, Lăng Vũ Phong càng tức. Ném cặp sách sau lưng xuống đất, người ngồi chồm hổm xuống, ăn vạ không chịu đi.

"Công việc ba con bận rộn như vậy, đâu có ở không? Không phải con muốn cố tình gây sự đó chứ? Có chuyện gì buổi tối về nói không được sao?"

Ba mẹ với các bạn học đi ngang qua cũng tò mò nhìn cặp mẹ con kì lạ.

"Mẹ, cuối cùng mẹ không muốn gọi điện thoại đúng không?" Tính khí ác bá của bạn nhỏ Lăng Vũ Phong lại tới nữa rồi.

"Lăng Vũ Phong... tại sao nhất định phải ba tới?" Hạ Tử Di hơi bức mình.

"Con không quan tâm, con muốn ba tới!"

Hai mẹ con ở cửa trường học giằng co. Cuối cùng người bạn nhỏ của chúng ta thắng, Tử Di bắt buộc phải gọi điện thoại cho "người kia".

~~~~~

Sau khi Lăng Thiên tới, Lăng Vũ Phong lại đòi đi đến quán ăn dọc đường mà anh cho là không thích hợp để ăn. Bọn họ chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Lăng Vũ Phong bắt đầu chỉ điểm mẹ đi chọn món ăn. Mà người đàn ông to xác đó dĩ nhiên cũng làm như vậy, không nhúc nhích nhìn cô.

Được rồi! Coi như là bọn họ lần đầu tiên tới không hiểu biết là được rồi!

"Anh thì sao?" cô nhìn người đàn ông kia.

"Sao cũng được." Lăng Thiên ném xuống hai chữ liền bị con trai kéo qua nhìn mấy chơi game trong tay, hai ba con rất quá đáng.

Cô gái nhỏ đáng thương Tử Di mặt uất ức đi đến nơi mua thức ăn.

"Thật xin lỗi!" Hạ Tử Di mua xong bữa ăn xoay người lại đụng phải một lồng ngực cứng rắn.

"Không sao!" Tay thon dài của đàn ông kia đỡ cô lại.

Tại sao giọng nói này quen thuộc như vậy? Chẳng lẽ.... Hạ Tử Di ngẩng đầu lên, gương mặt trong giấc mộng xuất hiện chân thực ngay trước mắt!

Tại sao là anh? Thời gian giống như đứng yên, người chung quanh, tiếng động dường như không liên quan đến bọn họ.

Lưu Minh... Đã ra khỏi trại giam khi nào? Làm sao anh lại ở đây? Tử Di cầm đĩa thức ăn, tay đang phát run nên không nói ra được một chữ. Trước mặt cô là một người đàn ông trưởng thành, quần áo tinh tế làm tan ra hơi thở bình tĩnh.

Lăng Hạo Vũ cũng ngây ngẩn cả người, anh không ngờ cô sẽ tới chỗ như thế này để ăn. Nhưng ông trời chính là thích trêu cợt con người, bọn họ thế nhưng lại gặp nhau với tư thế này. Đã 5 năm không gặp cô, trên mặt cô đã mất đi vẻ thiếu nữ thuần khiết, cả người tràn đầy hơi thở phụ nữ kiêu my, quyến rũ; chẳng qua là cặp mắt kia, cặp mắt trong suốt vẫn hấp dẫn lòng người như cũ!

"Mẹ, sao mẹ lâu vậy? Ba nói muốn đi về!" Một giọng nói trong trẻo của con nít phá vỡ kinh ngạc cùng luống cuống của đôi tình nhân cũ xa cách đã lâu, cũng làm cho lòng Tử Di bỗng chốc hoang mang. Đôi mắt to lo sợ nhìn về phía người đàn ông đang đi tới. Anh ấy thấy...thấy hết rồi! Anh quang minh chính đại đi đến bên người cô.

Lúc đó anh đã thấy hết mọi chuyện. Lăng Hạo Vũ có hành động như vậy.... người này muốn tuyên chiến với anh rồi sao? Cũng không biết cuối cùng ai sẽ thắng.

Bất kể người nào thắng, chắc chắn sẽ có người bị thương.

Lăng Hạo Vũ hơi ngạc nhiên một chút, thì ra thằng bé nghịch hôm trước là con của Lăng Thiên và cô. Thảo nào giống như vậy! Lăng Hạo Vũ theo ánh mắt của cô cũng nhìn thấy tên đàn ông đó, mấy năm không gặp anh ta càng thêm chín chắn. Cô đã yêu anh ta rồi sao?

Hạ Tử Di nhìn Lăng Hạo Vũ cười chào rồi cùng con trai đi khỏi đó.

.....

Ban đêm đang lúc ngủ nửa tỉnh nửa mê, Hạ Tử Di dựa mặt vào cái chăn ấm áp, mơ hồ nhận thấy có người đang dùng sức hôn môi mình, cô "ừm" một tiếng, khuôn mặt nhỏ theo bản năng tránh sang một bên.

Cô không muốn để ý anh, cô khó khăn lắm mới ngủ được..... Nhưng nụ hôn kia lại càng ngày càng sâu, mang theo hơi thở phái nam đặc biệt của anh, như con rắn không nói lời gì chui vào bên trong môi của cô, cạy hàm răng trắng ra, nồng nhiệt dây dưa với đầu lưỡi non mềm của cô.

Hạ Tử Di sắp không thở nổi, người cô không ngừng gãy dựa, muốn thoát khỏi nụ hôn này, nhưng rất nhanh có một bàn tay giữ cầm cô lại, nửa ép buộc cô mở miệng, để anh dễ dàng mà hôn hơn.

Đau quá! Cô rút cuộc mờ mắt, vừa vận đối diện với đôi mắt đen thâm thúy mà sắc bén của Lăng Thiên, trong đôi mắt kia đang lóe lên lửa, sâu hơn nữa là dục vọng. Thân thể bọn họ đối với nhau quá quen thuộc! Quen thuộc đến mức chỉ cần một ánh mắt, một động tác cũng biết đối phương muốn làm gì.

Sau khi từ quán ăn đó về nhà, anh vẫn không có mở miệng nói gì với cô, không khí xung quanh họ yên tĩnh như thế, cực kỳ giống như khi mới kết hôn. Anh không chủ động nói chuyện với cô, cô thì càng không thể nào tìm anh! Đây chính là cách thức chung sống của bọn họ những năm gần đây, cho dù thân thể triền miên nồng nhiệt như thế nào, sau đó, khoảng cách giữa hai trái tim vẫn xa đến thế.

Về đến nhà anh liền nhốt mình vào trong phòng sách, ngay cả cơm cũng không ăn, cô không dám đi hỏi anh bị làm sao, bởi vì hôm nay bất ngờ gặp lại Lăng Hạo Vũ khiến lòng cô cũng cực kỳ rối loạn.

Vốn dĩ với thân phận của cô, cô có thể nói gì đây? Bọn họ đã đi quá xa, thời gian, khoảng cách là trở ngại mà bọn họ không thể vượt qua! Chẳng qua là buồn buồn,

khó chịu trong lòng, cũng không biết nên giải thích sao, cô thật sự có lỗi với anh! Vậy anh trở thành người như hôm nay, không phải cô nên chịu một phần trách nhiệm sao?

Trần trực trở mình, tâm phiền ý loạn nên Lăng Thiên cũng không có về phòng, anh ấy nhất định rất tức giận chứ? Cùng nhau sinh sống nhiều năm như vậy, điểm này cô coi như hiểu rõ anh. Nhưng tức cái gì chứ? Ngay cả một câu còn chưa kịp nói thì đã bị anh kéo về rồi.

"Sao, không nhận ra chồng mình rồi sao? Vậy thì em cho là người đàn ông khác sao?" Rốt cuộc buông miệng cô ra, đầu ngón tay vuốt đôi môi đỏ mọng như cánh hoa, cảm xúc khi sờ vào mềm mại đến thế, hầu kết chuyển động lên xuống không ngừng.

Tầm mắt dời đi chỗ khác, cô không muốn chịu đựng sự chỉ trích vô lý của anh. Cô cái gì cũng không nói không phải sao? Lúc đó anh cũng ở bên cạnh, hiện tại lại nói cô như vậy là sao? Người đàn ông này có lúc đáng xấu hổ đến mức khiến người ta muốn đập chết anh.

"Không nói lời nào sao? Vậy em thật sự đang suy nghĩ đến thằng đàn ông khác sao?" Nghĩ việc cô với Lăng Hạo Vũ nhìn nhau đăm đăm đưa tình, trong lòng anh muốn phát điên lên. Lăng Hạo Vũ đã rời khỏi nhà giam, không phải cô ấy bắt đầu hối hận hôn nhân của bọn họ chứ? Bây giờ Lăng Hạo Vũ có thể dựa vào số cô phần mà ba anh nhường lại để chống lại anh. Mà anh đã không còn gì có thể uy hiếp cô rồi, không phải sao?

"Nói chuyện đi! Có phải tình nhân cũ trở lại thì muốn đẩy chồng mình ra không?" Sự trầm mặc của cô khiến anh cho rằng cô thật sự là vì Sở Khương.

"Anh tránh ra, em không muốn nói với anh." Từ Di xoay người nhắm mắt lại, cô không muốn để ý cái tội danh không biết từ đâu ra của anh buộc vào cô.

"Em đang từ chối tôi sao?" Lăng Thiên cương quyết đem mặt cô đối mặt anh lần nữa. Thái độ của cô làm anh thất vọng. Là bởi vì cô còn yêu Lăng Hạo Vũ cho nên khi anh ta trở về liền không muốn thân mật với anh sao?

"Trả lời anh.... Di Di...Em có hối hận gả cho anh hay không? Có hận anh không chừa thủ đoạn nào cưỡng ép em không? Em có..... thích anh dù chỉ một chút không?" Giọng nói mềm mại như nước của anh, sắc mặt lại thô bạo như núi lửa, khiến khuôn mặt cô trắng xanh.

Sao anh lại đột nhiên hỏi cô như vậy? Hôm nay chịu kích thích thật sự quá nhiều, cô không biết phải trả lời vấn đề của anh thế nào, nhưng vừa nghe đến giọng nói như oan uổng kia. Lòng của cô rất khó chịu, cô hòng nghẹn ngào, một cổ chua xót xông lên trong mũi, nước mắt cứ như vậy chảy xuống. Cô đối với anh là như thế nào đây?

Nước mắt trong suốt dưới ánh đèn ngủ cực kỳ chói mắt. Cứ như vậy yêu người đàn ông kia sao? Nhiều năm như vậy vẫn không thể dời đi vị trí của Lăng Hạo Vũ trong lòng cô sao? Giờ phút này, Lăng Thiên đột nhiên cảm giác được mình thất bại hoàn toàn.

"Xem ra là anh nghĩ quá nhiều." Lăng Thiên tự giễu cợt mình, cười nhạt một tiếng, phản ứng của cô hoàn toàn trả lời nghi vấn của anh: "Trong trái tim em chỉ có anh ta....tuyệt đối không có chỗ cho anh...đúng không?"

Anh đè cô vào gối đầu mềm mại, bàn tay bấm chặt cảm cô, bắt cô ngẩng đầu lên, từng chữ từng câu uy hiếp: "Nhưng....anh bất kể em có còn muốn anh hay không, nhưng bây giờ em là vợ của Lăng Thiên anh, là mẹ của con trai anh. Coi như em không muốn, cũng phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường của anh!" Sau đó, anh tức giận từ trên người cô bò dậy, xoay người cũng không quay đầu lại rời phòng, "rầm" một tiếng đóng cửa.

Anh tức giận, rất tức giận..... Nhưng tại sao? Cô cũng không nói gì mà anh tức giận đến như vậy sao?

"Lăng Thiên, cái người luôn tự cho mình là đúng này, em chán ghét anh! Đáng ghét! Chết đi!" Đôi tay không ngừng đâm vào gối đầu mềm mại, Hạ Từ Di khóc thành tiếng.

Sorry mọi người ghen.... Chưa sủng được bao nhiêu ta lại ngược rồi!

19h 55

2/4/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ngoại truyện 4 : Ôm tạm biệt

Sau 5 năm Hạ Từ Di đã là bác sĩ Trưởng khoa Thần Kinh của bệnh viện X. Cho nên công việc cũng bận rộn hơn trước. Nên trưa nay ăn cơm ở căn tin bệnh viện vậy.

Vừa tới căn tin bệnh viện, bước đi chợt dừng lại.

Sao Lưu Minh lại ở đây? Anh ấy đến bệnh viện làm gì? Sau lần gặp ở quán ăn đó, cô luôn có cảm giác rằng có ai đó đi theo mình! Chẳng lẽ là Lưu Minh?

Lăng Hạo Vũ vẫn đứng đó, nhìn cô nở nụ cười.

"Từ Di... Lâu rồi không gặp... Em khỏe không? "

"Luu Minh.. Cảm ơn anh! Em khỏe! " Hai mắt Từ Di đã ướt. Nhiều năm như vậy không thấy người yêu cũ, cô chỉ có thể nói câu chào hỏi ngắn đến không thể ngắn hơn này sao? Muốn nói gì sao? Còn có thể nói thêm gì nữa chứ? Năm tháng đi qua giữa bọn họ cũng đã lâu đến thế.

Căn tin bệnh viện quả thật không phải là nơi tốt để nói chuyện, cho nên sau nửa giờ, bọn họ vào quán cà phê trong khách sạn năm sao.

Hạ Từ Di không có cách nào từ chối yêu cầu của anh. Dù sao năm đó bọn họ cũng không có nói chuyện nhiều. Sau đó anh lại bị bắt giữ.

"Từ Di...những năm gần đây em sống tốt không?" Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Lăng Hạo Vũ nhìn khuôn mặt người phụ nữ dịu dàng quyến rũ đối diện. Cô thay đổi, thật sự thay đổi, trở nên quyến rũ hơn, thay đổi khiến anh muốn ôm vào trong ngực mà trân trọng. Nhưng mà, còn có thể sao?

"Luu Minh.... cảm ơn anh! Em rất tốt, thật sự rất tốt!" Mặc dù Lăng Thiên đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, nhưng kể từ khi tên tiểu tử kia ra đời, cuộc sống của cô không hề xám xịt, không ánh sáng nữa, nhìn con ngày từng ngày lớn lên, thật sự rất hạnh phúc. Dù là hiện tại càng lớn càng phách lối càng không nghe lời, nhưng chính là bởi vì cô con làm bạn, cô rất vui vẻ.

"Em sống tốt...là anh vui rồi! "

Lăng Hạo Vũ ở trong tù 4 năm. Mọi đau khổ anh đều đã trải qua... Tất cả anh đều chịu được! Nhưng chỉ duy nhất một thứ anh không thể nào từ bỏ.... Đó là cô - Hạ Từ Di.

"Vậy còn anh thì sao?" Hạ Từ Di nhìn người đàn ông trước mặt, cười hỏi.

"Cuộc sống của anh....vẫn tốt!"

"Anh... Anh có trở về Lăng gia không?"

"Từ Di, em đang lo anh sẽ giành mất Lăng thị của Lăng Thiên sao?... Em yên tâm, anh không làm vậy đâu! " Lăng Hạo Vũ biết cô đang muốn nói gì! Dù trong lòng rất đau nhưng anh vẫn nói như vậy.

"Em... Chuyện này... "

Chuông điện thoại vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện.

"Em xin lỗi! Em có việc phải đi trước rồi... "

Hạ Từ Di vừa cầm túi xách đứng dậy thì Lăng Hạo Vũ kịp thời ôm cô vào lòng.

Hạ Từ Di ngơ người, hành động này của anh khiến cô không biết phải thế nào?

"Luu Minh... Anh..."

"Từ Di.. Cho anh ôm em một lát! Hai ngày nữa anh sẽ trở lại Luân Đôn... Đây coi như là cái ôm tạm biệt... Được không? "

Ở một góc nào đó...

"Thiên...cậu không cần ra mặt sao?" Chu Đức Thành và Lăng Thiên từ phòng cao cấp khách sạn đi ra, đang đi ra trước thang máy, Chu Đức Thành nhìn khuôn mặt bình tĩnh của bạn tốt.

"Không cần, nếu anh ta thật sự có bản lĩnh đoạt được, vậy thì tôi không còn lời nào để nói."

Lăng Hạo Vũ quả nhiên không tầm thường. Theo như A Nhất điều tra thì một năm qua, anh ta đã có công ty riêng ở Luân Đôn. Nếu hiện tại anh ta muốn tranh giành Lăng Thị thì sao?

Trước mắt Lăng Thiên nắm giữ 30% cổ phần Lăng Thị, còn có 20% của Lăng Thiếu Đường đã cho Lăng Hạo Vũ. Nếu trừ đi ba cổ đông lớn, anh là người nắm giữ nhiều cổ phần nhất, nhưng nếu Lăng Hạo Vũ có thể đem ba cổ đông kia thu lại, vậy vị trí chủ tịch Lăng thị phải đổi người ngồi.

"Thiên... cậu rất là hào phóng đó! Nhưng mà mục đích của Lăng Hạo Vũ cũng không đơn giản như vậy chứ?" Chu Đức Thành cũng không quên một “con động vật” nhìn trúng bạn gái người ta liền kéo lên giường, hơn nữa còn bức hôn người ta, thuận tiện sinh con luôn.

.....

Sau khi Lăng Hạo Vũ buông cô ra. Hạ Từ Di chạy đến một chiếc taxi, vội vàng ngồi lên, lòng của cô thật sự vô cùng rối loạn! Vì hành động của Lăng Hạo Vũ mà rối loạn lên. Cô luôn biết tình cảm của anh, thế nhưng hai người họ giờ chỉ là quá khứ. Bây giờ đầu cô thực sự rất rối.... Chỉ muốn tìm một chỗ yên lặng để bình tĩnh một chút. Nhưng là trừ về nhà, cô không biết mình còn có thể đi đâu?

Lăng Thiên chạy đến chậm một bước, ảo não nhìn cô ngồi lên xe đi. Nhìn biển số xe cùng hướng chiếc xe chạy, anh lập tức xoay người đi lấy xe mình.

Hạ Từ Di ngồi ở trong taxi ôm túi xách của mình, đột nhiên, tài xế taxi mắng một tiếng, truyền tiếng phanh xe gấp: "Chết tiệt... rốt cuộc có biết lái xe hay không?"

"Chú tài xế, đã xảy ra chuyện gì sao?" Từ Di ngồi ở hàng ghế sau vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình bị đụng phải ghế ngồi hàng trước do phanh gấp, cái trán trắng lập tức hồng

"Cô à, cô ngồi vững một chút! Cô xem xe trước mặt kia, không hiểu vì sao tự dưng dừng ở giữa đường, một chút đạo đức cũng không có thì làm sao giáo dục người

nhà chứ!" Tài xế oán trách, người này lái xe cũng quá cầu thả?

Hạ Từ Di ngẩng đầu lên, phát hiện chiếc xe kia nhìn quen quen, hình như là xe của..... Lăng Thiên? Hạ Từ Di quả nhiên không có nhìn lầm, chiếc xe kia chính xác là của Lăng Thiên, mà người đàn ông kia mặt hầm hầm tức giận đang đi tới hướng này.

Lăng Thiên đi đến gõ cửa sổ xe cô ngồi, chỉ chỉ cô, ý bảo cô xuống xe. Tình huống bất ngờ khiến Từ Di giật mình. Anh tại sao lại ở chỗ này? Mắt thấy cô ngồi bất động, Lăng Thiên không nhịn được lại gõ gõ cửa sổ, mà xe chờ ở phía sau, lúc này cũng rồi rít ầm còi hoặc đi đường vòng, làm cho một đường ô tô vốn trật tự coi như tốt lại trở nên hỗn loạn.

"Cô à, cô biết người đàn ông này sao?" Tài xế vốn là đã chuẩn bị chửi ầm lên thấy thế, quay đầu lại hỏi Từ Di.

"Vâng!" Cô khó khăn gạt đầu, từ trong ví da lấy ra một tờ tiền mặt đưa cho tài xế: "Thật xin lỗi, tôi xuống xe ở chỗ này."

Nếu như cô không xuống xe, anh nhất định sẽ biến cái đường này trở nên tắc nghẽn luôn sao? Đầu của cô đau quá! Cô vừa xuống xe, ngay sau đó Lăng Thiên nắm chặt tay của cô, đẩy mạnh cô vào xe mình. Sau đó không nói một lời, đạp mạnh cần ga, động lượng lớn, chấn động đến ngay cả dây an toàn còn chưa kịp cài thì cả người Từ Di ngã ra sau: "Lăng Thiên, anh không nên như vậy, em rất mệt...không cần đi nhanh như vậy!" Lăng Thiên lạnh lùng liếc cô một cái, tay cầm vô lăng sớm trắng bệch: "Không nên như vậy? Cô công khai ở tiệm cà phê với bạn trai cũ ôm ấp nhau thì sao không nói với chính mình không nên như vậy?" Sau khi thấy sắc mặt cô thì tốc độ xe từ từ chậm lại.

"Anh thấy rồi sao?" Khoảng thời gian này không phải anh ở công ty sao, tại sao lại ở quán cà phê đây?

"Nếu như mà tôi không nhìn thấy, không phải là cô định...cho tôi bao nhiêu cái sừng đây! "

"Bọn em không có cái gì, chỉ là tình cờ gặp... làm sao anh có thể nói em như vậy?" Người đàn ông này vĩnh viễn không phân biệt phải trái như vậy! Từ Di đón nhận khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của anh.

"Tình cờ gặp? Tình cờ mà hai người ôm nhau thắm thiết như vậy sao? Cô để cho anh ta đụng vào cô sao?" Trên trán trắng trở nên đỏ làm con giận của anh lên đến đỉnh điểm.

"Quá thật không thể nói thật với anh!" Hạ Từ Di xoay mặt ra ngoài cửa sổ, không muốn tranh cãi với anh. Thật sự là tú tài gặp gỡ binh lính thì không thể nói rõ gì cả.

Không muốn để ý anh là sao? Chân ga dưới chân lần này bị đạp thật mạnh, xe lần nữa lao trên đường lớn, khiến dạ dày cô không có phòng bị muốn nôn hết ra.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Từ Di tái mặt. Anh ấy là người điên!

"Về nhà hoan ái."

Anh muốn đem tất cả mùi vị, hơi thở của người đàn ông kia trên người cô tất cả đều rửa đi, trên người của cô chỉ có thể có dấu vết của anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Ngoại truyện 5 : Cảnh xuân trong phòng tắm

"Thiếu gia, thiếu phu nhân. Sao về sớm vậy?" Đang dọn dẹp phòng khách, thím Trần thấy về mặt Lăng Thiên u ám đang kéo Hạ Từ Di sắc mặt tái nhợt đi vào cùng sợ hết hồn. Bây giờ mới buổi trưa, sao bọn họ lại về? Hơn nữa nhìn tình hình có chút không ổn!

Nhưng đáp lại thím Trần chính là tiếng đóng cửa mạnh mẽ phát ra từ trên lầu.

"Lăng Thiên, anh buông em ra. Lạnh quá!" Một mạch kéo cô về phòng, Lăng Thiên kéo cô vào phòng tắm. Nước lạnh như băng từ vòi hoa sen xối xuống, ướt tóc của cô, ướt cả quần áo của cô.

"Buông ra thì sao có thể giúp em rửa sạch sẽ đây? Nói cho tôi biết, anh ta còn đụng em chỗ nào?" Người đàn ông tức giận thả vòi nước ra, không ngừng chà xát toàn thân cô, động tác vừa nhanh vừa đau.

"Anh ấy không có đụng đâu cả."

"Từng nơi trên người em, mỗi một cọng lông, sợi tóc đều là của tôi. Tôi không cho phép người đàn ông khác chạm vào em. Có nghe hay không? Trả lời tôi!" Cảm xúc đã rối loạn rồi, không thể bình tĩnh lại. Bàn tay điên cuồng, không hề tiết chế sức lực rơi vào trán cô, bả vai, bụng, thậm chí còn có nơi mắc cỡ kia: "Nơi này, còn có nơi này, đều là của tôi."

"Tại sao anh lại vô lý như vậy? Vì sao không cho anh ấy chạm vào tôi?" Nước lạnh như băng khiến đầu Từ Di càng thêm đau, cô không có ý định cãi và với anh nữa, mà hai chân cô như nhũn ra, cứ như vậy ngã vào trong vòm ngực ướt đầm dề của anh. Trên gương mặt đầy nước mắt.

"Có phải em muốn quay lại với anh ta không? " Bàn tay vốn còn đang tàn sát bừa bãi trên người cô khi thấy thế thì dừng lại.

"Sao anh vẫn luôn như vậy? Sao phải hỏi tôi như vậy? " Nước mắt lại tuôn rơi không ngừng.

Nhìn cô như vậy, khiến Lăng Thiên có một loại cảm giác thờ không nổi. Cô nói như vậy là sao đây? Chẳng lẽ cô muốn quay lại với hắn nên mới không trả lời anh? Tại sao mỗi lần hỏi cô đều không có trả lời?

Lăng Thiên dừng mọi động tác lại.

Hạ Tử Di ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn anh. Bình thường luôn cất tia chinh tề, nhưng sợi tóc dài theo dòng nước mà rũ xuống, khiến cho ngũ quan của anh dịu đi không ít. Nhưng nhiều năm như vậy giữa bọn họ luôn có một loại chân tình như gần như xa làm cô không cách nào mà chú ý anh thật tốt, nhưng dù sao thì từ trên người con trai, cô vẫn có thể tìm được những đặc điểm nhỏ của anh ...

Nhưng bây giờ chính anh, đôi mắt đen như mực đang lóe ra tình cảm, như muốn cô chìm ngập vào trong đó. Cô không biết nên trả lời như thế nào... Cô không biết mình có yêu Lăng Thiên không!

"Đừng khóc... Có được không?" Hàu kết của anh chuyển động lên xuống, ngón tay mảnh khảnh chậm chậm lau nước mắt cho cô.

"Em là của anh, về sau không cần gặp hắn nữa có được không? Di Di.. em là của một mình anh!"

Lăng Thiên ôm chặt lấy cô. Một nụ hôn kịch liệt mang theo ham muốn nồng đậm mút miệng nhỏ của cô, lúc cô hé mồm khẽ thở thì đầu lưỡi tiến vào thăm dò, liếm khoanh miệng ướt át. Bất được cái lưỡi né tránh, mạnh mẽ dấn đưa.

"Úm....." Môi cô trong miệng anh cúi đầu gọi, đầu lưỡi mềm nhũn đáp lại sự dụ dỗ của anh, lấy cách thức hồi báo anh thích nhất đáp lại anh.

Thật ra thì cô thích anh ôm, thích anh vuốt ve, thích anh hôn sao? Thật sâu trong cái tình cảm đó ẩn chứa sự lưu luyến. Hôn, là sự tiếp xúc giữa linh hồn và linh hồn của những người yêu nhau.

Nếu như, tình không sâu đậm, yêu không si mê, làm sao lại có nụ hôn nồng nhiệt đến thế?

Từ Di biết, tim của mình rung động! Lần đầu tiên vì anh mà rung động!

"Xoạt" một tiếng, là tiếng quần áo bị xé mạnh ra, ngay sau đó một giọng nữ nũng nịu, yêu kiều vang lên: "Em lạnh!"

"Anh sẽ làm em nóng lên!" Giọng nam trầm mang theo tình dục vang bên tai cô.

Cô từ chối chấp nhận thì cũng không thể làm gì. Tức giận đã không còn, đau lòng đã không còn, chỉ còn lại tình ý tràn đầy, trầm luân lại trầm luân!

Khi Hạ Tử Di từ trên giường tỉnh lại, người đàn ông bên cạnh đã không còn ở đây. Đưa tay sờ gối đầu bên cạnh đã sớm không có nhiệt độ. Anh đi ra ngoài lúc nào?

Vừa nghĩ tới "trận chiến" kịch liệt từ giữa trưa kéo dài đến xế chiều kia khiến khuôn mặt cô vừa tỉnh dậy đã nóng lên. Từ phòng tắm đến ghế sa lon rồi về trên giường, bọn họ tựa như hai con dã thú đói khát nhau, thân thể cũng không tách ra..... Trời ạ, hành vi của bọn họ cực kỳ giống dã thú! Không ngừng tìm kiếm cực hạn trong thân thể đối phương.

Cũng may, hôm nay không phải là cuối tuần, nếu không Lăng Vũ Phong nhất định sẽ ở ngoài cửa kêu hô ngắt trời. A! Nghĩ đến đây, Hạ Tử Di mới nhớ tới phải đi đón con trai, có phải là trễ quá không?

Vội vội vàng vàng muốn đứng lên mặc quần áo, kết quả chân nhũn ra, cả người té xuống đất. Thì ra là buông thả dục vọng đáng sợ như vậy, cô đã không có hơi sức bò dậy, eo nhức mỏi, bắp đùi bắp chân đau nhức như vừa chạy marathon xong, bị lạm dụng quá độ rồi. Thật là đáng hận, rõ ràng người dùng sức không phải là cô, tại sao chịu khổ ngược lại là cô?

"Mẹ...mẹ rốt cuộc muốn ngủ đến khi nào?" Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một thân thể nhỏ như đầu xe lửa chạy như bay tới.

"Bảo bối? Ai đón con về?" Từ Di kinh ngạc nhìn con trai, may là mới vừa mặc quần áo vào, nếu không bị con trai thấy thì phiền phức lắm.

"Ba đón con! Mẹ, nhanh một chút đi, bụng con đói lắm!" Sau khi ba đón về bảo cậu chờ mẹ tỉnh lại rồi cùng nhau ăn cơm, sau đó liền đi ra ngoài.

"Vậy sao con không ăn trước?" Từ Di nắm tay nhỏ của con trai cùng ra khỏi phòng. Là anh đón con về sao? Cuối cùng là cô đã ngủ bao lâu?

"Một mình con ăn cơm rất nhàm chán!" Thím Trần đã sớm nấu xong thức ăn rồi, nhưng mà cậu không thích ăn cơm một mình.

"Vậy ba đâu?"

"Ba nói ba có chuyện phải đi ra ngoài, về trễ một chút!" Lăng Vũ Phong đã hỏi ba chuyện gì, nhưng ba không nói cho cậu biết. Dù thế nào đi nữa, cậu cũng không muốn biết.

"À!" Khi nghe con trai nói anh ra ngoài, lòng cô dường như có chút cảm giác mất mát.

.....

"Chú Lục... Cháu phải về Luân Đôn! Chú có thể giúp cháu đem cổ phần của cháu chuyển hết cho Lăng Thiên không? "

"Hạo Vũ... Cháu hà tất phải làm vậy sao? Nếu cháu ở đây chú sẽ giúp cháu trở thành chủ tịch Lăng thị! "

Lão Lục là cổ đông lớn của Lăng thị. Trước đây không phải Lăng Hạo Vũ muốn trở thành chủ tịch sao? Bây giờ lại muốn đi Luân Đôn?

"Cảm ơn chú... Cháu đã nghĩ kỹ rồi! Cháu phải về Luân Đôn! Mọi chuyện ở đây xin nhờ chú vậy! "

"Vây... Nếu cháu đã quyết định thì chú cũng không ngăn cản nữa! Nhưng mà cháu nhớ...phải về thăm chú và lão Lãng kia... Nếu không ông ta lại trách móc chú! " lão Lục vỗ vai Lãng Hạo Vũ rồi cười nói.

"Vâng, chú Lục! "

Sau khi Lãng Hạo Vũ rời khỏi Lục gia...

"Từ Kỳ, tôi đã hoàn thành tâm nguyện của em... Em và Thiếu Đường có thể yên tâm rồi! " lão Lục nhìn vào tấm hình trên bàn.

~~~~~*~~~~~

Buổi tối...

Trong căn phòng cao cấp của Bar Night. Ba người đàn ông đang ngồi cùng nhau. Từ lúc vào đến giờ Lãng Thiên hoàn toàn không mở miệng nói nửa lời.

Chu Đức Thành và Dương Hiểu Phàm nhìn nhau rồi lại ra hiệu cho người kia nói trước. Cuối cùng người mở miệng vẫn là Chu Đức Thành.

"Thiên...cậu gọi bọn tôi ra đây...không phải là vì chuyện của Lãng Hạo Vũ chứ?"

Lãng Thiên tâm trạng lần trước không phải là tỏ ra bình thường sao? Sao giờ lại lôi kéo anh và Dương Hiểu Phàm đến đây uống rượu chứ?

"Phải, là vì anh ta.."

"Cậu nói cái gì? Lãng Hạo Vũ quay lại rồi? " Dương Hiểu Phàm khi nghe Lãng Thiên nói thì mới lên tiếng.

"Ừm... Lần trước tôi và Thiên gặp hán ở nhà hàng gần bệnh viện! "

"Lãng Hạo Vũ đã trở lại... Các cậu nói xem...tôi có nên buông tay không? " Lãng Thiên mệt mỏi nói. Trong cuộc chiến này anh là kẻ thua cuộc! Nên rút lui thì hơn!

"Thiên...cậu đang nói cái gì vậy? Lãng Thiên trước đây đâu rồi? Anh ta mới chỉ như vậy mà cậu muốn bỏ cuộc sao? Từ khi nào cậu trở nên hèn nhát như vậy? "

Nghe Lãng Thiên nói mấy lời của kẻ chấp nhận thua cuộc này khiến Chu Đức Thành vô cùng tức giận! Bạn của anh từ khi nào lại trở nên như vậy?

"Này... Đức Thành! Cậu bình tĩnh đã...có gì từ từ nói không được sao?" Dương Hiểu Phàm thấy một màn trước mắt liền can ngăn Chu Đức Thành.

"Vây... Các cậu nói tôi phải làm sao? "

"Lãng Thiên... Khoan đã! Là Hạ Từ Di nói cô ấy muốn quay lại với Lãng Hạo Vũ sao?" Dương Hiểu Phàm nói.

"Cô ấy từ trước đến giờ vẫn luôn không có dành tình cảm cho tôi! Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ có được tình cảm của cô ấy... Ngay từ đầu tôi đã là người thua cuộc rồi... " Sự thất bại hiện lên rõ ràng trên gương mặt Lãng Thiên. Nếu biết cuối cùng kết quả như vậy anh đã không cưỡng ép cô ngay từ đầu.

"Nếu cô ấy không nói thì sao cậu biết mình thua Lãng Hạo Vũ chứ? Tôi nghĩ cậu nên để cô ấy lựa chọn giữa cậu và anh ta..!"

"Cậu nói vậy là sao?" Lãng Thiên có vẻ không hiểu những gì Dương Hiểu Phàm nói.

"Có nghĩa là như thế này.... " Dương Hiểu Phàm gọi một cô phục vụ quán bar tới.

Dương Hiểu Phàm lại nghĩ đến một ý kiến hay. Dùng cách này có thể cứu được bạn anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ngoại truyện 6 : Trả lại cho em tự do không được sao?

Hạ Từ Di đứng ở ban công đã hơn 2 tiếng. Thực sự không hiểu sao lúc này cô cảm thấy hơi lo lắng! Là vì chuyện gì đây... Đã hơn 12h sao Lãng Thiên vẫn không về! Có chuyện gì xảy ra với anh sao? Cô có nên gọi cho anh không?

Đấu tranh tư tưởng nhiều lần, cuối cùng Hạ Từ Di quyết gọi cho Lãng Thiên. Mặc dù sống chung đã hơn 5 năm, nhưng số lần mà cô chủ động gọi cho anh không nhiều.

"Alo..." Một giọng nữ vang lên ở đầu dây bên kia.

"Alo... Lãng Thiên đâu rồi? " Hạ Từ Di sau khi nghe giọng nữ kia liền ngạc nhiên. Là mình gọi nhầm số sao?

"Cô là ai? Tìm anh ấy làm gì? " Cô gái kia trong lời nói mang vẻ không hài lòng

"Tôi... Tôi muốn gặp Lăng Thiên! Cô là ai...sao lại giữ điện thoại anh ấy? "

"Bây giờ anh ấy không rảnh... Có chuyện gì thì ngày mai nói!" cô ta định tắt điện thoại thì...

"Là ai gọi? " Trong điện thoại vang lên giọng nói của một người đàn ông. Hạ Từ Di liền nhận ra đó là Lăng Thiên!

Chiếc điện thoại trên tay Từ Di rơi xuống đất, thật sự người đó là Lăng Thiên! Chuyện mà cô không mong muốn đã xảy ra... Anh không về nhà là vì phải ở cùng người phụ nữ khác!

Hạ Từ Di đến đứng cũng không vững nữa... Cô ngồi bệch xuống sàn nhà lạnh buốt, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống! Trong ngực cảm thấy đau nhói... Sao lại như vậy? Sao lại cảm thấy đau như vậy? Đau vì cái gì đây?

"Mẹ...sao mẹ không đi ngủ? " Là tiếng của bạn nhỏ Lăng Vũ Phong.

"Bảo bối... Sao con lại ra đây! Ngoài trời lạnh lắm! Mau vào nhà đi!" Hạ Từ Di vội vàng lau nước mắt, ngước lên nhìn con trai.

"Mẹ....là mẹ đang đợi ba sao? Nhưng sao mắt mẹ lại ướt... " Lăng Vũ Phong thắc mắc nhìn mẹ. Chẳng lẽ mẹ khóc?

"Bảo bối... Là bụi bay vào mắt mẹ thôi! Con ngoan...về phòng ngủ đi, được không? "

"Dạ...vậy con đi ngủ! Mẹ ngủ ngon.."

Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của con trai, lòng cô càng đau hơn! Rốt cuộc phải làm cái gì đây?

.....

Hai ngày sau đó...

Hạ Từ Di từ trên lầu cùng con trai đi xuống đã thấy anh ngồi trên ghế sofa. Trên gương mặt vô cùng bình tĩnh.

"Bảo bối... Chú A Nhất sẽ đưa con đi học! Mẹ phải giải quyết một số chuyện! " Hạ Từ Di xoa đầu Lăng Vũ Phong nói nhỏ.

"Dạ!"

Sau khi con trai đã đi khỏi, Hạ Từ Di mới đi tới trước mặt anh. Sao anh lại có thể bình tĩnh như vậy chứ? Sao không có nói với cô một lời nào?

"Ngồi xuống đi... Tôi có chuyện muốn nói với em!" Lăng Thiên không muốn làm cho mình mềm lòng, chà điều thuốc vào gạt tàn, chỉ ghé sofa ra hiệu cho Hạ Từ Di.

Về mặt của anh ta nhìn rất nghiêm túc! Mà trước mặt người ngoài, anh đều bày ra bộ mặt này. Vẫn là người đàn ông cứng cỏi, một động tác nho nhỏ hay một mệnh lệnh có thể khiến người khác không tự chủ nghe lời anh nói, bất mãn trong lòng cô cũng dần tan biến, cô nuốt nước miếng ngồi xuống.

"Ký cái này đi rồi em có thể cùng tình nhân cũ của mình tái hợp!"

Giọng nói anh vô cùng bình tĩnh, đem "Giấy thỏa thuận ly hôn" đẩy tới trước mặt cô.

Đây là cái gì? Giấy thỏa thuận ly hôn? Cặp mắt Hạ Từ Di trừng lớn! Cô không thể tin được chuyện anh muốn nói là chuyện này sao? Ly hôn? Có lẽ lúc ban đầu kết hôn, đây là chuyện cô nằm mơ cũng hi vọng nhất. Nhưng bây giờ, khi tự do cô đã từng khát vọng đang ở trước mắt thì cô lại trở nên hoang mang không biết làm sao!

Đây chính là nguyên nhân anh luôn đi sớm về muộn... Còn ở cùng người phụ nữ khác sao? Thì ra là anh đã sớm muốn hắt cô ra! Nhưng cô lại khờ dại lo lắng cho anh, khờ dại nghĩ khi nào anh sẽ về nhà, nhưng lại không nghĩ đến cô lại chờ được kết cục như thế.

"Có phải vui đến không nói ra lời không?" Lăng Thiên nhìn về mặt kinh ngạc của cô, trong lòng một hồi cười lạnh. Hai người bạn tốt của anh lại đoán sai rồi! Cái gì mà khi thấy nó cô sẽ buồn chứ?

Bàn tay thon dài lật tới tờ cuối cùng, chỉ vào nơi ký tên: "Chỉ cần một chữ ký, về sau chúng ta sẽ không có bất kỳ quan hệ gì nữa! Em thích đi đâu thì đi đó, yêu ai, ở bên ai đều không liên quan đến tôi. Sau khi ly hôn, tôi sẽ chuyển tiền trợ cấp vào tài khoản của em, mỗi tháng tôi sẽ chuyển một khoản tiền mặt vào tài khoản tiết kiệm của em, đủ 100 vạn [*]."

"Về phần căn nhà đang ở, tôi đã bảo luật sư chuyển sang tên em...còn về phần con trai, đương nhiên phải đi theo tôi. Tôi nghĩ, sau này em có cuộc sống mới, một nửa tương lai của em sẽ để ý việc giúp người khác nuôi con. Nhưng mà em vẫn có quyền thăm con, nếu em đồng ý!" Lăng Thiên nói một hơi xong, cũng không quan tâm người phụ nữ đối diện như đi vào cõi thần tiên có nghe được hay không.

[*] 100 vạn = 1 000 000 nhân dân tệ là khoảng 359 tỷ Việt Nam đồng.

Nói nhiều như vậy, anh quan tâm nhất chính là anh không thể nào để cho con trai của anh gọi người khác là ba. Con, năm đó là anh ép buộc cô có, đương nhiên anh sẽ phụ trách đến cùng! Huống chi, cô nhất định sẽ không muốn mang con trai bắt đầu lần nữa với người tình cũ.

"Nếu như em còn có gì không hiểu hay có yêu cầu khác thì bây giờ có thể nói ra." Lăng Thiên thu tay lại, Hình như nghe không hiểu anh đang nói gì.

"Anh nói là...muốn ly hôn với tôi sao?" Lần này, như kỳ tích, Từ Di cảm giác mình có sự kiên cường trước nay chưa từng có, trái tim sắp không thờ nổi, hốc mắt cũng căng đến khó chịu, nhưng khi nói ra lại bình tĩnh đến thế.

Ly hôn? Cuối cùng anh ta đang nói cái gì? Cô cho là đời này anh sẽ không nói với cô câu đó! Nhưng ngay hôm nay anh đã nói ra...

"Đúng vậy, ly hôn. Trả lại em tự do! Đây không phải là điều em vẫn muốn sao?"

"Tự do?" Từ Di vì hai chữ này mà toàn thân cứng ngắc. Tự do? Cô còn có tự do sao? Sau khi anh đã chiếm đoạt hết thể xác và tinh thần cô sao? Tại sao hai chữ này từ trong miệng anh nói ra lại nhẹ nhàng như vậy? Cô còn chưa hỏi anh chuyện tối qua.

Thì ra tối qua cô lo lắng cho anh chính là tình yêu! Cô yêu anh sao? Cô cho là sẽ không có ngày này, thế nhưng ngày này lại đến, ngày bọn họ phải ký giấy ly hôn.

Nhưng đợi khi cô hiểu, vậy mà anh lại để cô tự do. Anh không quan tâm cảm nhận của người khác, lại còn nói lời làm tổn thương; anh muốn ném đơn ly hôn cho cô sao? Vậy cô là gì? Cô là gì chứ?

Là đồ chơi anh bảo tới thì tới, vứt thì đi sao? Hay là trò chơi tình yêu để anh đùa, khi trò chơi kết thúc thì cũng là lúc hạ màn?

Không, anh ta đừng có mơ! Cuộc hôn nhân này không phải Lãng Thiên anh không cần là có thể không cần.

"Lãng Thiên... anh cho rằng anh là Thượng Đế sao? Muốn thế nào thì như thế ấy sao?" Hạ Từ Di tức giận đứng lên, cầm đơn ly hôn trước mặt ném về phía anh.

Đây vẫn là cô gái ở trước mặt anh bất kể là vui hay là uất ức đều khóc như trời sắp sập xuống sao? Sao đột nhiên lại dùng cảm như vậy? Xem ra anh đã làm cho mặt sâu nhất trong cô nổi dậy. Thì ra là ly hôn lại có thể biến cô thành một người khác.

"Tôi không phải là Thượng Đế, có điều tôi mua được thượng đế....Hạ Từ Di, em tự do rồi! Từ nay về sau chúng ta nam cưới vợ, nữ lấy chồng đều không liên quan đến nhau." Lãng Thiên nhắm mắt lại.

Hay cho câu "nam cưới vợ nữ lấy chồng đều không liên quan đến nhau"! Anh có quá đáng quá không? Ở trong lòng anh, Hạ Từ Di là người dễ bị ức hiếp như vậy sao? Tùy tiện để cho anh nhào qua nhào lại cũng không lên tiếng đúng không? Anh nằm mơ rồi!

"Anh cho rằng tôi là cái gì? Lúc muốn thì không để ý nguyện vọng của tôi, ép buộc tôi ở chung một chỗ với tôi, không muốn thì tùy thích ném đơn ly hôn là có thể không cần sao?"

"Có ký hay không tùy em. Từ nay về sau tôi sẽ không trở lại quấy rầy em." Lãng Thiên mặt không chút thay đổi đi ra ngoài. Anh đã không còn muốn biết cô chột thay đổi là vì cái gì. Lúc này anh chỉ muốn lẳng lặng một mình. Anh sợ mình sẽ không khống chế được cố chấp giữ cô bên cạnh. Anh không muốn tiếp tục ép buộc cô nữa...

"Khoan đã... Vậy người trong điện thoại hôm qua là tình nhân của anh sao?"

"Có phải hay không đều không quan trọng... Bây giờ chúng ta không cần xen vào cuộc sống của đối phương nữa! " Lãng Thiên đi thẳng một mạch ra ngoài, không hề quay lại nhìn cô. Anh không muốn quay lại nhìn cô để mình mềm lòng.

Hạ Từ Di như người mất hồn ngồi thụp xuống đất. Tất cả như vậy là kết thúc rồi sao? Bây giờ họ không cần xen vào cuộc sống của đối phương nữa... Không cần quan tâm người kia đang làm gì nữa sao?

Hạ Từ Di, mày là con cóc... Sao không nhận ra tình cảm này sớm hơn? Có phải nếu nhận ra sớm hơn thì anh sẽ không đưa cho cô giấy ly hôn không? Có phải nhận ra sớm hơn thì hai người có thể sống hạnh phúc không? Liệu anh có còn yêu cô không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ngoại truyện 7 : Cùng nhau đau khổ

Kể từ hôm đưa cho cô tờ giấy ly hôn, anh hoàn toàn không hề về nhà... Vậy là anh đã thực sự buông tay rồi! Cô còn chờ đợi gì đây?

"Mẹ, con về rồi!!" Lãng Vũ Phong vừa đi học về liền đi thẳng lên phòng ba mẹ.

"Bảo bối... " Từ Di đứng dậy đi tới bên con trai.

"Mẹ...sao mẹ lại khóc vậy? Là ba ăn hiếp mẹ sao?" Lãng Vũ Phong vừa nhìn qua liền biết mẹ đang khóc. Lần trước cậu còn thấy tay mẹ có vết bầm. Chắc chắn là do ba!

"Mẹ..... Mẹ không có khóc! Bảo bối, nghe mẹ hỏi... Nếu như ba và mẹ ly hôn thì con sẽ ở với ai?"

"Ly hôn là cái gì vậy mẹ? " Bọn nhỏ của chúng ta ngây thơ hỏi mẹ. Ly hôn là cái gì chứ? Sao tự nhiên mẹ lại hỏi như vậy?

"Nghĩa là ba mẹ sẽ không sống chung với nhau nữa! Bảo bối...vậy con muốn sống cùng ai?" Hạ Từ Di nhẫn nại giải thích cho con.

"Con muốn sống chung với hai người! Mẹ..... Mẹ sẽ không sống chung với ba nữa sao?" Trong lời nói của Lãng Vũ Phong mang vẻ buồn rầu. Cậu ngược lên hỏi mẹ

"Không phải là mẹ không muốn... Mà là ba con! Ba con...không cần mẹ nữa... Vậy nên con cũng đừng rời khỏi mẹ được không? "

"Là tại ba sao? Tại sao ba không muốn ở cùng mẹ?"

"Con còn nhỏ... Không nên biết chuyện này! Chỉ cần con không rời khỏi mẹ là được rồi! " Từ Di ôm con vào lòng.

.....

"Hiểu Phàm... Cậu thực sự bận như vậy sao? Đến thời gian gặp bạn bè cũng không có!" Chu Đức Thành nhìn đồng tài liệu trên bàn rồi lại nhìn Dương Hiểu Phàm.

"Hôm nay cậu đến đây có việc gì? " Dương Hiểu Phàm nghe lời oán trách kia mới ngược lên nhìn người đang nói.

"Tôi nghe nói ngày mai cậu và Lăng Thiên đi Newyork đúng không? "

"Đúng... Mà cậu cũng muốn đi à?"

"Không! Tôi đi làm gì chứ... Chỉ là muốn nói cho cậu một chuyện.. " Chu Đức Thành nhàn nhã đi đến ghế Sofa ngồi xuống, chờ xem biểu hiện của người kia.

"Chuyện gì? "

"Hạ Từ Yên... Cũng đang ở Newyork! Cậu không phải vì muốn gặp cô ấy mà đến chứ? "

Nghe đến ba chữ "Hạ Từ Yên ", Dương Hiểu Phàm chợt ngưng lại. Anh tất nhiên là biết cô ở NewYork... Nhưng lần này đi thực sự là vì công việc.

" Tôi đến để bàn công việc! Không phải vì chuyện này.. "

"Xem phản ứng của cậu kia... Quá tệ! Đã bị tôi nhìn ra! Nhưng mà thực ra...cậu cũng nên thử cố gắng một lần xem sao? Có thể sẽ có hy vọng..! "

"Đừng nói chuyện này nữa! Nói về chuyện của cậu đi... Cậu và cô thư ký đó sao rồi? " Dương Hiểu Phàm rất nhanh đã bắt sang chuyện khác.

"Tôi và cô ấy thì có gì để nói! Bọn tôi không có gì cả... Chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới! " Chu Đức Thành bất ngờ bị tra hỏi liền phản ứng. Anh và cô thư ký đó sao có thể chứ? Anh còn không có quan tâm đến chuyện tình cảm nam nữ này!

"Đức Thành thiếu gia... Cậu không phải là thiếu niên mới biết yêu, không nên ngại! Cứ nói thật đi...tôi thấy hai người cũng không tệ! "

"Cậu đang nói cái gì vậy? Không tệ cái gì? Tôi làm sao lại thích cô ấy chứ! Cậu tuyệt đối đừng đoán mò....! Tôi...tôi còn phải về nhà một chuyến! Tôi đi đây! " Chu Đức Thành nói không lại liền kiếm cớ bỏ đi.

.....

"Thím Trần, thím đi ra ngoài một chút, tôi cần nói chuyện với Từ Di " Lăng Thiên về đến nhà, thấy hai mẹ con cùng thím Trần đang ngồi trước bàn ăn cơm. Anh nhìn thím Trần đang muốn giúp anh chuẩn bị bát đĩa nở miệng nói. Có một số việc vẫn nên nói riêng tư thì tốt hơn!

Thím Trần đặt chén trong tay xuống, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của thiếu gia, không dám nói nhiều đi ra ngoài.

"Ăn xong đến phòng sách, chúng ta cần nói chuyện! Lăng Vũ Phong, con lên lầu đi!" Tên đàn ông có thói quen ra lệnh lại giờ thói cũ.

"Ba, con cũng muốn nghe. Ba mẹ không phải nói đến vấn đề của con sao?" Lăng Vũ Phong thả cái muỗng trong tay ra, một đôi mắt thật to nhìn ba.

"Không được! Chờ ba mẹ nói xong hãy nói!" Trong giọng nói không cho từ chối.

"Ba, sao ba có thể như vậy? Con không cần hai người nữa!" Rõ ràng liên quan đến cậu lại cố tình không cho cậu nghe. Được rồi, vậy cậu có thể lựa chọn không cần bọn họ! Nhảy xuống ghế dựa, Lăng Vũ Phong như một làn khói chạy lên lầu.

Trong phòng sách yên tĩnh, trừ tiếng hít thở của hai người thì chẳng nghe gì khác.

"Sao lại không ký tên?" Lăng Thiên dùng ánh mắt thăm dò nhìn Hạ Từ Di.

"Anh bảo tôi ký thì tôi phải ký sao? Vậy anh cho tôi một lý do đi! " Lần đầu tiên Hạ Từ Di cảm nhận được mình can đảm cỡ nào!

"Trả lại em tự do, cái lý do này còn không đủ sao?" Lăng Thiên nhìn cô nói. Rốt cuộc cô muốn như thế nào đây? Lúc anh quyết định buông tay thì cô lại muốn níu kéo?

"Tự do? Anh biết tự do của tôi là cái gì không? " Tại sao anh ta luôn tự cho mình là đúng vậy? Anh có bao giờ hỏi cô muốn gì chưa?

"Tự do của em chỉ có em là rõ nhất! Không phải sao? Hay là...không từ bỏ được tôi?" Lăng Thiên cười giễu. Cái lý do này có phải là quá buồn cười hay không? Sao anh có thể nghĩ là cô luyến tiếc mình?

"Tôi chính là không từ bỏ được tên khốn kiếp như anh! Đồ khốn kiếp.... " Hạ Từ Di cầm túi đựng giấy ly hôn ném vào người anh. Đây là lần đầu tiên cô mắng người khác.

"Hạ Từ Di.. rốt cuộc em muốn thế nào?" Lăng Thiên đưa tay ngăn lại. Người phụ nữ này lại đang trước mặt anh la lối om sòm?

"Anh cứ như vậy muốn ly hôn sao? Còn tìm cái cớ gì trả tôi tự do chứ? Anh là thằng đàn ông khốn kiếp, vô liêm sỉ nhất trên đời! Tôi hận anh....tôi không muốn ký

tên, không muốn ký!" Tiện tay cầm cuốn sách dày trên bàn lên ném vào người anh, đập chết anh đi! Như vậy cô mới có thể hả hận!

"Hạ Tử Di! em àm ỉ đủ chưa?" Chưa từng có người nào dám ở trước mặt anh như vậy, cơn giận của Lăng Thiên lập tức bùng phát. Bàn tay nhẹ dùng sức giữ cô lại để cho cô không thể động đậy!

"Vậy trả lại tôi tự do không được sao?"

"Tự do của anh?" Cuối cùng vào lúc này nước mắt chảy xuống. Thì ra là phải trả lại anh tự do! Anh sớm nói không phải tốt hơn sao? Sớm nói anh muốn tự do không phải tốt hơn sao? Cô cũng sẽ không ở trước mặt anh vô lý, mắt không chế như vậy.

"Đúng, tôi muốn bắt đầu lần nữa có được không? Muốn tìm một cô gái có thể giúp tôi trong công việc, có được không?" Nói như vậy cô hài lòng chưa? Dù thế nào đi nữa, bây giờ anh ở trong mắt người khác không phải là kẻ đáng thương không có gì cả sao?

Lời nói có thể tổn thương người tới mức nào, hôm nay cô đã được trải nghiệm lần nữa!

"Được! Nhưng anh không thể đem con tôi đi, tôi không cho anh dẫn con đi, không cho, không cho....." Giống như chột sụp đồ tinh thần, Tử Di ngã vào lòng anh, hai tay không ngừng đánh ngực anh, nước mắt một giọt lại một giọt thấm ướt vào trong quần áo anh, bóng đến đáy lòng.

Thì ra là vẫn còn đau lòng! Tiếng thở dài liên tiếp trong lòng dường như suốt bật thốt lên. Lăng Thiên vươn tay ôm lấy cô: "Tôi không muốn để con trai tôi gọi người khác là ba."

"Tôi cũng vậy, không muốn người khác làm mẹ con trai tôi!"

Đôi mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu lên, giọng nói Tử Di kiên quyết. Anh không muốn, chẳng lẽ cô muốn? Con trai là cô chịu bao đau khổ cay đắng sinh ra rồi nuôi lớn, tại sao anh muốn mang đi chứ? Nhiều lắm là anh chỉ cung cấp một thứ "không cần thiết" mà thôi, dù thế nào đi nữa anh cung cấp còn thiếu sao? Anh muốn con, về sau cũng có thể sinh với người đàn bà khác.

..... Mới nghĩ đến anh có thể sinh con với người đàn bà khác, lòng cô càng thêm khó chịu! Đau đến như muốn tan nát ...

Được rồi, được rồi! Anh thừa nhận mình mềm lòng, thỏa hiệp. Chỉ cầu cô không khóc thương tâm như vậy là được!

"Trừ con trai, em còn yêu cầu gì không?" Nhắm mắt lại, anh không muốn nhìn khuôn mặt khiến anh càng thêm đau lòng, rõ ràng là khóc đến rồi tỉnh rồi mà rồi anh lại vẫn cảm thấy cô đẹp không thể tưởng tượng nổi. Anh trừng độc quá nặng rồi! Muốn đời muốn kiếp không thể quay đầu lại được nữa rồi ...

Nếu cô ấy muốn con trai, vậy thì cho cô đi! Dù là ngày sau cô thật sự ở bên Lăng Hạo Vũ, anh nghĩ không ai có thể ức hiếp con trai anh. Dù thế nào đi nữa ngày mai anh sẽ phải xuất ngoại, anh cùng Hiếu Phạm mới thành lập trụ sở chính của công ty đầu tư ở Newyork, anh thân là người phụ trách công ty nhất định phải tới. Có lẽ chỉ có loay hoay để mình mệt đến nỗi chỉ muốn nằm ngủ mới khiến anh quên được khổ sở thôi.

"Yêu cầu? Anh nghĩ tôi còn có yêu cầu gì?"

"Nói ví dụ như anh đưa em tiền nuôi dưỡng có đủ hay không? Có điều, nếu con trai đi theo em, anh sẽ chuyển cho em sinh hoạt phí mỗi tháng nhiều hơn 5 lần. Anh cũng sẽ mở thêm một tài khoản cho con, mỗi tháng gửi một khoản nhất định vào đó cho đến khi con trưởng thành có thể sử dụng số tiền kia. Nếu như em cảm thấy chưa đủ thì có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào!" Cuộc sống sau khi ly hôn anh đã suy tính rất rõ ràng, anh sẽ không để cho cô chịu khổ đấy! Bất kể tương lai cô lựa chọn ở bên ai ...

"Anh cảm thấy vì anh cho tôi không đủ tiền sao?" Đôi mắt ngập nước giờ phút này tràn đầy tức giận. Ở trong mắt anh cô chính là kiểu phụ nữ ham hưởng thụ vậy sao? Không thể phủ nhận ở cạnh anh những năm gần đây cô đúng là trải qua cuộc sống không lo áo cơm, bản thân chưa từng kiếm được một xu, cũng không có một chút công việc kinh nghiệm, thế nhưng tất cả đều vì anh không đồng ý cho cô đi ra ngoài.

"Vậy em còn có yêu cầu gì?" Lăng Thiên nhíu mày lên.

"Được, nếu như anh thật sự cảm thấy thế, vậy đem tất cả tài sản cá nhân của anh chuyển sang tên tôi đi! Như vậy được không?"

Người phụ nữ này, mở miệng quả lợi hại! Cô có biết tài sản của anh có bao nhiêu hay không? Cả tập đoàn Lăng Thị và còn vài năm nay anh đầu tư thu lợi ở thị trường chứng khoán cũng không phải cái đầu nhỏ cô có thể tưởng tượng được! Nếu quả như thật yêu tiền như vậy, không bằng nói muốn người thật như anh được hơn sao? Còn có thể tăng giá trị vô hạn. Nhưng cô không cần anh, không phải sao?

"Nếu như em muốn! Anh sẽ bảo kế toán thống kê tài sản, sau đó chuyển sang tên em! Nếu như không có chuyện khác, anh đi trước."

Không phải những thứ kia chỉ là tài sản thôi sao? Anh muốn nhiều như vậy cũng không dùng được! Sống không mang tới, chết không mang đi. Anh có bản lãnh kiếm nhiều như vậy, tự nhiên có bản lãnh kiếm lại! Nhưng những thứ này nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì? Vĩnh viễn không phải là thứ anh muốn! Thứ anh muốn, cô có biết không?

Cho đến khi cửa phòng sách nhẹ nhàng đóng lại, Tử Di mới phục hồi tinh thần. Anh nói gì? Anh thật sự muốn đem tất cả tài sản của anh cho cô sao? Chẳng lẽ anh thật sự muốn nhanh chóng thoát khỏi cô vậy sao?

Tài sản của anh có bao nhiêu, cô không rõ ràng lắm, nhưng cô biết nhất định không phải số lượng nhỏ. Thì ra là vì muốn cô ký tên ly hôn anh có thể làm đến mức này?

Lăng Thiên, anh là thằng đàn ông khốn kiếp nhất trên đời!

Anh dĩ nhiên cũng bỏ cô lại như vậy. Vì tự do của anh, bỏ lại cô, bỏ lại con trai, bỏ lại tất cả những vật ngoài thân kia.

Toàn thân như mất hết sức lực, cả người Từ Di ngồi phịch xuống đất. Mới vừa rồi túi giấy bị vút bung ra, văn kiện bên trong trải đầy đất. Mấy chữ chói mắt “Đón Ly Hôn” xuất hiện lần nữa ngay trước mắt.

"Lăng Thiên, anh nằm mơ đi! Anh bảo tôi ký thì tôi ký sao?" Muốn tự do? Không dễ dàng như vậy! Cô sẽ không để anh như ý!

Nước mắt cũng không nhận được nữa, từng chuỗi chảy xuống, khóc đến đau lòng như vậy, uất ức như vậy, tiếng từng giọt nước mắt lăn xuống đất, vốn là tiếng vang rất nhỏ sao lúc này lại rõ ràng đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Ngoại truyện 8 : Sinh nhật con trai

Người bạn nhỏ Lăng Vũ Phong hôm nay cực kỳ hưng phấn bởi vì đây là sinh nhật tròn 6 tuổi của cậu rồi. Ba đã hứa với cậu sẽ về!

Mặc dù là Chủ nhật, nhưng cậu đã dậy từ sáng sớm.

"Rầm rầm" chạy vào phòng mẹ, chạy đến bên giường, tay nhỏ bé kéo cái mền ấm áp.

"Mẹ, nhanh lên đi!" Trước kia khi ba còn ở nhà, buổi sáng cậu chẳng bao giờ có cơ hội gọi mẹ rời giường, phải gọi bọn họ mà tay đánh bắt đầu ba mới mở cửa. Bây giờ thì tốt rồi, mẹ ngủ không khóa cửa lại nên cậu ngày ngày có thể đi vào.

"Bảo bối, sao dậy sớm vậy?" Hạ Từ Di cố gắng mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ ra, nửa ngồi dậy. Gần đây không biết chuyện gì lại đặc biệt thích ngủ. Mỗi sáng đều là con trai tới gọi cô mới tỉnh, buổi tối cô đi ngủ cũng không coi là muộn! Đây là thời gian ngủ bình thường mà. Buổi trưa vừa qua giờ cơm sẽ ngáp liên tục phải về phòng ngủ bù!

"Mẹ, hôm nay là sinh nhật con đó! Không phải tối hôm qua mẹ đã nói đặt cho con một cái bánh kem thật to sao?" Thân thể nhỏ bò lên giường, ngồi trên mền đối diện mẹ. Mẹ nhiều nhất có thể cho cậu bánh ngọt, trong nước rất ít bán đồ chơi cậu muốn, cho nên chỉ có thể chờ ba về.

"Mẹ không quên mà, chẳng qua là bây giờ còn sớm! Chờ chúng ta ăn xong bữa sáng rồi cùng nhau đi đặt có được không?" Cuối cùng Từ Di cũng tỉnh táo lại. Hôm nay là sinh nhật 6 tuổi của bảo bối! Thật là nhanh!

"Mẹ, hôm nay con sẽ có niềm vui thật to!" Lăng Vũ Phong bò qua ở bên tai mẹ nhẹ nói.

"Niềm vui? Con sẽ có niềm vui gì vậy?" Nhìn khuôn mặt thần bí của con trai, tay không nhận được nhéo một cái. Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ này cô sẽ nhớ tới một người đàn ông khác, người đàn ông ghé tòm kia bỏ đi chẳng để lại chút tin tức. Tại sao có thể đi mà không hề bận lòng gì vậy chứ?

Có lẽ phải nói chẳng qua là một chút liên lạc với cô cũng không có. Thật ra thì cô biết con trai thường chat video với anh, nhưng anh cũng không chủ động muốn tìm cô, cô cũng không cần đi hỏi thăm anh! Trong lòng anh, bọn họ là một đôi vợ chồng đã ly hôn, không cần thiết liên lạc lại không phải sao?

Anh phải nghĩ ngược lại chứ! Cô làm sao có thể cho anh như ý? Lúc đầu anh ủy thác luật sư thường gọi điện thoại hỏi cô đã ký đơn ly hôn chưa, mỗi lần cô đều nói không rảnh, lần sau vừa nhìn thấy cú điện thoại kia trực tiếp tắt, tắt mấy lần nên không gọi tới nữa.

Cho nên nói, bây giờ thân phận bọn họ còn là vợ chồng hợp pháp! Nhưng cô không muốn nói với anh! Để cho anh tự mình đi đi! Nếu như anh thật sự muốn kết hôn với người đàn bà khác thì phải qua ải của cô trước!

Hừ! Cô sao phải cho anh sống dễ chịu chứ? Cũng không xem lại ban đầu anh đối xử với cô như thế nào sao!

"Cái này không thể nói được!" Lăng Vũ Phong vẫn dùng kiểu thần bí nói chuyện. Đây chính là bí mật nhỏ của cậu với ba!

"Đứa nhỏ xấu xa! Bảo bối xuống lầu trước, mẹ thay quần áo xong sẽ xuống ngay có được không?" Đôi tay dùng sức bế người bạn nhỏ sang bên, Từ Di kéo chăn ra đứng dậy. Đứa nhỏ này gần đây không ngừng cao và mũm mĩm, cô đã không thể tùy thích ôm như trước đây rồi.

"Mẹ, mẹ nhanh lên một chút nha!" Lấy được câu trả lời, Lăng Vũ Phong chạy như một làn khói đi ra ngoài, xa xa còn nghe được giọng nói của cậu

"Bà ơi, sữa bò của con nóng chưa? Bụng của con đói rồi!"

Không sai, mặc dù Lăng Thiên vẫn chưa về nhưng cô cùng con trai còn có Thím Trần vẫn ở trong căn hộ này. Giống như chưa từng xảy ra chuyện kia vậy.

"Mẹ, mẹ lại ngăn người! Ăn nhanh lên một chút có được không?" Lăng Vũ Phong nóng lòng ăn một cái bánh sừng bò to, mở miệng uống hết ly sữa vậy mà lại thấy mẹ đang ngăn người!

"Bảo bối, bây giờ còn sớm mà!"

Mới có 9h sáng thôi mà, tiệm bánh người ta mới vừa mở cửa, nó gấp gì chứ? Hơn nữa bình thường nó cũng đâu phải là đứa nhỏ thích đồ ngọt? Sao hôm nay lại tích cực như vậy?

"Mẹ nhanh lên đi!" Lăng Vũ Phong không có kiên nhẫn nhảy vọt xuống cái ghế tới bên cạnh mẹ, cầm lên ly sữa tươi đưa tới trước mặt mẹ.

"Được rồi được rồi, mẹ tự uống! Lập tức xong ngay!" Tính tình chẳng biết giống ai, dù sao cũng không giống cô!

"Tiểu thiếu gia, thợ làm bánh ngọt còn chưa đi làm đâu!" Thím Trần từ phòng bếp bung một nồi cháo thịt thơm phức ra ngoài, để một chén nhỏ trước mặt Hạ Tử Di.

"Thím Trần, tôi ăn không vô!" Hạ Tử Di để ly sữa tươi trong tay. Trong khoảng thời gian này, Thím Trần thật sự là muốn nuôi cô thành heo, ngày ngày thay đổi các loại thức ăn cho cô.

"Thiếu phu nhân, ăn thêm một chút đi! Nhìn cô lúc trước gầy đến kỳ cục! Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi!" Thím Trần siêng năng khuyên Tử Di. Lần trước chuyện bọn họ ly hôn thật là dọa bà già này, nhưng bây giờ bà cũng không rõ rốt cuộc bọn họ có ly hôn không. Ly hôn, cuộc sống thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia vẫn giống trước kia? Không ly hôn? Vậy thiếu gia sao lại đi công tác lâu như vậy chưa có về? Hơn nữa trừ ngày đó anh đi còn nhờ vả bà chăm sóc thật tốt hai mẹ con này rồi chưa từng về, cũng không gọi điện thoại về luôn!

Người trẻ tuổi bây giờ thật là kỳ quái. Rõ ràng đang êm thấm, nói cái gì ly hôn! Con cũng lớn vậy rồi! Sao có thể bỏ được?

"Thím Trần, tôi không ăn được. Bây giờ tôi đi ra ngoài đặt bánh kem đây!" Tử Di thấy con trai đeo túi sách nhỏ ra ngoài, lập tức kéo cái ghế ra đứng dậy.

"Thiếu phu nhân, vậy hôm nay có muốn ở nhà ăn mừng hay không?" Thím Trần bắt đầu hướng hai bóng dáng vội vàng ra cửa hỏi.

"Muốn!" Ở cửa ra vào đổi giày, hai mẹ con trăm miệng một lời nói.

.....

"Lăng Vũ Phong, mẹ không muốn đi nữa, mệt quá!"

Hạ Tử Di nhìn con trai vẫn còn hào hứng bưng bưng chơi đùa, thờ dãi nói.

Sau khi bọn họ ra cửa, đến cửa hàng bánh ngọt đặt bánh, sau đó đi tới trung tâm thương mại sầm uất ở nội thành, muốn mua một phần quà sinh nhật con trai thích tặng con, đáng tiếc người bạn nhỏ Lăng Vũ Phong đối với những thứ đồ chơi bình thường kia căn bản không xem vào mắt, cầm trong tay liếc mắt lại dễ xuống, chủ cửa hàng hết sức giới thiệu nó cũng không nhìn một cái đã nói

"Chơi không vui!", nhưng cái miệng đó nói cái này không tốt cái đó không tốt, lại vẫn muốn xem hết tất cả cửa hàng mới bỏ qua.

"Mẹ, không phải mẹ nói muốn tặng con quà sao? Con còn chưa chọn được sao không được xem tiếp?" Lăng Vũ Phong ngồi bên cạnh mẹ, từ túi xách sau lưng lấy ra bảo bối máy tính bảng của cậu.

"Nhưng con đã xem hai tiếng vẫn chưa tìm được thứ thích hợp! Cuối cùng con thật sự có muốn mua đồ chơi không?" Tử Di tựa đầu trên vai nhỏ của con trai cũng không dám dùng sức. Đáng tiếc bà vai nhỏ của trẻ con không chịu được nhiều sức nặng, mới có mấy giây mà đã có người bắt đầu phản kháng:

"Mẹ, mẹ nặng quá!"

"Dựa vào một tí mà lại hẹp hòi như vậy!" Dù sao chẳng qua là đùa giỡn, Tử Di còn sợ mình sẽ đè lên con trai nữa. Ai, lúc mệt mỏi có bờ vai dựa vào thật sự rất thoải mái, nhưng người đàn ông có bà vai cường tráng mà cô có thể tùy thích tựa vào lại không có ở đây.

Tử Di cảm giác mình bị bệnh! Cái bệnh đó gọi là tương tư. Nhưng cô tương tư có tác dụng sao? Anh còn tương tư cô sao?

"Mặc dù ba nói bờ vai đàn ông chính là để cho phụ nữ dựa vào, nhưng mà rất đáng tiếc con không phải là đàn ông. Mẹ, chờ con lớn lên sẽ cho mẹ dựa vào có được không?" Từ máy tính bảng ngẩng đầu lên, người bạn nhỏ nhạy cảm đã nhìn ra mẹ rất mệt mỏi. Thế lực mẹ sao lại kém vậy chứ?

"Bảo bối của mẹ trưởng thành, bờ vai sẽ không dành cho mẹ nữa!" Nghe được lời của con, Tử Di đau khổ trong lòng. Cũng may, cũng may, anh không cương quyết mang con đi.

"Vai của con vĩnh viễn sẽ cho mẹ dựa vào. Yên tâm đi mẹ!"

"Bảo bối, mẹ yêu con nhất!" Hạ Tử Di ôm con trai vào lòng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm trên đầu nhỏ của con không ngừng vuốt ve.

Đã từng có một người đàn ông cũng luôn thích ôm cô như vậy, lúc đầu sao anh cứ yêu cô lâu như vậy chứ, nhưng sao lòng cô phát hiện trở nên thế? Chẳng lẽ nhiều năm trôi qua, anh cũng không sẵn lòng đợi thêm cô hiểu rõ hơn trái tim mình sao? Lăng Thiên anh là tên khốn kiếp, khốn kiếp!

Tại sao hình dáng của anh không có lúc không ở trong đầu cô? Lúc ăn cơm, lúc ngủ, lúc tắm cô đều nghĩ đến anh, nghĩ đến trái tim chưa xót cũng không dám đi tìm anh. Hạ Tử Di, mày là đứa nhất gan! Chính là một tiểu quý nhất gan mà thôi.

Cô đang sợ cái gì? Sợ anh không để ý tới cô sao? Hay sợ anh sẽ ăn luôn cô? Điều không phải, không phải, cô sợ anh thật sự đã không còn yêu cô, nếu như còn yêu tại sao muốn ly hôn với cô? Lăng Thiên, mặc dù anh rất khốn kiếp, nhưng em rất nhớ anh.

Rất nhớ, rất rất nhớ!

Sao cô lại rơi vào mâu thuẫn và vòng quanh này chứ?

"Mẹ, không bằng chúng ta đi ăn cái gì đi!" Cảm giác được mẹ không vui, Lăng Vũ Phong ngẩng đầu lên. Đi dạo một buổi sáng rồi, nhất định là mẹ mệt, bụng cũng đói rồi chứ gì?

"Bảo bối muốn ăn cái gì?" Ở trước mặt con trai, Tử Di cố gắng để mình vui vẻ bật cười. Dù bây giờ lòng của cô muốn khóc.

"Mẹ thích ăn McDonald không?" Người bạn nhỏ giương đôi lông mày đen sậm giống người nào đó như đúc. Một tiểu Lăng Thiên khiến cô mắt hờn lẩn nữa. Hạ Từ Di, mỗi ngày mỗi đều nhìn con trai nghĩ đến gã đàn ông kia!

"Hay là mẹ muốn ăn những thứ khác?" Cậu cũng đã đáp ứng cùng mẹ đi ăn những thứ đồ ăn bỏ đi kia rồi, sao mẹ còn không vui vẻ? Ba đã từng nói với cậu phải chăm sóc mẹ thật tốt, cậu làm như vậy không đúng sao?

"Chúng ta đi ăn đồ bảo bối thích nhất được không?" Bảo bối của cô sao có thể biết quan tâm như vậy? Chỉ khiến cho cô càng thêm khổ sở thôi!

"Mẹ, trước khi đi có thể đáp ứng con một chuyện không?" Khi Từ Di vươn tay chùi nước ở khóe mắt thì Lăng Vũ Phong cầm máy tính bảng trên tay đưa tới trước mặt mẹ.

"Con muốn mẹ mua cái này cho con?" Từ Di nhìn chằm chằm mẫu xe nhỏ màu đỏ chói mắt trên màn hình, à, Ferrari. Rồi lại đếm số không sau giá tiền, 1, 2, 3, 4, 5, 6..... Sao ... sao chiếc xe nhỏ mà lại mắc vậy chứ? Từ Di nói không ra lời.

"Lăng Vũ Phong, con nhất định phải mua cái này sao?" Từ Di tạm thời quên phiền não của mình. Ừ, mặc dù hiện tại cô cũng là có chút tài sản, mỗi tháng vẫn còn tăng thêm, nhưng con trai cô không phải quá lãng phí chứ? Một món đồ chơi nho nhỏ mà thôi! Đều tại Lăng Thiên làm hư con trai hết! Tại sao lại nghĩ đến anh ta chứ? Từ Di cảm giác mình thật điên rồ.

"Mẹ, nhưng hôm nay là sinh nhật của con! Mẹ nói đi?" Giọng điệu kia quả thực là một chút thương lượng, chưa đường sống cũng không có!

"Được rồi!" Cuối cùng cũng phải chiều theo ý con trai.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Ngoại truyện 9 : Có em bé!

Bọn họ ăn xong thuận đường đi lấy bánh ngọt lúc về đến nhà đã là 5h chiều. Lăng Vũ Phong vừa vào nhà giống như một đầu xe lửa xông vào bên trong. Đầu tiên là mở cửa phòng sách ra, sau đó lại nhanh chóng đóng, "rầm rầm" đi lên lầu.

"Lăng Vũ Phong, sao con vội vã vậy?" Từ Di đem bánh ngọt để lên trên bàn, Thím Trần đang bận trong bếp, thấy bọn họ về liền nói

"Thiếu phu nhân về rồi sao? Đợi thêm chút nữa là có thể ăn cơm."

Nhưng Lăng Vũ Phong cũng không để ý tới mẹ, lên lầu hai, mở cửa từng gian phòng một, không có, không có! Không nhìn thấy ba.

Ba rõ ràng đã đáp ứng cậu sẽ về ngày sinh nhật mà. Nhưng ba thất hứa. Ba lừa cậu! Thua thiệt cho cậu hôm nay còn tin lời ba nói, mỗi ngày theo sát mẹ nói ba sẽ không gạt người!

Huhuhu..... Ba lừa con!

Lăng Vũ Phong buồn bã ỉu xiu ngồi bậc thềm cầu thang cao nhất, hai tay chống cằm, gương mặt đầy tức giận cùng buồn bực. Tại sao ba có thể lừa cậu chứ?

"Bảo bối, con sao vậy?" Thấy con trai bất thường, Từ Di đi lên ngồi xuống bên cạnh con.

"Nói cho mẹ nghe có được không?" Dọc đường về không phải cãi nhau ầm ĩ với cô sao? Thế nào vừa về đến nhà đã lập tức thay đổi thành người khác.

"Mẹ, mẹ với ba có phải thật sự ly hôn không vậy?" Nghĩ thật lâu, Lăng Vũ Phong mới nhớ tới lần trước mẹ từng nói với cậu ly hôn chính là bọn họ sẽ không ở chung với nhau nữa, nhưng mẹ lại không trực tiếp cho cậu đáp án cuối cùng có ly hôn hay không. Có phải bởi vì sau khi ly hôn, cho nên sẽ không ở chung nữa, cho nên mới không thể về hay không? Tại sao ngày hôm trước lúc chat video ba còn nói với cậu sẽ về chứ? Thì ra là ba sẽ gạt người thật! Hình tượng người ba vĩ đại trong lòng cậu cứ như vậy bị hủy diệt!

"Bảo bối, sao con hỏi vậy?" Từ Di không rõ chân tướng ôm lấy khuôn mặt buồn của con trai.

"Ba hứa với con hôm nay sẽ về, nhưng mà ba không có về!" Buồn bực ở trong lòng cuối cùng cũng bộc phát ra. Đúng là không thể ỉn dẫu! Không tới một phút cậu đều đã nói hết ra.

"Ba hứa với con khi nào?" Anh nói muốn về sao? Hạ Từ Di cảm giác lòng mình có chút mong đợi!

"Mấy ngày trước ba chat video hứa với con." Mắt Lăng Vũ Phong ngập nước, uất ức đến sắp khóc rồi.

"Có thể chút nữa mới về thì sao? Bảo bối không cần giận được không? Chúng ta xuống lầu trước, rửa tay chuẩn bị ăn cơm! Tối nay ông bà ngoại cũng sẽ tới đây đó!" Từ Di kéo tay con trai. Mới vừa rồi lúc ở bên ngoài mẹ gọi điện nói tối nay đến. Trước kia vợ chồng Hạ Minh Lâm rất ít khi tới, đều là Từ Di mang con trai về, bởi vì Lăng Thiên không thích quá ồn ào! Nhưng bây giờ anh không có ở đây, cho nên cô để ba mẹ qua đây ăn cơm, nếu không sinh nhật con trai chẳng phải quá buồn tẻ sao?

"Mẹ, con muốn ba về!"

Vừa mới rửa tay xong, chuông cửa vang lên. Còn không kịp lau khô tay Lăng Vũ Phong vội vẩy vẩy tay dính nước chạy vội ra ngoài mở cửa. Bởi vì vội vàng cho là ba về khiến bạn nhỏ bỏ quên một chuyện, đó là ba sao phải nhấn chuông cửa chứ?

Quả nhiên đã làm cho người bạn nhỏ Lăng Vũ Phong thất vọng! Đi vào là mặt cười của chú Đức Thành, nhìn lại phía sau chẳng có gì cả, trừ trên tay có xách một cái hộp lớn.

"Bảo bối, sao lại không vui? Nói cho chú biết, ai dám ức hiếp công tử họ Lăng chúng ta?" Chu Đức Thành đứng trước mặt Lăng Vũ Phong, để đồ trên tay xuống đất, hai tay giữ vai cậu.

Sao việc khổ cực như vậy luôn để anh làm chứ? Sáng sớm anh còn chưa kịp dậy đã nhận được điện thoại quốc tế của Lăng Thiên nói không thể về sinh nhật con trai, quà sinh nhật đã được gửi về thông qua đường hàng không đặc thù, bảo anh đến sân bay lấy, thuận tiện an ủi cảm xúc bạn nhỏ.

An ủi phụ nữ anh có thể lành nghề hơn, nhưng là với con nít thì không biết có nên com cháo gì không đây?

"Chú Thành, ba con đâu?" Nhìn chằm chằm cái hộp được gói cẩn thận, Lăng Vũ Phong đã biết cái này là ba mua, bởi vì ở trong nước căn bản không có bán. Vậy là ba không có cách nào về sao?

"Bởi vì hôm nay ba phải cùng một công ty lớn thảo luận vấn đề hợp đồng cho nên không có thời gian về. Nhưng mà ba con sẽ gọi điện về thôi. Con xem, ba đã mua xe con thích nhất rồi nè! Chúng ta mở ra xem được không?"

"Đức Thành, anh ngồi xuống đi." Từ Di lau khô tay đi ra ngoài, thấy Chu Đức Thành đang cùng con trai ở cửa ra vào mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn xuống đồ dưới đất, cô đã biết hôm nay anh sẽ không về. Trái tim bỗng có chút mất mát.

"Chú Thành, chú lừa con phải không?" Mẩu xe yêu thích đang ở trước mắt nhưng Lăng Vũ Phong thậm chí cả liếc mắt cũng không có, trong tâm hồn nhỏ của cậu chỉ có một chuyện: đó chính là lần đầu tiên ba lừa gạt cậu!

"Sao chú có thể gạt con chứ? Không phải trước kia công việc của ba cũng rất bận sao?" Từ Di cũng ngồi xuống nhìn khuôn mặt sắp khóc của con trai.

"Chú lập tức gọi điện thoại cho ba con được không?" Chu Đức Thành lập tức từ trong túi lấy ra điện thoại di động gọi cho Lăng Thiên, lúc này cậu ta có chuẩn bị đi họp không?

Vang lên hai tiếng, Chu Đức Thành áp điện thoại vào bên tai Lăng Vũ Phong. Không ngờ, không đợi đối phương nghe điện thoại, Lăng Vũ Phong lại một tay đẩy điện thoại ra sau đó chạy lên lầu, vừa chạy vừa la to:

"Con không muốn nói chuyện với ba. Ba gạt con! Ba muốn ly hôn với mẹ, cũng không về đây ở nữa!"

"Này, Lăng Vũ Phong, sao con có thể như vậy? Đức Thành.. xin lỗi anh!" Thấy con trai vô lễ chạy đi, Từ Di muốn đứng lên đuổi theo, nhưng bởi vì mới vừa rồi ngồi xổm xuống mà đầu hơi choáng. Gần đây cô rất không bình thường!

"Thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?" Thím Trần chuẩn bị xong thức ăn ra ngoài vừa hay nhìn thấy tiểu thiếu gia thờ phỉ phò chạy lên lầu, mà Hạ Từ Di đáng vẻ chao đảo, chỉ chực chờ té xỉu, sắc mặt tái nhợt.

"Từ Di, ngồi xuống trước đã. Không cần vội, lát nữa nó sẽ không sao đâu." Chu Đức Thành muốn đưa Hạ Từ Di tới ghế sofa ngồi nghỉ, nhưng cô lại cự tuyệt anh:

"Không được, Lăng Vũ Phong...nó thực sự tức giận rồi. Em muốn đi lên nhìn nó mới yên tâm."

Hơn nữa mới vừa rồi nó nói chuyện bọn họ ly hôn, cô không yên lòng để mình nó trên lầu.

"Thím Trần, thím đừng lo, con đi với cô ấy được rồi!"

Thím Trương lui xuống. Một ngày nên vui vẻ như vậy, sao bỗng nhiên lại mất hứng rồi chứ? Xem ra thiếu gia không ở nhà thật phiền phức.

Nhưng mới đi được nửa cầu thang, Từ Di cảm giác đầu càng lúc càng choáng, cuối cùng cả người không còn sức lực ngã về phía sau.

"Cẩn thận." May là Chu Đức Thành ở phía sau kịp thời đỡ cô.

Đợi khi cô tỉnh dậy đã phát hiện mình nằm trên giường. Mà vây quanh giường rất nhiều người, vợ chồng Hạ Minh Lâm, Chu Đức Thành, thím Trần và còn có bác sĩ Tiêu cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, chỉ có con trai nhìn chằm chằm bụng cô.

"Bác sĩ Tiêu...tôi bị làm sao vậy?" Hạ Từ Di đưa ánh mắt về phía bác sĩ Tiêu chỉ duy nhất bà ấy mới có thể cho cô một đáp án hoàn mỹ.

"À.. Chúc mừng cô! Cô có thai rồi! "

Lần này Hạ Từ Di mới vừa tỉnh táo lại muốn ngất đi. Trong bụng của cô có bảo bảo? Làm sao có thể chứ? Cô không ở cùng Lăng Thiên đã hơn một tháng rồi, chẳng lẽ là lần cuối cùng bọn họ ở trong phòng tắm mà có sao?

"Mẹ, bụng của mẹ nhỏ như vậy thì sập bên trong lại có một em bé được? Vậy con từ đâu mà ra?" Lăng Vũ Phong tò mò nhìn vào bụng mẹ.

Ngày đó căn bản anh chẳng làm biện pháp dự phòng gì cả, nhưng kể từ khi cô có con trai, bọn họ cũng vẫn như vậy! Một là bởi vì thân thể cô tương đối nhạy cảm không chịu được thuốc tránh thai, mà mỗi lần anh đều nói không quen thân thiết với cô cách một lớp màng. Cho nên bọn họ mỗi lần đều tiếp xúc thân mật trực tiếp nhất. Lúc đầu cô còn có thể yêu cầu anh làm các cách ngừa thai, nhưng anh luôn nói cô yên tâm, không có việc gì, nói nhiều nên cô cũng không muốn nói thêm. Nào có ai lấy chuyện như vậy mà đi bàn bạc chứ?

Mà cũng như lời anh nói, qua nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra ngoài ý muốn. Về sau cô cũng an tâm! Thế nhưng sao lần này vừa khéo vậy chứ?

Nói như vậy, trong bụng cô thật sự có một em bé rồi! Cô thật là hồ đồ! Mấy tháng này kinh nguyệt không tới cũng không để ý. Lúc đầu là vì Lăng Thiên mới vừa đi, cô vẫn không vui cho nên không có cố lưu ý, cộng thêm khí trời lạnh mặc quần áo nhiều cần bản không nhìn ra, sau lại dần dần quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Trời ạ! Vậy phải làm thế nào? Tại sao lần này cô mang thai một chút phản ứng lúc đầu cũng không có, trước kia mang thai con trai luôn muốn nôn, cho nên giờ cô cũng không phát hiện nguyên nhân thân thể đột nhiên thay đổi!

"Tử Di, sao bản thân có thai mà không biết? Có muốn gọi cho Lăng Thiên để nó vui không?" bà Hạ có lúc cảm giác con gái mình thật sự là không biết phải nói thế nào mới đúng! Chỉ là bề ngoài là di truyền bà thôi, một chút thông minh, lanh lợi, quả quyết của bà cũng không có.

"Mẹ, tối nay con sẽ nói với anh ấy!" Tử Di nhỏ giọng nói. Bà mẹ chỉ biết Lăng Thiên ra nước ngoài công tác, nhưng chuyện giữa bọn họ Tử Di không dám nói, cũng không muốn nói. Dù sao cô quyết định không ký tên! Nhìn anh làm sao bây giờ. Hơn nữa bây giờ cô lại có con, càng thêm không thể ký.

Anh muốn ly hôn? Nằm mơ còn nhanh hơn, cô nhất định phải điền tên Lăng Thiên trong phần tên cha trong giấy khai sinh của Bảo Bối.

.....

"Đức Thành.. trước tiên có thể không cần nói cho anh ấy hay không?" Tử Di còn chưa nghĩ kỹ nên nói với anh thế nào. Hơn nữa đã rất lâu bọn họ chưa có liên lạc. Anh sẽ mong đợi đứa bé này ra đời giống như cô sao?

"Tại sao? Ít nhất bây giờ cậu ta còn là chồng em trên danh nghĩa, không phải sao?" Bọn họ căn bản không có ly hôn. Luật sư giúp họ làm thủ tục ly hôn là anh tìm giúp Lăng Thiên, nhưng luật sư người ta nhiều lần uất ức gọi điện thoại nói cho anh, đàn gái luôn nói không rành ký tên, căn bản không giống như người muốn ly hôn! Vốn luật sư muốn tự mình gọi cho Lăng Thiên nói rõ nguyên nhân nhưng bị anh ngăn lại. Người xưa đều nói phá hủy một tòa miếu chứ không làm tiêu tan một gia đình! Trời cao có đức hiếu sinh, hơn nữa anh nhìn đáng về Tử Di không giống như còn có tình cảm với Lăng Hạo Vũ, nếu quả thật như còn thì sẽ không giống như bây giờ.

Nhưng mà có một gã đàn ông tình nguyện để người ta ký tên rồi chờ về đi công chứng, hoàn tất thủ tục là được.

"Đức Thành, đồng ý với em đi." Trong giọng nói có kiên trì trước nay chưa từng có.

"Tử Di, có phải em yêu chồng em rồi hay không?" Nét cười trên mặt Chu Đức Thành vẫn không đổi.

Khuôn mặt không thể đỏ hơn được nữa, toàn thân như phát sốt. Cô không dám ngẩng đầu lên! Nhưng anh ấy còn yêu cô không? Cô không dám hỏi. Trước khi đi anh cương quyết như thế khiến cô sợ! Thì ra là cô cũng biết sợ! Sợ khi cô cuối cùng cũng hiểu rõ tim mình thì anh cũng đã rời đi.

"Có muốn anh giúp em gọi điện thoại cho cậu ta hay không?" Chu Đức Thành lấy điện thoại di động gọi.

"Đức Thành, không cần....." Phải nói cũng là chính miệng cô nói với anh!

"Sao? Không dám nói chuyện với cậu ta sao?" Chu Đức Thành tỉ mỉ nghiên cứu biểu cảm của Tử Di, hình như là xấu hổ? Lúc này còn xấu hổ? Xấu hổ với người chồng đã kết hôn với mình mấy năm?

"Không phải, anh ấy..... anh ấy..... Ly hôn là anh ấy nói ra, anh ấy rất quá đáng! Anh ấy không cần em!" Dường như cô đang thấy lại vẻ mặt lạnh nhạt, vô tình của anh trong phòng sách ngày đó.

Vote ủng hộ ghen mọi người! Đăng thêm chương nữa là ta phải tu luyện để thi học kỳ rồi!

13h 5

22/4/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ngoại truyện 10 : Newyork

Tối hôm đó, Hạ Tử Di nhận được một hộp bưu phẩm nhỏ.

Ai gửi cho mình thế này nhỉ?

Hạ Tử Di vừa đi vừa suy nghĩ cho đến khi về đến phòng. Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi mở hộp bưu phẩm kia ra.

Bên trong là một USB và một tờ giấy.

"Từ Di, em xem xong cái này sẽ biết được mọi chuyện! Cậu ta thực sự yêu em đó!"

Chu Đức Thành "

Rốt cuộc Chu Đức Thành muốn cô xem cái gì?

"Lăng Thiên, anh là đồ khốn kiếp..."

Trong phòng sách yên tĩnh, Hạ Từ Di ngồi trước màn hình máy tính, nước mắt rơi không ngừng.

Người đàn ông trên màn hình tuy say nhưng vẫn luôn miệng nói yêu cô. Tại sao lại như vậy chứ? Nếu anh yêu cô thì sao có thể buông tay dễ dàng như vậy? Tại sao...

"Từ Di, nếu như em thực sự yêu thì hãy đi tìm cậu ấy! Cậu ta rất dễ dàng mềm lòng! Cố lên!!!" Cuối đoạn phim, một câu nói của Chu Đức Thành khiến Hạ Từ Di động tâm. Nếu anh không cần cô nữa... Vậy thì cô đuổi theo anh được không?

"Alo, Đức Thành...em muốn đi Newyork!"

Sân bay quốc tế - Newyork.

Hạ Từ Di xách theo hành lý từ từ đi vào đại sảnh nhập cảnh. Đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài, Chu Đức Thành nói sẽ có người tới đón cô, không để cô phải sợ.

Trước khi cô đến không có gọi điện thoại cho Lăng Thiên, bởi vì Chu Đức Thành nói muốn cho anh bất ngờ. Anh sẽ vui mừng sao? Từ Di nhìn tới nhìn lui đều là người châu Âu tóc vàng mắt xanh, thành phố xa lạ, con người xa lạ khiến cô bắt đầu có chút lo sợ.

"Xin chào! Chị là Hạ Từ Di đúng không? "Vừa mới tìm kiếm xong, tiếng Trung quen thuộc vang lên bên tai. Là một cô gái khoảng 20 tuổi.

"Ồ... Cô là ai? Sao lại biết tôi vậy?"

"Em là Chu Hoài Ân...là em gái của anh Đức Thành! Anh ấy nói em tới đón chị!" Thì ra là em gái của Chu Đức Thành!

"À.. Chị có mệt không? Hay là em đưa chị về khách sạn nghỉ ngơi trước!"

"Không, chị không mệt! Em có thể...đưa chị tới chỗ của Lăng Thiên không? Chị...muốn..."

Chưa nói hết câu thì Chu Hoài Ân đã biết Từ Di muốn đến gặp Thiên đại ca rồi!

"Được.. Em biết rồi! Bây giờ chúng ta đi ăn rồi sau đó em đưa chị đến chỗ anh ấy!"

.....

"BOSS?"

Tiếng gọi bất chợt khiến Lăng Thiên lặng im suy nghĩ hoàn hồn, anh quay đầu lại, nhìn thấy Cathynrine cầm tài liệu phân tích công ty đứng trước bàn làm việc của anh, ánh mắt mang theo một tia nghi ngờ.

Bình thường trên công việc anh không phân tâm, nhưng chính anh không biết làm sao hôm nay vừa đến phòng làm việc thì nhìn chằm chằm những đồ thị trong máy vi tính lại ngẩn ngơ ra, đây là chuyện trước nay chưa có.

Thấy BOSS cuối cùng cũng quay đầu lại, Cathynrine lập tức tạ lỗi: "Thật xin lỗi, BOSS. Bởi vì Dương tiên sinh không có ở đây, thư ký của ngài bên ngoài cũng không cho cho nên tôi trực tiếp đi vào. Đây là tư liệu phân tích đầu tư của Louris tiên sinh, mời xem qua." Cô vừa nói, ánh mắt thẳng nhìn chăm chú gương mặt tuấn mỹ của Lăng Thiên

Cái người đàn ông phương Đông này đối với tất cả nhân viên đều đối xử như nhau, hơn nữa cũng không dây dưa với nhân viên nữ công ty. Nếu không cô đã sớm bắt cặp tất cả thô lộ với thiên tài tài chính mà cô sùng bái, yêu mến nhiều năm nay rồi. Không biết anh đã kết hôn chưa nhỉ?

"Chờ một chút." Lăng Thiên nhận lấy văn kiện, thuận miệng lật xem

Anh không tốn quá nhiều thời gian đã xem xong bản kế hoạch trên tay, ngẩng đầu lên: "Về không tệ lắm, chẳng qua là có chút phải....." Lời còn chưa dứt, thế nhưng anh chợt dừng lại.

Người phụ nữ mặc váy ngắn, toàn thân khoác áo vest đỏ thẫm là người anh ngày nhớ đêm trông sao? Một mái tóc dài, đen láy, đôi mắt to đang nhìn anh...

"BOSS....." Cathynrine cảm thấy quái lạ, BOSS nhìn cô sao? Nhưng một giây sau, nụ cười vui mừng trên mặt lập tức biến mất. Cô nhìn theo tầm mắt của BOSS thì ... Tại sao có thể có một cô gái phương Đông xinh đẹp đứng ở đó chứ? Là bạn BOSS sao? Cô đang muốn hỏi thăm, nhưng có người so với cô còn nhanh hơn một bước, đứng dậy:

"Cathynrine, cô đi ra ngoài trước. Phần văn kiện này chờ Dương tiên sinh về sẽ giao phó cho anh ta." Lăng Thiên vừa giao phó vừa đi tới cửa, đứng trước mặt người con gái phương Đông đó.

Mặc dù hiếu kỳ, Cathynrine vẫn đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cô gái châu Á kia vẫn còn hiếu kỳ nhìn thoáng qua mặt người ta, tiểu cô nương này có quan hệ thế nào với BOSS chứ?

"Đến kia bên ghế sa lon ngồi đi!" Rốt cuộc chờ hai người im lặng đủ rồi, Lăng Thiên mở miệng nói trước.

Khi Cathynrine đã lui ra ngoài, Lăng Thiên đóng cửa lại rồi mới đưa mắt nhìn Từ Di đã ngồi trên ghế sa lon.

Đột nhiên vô cùng tĩnh lặng, thần kinh Từ Di căng thẳng, cảm giác có chút kỳ quái nên ngẩng đầu lên, ngo ngác nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện ra phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại hai người cô và Lăng Thiên nhất thời cô có chút khẩn trương muốn đứng lên.

"Ngồi đi." Nhìn ra ý đồ của cô, Lăng Thiên lên tiếng ngăn lại, một đôi thâm thúy mắt nhìn chăm chăm cô, thân hình vừa di chuyển, đi những bước chân nhịp nhàng tới chỗ cô. Sau đó ngồi xuống trước mặt cô.

Bị ánh mắt kỳ dị của anh nhìn làm cô ngồi im trên ghế sa lon không cách nào nhúc nhích, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, cảm giác bất an từ từ ngập tràn.

Lúc này bộ dáng anh trong trí nhớ cô có chút không giống nhau, thậm chí ngay cả mắt kính anh cũng không đeo, vậy trước kia đều đeo cho đẹp thôi sao? Trong mắt phát ra ánh nhìn sắc bén như thế, hơn nữa gương mặt tuấn tú không hề hề cười thật sự làm người ta cảm giác lo lắng và sợ hãi. Không phải anh nhìn thấy cô nên mất hứng chứ?

Nhưng tại sao anh càng lúc càng gần? Hơi thở nam tính quen thuộc và ám áp khiến mặt Từ Di lập tức hồng lên!

Anh không phải muốn hôn cô chứ? Đôi mắt to long lanh nhìn mặt anh càng ngày càng gần cũng không dám nhúc nhích. Không cần nhiệt tình vậy chứ? Bọn họ đã lâu không gặp mặt, ngay cả một câu ân cần thăm hỏi cũng không có đã muốn hôn môi rồi sao?

Lúc Từ Di cho là anh thật sự muốn hôn môi cô thì mặt anh cách cô không tới 5 cm thì ngừng lại. Vẫn là khoảng cách quá gần, hơi thở hai người quen thuộc quấn lấy nhau. Rõ ràng mùa đông lạnh đến thế nhưng sao cô lại cảm thấy nóng?

Chính là gương mặt này, ánh mắt dịu dàng này, hơi thở nhẹ nhàng khiến chớp mũi có chút rung rung, đôi môi hồng hào làm anh dù nểm như thế nào cũng không đủ, tất cả đều làm anh khó ngủ đầu đêm suốt sáng! Hôm nay như một giấc mơ hiện ra trước mắt anh, anh lại không dám chạm vào dù chỉ một chút, chỉ sợ vừa chạm vào cô sẽ biến mất không thấy nữa.

"Lăng Thiên..... Anh có thể....." Ở trước mặt anh, cô lại hồi hộp đến nói cũng không xong. Có thể không cần dựa gần như vậy không?

"Xin lỗi." Giống như hiểu được gì đó, trên mặt Lăng Thiên đã khôi phục lại bình tĩnh thường có. Anh đứng lên, ngồi vào ghế sa lon đối diện cô, cầm bao thuốc lá đặt lên bàn lên, định rút ra một điếu, lại phát hiện miệng cô muốn nói gì đó lại không dám.

Người phụ nữ này đặc biệt đến tìm anh gây phiền phức sao? Tức giận để thuốc lá xuống.

"Sao lại tới một mình? Bảo Bối đâu?" Cô và Lăng Hạo Vũ không ở bên nhau sao?" Nghĩ sao mà lại tới đây tìm anh chứ? Hơn nữa còn bỏ lại con trai ở nhà một mình chạy tới đây.

Không đi một mình chẳng lẽ dẫn theo ai để gây rắc rối sao? Cô lại quên gọi điện thoại về rồi, thăm, điện thoại? Điện thoại đâu rồi?

Vừa nghĩ tới mình chưa gọi điện thoại cho con trai, Từ Di nóng lòng sốt ruột. Trước khi cô đi đã hứa lúc đến nơi lập tức gọi điện thoại cho con. Tại sao điện thoại di động của cô lại không tìm thấy? Rõ ràng là đặt trong túi xách mà?

"Không cần gấp, để tôi gọi!" Lăng Thiên lên tiếng ngăn lại động tác không ngừng tìm điện thoại của cô. Người phụ nữ này không cần mơ mơ màng màng vậy chứ? Cũng không biết làm sao cô tìm được anh ở nơi này nữa.

Thật mất mặt! Từ Di nhìn anh gọi điện thoại, lại ngồi xuống ghế sofa.

"Mẹ con đến rồi! Yên tâm đi!" Lăng Thiên ở trong điện thoại nói. Đây là lần đầu tiên con trai bằng lòng nói chuyện với anh sau chuyện thất hẹn lần trước, rõ là thù dai này!

"Chờ một chút! Con muốn gặp mẹ!" Lăng Thiên nghe được bên kia nói muốn với mẹ nói chuyện, không nói gì mà đem điện thoại đưa cho cô.

"Bảo bối, mẹ nhớ con!" Vừa cầm điện thoại đã nghe được giọng nói kia non nớt mềm nhũn kia, cô cảm giác mình đã bắt đầu nhớ cái tên tiểu ác ma luôn khiến cô giận đến nổi điên kia rồi. Từ lúc con chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ xa nhau! Ngấm lại thực sự không bỏ được!

"Mẹ, con cũng nhớ mẹ rồi!" Đầu bên kia điện thoại người bạn nhỏ khéo léo nói.

"Nhớ phải nghe lời ông bà ngoại, đi học không được quậy phá có nghe không?" Mặc dù trong nhà có thím Trần rồi nhưng Từ Di vẫn không yên tâm về con, cho nên vẫn đưa con về nhà ba mẹ, vừa đúng lúc cũng để thím Trần nghỉ phép.

"Mẹ, mẹ lo mình là được! Mẹ không cần lo con đâu." Cậu cũng sáu tuổi rồi mà, sao mẹ luôn coi cậu là đứa trẻ ba tuổi chứ?

"Cái tên tiểu quỷ này....."

"Mẹ, Newyork chơi có vui không? Lần sau dẫn con đi chung có được không?"

"Được, lần sau nhất định dẫn con tới đây chơi."

"Mẹ, con không nói với mẹ nữa, ông ngoại nói muốn dẫn con đi bắn pháo hoa."

"Lăng Vũ Phong, không cho phép làm loạn, không..... Đây, đây, Lăng Vũ Phong, lại dám cúp điện thoại của mẹ sao? Con chờ đó, xem mẹ chỉnh đốn con ra sao." Bây giờ cũng không phải là Tết, pháo hoa gì chứ? Ba mẹ nhất định sẽ làm hư nó thôi. Hơn nữa lại dám cúp điện thoại cô như vậy, có phải nó quá đáng rồi không?

"Bụp" một tiếng, điện thoại đất tiền không biết đã bị người nào đó không biết tốt xấu ra sức để mạnh trên bàn.

"Hạ Tử Di! Bây giờ em có thể nói xem em tìm tôi có chuyện gì rồi không?" Căn bản không quan tâm điện thoại có bị đập bể hay không, Lăng Thiên yên lặng nhìn cô, đôi mắt thâm sâu làm người ta không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chỉ Tích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 11 : Chỉ cần anh dám muốn, em dám cho!

"Em.... Tôi chơi!" Vốn muốn nói câu: "Mắc mớ gì tới anh." Có điều trong đầu lập tức nhớ lại điều trước khi lên máy bay Chu Đức Thành dặn dò chỉ nói ra lý do này.

Nhưng ngay cả tên họ cô anh cũng gọi rồi. Vẫn cảm thấy anh gọi như danh cô nghe có vẻ lọt tai hơn.

"Chơi?" Lăng Thiên nhú mày. Một mình tới Newyork chơi? Cô cũng dám đến? Lăng Hạo Vũ biết cô chưa từng xuất ngoại còn dám yên tâm để cho cô một mình đi sao?

"Đúng vậy!" Cô trả lời rất nhỏ giọng. Bởi vì chột dạ, cô không phải là tới chơi. Cô là đặc biệt đến tìm anh, nhưng lời này sao cô dám nói, đặc biệt là trong tình huống anh đang lạnh nhạt với cô chứ.

"Muốn đến chơi sao Lăng Hạo Vũ không đi chung?"

"Tại sao anh ấy phải đi cùng chứ?" Tử Di sử dụng âm thanh anh vừa đứng nghe được.

"Anh ta không phải là người yêu cũ của em sao? Hai người không phải muốn bắt đầu lại sao? Chẳng lẽ em tới đây là để nói các người chuẩn bị muốn kết hôn sao? Không cần, gọi điện thoại là được!" Giống như là bị thứ gì đâm vào, anh như một con nhím xù lông toàn thân.

Nếu là lúc trước, đoán chừng bọn họ lại muốn cãi nhau rồi. Nhưng Chu Đức Thành đã cho cô "Tam Đại Tuyệt Chiêu" chinh phục người đàn ông này, chiêu thứ nhất chính là phải lấy nhu thắng cương, đối với anh không thể cứng đối cứng, muốn vuốt ve "lông" anh, tuyệt đối anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Đúng vậy, cô tin lời Đức Thành nói. Bọn họ dù sao cũng là bạn bè nhiều năm như vậy. Mà cô, mặc dù làm vợ chồng nhiều năm với anh lại không hề hiểu anh, cũng chưa có từng chân thành muốn tìm hiểu anh, cho nên chuyến đi Newyork lần này của cô cũng bao gồm phải hiểu rõ anh.

Chẳng qua là hành trình theo đuổi tình yêu của cô không dễ đi chút nào. Cô chưa từng theo đuổi đàn ông thì sao biết phải làm gì chứ? Nhưng đã đến đây thì không thể bỏ cuộc.

"Bọn em không ở bên nhau." Cô đi tới bên cạnh anh rồi đứng lại, đưa mắt nhìn anh, không có một tia tức giận.

"Không cần đặc biệt tới nói cho tôi biết chuyện này." Lăng Thiên như bị người ta nhìn trúng tâm sự, quay mặt đi nói năng thô lỗ. Không thể phủ nhận thời điểm nghe cô nói bọn họ không có ở bên nhau, trái tim vốn đau đến sắp không thể hô hấp được lại dần dần bình thản.

"Em không phải đặc biệt tới nói cái này. Em tới du lịch thôi!" Bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo anh, trong giọng điệu có dịu dàng và thoải mái trước nay chưa từng có. Anh có thể không cần đứng nói chuyện không? Cô ngứa đầu rất vất vả đó!

Du lịch? Hạ Tử Di, có người sẽ tới Newyork vào mùa đông du lịch sao? Trừ những ngày sương mù chậm bao phủ thì cô còn muốn nhìn cái gì? Những năm này sương mù ở Newyork đã không còn dày đặc như trước, nhưng mà trời lạnh lại ẩm ướt nên cũng không có cái gì để chơi, đầu cô có phải bị ủng rồi không?

"Hôm nay là ai dẫn em tới đây?"

"Là Hoài Ân! Em của Chu Đức Thành!"

"Vậy có đặt phòng khách sạn không?" Nhìn hai tay cô nắm lấy vạt áo anh, Lăng Thiên muốn kéo ra rồi lại thôi. Đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài nên mới nương tựa vào chồng trước như anh sao?

"Không cần!" Còn phải đặt phòng khách sạn? Trực tiếp đến chỗ anh ở không được sao? Hơn nữa để mình cô ở khách sạn thì cô không muốn. Cô cũng không phải là tới đây du lịch thật, cho dù thật sự muốn du lịch cũng không phải lúc này!

"Được rồi, đi thôi! Tôi dẫn em đi." Nhìn dưới mí mắt cô rõ ràng có vết quầng thâm, nhất định là ở trên máy bay mệt mỏi, nếu cô đã tìm được tới chỗ anh rồi, vậy anh chỉ có thể làm người tốt đến cùng, đưa cô đến khách sạn thôi. Nếu không, việc người không có chút kinh nghiệm ra cửa như cô đừng nói là tìm nơi nghỉ chân, mà ngay cả hướng ra khỏi phòng làm việc của anh cũng không biết ấy chứ.

Công ty tài chính khắp nơi, đường phố chật chội, mặc dù không nhiều nhà cao tầng liên tiếp như ở khu Manhattan, Luân Đôn nhưng cũng đủ khiến đầu cô choáng váng.

"Đi đâu vậy?" Hạ Tử Di không rõ nhìn Lăng Thiên cảm hành lý cô lên đi ra ngoài.

"Không phải em mệt sao? Tôi dẫn em đi nghỉ ngơi trước. Sau khi cất xong hành lý lại đi ăn. Em muốn ăn gì trước?" Đã gần trưa rồi, chắc cô cũng đói bụng?

"Vậy đi về nhà trước đi!" Thì ra là anh muốn dẫn cô đến chỗ anh! Cô không đói bụng, ngược lại buồn ngủ thì có.

.....

Xe của anh dừng ở trước một khách sạn cao cấp.

"Tại sao lại phải tới khách sạn?" Chẳng lẽ anh tới Newyork lâu như vậy vẫn luôn ở khách sạn?

"Vậy phải nghỉ ngơi ở đâu đây hả cô ngốc?" Chẳng lẽ trở về chỗ anh ở sao? Anh tuyệt đối không dám cam đoan tự chủ của mình. Ở chung một mái nhà với cô lại không thể động tay động chân, anh một chút cũng không dám đảm bảo. Cho nên, vì để cô không chán ghét mình nữa, đành để cô ở khách sạn thôi. Hơn nữa, quan hệ bọn họ bây giờ thật sự không nên dây dưa trên thân thể.

Cung chiều dùng đầu ngón tay vuốt khuôn mặt cô, Lăng Thiên xuống xe, qua bên kia giúp cô mở cửa xe.

Từ Di cho là anh cũng ở khách sạn, cho nên không ý kiến theo sát anh cùng đi vào.

"Lăng Thiên....." Từ Di nhìn anh từ ví da lấy chứng minh nhân dân ra đăng ký, vội vàng kéo anh lại. Không phải anh ở đây sao? Sao còn phải đăng ký?

"Sao vậy? Anh đặt phòng trước được không?"

"Anh nói anh không ở đây sao?" Thì ra là anh muốn vớt cô trong khách sạn, sau đó phui mông chạy lấy người?

"Anh ở căn hộ của anh!" Anh là người coi trọng riêng tư, nếu phải ở chỗ này lâu dài dĩ nhiên sẽ không ở khách sạn.

"Lăng Thiên, em không muốn ở đây đâu!" Hoá ra là như vậy. Từ Di lấy chứng minh của anh giấu sau lưng.

"Từ Di, đưa chứng minh cho anh." Cô ăn vạ như vậy là lần đầu tiên anh thấy, sắc mặt cũng không thoải mái nữa.

"Không đưa." cô lui về phía sau một bước.

"Rốt cuộc em muốn thế nào?" Lăng Thiên cảm giác huyết thái dương mình lại đau. Cô nhất định phải cãi nhau với anh sao?

"Lăng Thiên, em không muốn ở khách sạn. Ở một mình em sợ." Nghĩ đến chiều đầu tiên của Chu Đức Thành nói: "yếu đuối", giọng cô chậm lại.

"Trong khách sạn rất an toàn, không có việc gì. Tin anh đi."

"Em không muốn ở đây, có được không?" Anh thật sự có thông minh như vậy sao? Chẳng lẽ còn nghe không hiểu cô muốn cùng anh về sao? Nhất định cô phải nói ra sao? Nếu như yếu đuối còn không được, vậy có cần dùng chiêu thứ hai không?

"Vậy em muốn thế nào?" Chẳng lẽ là như anh nghĩ, về với anh sao? Thật ra thì không cần chiêu thứ hai, người đàn ông nào đó đã bắt đầu mềm lòng.

"Em muốn tới chỗ anh ở."

"Em biết em nói cái gì không?" Lăng Thiên ôm chầm lấy thân thể cô, ép cô ngừng đầu.

"Em muốn tới nhà anh ở." Có gì không đúng sao? Về mặt cứng đờ của anh khiến Từ Di muốn cười to lên, nhưng một giây sau cô không cười nổi, hơn nữa rất may người chung quanh không hiểu được anh nói cái gì.

"Em hiểu được ý nghĩa thực sự của việc tới nhà anh ở không? Anh sẽ... ôm em, cởi hết quần áo em, hôn toàn thân em, muốn em để em không xuống giường được." Giọng nam trầm thấp vang bên tai của cô. Nếu cô coi mở như vậy, bằng lòng cùng một người đàn ông đã ly hôn với mình làm chuyện thân mật, vậy anh cũng không quan tâm. Dù thế nào đi nữa thì anh muốn cô đến chết rồi!

Khuôn mặt trắng hồng nhất thời đỏ ửng lên, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn! Rõ ràng là một người đàn ông anh tuấn, tao nhã, nhưng sao có thể thốt những lời hạ lưu như vậy ra khỏi miệng chứ? Nhưng với Lăng Thiên mà nói, còn có cái gì anh không thể nói sao?

"Còn dám đi tới chỗ anh ở hay không? Hả?" Người đàn ông này còn có thể xấu xa, về ngoài dịu dàng mới duy trì không được bao lâu đã bắt đầu uy hiếp cô. Nhưng bây giờ cô không sợ anh uy hiếp đâu, thực là bắt đắc dĩ, cô phải dùng đến chiêu thứ hai rồi. Đức Thành nói nhất định sẽ có ích. Nhưng dùng sắc đẹp dụ dỗ anh lên giường là có phản tác dụng rồi sao?

"Em muốn đi." Dừng cảm ngừng đầu lên, Từ Di nhìn anh, lộ ra nụ cười kiên định. Ai sợ ai chứ? Đã đi đến bước này rồi, sợ cũng vô ích.

"Em chắc không? Lên giường anh thì không thể chạy, em hiểu không?" Nếu cô còn dám khiêu khích anh như vậy, anh sẽ thuê một phòng trực tiếp kéo cô đi lên lập tức "làm việc". Vĩnh viễn đừng khiêu khích đàn ông, ở chung một chỗ với anh nhiều năm như vậy cô không biết sao? Cho dù sau đó cô muốn hận anh, anh cũng muốn làm. Anh vốn không muốn dây dưa mập mờ như vậy, nhưng cô đã trắng trợn quyến rũ anh đến thế thì cũng đừng trách anh khách khí.

"Chỉ cần anh dám muốn, em dám cho!"

Một giây kế tiếp, người đàn ông điềm đạm hóa thân thành dã thú đưa tay lấy chứng minh từ tay cô, kéo cô đi về phía quầy lễ tân.

Lăng Thiên giận xanh mặt rồi, tóm lại cô là bị cái gì kích thích vậy? Lờn như vậy cũng dám nói ra? Quả thật cô không muốn sống nữa! Lần này, anh sẽ không mềm lòng cũng sẽ không nương tay, nhất định phải chinh cô mấy ngày mấy đêm không xuống giường được, để xem cô còn dám nói ra mấy lời vậy không.

"Lăng Thiên, anh muốn làm gì?" Xong rồi, anh muốn đi mướn phòng thật. Thật đúng là không thể nói mà không suy nghĩ, nhìn xem cô đã nói cái gì rồi này?

"Thuê phòng, muốn em!" Giọng nói quả thật lưu loát. Trên đời này còn có người phụ nữ nào dám khiêu khích anh như vậy chẳng?

"Không được, em mệt quá rồi. Chúng ta đi về trước có được không?" Thừa dịp anh đang đi tới trước, Từ Di tiến lên từ phía sau lưng ôm lấy eo anh không để cho anh đi. Sức cô yếu có thể ngăn được anh không? Nhưng lần đầu tiên cô chủ động ôm anh khiến lòng anh vô cùng xúc động.

"Không thể! " Bước chân đã ngừng lại, nhưng trong giọng nói không có chút ý thỏa hiệp.

"Lăng Thiên, đầu em đau quá, thân thể cũng đau! Em muốn đi về, có được không? Có được không?" Vui khuôn mặt không thể đỏ hơn vào lưng anh. Đây là chiêu thứ hai của Chu Đức Thành, đối phó với anh phải học được cách làm nũng, liều mạng làm nũng, anh nhất định sẽ không chịu được.

Nhưng mới vừa rồi cô như vậy là làm nũng sao? Hình như học cũng không khó lắm? Nhưng có tác dụng không? Có ích không? Có cần thử lại lần nữa hay không?

"Được rồi... Vậy thì đi về thôi!" Không biết hôm nay thờ dài lần thứ mấy, Lăng Thiên ôm cô vào trong ngực cùng nhau đi ra cửa. Hôm nay cô thật sự mang cho anh quá nhiều vui mừng, anh vẫn không cách nào tiêu hóa một lúc nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 12 : Chúng ta bắt đầu lại được không? (1)

Vì tiện cho công việc, căn hộ cao cấp của Lăng Thiên chỉ cách khu trung tâm tài chính 15 phút đi xe.

Xe chậm rãi đi qua phòng điều khiển 24h của khu, Lăng Thiên hạ cửa sổ xe xuống, đưa tay ra ngoài cảm ứng nhận dạng vân tay, cửa lớn “cạch” mở ra.

Đỗ xe xong, anh quay đầu lại nhìn thì không biết người nào đó đã ngủ lúc nào.

Khi cô ngủ, gương mặt bình tĩnh. Bàn tay như không ý thức chủ động vuốt lên, cảm giác mềm mại kia khiến anh quén luyến không rời, vẫn tiếp tục sờ.

Không thể phủ nhận việc cô đến khiến trái tim đau khổ trong yên lặng của anh một lần nữa dấy lên hi vọng. Cô nói cô không ở bên Lăng Hạo Vũ vậy có nghĩa là gì? Nhưng thật ra cô thích anh không? Anh có thể tiếp tục lừa mình dối người nữa hay không?

Di Di, làm sao anh mới nắm chắc được tình cảm trong em?

Nhột quá! Từ Di ngủ chập chồn bắt đầu lắc lắc đầu mình, muốn tránh khỏi cái tay không ngừng quấy rầy giấc ngủ của cô ra.

"Di Di, về nhà rồi. Về giường rồi ngủ được không?" Giọng nam dịu dàng mà trầm thấp nhẹ vang lên bên tai.

Từ Di mở đôi mắt còn buồn ngủ ra, là Lăng Thiên thật! Cô không phải đang nằm mơ! Trên mặt anh còn mang theo nụ cười hiếm thấy.

"Lăng Thiên, ôm em về đi!" Hai tay đã tự động ôm cổ anh, giọng nói nửa mê nửa tỉnh nhẹ thì thầm.

"Ừ! "

Căn hộ gần 200 mét vuông đều lấy 2 màu đen trắng làm chủ đạo.

Lăng Thiên đặt Từ Di xuống giường lớn, dường như cô rất mệt, trờ mới vừa rồi tỉnh thì vẫn ngủ đến giờ. Anh ngồi bên giường, cởi áo len, bắt ngắn ra; để cô ngủ được thoải mái hơn, anh nâng đầu cô lên giống như chăm sóc một đứa trẻ, dễ dàng cởi áo khoác cô ra, chỉ giữ lại một lớp áo mỏng khiến đường cong trên cơ thể lộ ra, rõ ràng đã che lại hết, cái gì cũng không nhìn thấy được, nhưng Lăng Thiên lại cảm giác mình bắt đầu “nổi lửa”.

Là quá lâu không ôm cô sao? Cho nên vừa nhìn thấy bộ dạng cô lúc này đang ở trên giường mình ngủ ngon giấc khiến lòng anh không yên bình được, trừ phi có được cô, nếu không thân thể sẽ “náo động”, không thể bình tĩnh.

Nhưng anh hi vọng sau này bọn họ có thể từ từ đi từng bước một, không cần giống như trước kia, luôn không hiểu được tâm tư đối phương. Cho nên, dù thân thể có muốn cô cũng không thể chạm vào được!

Trước kia sự thô lỗ của mình nhất định là dọa cô sợ, cho nên cô luôn chống đối anh.

Di Di, để anh chăm sóc em được không? Anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, không để cho em chịu uất ức, có được không?

Nghiêng người nằm xuống ôm lấy cô, cái loại cảm giác giống như bị mất mà có lại khiến lòng anh thấy vô cùng thỏa mãn, dường như chỉ cần ôm cô như vậy, anh cũng đã thỏa mãn rồi.

Cuộc sống không còn trống trải nữa, bởi vì người anh muốn nhất đang ở bên cạnh anh, ngay trong lòng anh.

Di Di.. anh sẽ cố gắng lần nữa để em yêu anh! Được không?

Giấc ngủ này rất thoải mái!

Còn chưa mở mắt, giọng nói quen thuộc đã vang trên đỉnh đầu: "Đậy rồi sao? Có đói bụng không?"

"Lăng Thiên..... Anh....." Sao anh lại ở trên giường ôm cô? Mở mắt nhìn căn phòng xa lạ, đây là chỗ anh ở sao? Giống y như con người anh, một chút phong cách nhẹ nhàng cũng không có.

"Mới vừa rồi là em bảo anh ngủ chung. Sao? Quên rồi hả?" Nụ cười trêu chọc hiện lên trên khuôn mặt dễ nhìn.

"Em có sao? Vậy sao anh không ngủ?" Nhìn về mặt sang sủa của anh tựa vào đầu giường đầu có giống người vừa mới ngủ dậy đâu!

Anh rất muốn ngủ, nhưng tư thế ngủ của cô quá kém, mặc dù ngủ thiếp đi nhưng trong tiềm thức lại luôn tìm mọi cách quấy rối tình dục anh, không phải là cò đui anh thì cũng ở trong ngực anh nhích tới nhích lui, làm cho con buồn ngủ của anh mất hết, ngược lại ham muốn không nên có thì càng ngày càng nhiều. Thế này thì làm sao mà ngủ chứ?

"Em cứ làm phiền anh thì sao anh ngủ được chứ?"

"Em không có." Cô ngủ thiếp đi thì làm sao làm được chứ? Chẳng lẽ cô mộng du sao?

Lăng Thiên nhìn khuôn mặt bởi vì mới tỉnh ngủ mà hồng hào, cái miệng nhỏ bởi vì kinh ngạc mà mở lớn như đang dự dồ anh. Mà anh lại không chịu được sự cảm dỗ như vậy.

Anh cúi đầu hôn đôi môi anh đào khẽ nhếch của cô, đầu lưỡi nóng tron nhẫn đi vào trong miệng cô “quậy phá”, mạnh mẽ hút lấy chất lỏng ngọt ngào. Anh còn xấu xa cố ý mút chặt đầu lưỡi cô khiến cô hô hấp khó khăn, trống ngực đập mạnh.

Thì ra là người có tốt như thế nào cũng không sửa được cái thói này đây! Muốn anh làm hòa thượng so với chết còn khó chịu hơn!

Niềm vui xa cách nay gặp lại khiến Lăng Thiên cúi người, đè cô trên giường, hai tay ôm mặt cô để dễ dàng hôn sâu hơn.

Nụ hôn kích tình mà nhiệt liệt, như muốn bù đắp thời gian xa cách, như muốn đòi lại toàn bộ sự trống vắng trong lòng, như muốn đem hai người hòa vào nhau mãi không tách rời.

Sức lực toàn thân biến mất hết, cả người biến thành đồng bùn nhão, không sức chống cự, chỉ có thể mặc anh “ta cần ta cứ lấy”.

"Ừ...a....." Cô yêu kiều rên một tiếng, linh hồn của cô, trái tim của cô gần như bị anh hấp thụ, cô mê loạn, quỵn rũ, đôi mắt khép hờ hấp dẫn, mang theo sự lẳng lơ vô hạn trước nay chưa từng có, chìm đắm trong những cái ôm hôn đầy tình cảm của anh.

Cô đáp lại khiến anh càng thêm kích động, thân thể đã muốn cháy bùng hực. Muốn cô, muốn đến toàn thân phát đau. Cỏ hòng khô ran, ánh mắt càng thêm sâu lắng như màn đêm, giống như một chàng trai 17,18 tuổi sức lực tràn trề, chỉ muốn trực tiếp đi vào cô.

Anh hôn cằm cô, hôn vành tai cô, hôn cổ trắng cô, hôn cô..... Khát vọng mãnh liệt khiến anh điên cuồng mút cô ...

"Em là tiểu yêu tinh....." Ngay sau đó vang lên tiếng xé rách, Từ Di đang say mê tình tảo lại, sợ hãi nói: "Sao anh có thể như vậy..... Làm sao anh lại xé nó chứ?"

"Anh sẽ mua lại mấy trăm cái cho em, bây giờ thì chúng ta không cần....."

"Lăng Thiên, không được, anh mau buông tay ra....." Sao anh có thể làm ra hành động bỉ ổi vậy chứ? Anh ấy thực sự quá hư rồi!

"Không buông, mới vừa rồi là ai nói anh dám muốn thì dám cho?"

"Không cho nói!" Đưa lòng bàn tay trắng nõn ra che cái miệng của anh, chỉ sợ anh lại nói ra những lời không thể nghe nổi.

"Không nói, vậy thì trực tiếp làm!"

"Lăng Thiên, không được. Bụng của em rất đói, đói lắm rồi....." Mắt thấy sắc lang đi nơi khác tìm khác, Từ Di nhanh chóng ôm cổ anh không để cho anh động dậy, tiếng làm nũng rất nhỏ vang lên trong ngực anh, kia giọng nói mềm mại kia như muốn đánh vào nơi mềm yếu trong trái tim anh, khiến anh ngoại trừ đồng ý yêu cầu của cô thì chẳng thể làm gì khác.

"Vậy anh cũng đói bụng thì làm sao bây giờ?"

"Lăng Thiên, chúng ta ăn gì trước được không?" Cô gọi tên anh thật khẽ. Bây giờ là ban ngày, mặc dù trong phòng anh chẳng khác nào buổi tối, nhưng ánh sáng từ đèn ngủ vẫn có thể chiếu thấy rõ bụng cô, cô còn chưa muốn cho anh biết chuyện cô có đứa nhỏ.

Vì chuyện này không nằm trong dự định của họ, trước khi còn chưa làm rõ trái tim anh, cô không muốn nói cho anh biết. Không cần biết kết cục của bọn họ sẽ ra sao, cô nhất định sẽ sinh đứa con này ra.

Anh muốn “yêu” cô, vẫn nên đợi cô tắt hết đèn rồi nói. Cũng may bây giờ là mùa đông, quần áo giữ ấm còn mặc trên người, nếu như là mùa hè thì quần áo trên người sớm đã bị xé nát rồi. Cũng chẳng biết sao với chuyện này anh lại chẳng có chút kiên nhẫn? Mỗi lần đều kích động và trực tiếp như vậy.

Nếu anh thích làm chuyện này như vậy, vậy anh có đi tìm người phụ nữ khác không? Cảnh tượng đau lòng nhiều năm trước xuất hiện lần nữa trong đầu, anh lại dám sau khi kết hôn còn đi tìm người đàn bà khác, vẫn chưa xong, khi về còn phách lối nói với cô anh đi tìm người khác! Còn có người vô liêm sỉ và quá đáng vậy không?

Vẫn còn đang học làm nũng, người nào đó bắt đầu khó chịu, rồi lại không dám mở miệng hỏi anh. Sao mà hỏi được chứ? Chuyện đã qua nhiều năm rồi mà cô vẫn còn tính toán chi li thì có phải đã quá muộn rồi không? Khi đó không phải cô ước gì anh cách cô càng xa càng tốt sao? Tại sao lại cố tình nhớ rõ chuyện này như thế chứ? Lòng dạ đàn bà thật hẹp hòi!

Cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực rõ ràng cứng ngắc, Lăng Thiên nâng mặt cô lên: "Sao lại mất hứng? Không phải nói dối bụng sao? Chúng ta đi ăn cái gì được không?"

Bây giờ ở Newyork là 4 giờ chiều, buổi sáng máy bay hạ cánh, cô đã chạy thẳng tới phòng làm việc của anh, sau đó lại vì vấn đề ở đâu mà giằng co một hồi lâu, cuối cùng ngay cả bữa trưa cũng không ăn...

Chỉ là, cô đang tức giận sao? Mới vừa rồi còn vui vẻ sao bỗng nhiên lại tức giận chứ? Phụ nữ thật là khó hiểu!

"Quần áo của em rách rồi, sao đi đây?" Lúc này thật không phải kiểm soát rồi.

"Chỉ vì cái này mà tức giận? Đợi anh mua cả tủ quần áo cho em. Có được không?" Từ trước đến giờ, người đàn ông này không có gì kiên nhẫn gì lúc này một lòng chỉ muốn dụ dỗ cô gái nhỏ trong ngực vui vẻ.

"Anh đi ra ngoài đi. Em muốn thay quần áo!" Tay đẩy thân thể vẫn không nhúc nhích của anh.

"Anh ở bên ngoài chờ em được không?" Nếu là lúc trước, một vị nào đó đoán chừng lại muốn nổi điên. Nhưng hôm nay anh lại trở nên cực kỳ dễ nói chuyện, đến nỗi cô cho rằng đó là người nào đó giống ngoại hình anh mà thôi.

Tam đại tuyệt chiêu của Chu Đức Thành thật sự rất có tác dụng!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngoại truyện 13 : Chúng ta bắt đầu lại được không? (2)

Sau khi rửa mặt và thay đồ xong, Từ Di mới đi ra ngoài. Nhưng lạ thật, Lăng Thiên không có trong phòng? Vậy anh đi đâu?

Chợt phát hiện có một cánh cửa đang khép hờ Từ Di đi tới, còn chưa tới cửa đã nghe anh dùng tiếng Anh nói chuyện điện thoại, tốc độ nói quá nhanh khiến cô nghe không hiểu gì cả, chỉ biết đại khái anh đang bàn giao công việc mà thôi, cụ thể là chuyện gì thì cô nghe không hiểu. Mặc dù cô tốt nghiệp đại học, nhưng trình độ Anh văn cũng chỉ tới mức giao tiếp thông thường với người khác thôi.

Anh như vậy khiến Từ Di bắt đầu tự ti! Cô cứ như vậy đứng bên cửa, cúi thấp đầu. Thì ra trước kia cô không hề hiểu anh. Anh là một người đàn ông tài giỏi như vậy? Còn cô thì sao? Có xứng với anh hay không?

Trước khi đi anh có nói một câu: "Tôi muốn bắt đầu lần nữa có được không? Muốn tìm người phụ nữ có thể giúp tôi trong công việc không được sao?" Như có kim đâm vào tim, cô ở bên anh thật sự không giúp gì được anh sao? Hơn nữa chỉ mang đến phiền toái cho anh mà thôi, có phải không?

"Di Di.. sao vậy?" Cúp điện thoại, Lăng Thiên đi ra ngoài, lại thấy cô đứng ở đó.

Là anh không tốt, biết rất rõ ràng cô mới đến lại gọi điện thoại lâu như vậy, cũng không để ý tới cô. Nhưng công ty có mấy chuyện quan trọng, anh phải giao phó rõ ràng. Cũng phải báo cho Dương Hiểu Phạm bên kia một tiếng. Bởi vì cô đến nên anh tính nghỉ mấy ngày để đi chơi với cô.

"Lăng Thiên.. xin lỗi! Xin lỗi anh!" cô vòng tay ôm anh.

"Từ Di... sao lại khóc? Không cần nói xin lỗi với anh! Được không?" Lăng Thiên đưa tay lau những giọt nước mắt không ngừng chảy kia, trong lòng thờ dài. Tại sao khi cô ở bên anh lại luôn khóc? Chẳng lẽ anh thật sự không thể mang lại hạnh phúc cho cô sao?

"Lăng Thiên..... Em....." Nước mắt cô càng chảy càng nhiều, cảm giác mình sắp chết đuối trong sự dịu dàng của anh rồi. Tại sao lại hoàn toàn khác với người lúc đầu cô biết? Anh như thế này chỉ khiến cô thêm chìm đắm thôi.

"Đừng khóc... Di Di! " Anh cúi đầu hôn nước mắt cô: "Ở bên cạnh anh đừng khóc có được không?"

Cô ngược mắt kính ngác nhìn anh, trong đôi mắt anh có dịu dàng vô tận, giống như cả bầu trời sao đều trong mắt anh.

"Nếu như ở bên anh em cảm thấy vui vẻ vậy thì chúng ta ở chung một chỗ... Còn nếu như em không muốn.. thì cũng không cần miễn cưỡng bản thân được không?" Nếu như nhiều năm sống cùng anh cũng không thể làm cô vui vẻ, vậy bây giờ miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng sẽ không vui vẻ.

Anh đã sớm hiểu, quá rõ rồi! Cường cầu cho tới bây giờ đều không thành. Cho nên anh lựa chọn buông tay để cô vui vẻ, nhưng rõ ràng anh đã buông tay, tại sao cô lại muốn xông vào cuộc sống anh? Đã đến đây lại không vui vẻ, vậy cuối cùng anh phải làm sao mới đúng? Di Di, có thể nói cho anh biết làm sao để bước vào tìm em không?

Từ Di vùi cả khuôn mặt vào trong ngực anh, ôm chặt anh, không cách nào khống chế mình khóc lên. Khóc đến sức cùng lực kiệt, khóc đến thút thít không cách nào dừng lại.

"Lăng Thiên, em trả hết lại tài sản cho anh có được không?" Từ Di ngẩng đầu nhìn anh. Ban đầu cô cũng không phải thật sự muốn tiền của anh, chẳng qua là giận anh mà thôi. Như vậy giữa bọn họ có thể bình đẳng với nhau không, ít nhất anh nhìn cô không phải loại phụ nữ hám tiền.

"Đồ ngốc! Anh cho thứ gì thì chưa bao giờ lấy về." Lăng Thiên dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ cô khóc uất ức như vậy là vì chút chuyện nhỏ này sao? Anh đưa tay lau nước mắt vuron trên mi cô: "Những thứ đó đối với anh mà nói một chút cũng không quan trọng. Không có anh vẫn có thể kiếm về gấp trăm lần... Anh biết em ở bên cạnh anh những năm qua đều không vui vẻ! Anh đối với em cũng coi như chẳng tốt gì, còn thường xuyên ép em làm chuyện không muốn làm. Mặc dù chúng ta chọn không ở cùng nhau, nhưng anh vẫn hi vọng sau khi anh đi, em có thể sống mà không lo chuyện cơm áo gạo tiền. Anh chỉ là cung cấp thứ anh có thể cung cấp mà thôi"

Từ Di dán khuôn mặt vào ngực anh, gò má ướt đầm ở trong lòng anh: "Lăng Thiên, nếu chúng ta ở bên nhau, em sẽ không là gánh nặng của anh chứ?"

Sao cô lại là gánh nặng của anh đây? Cho dù là gánh nặng, cũng là gánh nặng ngọt ngào! Anh chỉ sợ cô không muốn làm gánh nặng của anh. Đời này, chỉ cần có cô, thế giới của anh đã đủ hạnh phúc rồi!

"Sao đột nhiên lại hỏi vậy?" Anh lần nữa nâng mặt cô lên.

"Công việc của anh, em không hiểu, em chẳng giúp được gì cả." Nhìn đôi mắt sáng của anh, cuối cùng cô nói ra điều mình để bụng nhất.

"Người đàn ông hi vọng bạn đời của mình là thanh mai trúc mã, cùng nhau đương đầu với những mưa gió trong đời, có thể là một đôi cùng chung hoạn nạn... Anh chỉ hy vọng em có thể sống hạnh phúc! Đối với anh như vậy là đủ rồi "

Vốn dĩ anh muốn hỏi cô có đồng ý ở bên cạnh anh hay không nhưng lại không thể nói ra!

"Vậy sao trước đây anh nói muốn đi tìm người phụ nữ khác có thể giúp anh giải quyết công việc...? "

"Đi Di... Trước đây là do anh nhất thời tức giận! Là do anh không tốt... Nhưng anh tuyệt đối sẽ không tìm người phụ nữ khác! " Lăng Thiên nghe cô nói vậy trong lúc vui mừng không ít, vậy có xem như cô muốn ở cùng anh không?

"Đáng ghét... Anh có biết em khó chịu lắm không? Em nghĩ anh sẽ đi tìm người phụ nữ khác thật... " Từ Di ngẩng đầu nhìn anh.

"Em như vậy là đang ghen sao? Hình như trước đây anh chưa từng thấy em như vậy? "

"Anh còn nói... Ai ghen chứ? " Từ Di xấu hổ quay mặt sang chỗ khác.

"Đi Di... Chúng ta bắt đầu lại được không? " Lăng Thiên nghiêm túc nhìn cô, nếu như cô không muốn vậy thì anh sẽ buông tay!

"Được! Nhưng anh phải theo đuổi em!" Tâm tình Từ Di trở nên vui vẻ. Thì ra anh vẫn còn yêu cô! Như vậy có phải họ có thể bắt đầu lại không?

"Anh theo đuổi em?" Theo đuổi, phải làm sao đây? Lăng Thiên chưa có từng nghĩ tới phải theo đuổi một cô gái như thế nào.

"Ừm! Không phải anh cũng đã từng yêu Hà Tư Diệp sao? Bây giờ em muốn anh theo đuổi em! "

"Được! Nếu em muốn... Anh sẽ theo đuổi em! "

"Lăng Thiên! Em muốn ăn cơm! "

"Vậy thì bây giờ chúng ta ra ngoài ăn!"

"Em không muốn.. Em muốn ở nhà ăn! "

"Ở nhà ăn cái gì?" Mấy năm nay bọn họ ở chung đều là thím Trần nấu! Cô biết làm sao?

"Chúng ta tự nấu!" Một đôi tay nhỏ chủ động vòng hông anh, gương mặt cọ cọ trong ngực anh.

"Em làm sao? " Chối bàn tay mềm, nhỏ của cô với bàn tay to của mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ, hai tay cô cũng chỉ bằng một tay anh. Ngón tay vừa nhỏ vừa dài, móng tay màu hồng nhạt. Đôi tay nhỏ bé như vậy, nói anh biết cô biết nấu cơm, anh có tin được không?

Nhưng mà anh lại rất thích cái ôm ấm áp như vậy của cô, nếu như không phải là nhớ cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì thì anh chỉ muốn như vậy ôm cô thôi.

"Em không biết. Nhưng mà....." Ở trong lòng anh ngẩng đầu, ánh mắt cô long lanh nhìn anh.

"Nhưng mà cái gì?" Nha đầu này đang tính kế anh sao? Cô dám tính kế anh?

"Anh sẽ làm!" Cười ngọt ngào cũng rất vô tội. Nếu là trước kia có người nói cho cô biết, cái tên Lăng Thiên ác bá không giống người đó sẽ nấu ăn, đánh chết cô cũng không tin. Nhưng bây giờ cô tin. Vì thông tin là từ người hiểu rõ anh nhất tung ra.

"Xem ra lần này em đến đúng là có chuẩn bị trước?" Ngay cả cái bí mật này của anh cũng biết rồi. Cái tên Chu Đức Thành thật là!

"Vậy rốt cuộc anh có làm không?" Vẫn là nhẹ nhàng như vậy.

"Không biết. Chúng ta đi ra ngoài ăn." Một giây kế tiếp khuôn mặt anh lại biến thành vẻ lạnh lùng. Nói đùa à, để anh mặc tạp dề trông buồn cười như vậy trước mặt cô sao? Anh cũng không điên! Huống chi công việc anh bận rộn như vậy bình thường sẽ không nấu nướng.

"Thiên.... Đừng đi mà, nấu cho em ăn đi. Em muốn ăn đồ ăn anh nấu, được không?" Không biết dùng chiêu này có ích không đây?

"Sao em biết anh sẽ làm chứ? Hà?" Cô gái này, thật sự là Hạ Từ Di anh biết sao? Nếu không phải là khuôn mặt nhỏ ngọt ngào muốn đòi mạng anh đang ở trước mắt thì Lăng Thiên cho là mình đang nằm mơ thật.

"Em không có... Bên ngoài lạnh lắm, em chỉ muốn ở nhà ăn cơm với anh thôi? Có được không vậy? Chúng ta cũng chưa từng dùng bữa chỉ có hai người ở nhà mà!"

"Chu Đức Thành còn nói gì với em? Nhanh như vậy đã dạy em tới mức này rồi sao?"

"Nào có? Nhanh đi nấu đồ đi. Em giúp anh nha?" Cười duyên kéo anh cùng đi vào bếp.

Lăng Thiên cời áo khoác ngoài ra, xắn tay áo sơ mi đến cùi chỏ.

"Lăng Thiên.. trong này có tạp dề thật sao? Để em giúp anh! Thấp đầu xuống chút!" Từ Di thích thú lấy tạp dề từ trong tủ bếp ra sau một lúc mò mẫm, hơn nữa còn chưa mở bì. Vậy không phải trong khoảng thời gian này anh không ở nhà nấu ăn sao?

Lăng Thiên cúi mình xuống để cô có thể thuận lợi mà đem vòng cái tạp dề buồn cười đó qua cổ anh. Tay cô vòng qua cổ anh, hai tay nhỏ ở sau cổ gắng “đấu tranh” với hai đầu dây, đáng ghét, sao lại không buộc được chứ?

Bọn họ dựa vào quá gần! Cả người cô kề sát người anh, ở trong lòng anh kì kèo, mề nheo tới tới lui lui, khiến lòng anh ngứa ngáy khó chịu, “lừa” bốc lên cao. Người phụ nữ này thật sự biết cách hành hạ anh mà.

"Được rồi. Đầu bếp có thể xuất chiêu rồi. Em làm trợ thủ cho anh được chứ?" cô buông tay ra, muốn mở tủ lạnh xem có thể nấu gì lại bị anh kéo về trong ngực: "Di Di, anh nấu cơm cho em ăn. Dù sao em cũng phải báo đáp chút chứ?" Anh cũng không phải là đứa ngốc, để người ta tính kế còn giúp cô kiếm tiền sao? Anh là người làm ăn, chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn.

"Báo đáp? Lăng Thiên nấu cơm anh cũng phải ăn mà, tại sao muốn em phải báo đáp?" Gương mặt lại khề đồ bưng. Ở phương diện khác mà nói, Từ Di xem như hiểu rõ anh, đặc biệt là khi anh dùng mấy câu mập mờ kiểu này, nhất định sẽ không có chuyện tốt gì.

"Đó là em yêu cầu anh làm... Anh có thể chọn không làm mà đi ra ngoài ăn."

"Vậy anh muốn báo đáp cái gì, hôn anh một cái được chưa?" Ai, nhanh như vậy đã cắt đất bồi thường tiền rồi.

"Được." Trong lòng gã nào đấy mừng rỡ muốn nở hoa, thì ra cô vẫn dễ lừa thế này.

"Em đồng ý với anh, anh nhanh nấu ăn đi." Từ Di muốn tránh tay anh ra, ngược lại anh lại nâng mặt cô lên: "Trà công trước mới làm."

Không còn kịp nói gì nữa, cái miệng nhỏ hồng đã bị anh hút vào thật chặt. Nụ hôn dịu dàng khiến Từ Di không cách nào hô hấp, anh ôm chặt cô, hôn cô đầu óc choáng váng, hôn cô nhịp tim tăng nhanh, hôn mặt cô đỏ như say.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, ở bên tai cô khàn khàn nói: "Đây chỉ là bắt đầu thôi, tối nay mới là đại tiệc."

Ta trở lại rồi! Bật mí chương sau: Chương sau là sự hội ngộ bất ngờ của một cặp đôi đang được mong chờ nhất! Ai muốn đọc tiếp thì vote nào!

100 vote ta up chương mới!

16h 42

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 14 : Tiệc - Gặp lại

Sau khi Từ Di từ chối anh có ý xấu nói muốn giúp cô tắm rửa, cô nhanh chóng tắm nước nóng rồi chạy ra ngoài. Mới vừa rồi cô thật sự sợ Lăng Thiên sẽ không cần để ý mà xông vào, mục đích trên mặt anh quá rõ ràng, trong mắt lóe lên lửa như muốn đốt cô thành tro tàn, thật là đáng sợ!

Mặc dù trong phòng rất ấm nhưng sau khi tắm xong cô vẫn nhanh chóng chui vào ổ chăn ấm quen thuộc của anh, cũng không quan tâm tóc mình có còn ướt hay không.

Nếu lát nữa anh nhất định muốn cô thì phải làm sao bây giờ? Anh nhất định sẽ không bỏ qua cô đâu. Nhưng tạm thời cô còn không muốn! Ngày mai cô muốn anh dẫn cô ra ngoài, nếu như phải làm, theo việc anh “đói bụng” đã lâu như vậy chắc chắn sẽ giãy vò cô tới ngày mai cũng không dậy nổi, huống chi bây giờ cô còn có thai nữa chứ?

Nhưng phải từ chối anh như thế nào đây? Không biết hai chiều còn lại của Chu Đức Thành có còn dùng được không? Ngộ nhớ anh lại tức giận thì sao? Phức quá đi! Lăng Thiên anh đáng ghét nhất!

Từ Di mãi lo suy nghĩ, ngay cả anh vào phòng lúc nào cũng không biết. Cho đến anh ngồi bên giường, tay vuốt mái tóc dài của cô: "Di Di, tóc chưa khô sao lại nằm rồi? Để nhức đầu lắm đó!"

"Lăng Thiên....." Thoải mái nằm trên giường để người đàn ông nào đó hiếm khi săn sóc người khác cảm thấy thoải mái tóc dài, thật sự là một loại hưởng thụ.

"Ừ....." Gương mặt anh cung chiều, tình cảnh như thế này là giấc mơ mà bao nhiêu năm rồi anh cũng mơ không tới.

"Lăng Thiên....."

"Sao vậy?" Tên anh được gọi từ miệng cô làm lòng anh mềm như nước vậy.

Thả mấy sợi tóc trong tay ra, dùng những ngón tay thon dài như lược, từng vuốt từng vuốt như cảm nhận được những sợi tóc mềm, mượt của cô khẽ trượt qua từng kẽ tay. Từ khi bọn họ ở bên nhau đến bây giờ, nhiều năm như vậy, mái tóc dài này trừ cắt đuôi tóc vẫn không thay đổi.

Anh thích nhất chính là giống như bây giờ, một mái tóc đen mềm mượt xoa trên cái gối trắng khiến cả người cô nhìn càng thêm mảnh mai, cô như vậy khiến anh muốn lần ắt, hung hăng bắt nạt cô. Anh thích hơn khi những sợi tóc này vờn mờ hời hợt hai bên má cô khi bọn họ “yêu nhau”, những sợi tóc dính vào làn da trắng hồng như sắc hoa anh đào cuối xuân đầu hạ luôn chứa một loại phong tình chân thật, đặc biệt động lòng người, càng không ngừng dụ dỗ anh khiến anh muốn như thế nào cũng không thấy thỏa mãn.

"Sao vậy? Nhớ anh sao? Không phải anh ở đây à?" Lăng Thiên kéo chăn ra nằm xuống, vờn tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, một chân dài rấn chắc quần lấy cô, chân còn lại cạ cạ lòng bàn chân nhẵn bóng của cô, hưởng thụ cảm giác khi gần bên cô. Hương tóc thoang thoang, còn có mùi thơm cơ thể lại như kỳ tích khiến anh cảm thấy thỏa mãn, cho dù là chẳng làm gì cả anh cũng cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Từ Di không nói gì, khuôn mặt nhỏ dựa sát vào ngực anh, trời lạnh như vậy có thể ôm nhau sưởi ấm thật sự là một chuyện rất bình thường mà hạnh phúc. Nhưng có người không cam lòng với “bình thường” này, thậm chí tay còn lôi kéo cổ áo choàng tắm anh, chưa hết, còn không ngừng quấy rầy anh. Vốn là hành động vô thức lại làm cho người nào đó vẫn chèn ép khổ sở trong nháy mắt dâng “lửa” lên cao.

Mới vừa rồi mấy lời trước khi ăn cơm chỉ là dọa cô một chút thôi, anh rất muốn, tuy nhiên anh muốn đi từng bước một vào trái tim cô. Lần này, anh không muốn lại phạm lỗi lầm trước kia.

"Di Di, Em đừng có đi xuống nữa, nếu không anh sẽ cho rằng em quyến rũ anh đó!" anh kéo tay cô ra, hơi thở nam tính phả bên tai của cô.

"Em không có?" Rõ ràng là anh đang quyến rũ cô mà. Chân anh ở trong chăn không ngừng vuốt ve bắp chân của cô, còn đi lên nữa chứ.

"Không có sao? Vậy vừa rồi không ngừng gọi anh thì muốn làm gì?"

"Lăng Thiên, em buồn ngủ quá rồi. Chúng ta tắt đèn đi ngủ có được không?"

"Buổi trưa ngủ lâu như vậy sao lại mệt, ... hay là muốn làm chuyện khác?" Mặc dù đưa tay tắt đèn, nhưng miệng anh vẫn còn trêu đùa cô.

"Không phải, em mệt thật. Ngày mai anh dẫn em đi chơi được không?" Sau khi anh nằm xuống cả người cô dính sát vào anh. Ở bên cạnh anh thật sự rất yên tâm!

"Anh dẫn em đi chơi, cũng là phải có lợi ích, em tính trả như thế nào?"

"Lăng Thiên, cái tên gian thương này... Không trả! "

"Sao có thể không trả? Anh không muốn em trả tiền. Cứ như vậy là được....."

Lưỡi anh hôn nhẹ nhàng trên đầu vai tuyết trắng đến gáy, ý xấu trêu chọc, còn để lại một dấu đỏ nhạt; nếu không thể làm vậy ném chút ngọt thì có thể chứ?

"Ha, nhột quá..... Không được....."

"Ngày mai muốn đi chơi thì nhanh ngủ đi! Không được ồ ào!" Bàn tay không nặng không nhẹ vỗ mông cô một cái.

"Lăng Thiên! anh bắt nạt em!" Vậy mà còn đánh mông cô? Thật là mắt mặt chết đi được, cô đã hơn 20 tuổi còn bị người ta đánh mông, hơn nữa còn là bị đàn ông đánh.

"Di Di... anh chỉ bắt nạt em thôi!" Khi hơi thở cô dần dần ổn định, anh ở bên tai cô nhẹ nhàng lẩm bẩm

.....

Công ty FBE

"Thiên.. Mấy hôm nay nhìn cậu có vẻ rất vui nhỉ? Sao rồi.. Hai người làm lành rồi sao? " Dương Hiểu Phàm từ trong đồng hồ tài liệu mà ngẩng đầu lên hỏi. Cậu ta thật quá đáng! Lại đem toàn bộ công việc đổ lên người anh!

"Dương Hiểu Phàm! Thái độ của cậu như vậy là đang chúc mừng hay ghen tị đây! "

"Đương nhiên là tôi chúc mừng cậu rồi? Vì thời gian sắp tới tôi sẽ không phải thấy bộ mặt lạnh lùng của cậu nữa! " Dương Hiểu Phàm nhìn Lăng Thiên cười nói. Quả

thật từ khi thành lập công ty giờ chưa từng thấy tâm trạng Lăng Thiên tốt như vậy! Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

"À... Chiều nay phía công ty Goben tổ chức tiệc kỷ niệm thành lập công ty! Cậu đến tham dự đi... Không chừng có lợi cho công ty chúng ta trong dự án tới! "

"Không phải họ mời cậu sao? Nói với tôi làm gì... Hay cậu lại kiếm cớ giao công việc cho tôi! Lăng Thiên, cậu quá đáng rồi đó! "

"Hiếu Phàm... Cậu làm gì căng thẳng vậy? Tôi đang muốn giúp cậu tìm một nửa còn lại! Nghe nói ở bữa tiệc này có rất nhiều cô gái xinh đẹp... Cậu nên đi xem sao? "

Một nửa còn lại ư? Anh có thể tìm thấy sao? Trái tim của Dương Hiếu Phàm đã đóng băng từ năm đó... Mãi mãi cũng sẽ không thể tìm được một nửa còn lại..

"Tôi không hứng thú với mấy chuyện này! Cậu tự đi đi! " Một giây sau, Dương Hiếu Phàm đã đứng dậy đi ra khỏi phòng.

.....

Tại một nhà hàng cao cấp ở Newyork

Khung cảnh bên trong vô cùng náo nhiệt.

Người đứng đầu tập đoàn Goben, David - một doanh nhân trẻ người gốc Hoa đang đón khách.

"Ngài Wenger! Chào ông! " David lịch sự chào hỏi.

"Xin chào! "

"Mời ông vào bên trong! "

"Xin chào! Cậu...có phải phó giám đốc Dương của FBE không? "

"Phải! Không ngờ ngài David còn nhớ tôi! " Vốn dĩ Dương Hiếu Phàm không đi tới bữa tiệc này nhưng anh lại vừa nghe được một việc quan trọng. Người mà anh luôn tìm kiếm đang làm việc ở Goben.

"Cậu đừng khách sáo như vậy! Chúng ta cũng bằng tuổi nhau mà... Hay gọi bằng tên được không? "

"Được! "

...

"Xin chào mọi người! Tôi là David - tổng giám đốc tập đoàn Goben! Hôm nay, kỷ niệm 5 năm tập đoàn Goben chính thức trở thành tập đoàn quốc tế tôi xin chân thành cảm ơn đóng góp của tất cả mọi người trong công ty! "

Tiếp theo đó là tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người.

"Cũng nhân dịp này... Tôi có một việc quan trọng hơn muốn công khai! Đó là...người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi! David tôi có được như ngày hôm nay cũng là nhờ có cô ấy! " David vừa nói vừa vui vẻ nhìn sang Lina (Hạ Từ Yên) đang đứng phía dưới lễ đài.

"Cô ấy chính là Lina! " David đi về phía Lina đang đứng.

Ngay sau đó, ánh mắt tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn về phía cô gái phương Đông đang đứng cách đó không xa.

"David! Anh đang nói gì vậy? " Hạ Từ Yên còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng David nói là muốn công khai bạn gái! Sao lại có thể là cô chứ?

David nắm tay Hạ Từ Yên đi về phía sân khấu.

"Lina! Trước đây, anh không nghĩ rằng có ngày mình sẽ được như hôm nay! Nhưng kể từ khi gặp em...anh đã biết mục tiêu của cuộc đời mình! Em đã thay đổi cuộc đời anh! Cho nên... Lina, em đồng ý làm bạn gái anh được không? " David lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

"Ồ... David, anh cho em thời gian được không? Em...em chưa sẵn sàng cho việc này! Em xin lỗi! " Hạ Từ Yên vội vàng rời khỏi sân khấu.

.....

Hạ Từ Yên ở trong toilet một lúc lâu mới đi ra ngoài.

"Tiểu Yên, lâu rồi không gặp! Em khỏe không? " Dương Hiếu Phàm đã chờ cô bên ngoài toilet một lúc lâu.

"Anh... "

Hạ Từ Yên giật mình khi nghe được giọng Trung Quốc quen thuộc mà cô ngỡ như mình đã quên từ lâu! Sao có thể là Dương Hiếu Phàm chứ?

"Tiểu Yên! Gặp được em anh rất vui! Anh còn tưởng là.. "

"Anh tưởng là cả đời này sẽ không gặp lại tôi sao? Nhưng rất tiếc...hôm nay anh đã gặp rồi! "

"Anh không phải có ý này! Tiểu Yên, anh thật sự rất muốn gặp em! " Trong lúc Dương Hiểu Phàm định nắm tay cô thì Hạ Tử Yên vội tránh.

"Tiểu Yên... 5 năm rồi, anh có cố gắng như thế nào cũng không thể quên được em! Anh thực rất yêu em... Có thể cho anh một cơ hội không? " Dương Hiểu Phàm vội ôm lấy Hạ Tử Yên.

"Dương Hiểu Phàm! Phiền anh lịch sự một chút! Buông tôi ra! Chuyện trước đây tôi đã quên rồi... Xin anh đừng nhắc lại! " Hạ Tử Yên cố gắng thoát khỏi cái ôm của anh.

"Anh không buông! Anh tuyệt sẽ không bao giờ buông tay một lần nữa!"

"Lina.. " sau khi Hạ Tử Yên rời khỏi bữa tiệc, David vội vàng chạy đi tìm cô. Không ngờ cô lại ở đây! Còn có người đàn ông kia... Không phải là phó giám đốc Dương của FBE sao?

Xin lỗi mọi người up chương mới hơi trễ! Vote ủng hộ để ta viết tiếp nà...

8h 55

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ngoại truyện 15 : Anh ấy là bạn trai tôi!

"Có chuyện gì vậy? Phiền anh buông cô ấy ra! "

Thấy David đi tới, Hạ Tử Yên vội đẩy Dương Hiểu Phàm ra.

"David! Anh... Anh tìm em sao? "

"Lina, em có sao không? Anh ta là ai? " David nhìn về phía Dương Hiểu Phàm. Lina có quen biết người đàn ông này sao?

"Anh ấy là người quen cũ của em ở Trung Quốc... Hôm nay tình cờ gặp lại anh ấy ở đây! "

Hạ Tử Yên ôm lấy cánh tay của David thân mật nói "À, Anh Dương... Giới thiệu với anh đây là bạn trai của tôi David! "

"Bạn trai em sao? Không phải chỉ vừa mới tỏ tình thôi sao? "

"À... Chào anh Dương! Xem ra chúng ta rất có duyên! Không ngờ anh lại là người quen của Lina! " David vui vẻ nhìn Dương Hiểu Phàm. Mặc dù không chắc chắn Lina đã đồng ý với anh nhưng ít nhất ở trước mặt người khác thì họ đang có quan hệ thân thiết.

Xê

"Tiểu Yên... Em đang lừa anh đúng không? Em không thích anh ta có đúng không? " Dương Hiểu Phàm vội nắm lấy tay Hạ Tử Yên. Đây không thể nào là sự thật? Chắc chắn là cô đang lừa anh thôi!

"Anh Dương à... Tôi không có lý do gì để nói dối anh cả! Và lại giữa hai chúng ta không nên có hành động thân thiết như vậy nữa! Dù sao thì tôi cũng có bạn trai rồi! "

"Lina nói đúng! Anh không nên quá thân thiết với bạn gái tôi như vậy... Sẽ khiến người khác hiểu lầm đó! "

"David, hay là chúng ta về đi... Em cảm thấy không được khỏe! " Hạ Tử Yên nắm tay David kiểm soát rồi đi.

"Ừ... Vậy, tạm biệt anh Dương! "

...

"Lina, không phải em nói không khỏe sao? Sao lại muốn đi ăn?"

Lúc vừa rời khỏi bữa tiệc Hạ Tử Yên nói muốn đi ăn cho nên hai người cùng nhau đến một nhà hàng gần đó.

"Lúc này em chưa ăn gì cả nên thấy hơi đói!"

"Lina... là vì em gặp người đàn ông lúc này sao? Anh ta là bạn trai cũ của em đúng không? " David nhìn Hạ Tử Yên, sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt. Cô đã gặp lại người cũ thì anh còn cơ hội không?

"Không phải đâu! Chỉ là bạn cũ thôi!"

"Em không cần giấu anh làm gì! Vì chưa bao giờ anh thấy em mất bình tĩnh như vậy... Hôm nay em không thoải mái là vì gặp lại người cũ đúng không?"

Bị nói đúng tâm sự Hạ Từ Yên không dám nhìn David, ánh mắt mang theo sự khó xử cùng buồn bã nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay là Chủ nhật, khung cảnh náo nhiệt hơn thường ngày.

Chợt ánh mắt cô dừng lại trên một người đàn ông cùng một người phụ nữ đang đi ra từ quán bar đối diện.

Đó không phải là Dương Hiểu Phàm sao? Còn người kia là bạn gái anh ta sao?

Ha, đúng rồi... Minh và anh ta đã là chuyện của 5 năm trước. Bây giờ anh ta có bạn gái cũng là chuyện đương nhiên! Minh khó chịu gì chứ?

"Lina... Em sao vậy? " David thấy Hạ Từ Yên im lặng nhìn ra bên ngoài. Anh cũng nhìn theo về hướng đó. Người kia không phải người đàn ông lúc nãy sao?

"Em...không sao cả! Em no rồi...mình về thôi!" Gạt bỏ suy nghĩ về Dương Hiểu Phàm, Hạ Từ Yên cầm túi xách đứng lên.

Hạ Từ Di đi ra khỏi phòng ngủ, đến phòng sách. Trong phòng lại mở đèn sáng ngời.

Khẽ đẩy cửa ra, nhìn thấy anh đang ngồi trước máy vi tính đưa lưng về phía cửa, cặp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, con chuột trên tay không ngừng hoạt động.

Anh đang bận, nếu như cô đi vào có quấy rầy đến anh không? Hay là đợi sáng ngày mai rồi hãy nói! Cúi đầu đang muốn trở về phòng, giác quan thứ 6 khiến Lăng Thiên cảm giác được sau lưng có người, quay đầu lại lại thấy cô gái nhỏ đáng lẽ nên ngủ say trên giường.

"Di Di... sao vậy? Có phải không thoải mái không?" Anh đứng dậy, đi tới ôm cô vòng vào trong ngực, phát hiện trong căn phòng ấm nhưng tay cô lại lạnh tanh: "Sao lại không mặc thêm quần áo?"

"Không phải, tình lại không thấy anh nên em không ngủ được." Cô đến gần trong vòng tay ấm áp của anh, hơi thở quen thuộc kia vây quanh cơ thể khiến cô thấy bình tâm lại.

"Anh về ngủ với em "

Từ khi tới Newyork cô lệ thuộc anh – đây là chuyện trước đây chưa từng có, anh có thể cho là cô lệ thuộc vào anh là biểu hiện cô thích anh không?

"Lăng Thiên, em tối có quấy rầy anh làm việc không?" Từ Di ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, trong mắt cô dường như có bất an.

"Làm sao lại nghĩ vậy chứ? Em cũng không phải không biết anh không ngủ sớm như vậy." Thấy cô như có lời gì muốn nói với anh, Lăng Thiên mang cô tới ghế sa lon ngồi xuống.

"Trước kia anh không có ngủ trễ như vậy. Mấy ngày nay ban ngày anh đều ở cạnh em, chuyện của công ty để đến tối mới làm. Nhất định dồn lại rất nhiều đúng không?"

"Không cần nghĩ vậy... Chuyện của công ty có Hiểu Phàm nên anh không cần lo lắng. Anh chỉ là xem phân tích đầu tư cho kế hoạch tiếp theo thôi." Sợ cô lạnh, anh lấy áo khoác phía sau cái ghế choàng lên cho cô, sau đó đem ôm cả cô lên đầu gối, đưa tay vén tóc dài của cô ra sau lưng.

"Anh làm việc cực khổ như vậy là vì hai mẹ con em sao?"

Nuôi mẹ con cô cũng đâu cần vất vả như vậy chứ?

"Không phải. Anh làm việc là bởi vì thích nó đem lại cảm giác thách thức cho anh. Nếu như chỉ là muốn nuôi mẹ con em, dựa vào số tiền trước kia thì hai mẹ con em xài xa hoa 3 đời cũng không hết." Vui đầu vào ngửi mùi hương tóc cô, anh thích ôm cô, lặng lẽ trò chuyện với cô.

"Lăng Thiên....." cô muốn nói lại thôi. Có nên nói cho anh biết chuyện cô có bảo bảo không?

"Có phải mệt không? Chúng ta về ngủ đi!" Muốn đứng dậy ôm lấy cô, lại bị cô ôm cổ không để anh đứng dậy.

"Không phải vậy, em....." Bọn họ dựa vào rất gần, hai cái trán tựa vào nhau, hơi thở hai bên quấn quanh nhau.

"Hà?" Một từ nhẹ nhàng lại chẳng khác một nốt nhạc gõ vào trái tim.

Môi bọn họ kề rất gần, giống như cử động một chút nữa sẽ đụng phải. Cô không thể để cho anh hỏi tiếp, nếu không nhất định cô sẽ không giấu được.

Cô rất vô dụng. Ngay cả nói chuyện đùa nhỏ với anh cũng không dám. Anh dụng tâm với cô, cô biết, nhưng anh không nói gì cả lại khiến cô cảm thấy bất an. Nếu như anh hỏi tiếp, cô có thể sẽ bị bại lộ mất. Phải nghĩ cách để anh không hỏi nữa mới được.

Không bằng học đáng về trước kia của anh, chặn cái miệng của anh lại thôi.

Khoảnh khắc đôi môi mềm mại kia chạm vào anh, cả người Lăng Thiên ngây dại. Cô chủ động hôn anh sao?

Cô chưa từng có kinh nghiệm, trong đầu không ngừng nhớ lại anh đã hôn cô thế nào. Gấp gáp vươn đầu lưỡi muốn cạy môi mỏng anh ra, nhưng anh lại ngậm thật chặt, là cô làm không tốt sao? Tại sao một chút đáp lại anh cũng không có?

"Lăng Thiên...."

Đôi môi mỏng của anh mở ra, để cô rút cuộc có thể đem đầu lưỡi đưa vào dây dưa với anh.

Đầu tiên cô lấy động tác ngây ngô trên chộc răng anh, tiếp theo bắt đầu trên đầu lưỡi anh. Chẳng qua là động tác quá vụng về, căn bản không cách nào hoàn toàn thỏa mãn anh, cũng không cách nào thỏa mãn chính cô.

"Lăng Thiên... hôn em." Giọng nói mềm nhũn cầu xin vang bên tai. Giờ khắc này, Lăng Thiên sắp điên rồi.

Một tay ôm cô vào trong ngực, một tay vững vàng nâng gáy cô, giữa chiến trường nam nữ, anh lần nữa giữ lại chủ quyền. Động tác ngây thơ của cô, đừng bảo là anh, ngay cả chính cô đều bất mãn rồi.

Đầu lưỡi anh thành thạo tiến vào trong, nồn nóng tìm kiếm đầu lưỡi cô, dây dưa không thả, bá đạo không để cô tránh né..... Có chút đau, có chút tê dại lại làm cho người ta toàn thân nóng lên.

"Úm....." Tiếng rên yêu kiều như là xuân dược thúc giục, anh ôm cô chặt hơn vào trong ngực, càng thêm nhiệt liệt hôn cô, nụ hôn của anh giống như những lần trước đây, mang theo tình cảm mãnh liệt và điên dại.

Hô hấp khó khăn khiến Từ Di chỉ có thể xụi lơ trong lồng ngực nóng bỏng của anh, hai tay như dây leo mềm mại quấn thật chặt quanh cổ anh, tiếp nhận những cái hôn từ anh.

Thì ra là đây mới thật sự là hôn môi! Vừa rồi cô như vậy thật sự là quá non.

"Di Di.. anh muốn em, cho anh được không?"

Mỗi ngày chỉ có thể hôn nhẹ cô, chỉ ôm cô ngủ anh đã không cách nào thỏa mãn. Tối nay tiếp tục như vậy, anh nhất định sẽ vì đói khát mà chết. Nhưng. Nhưng cho dù bản thân muốn cô đến sắp phát điên, anh vẫn muốn cô tự mở miệng nói.

"Lăng Thiên... " Mặt đã không thể đỏ hơn, cô cũng muốn anh. Nhưng dưới ánh đèn sáng thế này, cô không dám nói, chỉ có thể vùi đầu vào trong ngực

"Di Di.. " Nhịn nữa thì anh không phải là đàn ông. Đã không còn quan tâm cô có đồng ý hay không, lúc này anh chỉ muốn ôm chặt cô để cô chẳng thể nói thêm lời nào nữa.

Cúi đầu hôn cô lần nữa. Hai tay dùng sức vuốt ve thân thể cô từ trên xuống dưới, xoa bóp rồi nhào nặn. Rốt cuộc không hề thỏa mãn với cách làm chẳng khác nào gãi ngứa bị ngăn cách bởi quần áo này, anh tháo dây buộc thắt lưng áo choàng tắm cô đang mặc ra; khi mở xong, màu trắng của áo hòa cùng nước da hồng hào của cô giống như màu hoa anh đào, thật sự mê hoặc lòng người.

Tiếp tục hôn xuống, đầu lưỡi chạm đến da thịt nhẵn bóng, mềm mại của cô, trong không khí truyền đến tiếng thở gọi tình của cô, con thú trong thân thể đã xỏ lồng, không thể bắt lại được nữa.

"Di Di..Bảo bối của anh...."

"Lăng Thiên.... Đừng ở đây, chúng ta về phòng được không? Về phòng đi...." Từ Di như nghĩ đến cái gì đó, một mối giằng giụa trong lòng anh. Trời ạ, ở đây đèn sáng như vậy, áo ngủ cô đã xốc xếch, mà mới vừa rồi làm gì với cô vậy?

"Được, chúng ta đi về." Lăng Thiên ôm lấy Từ Di đối với anh mà chẳng có chút sức nặng, anh đi mấy bước về phòng ngủ, ngay cả cửa cũng không kịp đóng đã chạy thẳng tới giường lớn.

"Thiên... tắt đèn đi." Vừa rồi anh có để ý tới cái bụng nhỏ nhô lên của cô không? Nhìn về mặt anh bắt đầu đứng dậy, cô vội vàng kéo chăn qua che mình lại. Tiếp theo phải làm sao đây? Khi ở trên giường anh luôn có thói quen thô bạo lại trực tiếp, như vậy sẽ làm Bảo Bối bị thương không? Có nên làm hay không đây?

Một người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng bắt đầu di chuyển về phía đầu giường tắt đèn. Nếu như là trước kia, anh sẽ không quan tâm nhiều như vậy, làm rồi nói sau. Huống chi anh cực kỳ yêu đáng yêu và đáng yêu của cô khi thỏa mãn, thấy thế nào cũng không đủ, yêu thế nào cũng không hết.

"Được rồi, tắt hết đèn rồi. Cái gì nhìn cũng không thấy được, em xác định thật sự muốn làm tình với anh mà không phải ngủ chứ?" Chui vào chăn, hai ba cái đã lộ cổ sạch sẽ, con thú sau lưng sắp xông về phía trước thì thân thể mảnh khảnh lại quay lại ôm anh.

"Lăng Thiên...anh nhẹ một chút được không? Em sợ đau."

Nhưng đây cũng là cô lần đầu tiên đối với chuyện bọn họ thân mật mà đưa ra yêu cầu. Trước kia cô chưa bao giờ nói, anh cũng không hỏi. Cho là điên cuồng và trực tiếp như vậy cô cũng thích, dù sao anh cũng làm cô "vui vẻ", không phải sao?

"Được!" Giọng nói của anh, rất lời cuốn. Cô ở trước mặt của anh, không có gì không tốt cả.

"Lăng Thiên...."

Anh cảm giác mình sắp điên rồi, người phụ nữ này có phải đoán trước anh sẽ không cưỡng bức cô, cho nên luôn vào thời điểm mấu chốt lên tiếng ngăn cản anh không?

"Người ta muốn ở phía trên, được không?" Nếu như không phải xung quanh tối đen như mực thì cô nghĩ lời nói to gan như vậy cô nhất định sẽ không nói ra được. Trời ạ, ngày mai trời sáng nhất định cô sẽ không còn mặt mũi nào gặp anh nữa. Nhưng anh nặng như vậy, nếu đề lên Bảo Bảo thì không phải càng phiền phức hơn sao?

"Được! Em ở trên! " Lăng Thiên xoay người để cô nằm trên. Nếu không phải là tên đã lấp vào cung thì chắc anh không nhịn cười nổi. Cô muốn thử cảm giác mới sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ngoại truyện 16 : Chúng ta không cần có con!

Sáng hôm sau...

Sau bữa ăn sáng, Lăng Thiên nói sẽ đưa cô đến một nơi - sao có vẻ ở đây giống phòng khám tư nhân vậy? Chẳng lẽ anh phát hiện cô mang thai?

"Lăng Thiên, em không có bị bệnh... Sao lại phải tới đây?" Hạ Từ Di thắc mắc nhìn Lăng Thiên.

"Di Di, tối qua chúng ta không có làm biện pháp phòng tránh... Lỡ như có thai thì làm sao đây?" Lăng Thiên ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô. Tối qua là do quá trễ, và lại là cô chủ động nên anh đã không kiềm chế được mà bắn vào trong cô. Nếu không phòng ngừa thì đến lúc có thai phải làm sao đây? Con ác mộng lúc cô sinh Lăng Vũ Phong không thể nào lặp lại được!

Dù sao đây vẫn là nơi y học tiên tiến nhất thế giới, anh vẫn nên phòng tránh thì hơn.

"Lăng Thiên, anh...không muốn có bảo bối sao?" Lời nói của anh khiến Từ Di cứng đờ. Anh nói như vậy là sao đây? Anh không muốn có con! Vậy anh xem cô là cái gì? Tình nhân hay là một con đàn bà có thể tùy tiện lên giường?

"Di Di.. Chúng ta có một mình Vũ Phong là được rồi! Không cần có thêm!" Chỉ cần có một đứa con với anh là đủ rồi. Không cần để người phụ nữ anh yêu phải khổ thêm.

"Tại sao?... Nếu như có thì sao?" Hạ Từ Di vội đẩy anh ra, trên mặt đột nhiên trắng bệch. Tại sao lúc đầu là anh ép buộc cô sinh con nhưng đến bây giờ thì không cần nữa?

"Di Di! Không thể có đâu! Ngoan... Chỉ cần chích một chút thôi! Sẽ không đau đâu.. "

"Nhưng...nếu như có thật thì sao? Anh vẫn không cần con ư?" Từ Di lúc này đã muốn khóc. Sao anh có thể vô tình như vậy?

"Tuyệt đối không thể có được đâu!... Chỉ một lát sẽ xong ngay!" Hai người dù sao cũng chỉ mới không phòng bị có một lần. Không thể nào có thai được!

"Không!! Em không muốn chích... Không muốn!!" Từ Di nhìn người y tá đang mỉm cười đi về phía mình. Cô lùi lại một bước.

"Di Di... Đừng như vậy được không? Chỉ một lát thôi... Sẽ không sao..." Lăng Thiên lại muốn ôm cô vào lòng. Thấy vậy Từ Di vội chạy về phía lan can gần đó.

"Lăng Thiên, em không muốn chích thuốc... Chúng ta đi về được không?"

"Di Di, đừng tùy hứng như vậy được không? Bác sĩ đang chờ chúng ta.." Lăng Thiên cảm giác đầu lại đau. Tại sao cô luôn thích chống đối anh chứ?

Thấy Lăng Thiên đi về phía mình, Từ Di vội đến sát lan can.

"Lăng Thiên! Nếu anh vẫn muốn ép buộc em...thì em sẽ từ đây nhảy xuống! Anh có nghe không?" Cô chỉ còn dùng cách này để uy hiếp anh.

"Di Di... Em đang nói cái gì vậy? Được rồi...chúng ta về nhà! Không cần chích nữa!" Mặc dù nơi đó không quá nguy hiểm nhưng anh vẫn thỏa hiệp với cô. Nếu tâm trạng cô không tốt vậy thì khi khác sẽ chích vậy!

"Vậy anh đi xuống lầu trước đi! Nếu không em sẽ không xuống!" Từ Di cô không thể nào tin tưởng anh được. Cô muốn nhanh chóng về nước, anh đã không cần con thì coi như cô cũng không cần anh nữa!

"Được rồi!" Lăng Thiên đành đi xuống lầu.

.....

Sau khi từ phòng khám trở về, Từ Di quyết định không nói chuyện với anh. Nhưng Lăng Thiên vẫn ép cô ăn hết thứ này đến thứ khác. Buổi tối vẫn ôm chặt cô ngủ tới sáng mới buông ra.

"Lăng Thiên.." Hạ Từ Di mở cửa bước vào phòng sách.

"Di Di, sao vậy?" Lăng Thiên từ màn hình máy tính ngược lên nhìn cô. Cuối cùng cô cũng nói chuyện với anh rồi.

"Em nhớ bảo bối! Hay là mai em về Trung Quốc được không?" Cô bước tới bên cạnh anh, nói nhỏ.

"Anh không yên tâm! Đợi anh giải quyết xong việc rồi mình cùng đi được không?" Lăng Thiên ôm cô vào trong ngực.

"Em có thể tự về! "

Xem ra tuyệt chủng mà Chu Đức Thành nói không có hiệu quả rồi.

"Đợi anh 2 ngày nữa thôi..được không? " Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô.

"Lăng Thiên... Em muốn về ngủ!" Đành dùng cách khác thôi.

"Được!... Di Di, hình như em nặng hơn thì phải! " Lăng Thiên vừa ôm cô sải bước về phòng ngủ vừa nói. Nhưng cô mập lên một chút cũng tốt!

"Có sao? Anh chê em sao?"

"Không! Anh thích em mập hơn một chút...như vậy ôm sẽ thoải mái hơn! "

"Lăng Thiên, em muốn uống sữa nóng..anh giúp em làm được không? "

Một cô gái nằm trên giường bắt đầu chỉ điểm một tên con trai.

"Được! "

"Em muốn ăn táo! "

"Ừ! Anh gọt! "

"Thiên...em không muốn uống sữa nữa! Anh uống giúp em được không? "

"Được... Anh uống! "

Và dĩ nhiên anh không ngờ rằng sau khi uống xong thì ngủ thẳng tới sáng.

"Di Di... Di Di..." Lăng Thiên nhìn xung quanh, không có ai cả! Hành lí của cô đã được dọn đi hết.

Cuối cùng anh tìm được một tờ giấy nhỏ trên bàn tivi

"Lăng Thiên, em về nước đây! Nếu như anh đã không cần con vậy thì em cũng không cần anh nữa! "

Cô gái này lại dám lừa anh! Vò vò tờ giấy, anh vứt xuống đất!

Lăng Thiên lái xe đến khu chung cư của Chu Hoài Ân.

"Hoài Ân, Từ Di đâu?" Chu Hoài Ân vừa mở cửa, Lăng Thiên liền đi thẳng vào nhà.

"Lăng đại ca... Sao anh lại đến chỗ em tìm vợ chứ? " Chu Hoài Ân đi tới ghế sofa ngồi xuống. Xem ra Lăng đại ca lạnh lùng ngày nào đã thực sự biến mất.

"Cô ấy không tới đây sao?"

"Không có! Nhưng mà Lăng đại ca... Anh lại làm chị ấy buồn à...sao tự nhiên lại bỏ đi?" Mặc dù cô chính là người giúp Hạ Từ Di về nước nhưng bây giờ cô muốn xem thử Lăng đại ca sẽ làm gì?

"Không có gì cả! Nếu cô ấy không tìm em thì thôi... Nhưng nếu em dám giấu anh...thì đừng trách anh không nể mặt Chu Đức Thành! " Lăng Thiên nói xong thì vội rời khỏi chung cư.

"Được rồi! Cuộc họp kết thúc ở đây! " David gấp hồ sơ lại, đứng lên.

"David, tôi nói chuyện với anh được chứ? " Dương Hiểu Phàm từ ghế đứng dậy đi tới chỗ David. Mặc dù công ty anh và Lăng Thiên mới thành lập nhưng đã là cổ đông của tập đoàn Goban.

"Được! Anh nói đi..!"

"Tiểu Yên... À không Lina, cô ấy hôm nay không đi làm sao?" Dương Hiểu Phàm vào thẳng vấn đề chính. Dù cô nói David là bạn trai cô nhưng anh không tin.

"Hôm nay cô ấy có chút việc riêng! "

"Chuyện gì? Anh biết chỗ cô ấy ở không? " Dương Hiểu Phàm vô cùng khẩn trương. Tên David này rõ ràng muốn đem cô giấu đi.

"Dương Hiểu Phàm, anh không cần quá quan tâm cô ấy như vậy? Tôi là bạn trai cô ấy... Tôi tự biết mình nên làm gì! " David cầm xấp tài liệu đi ra ngoài.

"David! Anh!!!"

.....

Cạch!

Hạ Từ Yên mệt mỏi ra mở cửa. Thật là biết cách làm phiền người khác! Hôm qua cô uống nhiều tới nỗi đầu đau như búa bổ, mắt không mở nổi... Hôm nay mặc dù đã tỉnh táo hơn không ít nhưng vẫn không thể đi làm được! Vậy mà ai lại đến vào lúc này cơ chứ?

"Tiểu Yên..." Dương Hiểu Phàm cầm trên tay một bịch thức ăn.

"Dương... Dương Hiểu Phàm? Anh sao lại tới đây? " Hạ Từ Yên mở mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Sao anh ta biết mình ở đây chứ?

"Anh đến thăm em. Không được sao?"

"Thăm tôi?... Tôi không cần! Anh về đi!" Trước khi Hạ Từ Yên đóng cửa, Dương Hiểu Phàm đã vào trong nhà.

"Anh!!!"

"Em đừng vô tình như vậy chứ? Ở bệnh ngoài lạnh lắm..."

"Tôi nói anh về nhà chứ đâu có nói anh ở trước nhà tôi!" Hạ Từ Yên mở cửa ra.

"Tiểu Yên... Nhà này sao lại nhỏ như vậy chứ? " Dương Hiểu Phàm làm như không nghe thấy cô nói, anh đi thẳng vào trong bếp đặt thức ăn lên bàn rồi quan sát xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngoại truyện 17: Đây là bảo bối của chúng ta!

"Tôi không cần anh tới đây để nhận xét nơi tôi đang ở! " Hạ Từ Yên bức bối nhìn Dương Hiểu Phàm

"Anh không có ý này! Chúng ta ăn thôi!" Dương Hiểu Phàm đã bày xong bàn ăn.

"Hình như anh rất rảnh rồi... Nếu như vậy thì anh cũng nên dành thời gian đó cho bạn gái anh...không nên để cô ấy một mình!! "

"Thì anh đang dùng thời gian rảnh rồi cho người anh yêu không phải sao? Tiểu Yên... Người anh yêu từ trước tới giờ chỉ có một mình em."

Hạ Từ Yên có chút vui vẻ khi nghe Dương Hiểu Phàm nói điều này nhưng lại ngay lập tức gạt bỏ nó. Cô đẩy ghế đứng dậy, xoay người định bước đi.

"Tiểu Yên, những lời anh nói với em đều là thật lòng! " Dương Hiểu Phàm kịp thời ôm cô từ phía sau.

"Năm năm qua ngày nào anh cũng nhớ đến em, anh không ngừng làm việc, làm thật nhiều...để quên em! Nhưng Tiểu Yên...anh thực sự không làm được! Anh không thể quên được em... Nhưng cuối cùng ông trời cũng cho anh một cơ hội được gặp em. Tiểu Yên, cho anh một cơ hội được không?"

"Ha, Nếu như là trước đây chắc chắn tôi sẽ rất cảm động... Tôi sẽ lập tức tha thứ cho anh... Nhưng bây giờ thì tôi sẽ không ngu ngốc như vậy nữa!! " Một giọt nước mắt rơi xuống. Hạ Từ Yên gỡ cánh tay đang ôm cô ra rồi đưa tay lau nước mắt. Cô sẽ không để mình bị tổn thương lần nữa.

"Anh về đi, đừng bao giờ tới đây nữa..."

Trung Quốc..

Tại một biệt thự sát bờ biển.

Một cô gái trẻ đang ngồi trên bãi biển, miệng không ngừng trách móc ai đó!

"Lăng Thiên, tên khốn kiếp! Sao anh có thể không cần con chứ? Em ghét anh... Lăng Thiên, em ghét anh!!"

"Đã chán ghét đủ chưa? "

Một giọng nói không thể quen thuộc vang lên sau lưng, thật sự là anh sao? Có phải là ảo giác của cô không? Từ Di không dám quay đầu lại nhìn.Lăng Thiên ngồi xổm xuống quay mặt cô lại, hai mắt long lanh mở to giống như không thể tin được mà nhìn chăm chăm anh.

"Lăng Thiên..." Tay cô vuốt mặt anh. Mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi sao? Sao lại nhìn mệt mỏi như vậy? Hai mắt anh nhìn cô rất dịu dàng nhưng dần dần tối đen lại.

"Sao anh biết em ở đây?" Thì ra đây không phải là mơ, thật sự là anh.

"Đây là cái mà em gọi là “theo đuổi” là đây sao? Từ Newyork đuổi về, lại trốn khắp nơi không để anh tìm được sao?" Nếu như không phải là anh vô tình biết được điểm yếu của Chu Hoài Ân thì anh cũng không biết phải đi đâu tìm người.

Anh cúi đầu che kín môi cô, rõ ràng là muốn trừng phạt cô nhưng giây phút hai đôi môi chạm vào nhau lại không đành lòng. Đầu lưỡi quen thuộc ở trên môi cô nhẹ nhàng mút, theo cánh môi đang hé mở đi vào trong, hàm răng khẽ cắn đầu lưỡi cô, buông ra rồi lại thăm dò vào trong môi cô, dây dưa không thả.

"Lăng Thiên.. Bảo bối đang chơi ở đằng kia..."

Sau khi anh dừng lại, Từ Di thở gấp. Bây giờ bọn họ đang ở bên ngoài! Đặc biệt là con trai vẫn còn chơi cách đó không xa!

"Không sao... Con tự chơi được mà." Giọng nói dần ông khàn khàn vang lên rồi anh bắt đầu găm cắn vành tai cô. Mới vừa rồi hai cha con họ đã thỏa thuận mà cô không biết rồi. Thân thể của cô lập tức mềm nhũn như nước, không ngừng dựa sát vào ngực anh. Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần anh vừa hôn cô thì đầu óc cô cũng dùng hoạt động. Vẫn muốn nói chuyện với anh thì chỉ có thể hoãn lại, hoãn vô thời hạn... Vì để cho mình hôn thoải mái hơn, anh dứt khoát ôm lấy cô, ôm cô để góc độ anh hôn thoải mái hơn, tùy ý hôn, nước miếng quán quýt, không thể phân biệt. Một nụ hôn nhiệt tình, ẩm ướt và rất kích thích, đầu Từ Di trống rỗng, nụ hôn mãnh liệt như vậy nhưng sao cô vẫn chưa thấy đủ nhỉ? Lúc đầu thì dịu dàng, nụ hôn nồng nhiệt dần trở nên hờ hững, anh nhẹ nhàng thân thể cô xuống, may là mùa đông, mặc áo khoác nên cát không làm xây xát da thịt cô được. Tay của anh bị hấp dẫn, từ từ mò vào trong áo khoác dày.

"Lăng Thiên.. Buông tay ra!"

"Không buông... Xem lần sau em còn dám trốn hay không." Nơi này quả thật không phải là nơi thích hợp để thân mật, hơn nữa có một bạn nhỏ tuổi vị thành niên còn chơi cách đó không xa!

"Nếu em còn trốn thì sao?"

"Ồ trong ngực anh còn muốn chạy đi đâu nữa?" Cuối cùng anh lấy tay từ trong áo cô ra, giúp cô chỉnh sửa lại áo khoác, thuận tiện vuốt lại mái tóc dài bị gió làm rối.

"Là anh không muốn..." Chữ “con” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì tiếng trẻ con non nớt vang lên hòa cùng tiếng gió biển

"Ba, ba không được đè mẹ, em bé trong bụng mẹ sẽ không chịu nổi." Vốn là cậu vẫn còn đuổi theo sóng biển, nhưng lúc quay đầu lại thấy cả người ba đè lên mẹ trên bờ cát, dọa cậu giật mình

Mấy buổi sáng gần đây, cậu vào gội mẹ thức dậy, có lúc bò lên giường không cẩn thận đè lên bụng mẹ, mẹ đều đẩy cậu ra, nói cậu quá nặng sẽ đè Bảo Bảo. Nhưng không phải ba còn nặng hơn cậu sao?

"Bảo Bối??" Giống như nghe được chuyện gì đó rất khủng khiếp, Sắc mặt Lăng Thiên trở nên tái nhợt trong tích tắc, cả người giống như mất đi ý thức.

"Đúng vậy. Bảo Bối của chúng ta! Đã gần 5 tháng rồi. Anh sờ thử xem, là thật đó!" Thấy vẻ mặt như không có ý thức của ông chồng nhà mình, Ngưng Lộ kéo tay anh đặt lên trên bụng cách lớp áo khoác. Không biết lần này mang thai xảy ra chuyện gì, bụng của cô vẫn không lớn lắm. May là lúc kiểm tra bác sĩ nói thai nhi phát triển bình thường, không cần lo lắng

"Ba, con sẽ có em cùng chơi rồi đó." Một đôi tay nhỏ dính đầy cát cũng xoa bụng mẹ theo. Thật sự rất thần kỳ, trước kia cậu cũng sống trong bụng mẹ như vậy sao?

"Lăng Thiên... anh làm sao vậy? Anh không muốn con của chúng ta sao?" Giọng Từ Di như sắp khóc. Đây là về mặt gì chứ? Không hề nhúc nhích mà cứ như vậy nhìn bụng cô, không nói một lời. Sau đó ánh mắt trở nên rất kỳ quái! Chẳng lẽ là như thế sao, anh không hề muốn cô sinh con ra sao? Tại sao anh có thể như thế?

"Lăng Thiên, có phải anh thực sự không muốn con không?" Hai tay cô nắm tay anh trở nên run rẩy, một câu cũng không nói là có ý gì?

"Ba, ba không cần em thật sao?" Hình như mẹ sắp khóc? Sao ba lại không nói câu nào?

"Lăng Thiên, anh là tên khốn kiếp... Em cũng không cần anh nữa, em lập tức về kí giấy ly hôn, về sau em và con sẽ không còn bất kì quan hệ nào với anh hết." Dùng sức hất tay anh ra, Từ Di không để ý tới bản thân đầy cát mà bỏ chạy. Huhu... Thật là khổ sở! Thì ra việc anh đối xử tốt với cô đều là giả, bây giờ con cũng lớn như vậy mà anh cũng không cần.

Thì ra là ba không cần em trai sao? Không trách được mẹ bảo cậu không cần nói cho ba. Nhưng là có em trai chơi với cậu không phải rất tốt sao?

"Ba, mẹ đi rồi. Chúng ta cũng về đi có được không?" Bóng dáng mẹ càng chạy càng xa, Lăng Vũ Phong thấy ba vẫn không phục hồi tinh thần lại. Không thể tiếp tục như vậy được. Cậu vẫn nên gọi điện thoại cho chú Thành đi! Tìm được điện thoại từ trên người ba, gọi điện thoại cho chú Thành thôi.

Trong phòng khách rộng lớn của biệt thự cạnh biển, Lăng Thiên và Chu Đức Thành mỗi người ngồi trên một ghế sofa, cả hai đều không lên tiếng. Bọn họ căng thẳng một tiếng rồi!

"Lăng Thiên... Cậu nói gì đi chứ? Đừng im lặng như vậy! Tôi cảm thấy sợ đó! " Rốt cuộc người lên tiếng là Chu Đức Thành.

"Sao cậu lại giấu tôi?"

"Giấu cậu?? Chẳng lẽ là chuyện... Từ Di sao?" Chu Đức Thành cũng đoán ra được Lăng Thiên định nói cái gì.

"Sao cậu không nói với tôi?" Lăng Thiên hỏi một lần nữa.

"Tôi... Thực sự là Từ Di nói muốn tự mình nói với cậu! Cô ấy còn ở trước mặt tôi khóc... làm sao tôi nói với cậu được chứ?"

"Khóc?? Cô ấy khóc cái gì chứ? "

"Tất cả là do cậu không phải sao? Nếu không muốn có con thì cần gì phải kích động như vậy? " Chu Đức Thành cảm thấy tình cảm hiện tại hơi căng thẳng nên đùa một chút.

"Cậu đang nói cái quái gì vậy?? Tôi không muốn có con?? Không phải tất cả đều do cậu sao?" Lăng Thiên không thể nhịn nữa, lao tới nắm cổ áo Chu Đức Thành.

"Thiên... Cậu bình tĩnh chút đi! Có thì thì từ từ nói! "

"Lăng Thiên, anh không muốn có con thì thôi. Còn lôi kéo Đức Thành như vậy, anh thật quá đáng!"

Không nhìn được cầu khẩn của con trai, Từ Di muốn xuống lầu lấy sữa tươi. Vốn là không muốn để ý tới anh, kết quả lại nghe được anh đang trách cứ Chu Đức Thành. Nếu như không hiểu rõ chuyện bọn họ, người ta sẽ cho rằng cô với Chu Đức Thành có quan hệ gì sao?? Rõ ràng là lỗi của mình còn trách móc người khác, thật là ghê tởm!

"Từ Di, cuối cùng em cũng xuống. Em không nên giận cậu ta. Là anh không tốt, anh không nên..." Chu Đức Thành cười muốn kéo tay người kia ra, nhưng lời của anh mới nói được một nửa đã bị người ta uy hiếp.

"Chu Đức Thành, cậu dám nói thêm câu nữa, có tin tôi ném cậu xuống biển làm mồi cho cá mập không?"

Mặt Ngưng Lộ trắng bệch, nói với anh rờ ràng từng chữ từng chữ: "Lăng Thiên, tôi muốn ly hôn với anh." Sau đó, cô xoay người, chạy thật nhanh lên lầu, không để cho anh nhìn thấy nước mắt, sữa của con trai cũng quên cầm.

Cô nói gì? Muốn ly hôn với anh? Bọn họ không phải là đã ly hôn rồi sao?

"Thiên, cô ấy lại khóc rồi. Phụ nữ có thai tâm trạng không tốt rất có hại đối với thai nhi!" Quả nhiên một câu vào đúng trọng tâm. Người đàn ông vốn còn đang đờ ra như nghĩ đến cái gì đó, anh buông Chu Đức Thành ra, chạy như bay lên lầu.

Thân cao chân dài thì có chỗ này tốt, lúc cần sẽ phát huy tác dụng. Lần này, trước khi cô khóa cửa phòng, Lăng Thiên đã kịp ngăn cản.

"Di Di.. Di Di..." Một cánh tay cường tráng ngăn giữa cửa.

"Anh có đi hay không?" Khuôn mặt uất ức cùng nước mắt không giấu được trước mặt anh.

"Di Di, ngoan. Đừng khóc!" Một tay nhẹ nhàng dùng sức đẩy cánh cửa ra rồi khóa lại.

Anh kéo nửa ôm cô đến bên giường ngồi xuống. Hai người hai mắt nhìn nhau, Từ Di rất nhanh dời ánh mắt đi, cô nghe anh không ngừng nói: "Xin lỗi."

"Tôi muốn rời khỏi đây. Mang theo con rời khỏi anh." Cô không nhìn được ghen ngào, cô tránh xa anh, xoay lưng về phía mép giường, ngẩng đầu lên, cố gắng không để nước mắt chảy xuống.

"Không!! Từ Di... Anh sẽ không bao giờ để em và con rời khỏi anh!!" Lăng Thiên vòng tay ôm cô từ phía sau.

"Anh thật ghê tởm! Khốn kiếp... Luôn làm em đau lòng!! Tại sao anh có thể không cần con chứ? Tại sao..." Từ Di dùng sức đâm vào ngực anh.

"Di Di... Anh xin lỗi! Anh cần em, cũng cần con!!" Lăng Thiên nâng mặt cô lên, không ngừng hôn những giọt nước mắt nóng hổi luôn làm anh đau lòng

"Vậy sao ở NewYork anh lại nói không cần con?" Muốn lừa cô cũng không có dễ vậy đâu.

"Di Di, chỉ là anh sợ."

"Sợ cái gì?" Ở trong lòng anh lắng lắng nghe từng tiếng tim anh đập, lòng cô bình tĩnh lại.

"Lúc sinh con, em chịu đau khổ nhiều như vậy, đau đớn đó anh không muốn em trải qua một lần nữa. Anh không thể để cho em chịu một chút nguy hiểm, cho dù là một chút xú cũng không được... Di Di, anh không chịu được đau khổ mất đi em, không được. Em là của anh, phải ở bên anh cả đời, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều phải bên anh..." Cầm anh không ngừng chà chà tóc cô, đôi tay ôm cô càng chặt hơn, giống như muốn hòa tan cô vào trong ngực. Anh sao có thể nói với cô lúc anh mất không chế ngoài phòng phẫu thuật? Sao anh có thể nói với cô khi đó anh mặt chôn trong lòng bàn tay mà khóc thầm? Anh hận bản thân không chăm sóc cô chu đáo để cô chịu nhiều đau đớn.

"Lăng Thiên, đó chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn. Không cần vì vậy mà tự trách mình được không? Không phải bây giờ em đang khỏe mạnh sao? Bảo Bối của chúng ta cũng rất khỏe mạnh, anh sờ thử xem." Bàn tay mảnh khảnh nắm tay anh đặt lên bụng cô.

"Lăng Thiên, đây là Bảo Bối

của chúng ta. Anh không thể nói không cần con, biết không?"

"Anh cần em, cũng cần con. Điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Di Di, nói cho anh biết, tại sao em không ký tên?"

"Lăng Thiên, mặc dù anh rất khốn kiếp, luôn thích ép buộc em. Nhưng em không muốn rời xa anh, không muốn rời xa anh.." Đúng vậy, cô yêu anh, vô cùng yêu anh, yêu sự bá đạo của anh, yêu sự hẹp hòi của anh, yêu tất cả tất cả thuộc về anh.

"Di Di, Anh không phải là người chồng tốt, luôn khiến em phải đau lòng. Đối với tình cảm, Chu Đức Thành nói anh quá kém cỏi, nói anh tự chuốc khổ, anh đáng đời.

Nhưng nếu như làm lại tất cả, anh cũng chỉ có thể cố gắng giữ em bên mình, cố gắng hết sức để em không phải đau lòng..."

Sự bá đạo vô lý của anh, sự thâm tình của anh khiến Từ Di cảm động không nói nên lời, chỉ có thể ôm anh thật chặt.

Trong cuộc đời này, Hạ Từ Di cô chỉ cần như vậy là đủ rồi! Cần một người đàn ông thực sự yêu cô, thực sự cần cô!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện 18: Tai nạn bất ngờ!

"David, chuyện của con và Lina thế nào rồi? Hai đứa định bao giờ cho ta có cháu đây? "

"Chuyện này... Vẫn chưa thể vội vàng được! Cô ấy vẫn cần thời gian để hiểu con... " David có vẻ hơi buồn khi nhắc tới việc này. Phải nói đúng hơn anh đã là người đến sau và cũng là người thua cuộc.

"Sao lại không vội vàng chứ? Ta thấy Lina là một cô gái tốt, lại còn rất xinh đẹp... Bên ngoài chắc có rất nhiều người theo đuổi! Nếu con còn không tự cho mình cơ hội thì e là sẽ để mất một cô gái tốt đó!" Ông Wilson vỗ vỗ vai con trai mình.

Hạ Từ Yên đứng bên ngoài đã nghe hết mọi chuyện. Cô thật sự không muốn làm David khó xử với cha mẹ mình. Cô có thể có được công việc tốt như hiện tại cũng là nhờ David.

"Hạ Từ Yên, David là một người đàn ông tốt! Anh ấy còn giúp mày rất nhiều việc... Mày không thể vì một mối quan hệ không có kết quả mà làm tổn thương anh ấy!"

"Lina.. Em đến khi nào vậy? " David vừa ra ngoài thì thấy Hạ Từ Yên đã đứng đó từ lúc nào.

"Em... Vừa mới tới! Em có chuyện muốn nói với anh! Hay là mình đi ra hoa viên được không? "

Hạ Từ Yên cùng David đi dạo trong vườn, hai người im lặng không ai nói câu nào.

"David... Mấy chậu hoa này...sao trước đây em chưa từng thấy? " Hạ Từ Yên cuối cùng cũng nói chuyện khi nhìn thấy mấy chậu hoa Lavender vừa nảy mầm.

"À... Cái này là do anh mới trồng!"

"David, không phải anh nói với em...khi thấy nó anh sẽ nhớ đến Flora sao?"

"Dù sao đó cũng là chuyện trong quá khứ! Anh nghĩ... Mình cũng nên quên nó rồi! "

Trước đây David đã từng yêu một cô gái, cô ấy là Flora. Flora cũng thích hoa lavender nên hai người cùng nhau trồng một khu vườn chỉ có loài hoa này. Nhưng khi hoa bắt đầu nở rộ thì Flora mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo mà qua đời. Đó chính là lý do anh không muốn nhìn thấy hoa Lavender.

"David... Anh trông cái này là..vì em thích nó sao?"

"Mặc dù trước đây anh có thể không muốn thấy loài hoa này... Nhưng bây giờ anh có thể thử yêu thích nó... Vì em!!"

"David... Sao anh lại đối tốt với em như vậy? Em không phải là người xứng đáng với anh! " Hạ Từ Yên không kìm chế được mà rơi nước mắt. Cô không ngờ còn có người tốt với mình như vậy!

"Lina, sao em lại không xứng chứ? Đối với anh...em là người con gái hoàn hảo nhất! Vậy nên.. Em đừng khóc được không? Anh rất đau lòng. " David đưa tay lau nước mắt cho cô.

"David... Chúng ta kết hôn đi!" Hạ Từ Yên nhìn David đề nghị. Có lẽ cô nên đưa ra quyết định rồi.. David là một người tốt! Cho dù bây giờ không yêu cũng không sao! Không phải sống chung thì sẽ nảy sinh tình cảm sao?

"Lina... Em! Em nói thật sao? Em muốn kết hôn với anh?" David cứ ngỡ như mình đang nằm mơ. Cô muốn cùng anh kết hôn?

"Ừm... Em suy nghĩ kỹ rồi! Em muốn ở bên cạnh anh!" Hạ Từ Yên vòng tay ôm David.

"Lina... Anh không muốn miễn cưỡng em làm việc mình không muốn! Nếu như em chưa chắc chắn... Anh có thể chờ!"

Kết hôn là một việc vô cùng quan trọng đối với con người. Mặc dù là ở một đất nước hiện đại như Hoa Kỳ. David không muốn vì anh giúp đỡ cô nên cô mới muốn kết hôn cùng anh. Mà là anh muốn cô thật sự thích anh, yêu anh. Anh muốn cô có một cuộc hạnh phúc.

2 tháng sau...

Vân Ly vừa đi ra từ trung tâm mua sắm vừa nói điện thoại với ai đó.

"A!"

"Xin lỗi... Cô không sao chứ? "

"À.. Tôi xin lỗi! Tôi.. " Vừa ngẩng mặt lên thì Vân Ly nhận ra ngay đó là ai.

"Đương.. Dương Hiểu Phàm???" Vân Ly mở to mắt. Dương Hiểu Phàm cũng ở Newyork, Vậy chuyện Từ Yên kết hôn là sao chứ? Không lẽ..

"Cô.. Cô là...bạn của Tiểu Yên!"

Quả nhiên là rất chính xác! Mặc dù gặp nhau rất ít... Nhưng trí nhớ của anh rất tốt!

"Đừng! Anh còn nhớ tôi sao?"

"Những gì liên quan đến Tiểu Yên...tôi không muốn quên!"

Chợt chuông điện thoại vang lên..

"Alo! Anh à.. Em biết rồi! Sau khi lễ kết hôn kết thúc em sẽ về ngay!"

"Được rồi... Em nhớ mà!" Vân Ly cúp điện thoại.

"Anh Dương, tôi có việc phải đi đây! Tạm biệt!!! "

"À..Cô sắp kết hôn sao?"

"Không có! Là Từ Yên!! "

"Từ Yên?? Cô nói cái gì vậy? Cô ấy... Sao có thể kết hôn chứ? " Dương Hiểu Phàm như nghe được tin gì đó vô cùng khủng khiếp. Anh giữ chặt vai Vân Ly.

"Anh... Không biết sao? " Vân Ly còn tưởng là Dương Hiểu Phàm đến chúc phúc cho Hạ Từ Yên.

"Không!! Tuyệt đối không thể được! "

Tại buổi ra mắt sản phẩm mới...

Phóng viên chen chúc nhau để được phỏng vấn vị giám đốc trẻ tuổi.

"Xin chào tất cả các vị có mặt tại buổi ra mắt sản phẩm hôm nay! Tôi thay mặt cho tập đoàn Goban cảm ơn sự quan tâm của tất cả mọi người! "

Ngừng một lát, David tiếp tục nói.

"Trong thời gian tới, Goban sẽ chính thức tung ra mẫu trang sức mới - mang tên Elegant! Elegant cũng giống như cái tên của nó... Đó chính là thanh lịch và tao nhã! Đồng thời khi đeo chúng trên người sẽ tạo ra sự trang trọng và quyến rũ cho người sở hữu nó! Vậy nên chúng tôi mong được sự ủng hộ của tất cả mọi người! Cảm ơn!! "

Sau lời phát biểu của David là tiếng vỗ tay của mọi người.

"Anh David, có phải mẫu trang sức này sẽ tung ra sau hôn lễ của anh phải không vậy? " phóng viên A nhanh chóng đặt câu hỏi.

"Đúng vậy! Chúng tôi còn được biết... Vị hôn thê của anh là cô Lina mà anh tỏ tình trong bữa tiệc lần trước!"

"Hôn lễ của anh và cô Lina sẽ diễn ra vào tuần sau phải không ạ?"

Người B và C cũng nhanh chóng chuyển sự chú ý về phía mình.

"Ồ... Cái này, đúng vậy! Chúng tôi sẽ kết hôn vào tuần sau!"

"Không biết hôm nay cô Lina có mặt ở đây không ạ?" Người phóng viên A tiếp tục đặt câu hỏi.

Hạ Từ Yên nghe đến tên mình thì vội xoay người định đi ra ngoài.

"Đây là cô Lina phải không ạ? Cô có thể cho biết thêm về quyết định kết hôn của cô được không ạ?" Người phóng viên B rất nhanh đã nhìn thấy Hạ Từ Yên.

"Tôi.. Cái này.. "

Hạ Từ Yên chưa biết trả lời như thế nào thì người phóng viên kia tiếp tục hỏi.

"Có phải cô chính là nguyên nhân khiến tiểu thư Flora bệnh nặng và qua đời không? "

"Cái này.. Không phải! Tôi chưa hề gặp cô ấy!! "

Dương Hiểu Phàm ở phía xa thấy Hạ Từ Yên bị bao vây bởi đám phóng viên liền chạy đến giải vây.

"Xin lỗi.. Bây giờ cô ấy chưa thể trả lời được! "

"Anh là ai vậy? Có phải là bạn trai khác của cô Lina không? "

"Xin lỗi! Tôi không thể trả lời!! "

Dương Hiểu Phàm thuận lợi giải vây cho Hạ Từ Yên rồi nắm tay cô đi ra bên ngoài.

"Anh buông ra!!!!" Vừa ra khỏi tòa nhà không bao lâu thì Hạ Từ Yên hất tay Dương Hiểu Phàm ra.

"Tiểu Yên, những gì lúc nãy họ nói là thật sao?"

"Phải! Là sự thật!! "

"Không!! Tuyệt đối không thể... Tiểu Yên, em đừng như vậy! Anh biết mình là thằng không ra gì... Nhưng anh thật sự yêu em... Xin em..đừng kết hôn với anh ta! "
Dương Hiểu Phàm giữ chặt vai cô.

"Anh lấy tư cách gì để ngăn cản tôi lấy người đàn ông khác! Tôi yêu ai, tôi muốn kết hôn với ai là chuyện của tôi... Xin anh đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa!! "

"Anh biết là em không yêu anh ta! Em đồng ý kết hôn là muốn anh ngừng theo đúng em đúng không? "

"Tôi yêu anh ấy, tôi muốn kết hôn với anh ấy... Không liên quan đến anh!" Hạ Từ Yên đẩy Dương Hiểu Phàm ra.

"Anh không tin!! Nếu em không yêu anh...thì sao tối hôm đó khi thấy anh ở quán bar cùng ngày khác em lại không vui...còn uống rượu say tới nỗi không đi làm được? "

Đây là gì vậy? Sao anh ta lại biết mấy chuyện này?

Cảm giác như bị vạch trần khiến Hạ Từ Yên khó chịu.

"Anh đừng tự mình nghĩ nhiều! Là do công việc không thuận lợi nên tôi mới uống rượu... Còn việc không đi làm thì không liên quan gì đến anh cả!"

"Em đừng nói dối! Em vẫn còn yêu anh!! Cô gái hôm đó... Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu! "

"Anh đừng nói nữa... Tôi không muốn nghe!! " Hạ Từ Yên chạy ra đường, không để có xe phía trước.

"BÍPPPPPPP"

"Tiểu Yên!! Cẩn thận!!! "

"ẦM!!!!!"

Sau hàng loạt âm thanh hỗn loạn, Hạ Từ Yên run rẩy đứng dậy nhìn xung quanh.

Cô không sao cả.. Còn Dương Hiểu Phàm..

Hạ Từ Yên hai mắt mở to nhìn Dương Hiểu Phàm người đầy máu nằm trên đường.

"Hiểu Phàm! Anh không sao chứ? " Hạ Từ Yên chạy đến ôm Dương Hiểu Phàm

"Hiểu Phàm.. Anh mở mắt ra đi! Đừng làm em sợ mà! Tất cả là tại em.. Là tại em..!"

".. Tiểu Yên, Anh...yêu em!!" Dương Hiểu Phàm cố gắng mở mắt, đưa tay lau nước mắt cho Hạ Từ Yên.

"Hiểu Phàm.. Em yêu anh!! Em vẫn luôn yêu anh!!" Nước mắt Hạ Từ Yên không ngừng rơi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Ngoại truyện 19: Đồng ý lấy anh nhé!

Bệnh viện thành phố Newyork...

Hạ Từ Yên như người mất hồn ngồi trước phòng phẫu thuật. Tâm trạng của cô thực sự rất rối loạn. Nếu như có chuyện gì đó xảy ra thì sao?

"Chúa ơi, con cầu xin người... Hãy bảo vệ anh ấy! Con cầu xin người... Anh ấy không được xảy ra chuyện!!"

"Từ Yên!" Vân Ly từ xa hót hải chạy đến.

"Vân Ly... Minh phải làm sao đây? " Hạ Từ Yên vừa khóc vừa lắc lắc tay Vân Ly.

"Từ Yên, cậu bình tĩnh đi... Anh ấy sẽ không sao đâu!! "

"Vân Ly... Tại sao lại như vậy? Tại sao người ở trong đó không phải là mình!! Là do mình đã mang xui xẻo đến cho anh ấy có đúng không? "

"Từ Yên, cậu đừng nghĩ như vậy... Bác sĩ ở Newyork rất giỏi.. Sẽ không sao đâu!! " Vân Ly tìm cách an ủi Hạ Từ Yên.

"Nhưng mà...tại sao cậu biết mình ở bệnh viện? "

"Là... Trên báo và truyền thông đưa rất nhiều tin tức về Dương Hiểu Phàm!! "

"Nhanh như vậy sao?"

5 tiếng sau..

Hạ Từ Yên vẫn ngồi ở băng ghế trước phòng cấp cứu. Cô không chịu ăn bất cứ thứ gì mặc dù Vân Ly luôn tìm cách ép buộc cô ăn.

"Hiểu Phàm... Con không được xảy ra chuyện... "

Từ xa, một người đàn ông cùng một người phụ nữ đứng tuổi đang đi về phía phòng phẫu thuật. Bên cạnh là còn có một cô gái trẻ.

"Cô... Cô là Lina gì đó phải không? Tại sao.. Tại sao con tôi lại bị như vậy?? " Người phụ nữ đứng tuổi có vẻ đang rất tức giận, bà ta lắc lắc vai Hạ Từ Yên. Người ngoài nhìn vào cũng đoán được bà ta là mẹ của người đang ở trong phòng phẫu thuật.

"Bác... Bác là mẹ anh ấy sao?" Hạ Từ Yên lúc này mới tỉnh táo lại.

"Phải!! Tôi hỏi cô.... Tại sao con tôi lại bị tai nạn?? "

"Tất cả là do con... Là vì cứu con nên anh ấy mới bị đụng xe!!"

"Cô nói cái gì??? Cứu cô?? Tôi nói cho cô biết... Nếu như Hiểu Phàm xảy ra chuyện.. Tôi nhất định không để yên cho cô!!"

"Bà à, bình tĩnh một chút... Ở đây là bệnh viện!! " Người đàn ông đi cùng im lặng đến giờ mới lên tiếng.

"Ông à.. Làm sao tôi bình tĩnh được chứ? Ông nhất định phải tìm bác sĩ giỏi nhất được không ông?? "

"Được rồi! Nó cũng là con tôi mà!!"

"Cạch!"

Cửa phòng phẫu thuật mở ra.

"Xin lỗi.. Ai là người nhà của bệnh nhân? " Vị bác sĩ mở khẩu trang nói chuyện.

"Là tôi!! Tôi là mẹ nó!"

"À.. Vậy phụ nhân theo tôi!!" Người phụ nữ cùng người đàn ông đứng tuổi lúc nãy đi theo phía sau bác sĩ.

Bây giờ trước phòng phẫu thuật chỉ còn có 2 người.

"Hạ Từ Yên... Không ngờ Hiểu Phàm lại vì cô mà đến Newyork!! " Cô gái trẻ lên tiếng chất vấn. Cô ta chính là Hàn Nhụy Ái.

"Là cô sao?"

"Đúng! Hạ Từ Yên... Cô đúng là đồ xui xẻo! Tại sao cô không chết đi... Cô đã bỏ trốn 5 năm, bây giờ tại sao lại tìm anh ấy... Tại sao cô lại là nguyên nhân khiến anh ấy thành ra như vậy? " Hàn Nhụy Ái tức giận giữ chặt vai Hạ Từ Yên. Cơ hồ muốn giết người..

Đúng vậy, cái ngày Hạ Từ Yên lên máy bay rời khỏi Trung Quốc. Hàn Nhụy Ái cứ tưởng Dương Hiểu Phàm sẽ bỏ cuộc mà quay lại với cô ta! Không ngờ rằng Dương Hiểu Phàm lại quyết tâm chờ đợi Hạ Từ Yên. Cho dù cô ta có cố gắng nhưng thế nào thì vẫn là người thừa.

"Này! Cô đang làm cái gì vậy? " Vân Ly về nhà lấy ít đồ, vừa quay lại thì thấy Hàn Nhụy Ái đang xô đẩy Hạ Từ Yên.

"Cô là ai??" Hàn Nhựt Ái quay về phía phát ra âm thanh.

"Tôi là bạn của cô ấy? Cô là ai? "

Vân Ly nói xong thì quay về phía Hạ Từ Yên.

"Từ Yên... Cậu quen cô ta sao?"

"Minh... Cô ấy là bạn gái Dương Hiểu Phàm!! "

"Cái gì?? Vậy...lúc trước hai người chia tay là do cô ta sao?" Vân Ly ghé sát tai Hạ Từ Yên nói nhỏ.

"Không phải đâu!! Cậu đừng hỏi nhiều nữa.. "

"Nếu đã biết tôi là bạn gái Hiểu Phàm thì...nói bạn cô tránh xa anh ấy một chút! Đừng mang xui xẻo đến cho anh ấy... " Hàn Nhựt Ái nói xong thì bỏ đi.

"Cô!!!"

Vân Ly tức giận định đuổi theo thì Hạ Từ Yên ngăn lại.

"Vân Ly...đừng đuổi theo cô ta! Minh không muốn gây phiền phức nữa.. "

"Nhưng mà cô ta...thực sự quá đáng!! "

"Cô ta nói đúng! Sao mình không chết đi... Tại sao anh ấy lại cứu mình!! "

"Cậu đừng nghe lời cô ta nói mà suy nghĩ nhiều!! "

Sau cuộc phẫu thuật thành công hôm đó, Dương Hiểu Phàm được đưa đến phòng hồi sức.

Hạ Từ Yên mở cửa phòng bước vào. Cô đi đến bên giường nhìn người đàn ông mà 2 ngày trước một mực ngăn cản cô kết hôn.. Mà bây giờ lại nằm bất tỉnh ở đây! Bác sĩ nói nãy bị tổn thương nên tạm thời chưa tỉnh lại ngay được.

"Dương Hiểu Phàm, em xin lỗi! Anh tỉnh dậy đi...được không? Em đồng ý với anh... Sẽ không kết hôn với David!"

"Tại sao cô lại tới đây?? Cô hại con tôi ra như vậy còn chưa đủ sao? Bây giờ còn muốn làm gì nữa???" Đang yên tĩnh thì người phụ nữ đứng tuổi hôm trước đi vào.

"Bác... Con không phải như vậy!!" Hạ Từ Yên lau nước mắt, đi đến chỗ người phụ nữ kia.

"Cô mau ra ngoài cho tôi!!"

"Bác... Con xin bác! Hiểu Phàm thành ra như vậy là do con! Bây giờ con muốn chăm sóc anh ấy... Cho đến khi anh ấy tỉnh lại con sẽ không gặp anh ấy nữa!! "

"Làm sao tôi tin tưởng cô được chứ??"

"Con hứa với bác! Sau khi anh ấy tỉnh lại... Con sẽ rời xa anh ấy, con sẽ rời khỏi đây! "

"Vậy.. Được!! "

3 tháng sau...

"Hiểu Phàm, em vừa tìm được một công việc mới! Tuy lương không cao nhưng... Khá ổn! "

3 tháng qua Hạ Từ Yên ngày nào cũng ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh nói chuyện với Dương Hiểu Phàm.

"Hiểu Phàm... Em vừa đi ngang hiệu sách, thấy đang giảm giá nên mua đọc cho anh nghe! Anh biết nó tên gì không? "

"Hiểu Phàm... Anh chờ em có lâu không? Em xin lỗi... Hôm nay công ty có việc đột xuất nên em phải giải quyết cho xong! À... anh còn nhớ sợi dây chuyền này không? Hôm đó anh làm rơi nó ở nhà em! Bây giờ... Em giữ nó giúp anh được không?"

Hôm nay cũng như mọi ngày, Hạ Từ Yên sau khi tan làm sẽ đến bệnh viện ăn cơm cùng Dương Hiểu Phàm.

"Dương Hiểu Phàm, anh đã ngủ rất lâu rồi...bây giờ anh dậy đi được không?... Tại sao anh lại ngốc nghếch như vậy? Tại sao phải cứu em chứ? Như vậy em sẽ nợ anh... Anh cũng biết là em không muốn nợ ai cả.. Nhưng tại sao lại làm vậy? "

"Anh muốn em...mãi mãi nợ anh!" Đột nhiên có tiếng trả lời khiến Hạ Từ Yên trong lòng vô cùng vui mừng.

"Hiểu Phàm? Anh tỉnh rồi sao? Em đi gọi bác sĩ!! " Hạ Từ Yên vội vàng đứng dậy thì Dương Hiểu Phàm nắm tay cô lại.

"Không cần!! " Đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra.

"Bác sĩ nói não anh bị tổn thương... Có lẽ sẽ không thể tỉnh lại! May mà anh tỉnh rồi... Nếu không em phải làm sao đây? " Hạ Từ Yên vừa nói vừa khóc.

"Vì em mà chết... Anh không nuôi tiếc! " Anh đưa tay lau nước mắt cho cô.

"Nói linh tinh!!" Cô đánh nhẹ vào tay anh.

"Hiểu Phàm. Em đối xử với anh không tốt, em luôn cự tuyệt anh! Nhưng tại sao lại đối tốt với anh như vậy? "

"Có lẽ vì kiếp trước anh nợ em... Nên bây giờ phải trả! Anh luôn muốn quên em nhưng không thể làm được! "

"Nhưng bây giờ em nợ anh... Em không biết làm sao để trả!"

"Anh có ý này..! " Dương Hiểu Phàm cố gắng ngồi dậy.

"Cần thận một chút! "

"Tiểu Yên... Đồng ý lấy anh nhé!" Dương Hiểu Phàm nắm tay cô, ánh mắt đầy thâm tình.

Hạ Từ Yên bị câu hỏi bất ngờ, cô không biết phải trả lời như thế nào! Dương Hiểu Phàm đã tỉnh lại, cô nên rời khỏi đây sao?

3 ngày sau...

"Hiểu Phàm, mẹ và Nhựt Ái đến thăm con đây! Còn đây là cháo do chính tay Nhựt Ái nấu cho con đó! "

"Tiểu Yên đâu? Sao hôm qua đến giờ không thấy cô ấy? " Dương Hiểu Phàm không hề để ý đến món cháo kia mà chỉ hỏi về Hạ Từ Yên.

"Hiểu Phàm... Em luôn quan tâm anh, tại sao một chút để ý tới em cũng không có! Suốt ngày toàn là Từ Yên, Từ Yên! Tại sao? Tại sao?? "

"Nhựt Ái.. Con bình tĩnh một chút đi! Hiểu Phàm chỉ là nó..."

"Làm sao con bình tĩnh được chứ? Con không thể..."

"Đủ rồi! Hàn Nhựt Ái... Ở Trung Quốc, tôi đã nói với cô là đừng phí sức quan tâm đến tôi! Là do cô tự nguyện... Tôi không hề ép buộc!! Bây giờ lại trách móc tôi?"
" Dương Hiểu Phàm cắt ngang lời Hàn Nhựt Ái.

"Anh!"

"Hiểu Phàm... Em phải làm sao đây? " Hạ Từ Yên một mình ngồi trong quán bar, vừa uống rượu vừa nói chuyện một mình.

"Có phải em nên nghe lời bác gái...rời khỏi anh hay không? Tại sao chúng ta lại gặp nhau ở đây chứ? " Ngừng một lát, Hạ Từ Yên tiếp tục cầm chai rượu lên rót.

"Ồ... Hết rồi!!.. Đây, phụ vụ...cho tôi 1 chai nữa.. "

"Cô à, cô đã say lắm rồi... Hay là tôi gọi cab cho cô về được không? " Nữ phục vụ lịch sự đề nghị.

"Cô nói cái gì? Tôi không có say... Mau mang rượu ra đây... Tôi, muốn... Uống tiếp..." Vừa nói dứt câu, Hạ Từ Yên đã gục đầu xuống bàn.

Sáng hôm sau..

"Dương... Dương Hiểu Phàm??? Anh đang làm gì vậy? "

Hạ Từ Yên hai tay xoa xoa thái dương rồi nhìn xung quanh. Người đàn ông đang nằm bên cạnh cô là Dương Hiểu Phàm. Cô vội dùng sức đẩy anh ra.

"Em còn hỏi anh làm gì sao? Người hỏi là anh mới phải!!" Dương Hiểu Phàm cố ôm chặt hơn.

"Anh nói cái gì vậy? Buông ra!! Đồ háo sắc này! "

"Đồ háo sắc? Có ai đó hôm qua uống say... Sau đó không ngừng gọi tên anh... còn sàm sỡ anh nữa...! " Từng chữ từng chữ được nói ra từ miệng Dương Hiểu Phàm khiến Hạ Từ Yên vừa đau đầu vừa xấu hổ vô cùng. Sao lại như vậy chứ? Tối qua cô uống rượu.. Sau đó... Sau đó là cái gì cô cũng không nhớ nổi.

"Thật sao?"

"Đúng vậy!! Nếu em không tin thì anh có thể làm lại!" Dương Hiểu Phàm tiến tới gần cô.

"Không! Không cần..! Hôm qua là do em say... Nên không kiểm soát được hành vi của mình! Anh quên đi được không? "

"Được thôi... Nhưng em phải trả lời anh... Tại sao lại uống say như vậy? "

"Em... Không có gì cả? Anh mau thay quần áo rồi về đi!" Hạ Từ Yên đột nhiên nhớ ra chuyện mà mẹ Dương Hiểu Phàm đã nói. Cô không xứng với gia đình họ. Đúng vậy "đũa không nên đeo chân hạc" làm gì!

"Tiểu Yên, trả lời anh! Tại sao lại uống say như vậy? Lỡ như anh không đi tìm em thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? " Dương Hiểu Phàm hơi khó chịu. Tại sao cô lại thay đổi thái độ nhanh như vậy?

"Anh đừng quan tâm đến tôi!! Chúng ta cũng đừng nên gặp nhau như thế này nữa... Mọi chuyện hãy kết thúc ở đây đi!"

"Em nói cái gì?? Chúng ta nên kết thúc? Không nên gặp nhau nữa? Tại sao? "

Haizzz.. Thêm chương nữa là end rồi nên bà con ủng hộ nghen!!

À, có bạn hỏi còn Hàn Quân Dật thì sao? Cho nên au mới thử suy nghĩ xem... Ai thích chương cuối có Hàn Quân Dật thì cmt nha!!

19/6/2018

18h 40

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chú Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đại kết cục

"Tại vì chúng ta ở hai thế giới khác nhau, gia cảnh, địa vị xã hội càng không hợp nhau... Cho nên không cần miễn cưỡng ở cạnh nhau! " Hạ Từ Yên cố kìm nén xúc động mà nói.

"Gia cảnh, địa vị... Anh không quan tâm những điều đó! Anh chỉ cần em... Cần Hạ Từ Yên! Em có hiểu không?" Dương Hiểu Phàm giữ chặt vai đang run run của Hạ Từ Yên.

"Anh không quan tâm... Nhưng ba mẹ anh quan tâm, những người xung quanh chúng ta đều quan tâm! Điều đó làm tôi rất mệt mỏi. "

"Tiểu Yên.. Là do mẹ anh đúng không? Bà ấy nói em phải rời xa anh đúng không? Em yên tâm... Anh sẽ thuyết phục bà ấy! "

"Dương Hiểu Phàm, anh đừng phí công như vậy! Chỉ cần tôi rời khỏi đây... Chúng ta không gặp lại nhau nữa thì mọi chuyện sẽ được giải quyết! "

"Không!! Anh tuyệt đối không để em rời khỏi anh một lần nữa... Nếu như em sợ mẹ anh không đồng ý, vậy thì chúng ta cùng đi đến một nơi khác...được không? " Dương Hiểu Phàm ôm chặt cô thì thầm nói.

"Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy? Tại sao lại vì tôi mà làm nhiều chuyện như vậy?" Hạ Từ Yên ở trong lồng ngực ấm áp của Dương Hiểu Phàm khóc nức nở.

"Tiểu Yên... Là vì anh yêu em!! Anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì... Chỉ cần em đừng rời xa anh!"

Không biết bao là ai chủ động trước, hai người ở trên giường không một mảnh vải quần lấy nhau.

Hai thân thể dây dưa trên tấm drap lớn tối màu trên giường, người đàn ông trần truồng, cơ bắp rắn chắc không ngừng toát ra mồ hôi. Người phụ nữ xoa mái tóc dài trên gối, nhìn trần đầy sức sống.

...

Hạ Từ Yên vừa mở mắt thì thấy mình đang nằm trong lồng ngực ấm áp của Dương Hiểu Phàm. Trong đầu lại nghĩ đến chuyện vừa xảy ra sáng nay. Đúng thật là xấu hổ! Gương mặt Hạ Từ Yên chột ửng hồng.

Có lẽ Dương Hiểu Phàm nói đúng! Chỉ cần họ yêu nhau thì không có gì là không thể giải quyết được! Cô yêu anh... Cô muốn được nghe theo trái tim mình.

"Em đang nghĩ gì vậy? " Giọng nói ấm áp vang lên từ trên đỉnh đầu khiến Hạ Từ Yên giật mình nhìn Dương Hiểu Phàm.

"Không có gì! "

Dương Hiểu Phàm ngừng một lúc như đang suy nghĩ gì đó rồi mới nói tiếp

"Tiểu Yên, chúng ta...chia tay đi!"

"Hiểu Phàm.. Anh nói cái gì? " Hạ Từ Yên như muốn khóc. Cô vội vàng đẩy anh ra.

Trái tim rất đau... Sao có thể như vậy? Sao anh có thể nói chia tay ngay sau khi họ vừa ân ái xong? Sáng nay cô đề nghị anh lại một mực từ chối? Tại sao phải đợi đến lúc cô muốn được ở bên cạnh anh, thì anh lại nói chia tay? Rốt cuộc trong lòng anh, cô là cái gì?

"Anh nghĩ chúng ta không thích hợp làm bạn bè trai gái... Nếu đã như vậy thì cũng không nhất thiết phải kéo dài! Em đồng ý chứ? "

Nước mắt Hạ Từ Yên từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi xuống. Hạ Từ Yên.. Mây vẫn luôn ngu ngốc như vậy! Tại sao lại đưa ra lựa chọn này?

"Tiểu Yên, đừng khóc! " Dương Hiểu Phàm thấy những giọt nước mắt của Hạ Từ Yên thì trong lòng vô cùng khó chịu. Anh vội ôm cô vào lòng.

"Anh cảm thấy chúng ta không thích hợp làm người yêu... Chúng ta phải là vợ chồng! Em đồng ý gả cho anh không? "

Thì ra Dương Hiểu Phàm đang muốn cầu hôn. Nhưng ai lại cầu hôn theo cách quái lạ như vậy chứ?

"Dương Hiểu Phàm! Tên khốn kiếp!! Sao anh có thể lừa em như vậy chứ? " Hạ Từ Yên đánh vài cái vào ngực Dương Hiểu Phàm.

"Vậy em có đồng ý hay không? "

"Không muốn! Dù sao em vẫn còn trẻ! Em không muốn làm mẹ sớm! " Hạ Từ Yên xoay mặt sang hướng khác.

"Em dám nói không muốn! Vậy được... Anh sẽ cố gắng tạo ra bảo bối để em đồng ý làm Dương phu nhân... " Dương Hiểu Phàm vừa nói tay vừa xoa bụng cô.

"Không... Không được! Dương Hiểu Phàm.. Tên háo sắc này! "

Trong căn phòng nhỏ là tiếng cười nói vui vẻ của hai người. Họ đã phải trải qua nhiều thử thách cùng nhau vượt qua sự khác biệt về gia đình để được ở bên nhau.

"Cốc cốc

"Hàn tổng của tôi.. Anh vẫn chưa chịu về nhà sao?" Vân Ly đưa tay mở cửa phòng tổng giám đốc. Cô tựa người lên cánh cửa nói với người đàn ông kia.

"Em cứ về trước đi! Anh còn một số việc nữa.. Sẽ về sau!" Hàn Quân Dật vẫn không ngừng đầu nói.

"Anh hai... Anh cứ như vậy không phải là cách hay! Em nghĩ anh nên tìm một nửa của mình rồi! "

Từ ngày Hạ Từ Yên rời khỏi Trung Quốc, Hàn Quân Dật mặc dù nói hai người sẽ là bạn nhưng cơ bản anh vẫn còn rất yêu Hạ Từ Yên. Anh lao vào làm việc một cách điên cuồng..

"Em đừng nói mấy chuyện này với anh! Đi mà lo chuyện của mình đi!"

"Được rồi... Em về trước! Anh nhớ về sớm đó! "

"Anh biết rồi! "

Sau khi Hàn Vân Ly rời khỏi, căn phòng tổng giám đốc lại trở về với vẻ yên tĩnh thường ngày. Hàn Quân Dật lại tiếp tục làm việc.

Chớp mắt đã 10 giờ.. Hàn Quân Dật đứng dậy vươn vai một cái, anh đóng laptop lại rồi thu dọn đồng tài liệu cho gọn gàng rồi mở cửa đi ra ngoài.

Đập vào mắt anh là một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngủ trên bàn làm việc của thư ký. Là Trịnh An Nhiên!

"Thư ký Trịnh!" Hàn Quân Dật khom người xuống gọi tên cô.

"Úm.." Trịnh An Nhiên dụi dụi mắt.

"Trịnh An Nhiên! Mau dậy thôi!"

"Ơ... Tổng tài?" Trịnh An Nhiên mở to mắt nhìn gương mặt Hàn Quân Dật đang phóng đại trước mặt mình. Là tổng tài đang gọi cô sao? Gương Trịnh An Nhiên khẽ ửng hồng.

"Tôi nhớ hình như hôm nay tôi không bắt cô tăng ca nhỉ?" Hàn Quân Dật đứng thẳng người dậy.

"À... Không có! Chỉ là còn một số việc chưa giải quyết xong..nên tôi mới ở lại!" Trịnh An Nhiên cúi đầu không dám nhìn Hàn Quân Dật. Thật ra chẳng có việc gì để làm cả! Chỉ là cô thấy người đàn ông này tăng ca nên mới ở lại chờ anh về!

Trịnh An Nhiên là thư ký của Hàn Quân Dật đã được 2 năm. Hai người quen nhau khi anh đi theo đoàn từ thiện đến một vùng quê ở Hồ Nam. Cha cô mắc bệnh ung thư đã nhiều năm nhưng lại không có tiền chạy chữa... Cũng là nhờ có Hàn Quân Dật nên ba cô mới được cứu sống! Và cũng nhờ anh cô mới được làm ở một công ty lớn như vậy! Cho nên Trịnh An Nhiên đã đem lòng yêu Hàn Quân Dật.

"Vậy sao? Vậy về thôi! Tôi đưa cô về!! Trời cũng tối rồi... Con gái về một mình rất nguy hiểm! "

Aaa! Là thật sao? Hàn tổng sẽ đưa cô về! Trịnh An Nhiên, may được về chung với Hàn Quân Dật, mình được về chung với Hàn Quân Dật!!

"Vây... Cảm ơn tổng tài!! " Trịnh An Nhiên vui vẻ đi theo sau Hàn Quân Dật.

Trong xe Trịnh An Nhiên thỉnh thoảng lại lén nhìn Hàn Quân Dật. Cô ước gì giây phút này dừng lại! Tâm trạng vui vẻ của Trịnh An Nhiên duy trì cho đến khi về nhà.

"Tổng tài, anh dừng lại ở đây được rồi! Tôi sẽ tự đi bộ vào! " Trịnh An Nhiên đưa tay mở dây an toàn rồi nói.

"Được! Vây.. Cô ngủ ngon! "

"Anh cũng vậy! Ngủ ngon!! " Trịnh An Nhiên vẫy tay nhìn theo Hàn Quân Dật. Đến khi chiếc xe đất tiền khuất trong màn đêm tối tăm thì Trịnh An Nhiên mới đi vào nhà.

Cạch!

Cửa vừa mở ra, Trịnh An Nhiên giật mình nhìn đám người đang ngồi trong nhà mình! Còn có người đàn bà kia.. Bà ta là mẹ cô!

"Bà đưa đám người này đến nhà tôi làm gì? "

"An Nhiên, con nghe mẹ nói... Mẹ thiếu người ta chỉ có 100 vạn thôi! Con giúp mẹ được không? Nếu không... Họ sẽ giết mẹ..." Người đàn bà kia chạy đến nắm tay Trịnh An Nhiên cầu xin.

"Tại sao tôi phải giúp bà? Bà bỏ đi 10 năm... Có bao giờ bà quan tâm tôi sống chết như thế nào chưa? Đến bây giờ... Bà lại muốn tôi trả nợ giúp bà!"

"Mẹ xin lỗi... Con giúp mẹ được không? "

"Bà quên rồi sao.. Chính bà đã giết ba tôi!... Từ nay chúng ta cắt đứt quan hệ! Bà đừng bao giờ đến tìm tôi nữa! "

"Mây... Mây được lắm! " Người đàn bà kia tức giận quay sang đám giang hồ.

"Đại ca, con nhỏ này là con tôi... Bây giờ tôi tặng nó cho cậu! Cậu bỏ qua cho tôi được không?... Nó vẫn còn là con gái đó! "

"Nếu vậy phải xem...con gái bà phục vụ tôi như thế nào đã! Nếu làm tôi vừa lòng... Tôi sẽ xóa nợ! " Người đàn ông lên tiếng, hắn ta nở nụ cười dâm đãng tiến lại gần Trịnh An Nhiên.

Cô sợ hãi lùi về phía sau, ánh mắt hoang mang nhìn người đàn ông trước mặt.

"Không! Tôi không phải con gái bà ta! Đừng lại gần tôi!!"

"Em gái... Đừng sợ! Anh sẽ chăm sóc em thật tốt! "

Hắn ta ép Trịnh An Nhiên vào tường bắt hôn xuống.

"Đừng! Đừng mà... Cứu tôi với!! Tránh ra!!" Trịnh An Nhiên cố gắng đẩy người đàn ông kia ra, cô la lớn.

Người đàn ông kia bắt đầu hôn cổ cô, trượt xuống xương quai xanh. Cuối cùng là bộ ngực xinh đẹp.

"Em thật thơm!"

"Xoạt!!!" Tiếng áo quần bị xé rách vang lên. Trên người Trịnh An Nhiên chỉ còn lại nội y màu đen. Ông ta cũng bắt đầu cởi đồ của mình.

Trịnh An Nhiên ra sức vùng vẫy nhưng không tài nào thoát khỏi lão già dê này! Cô bất lực nhìn lên trần nhà..

"Rầm! " Tiếng cánh cửa bị đập ngã vang lên. Hàn Quân Dật bước vào. Cảnh tượng bên trong làm lòng anh cảm thấy khó chịu.

Chỉ với vài động tác đơn giản trong thời gian ngắn, anh đã hạ gục đám thuộc hạ của người đàn ông kia.

"Ồ... Xin cậu tha cho tôi! Tôi chưa làm gì cô ta cả!!" Người đàn ông kia chạy đến van xin Hàn Quân Dật. (Ông ta mặc đồ rồi nghen!)

"Cút đi!!"

....

Sau khi được Hàn Quân Dật đưa đi khỏi đó, tâm trạng của Trịnh An Nhiên vẫn chưa ổn định. Hình ảnh đó cứ luôn ám ảnh trong đầu cô.

"Thư ký Trịnh! Cô ngủ một lát đi!" Hàn Quân Dật đi đến bên cạnh Trịnh An Nhiên.

"Tôi không ngủ được!! " Trịnh An Nhiên ngồi bó gối, ánh mắt mang theo vẻ bất lực.

"Nếu không ngủ là cô đang tự hủy hoại bản thân mình đó! Nghe lời tôi...ngủ một lát đi!" Hàn Quân Dật đưa tay đỡ cô.

"Đừng! Đừng chạm vào tôi!!" Trịnh An Nhiên giật mình lùi về phía sau.

Hàn Quân Dật biết cô đang sợ cái gì, anh thu tay về.

"Vậy tôi thức cùng cô!"

"Tổng tài... Cảm ơn anh!". Trịnh An Nhiên mở to mắt nhìn anh. Sau đó cô cup mắt, tiếp tục ngồi bó gối.

Cả hai người cùng thao thức, giữa họ là một bức tường im lặng đang sợ. Không biết từ lúc nào cô đã ngủ thiếp đi trên vai Hàn Quân Dật. Anh nhìn cô nở nụ cười. Trái tim khẽ rung động.

Đã rất lâu rồi anh không gần gũi phụ nữ như vậy! Anh càng chưa từng hẹn hò với cô gái nào để lấp khoảng trống mà Hạ Từ Yên để lại.

Giữa Hạ Từ Yên và Trịnh An Nhiên đều có một điểm chung đó là rất mạnh mẽ.

Nhưng Trịnh An Nhiên không giống Hạ Từ Yên. Cô đem lại cho anh cảm giác thoải mái, vui vẻ khi hai người ở bên nhau.

....

3 ngày sau.

Trịnh An Nhiên cẩn thận xếp đồ vào vali, cô lướt tiếc nhìn một lượt xung quanh căn phòng rồi sau đó đặt một nụ hôn lên tấm ảnh đặt cạnh đèn ngủ.

Đó là hình của Hàn Quân Dật. Cô đã chụp được trong chuyến du lịch lần trước của công ty.

Khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày, cô kéo vali ra khỏi phòng.

Cô phải rời khỏi nơi này đến một thành phố khác. Bởi vì ở đây có rất nhiều kỷ niệm với cô. Kỷ niệm về gia đình, về người đàn ông cô yêu.

"An Nhiên! Cô đi thật sao?" Vân Ly trên tay cầm một ít đồ ăn bước đến chỗ cô.

"Hàn Tiểu thư, cảm ơn cô cùng Hàn tổng đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua! Tôi phải đi rồi! "

"An Nhiên! Cô không yêu anh tôi sao?"

"Hàn Tiểu thư, tôi yêu tổng tài... Nhưng Tổng tài có lẽ chỉ xem tôi là cấp dưới của anh ấy... Và lại khoảng cách giữa chúng tôi quá lớn.."

"Sao cô lại quan tâm đến vấn đề này chứ? "

"Trịnh An Nhiên! Ai cho cô nghĩ việc giữa chúng như vậy chứ? Cô nghĩ chỉ cần một cái đơn là xong sao?" Hàn Quân Dật từ đầu bước đến, lớn giọng quát.

"Anh hai.. Em đi trước! " Hàn Vân Ly nhanh chóng rời đi.

"Tổng tài... Không phải những nhân viên khác đều như vậy sao?" Trịnh An Nhiên thắc mắc.

"Trịnh An Nhiên, bọn họ là bọn họ! Cô là cô, sao có thể giống nhau! Còn nữa.. Cô còn nợ tôi sao có thể nói đi là đi! Nếu kể ra cũng khá nhiều: tiền tôi chữa bệnh cho ba cô, còn chưa tính tiền nhà, sinh hoạt cá nhân.. "

"Tôi.. Tôi.."

"Còn tôi cái gì nữa! Ở lại làm việc cho tập đoàn... Và làm bạn gái tôi!"

Lời nói của Hàn Quân Dật làm Trịnh An Nhiên ngơ người. Anh nói cái gì? Cô không nằm mơ chứ?

"Bạn.. Bạn gái?"

"Đúng! Nhưng làm bạn gái chỉ trả được một phần... Phần còn lại phải làm vợ mới trả đủ! Như thế nào... Đồng ý không? " Anh ép cô dựa sát tường.

"Đồng.. Đồng ý! " Mặt Trịnh An Nhiên đỏ lên.

"Được rồi! Chúng ta đến công ty thôi!"

Hàn Quân Dật nắm tay cô bước đi.

Vậy là một trang mới đã mở ra cho cuộc đời Hàn Quân Dật. Người cùng anh đi suốt quãng đường còn lại là Trịnh An Nhiên.

Mới đó mà Hạ Từ Di đã mang thai được hơn 8 tháng. Ngày nào cô cũng phải vác cái bụng bầu đi lên đi xuống. Nếu không phải cô cũng đã sinh một đứa nếu không thì bây giờ như vậy cũng thật mệt.

"Lăng Thiên.. em không muốn để cho anh đi đâu!"

Nhìn anh đang ở trước gương thất cả vạt, Từ Di mang cái bụng to như con chim cánh cụt ở sau lưng anh kéo áo anh.

Trong thời gian này, bọn họ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều. Mỗi tháng anh dành mấy ngày để về với cô, sau đó sẽ chạy về công ty.

"Vậy anh không đi nữa." Dừng lại động tác trong tay, Lăng Thiên xoay người lại ôm cô.

Nếu như ban đầu anh biết như vậy thì đánh chết anh cũng sẽ không đi lập công ty đâu. Nó khiến mình bận rộn đến nỗi không thể ở bên cô vợ đang mang thai thêm vài ngày. Trước kia là cô không cần anh, nhưng nhìn cô bây giờ lệ thuộc vào anh như vậy.

"Không được!" Cô chỉ là không nỡ để anh đi mà thôi, cũng không phải là muốn anh không đi làm thật.

"Không thích anh ở cạnh em sao?" Hôn một cái vào gò má cô.

"Thích. Nhưng không phải anh còn việc phải làm sao?" Cô đem mặt tựa vào trước ngực anh.

"Không sao." Lăng Thiên cúi xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn tạm biệt càng lúc càng kịch liệt lúc sắp mất khống chế, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa:

"Thiếu gia, đến giờ rồi." Là tiếng của A Nhất.

"Cậu đợi thêm một lát đi!" Người nào đó bị mất hứng, lạnh lùng lên tiếng.

"Vậy.. Anh đi đi!" Khi Lăng Thiên lại muốn tiếp tục, cô vội ngăn cản anh lại.

"Nhưng anh.."

"Nếu anh không đi sẽ trễ chuyến bay đó! "

"Được rồi! Đến nơi anh sẽ gọi cho em! " Lăng Thiên hôn lên trán cô một cái rồi xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Rõ ràng là không muốn để anh đi, lại muốn giữ bộ vui vẻ. Nhưng đây là công việc, sao có thể vì cô mà ở lại chứ?

Khi chiếc xe của Lăng Thiên đi rồi thì Từ Di được thám Trần đỡ vào phòng khách. Thân thể của cô rất nặng, gần đây cũng không muốn xuống lầu, bởi vì mỗi lần chỉ đi vài bước cũng đã thở hổn hển.

Nhưng hôm nay mới đi chưa được mấy bước, bên eo cô truyền đến cảm giác đau quen thuộc. Nhưng lại có chút cảm giác bần rần khác lạ, thậm chí cảm giác có chất lỏng ướt chảy ra.

"Thiếu phu nhân, sao vậy? Có phải cô không thoải mái không, hay là mệt mỏi? Chúng ta ngồi xuống trước đi." Thím Trần rất nhanh đã phát hiện cô có cái gì không đúng, vội vàng muốn đỡ cô ngồi xuống.

"Thím Trần, hình như có thứ gì đó chảy xuống... Có phải sắp sinh không?" Chịu đựng cảm giác khó chịu, Từ Di cúi đầu nhìn xuống chất lỏng dưới đất.

Thím Trần theo nhìn xuống:

"A, vỡ nước ối rồi. Thiếu phu nhân, cô mau nằm xuống. Tôi lập tức gọi xe tới đây, chúng ta phải đến bệnh viện." Thím Trần có kinh nghiệm lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Tiêu.

Rõ ràng còn một tháng nữa mới đến ngày sinh dự tính, sao lại chuyển dạ sớm vậy?

Rất nhanh sau đó, xe cấp cứu bệnh viện tới.

Người đàn ông tới sân bay được nửa đường cũng phải quay đầu lại.

Trong phòng chờ sinh...

"Đau quá..." Tay Hạ Từ Di níu chặt lấy tay áo anh, miệng thở từng hơi từng hơi rất khó khăn: "Em rất sợ... Lăng Thiên.. "

"Không phải sợ, anh ở đây." Người đàn ông này chưa từng hoảng hốt lo sợ như vậy. Lăng Thiên vừa an ủi vợ vừa lớn tiếng trách mắng nữ hộ sinh bên cạnh: "Tại sao cô ấy lại đau như vậy?"

"Anh Lăng, sinh con vốn chính là như vậy." Một y tá cẩn thận trả lời vấn đề của anh. Phụ nữ sinh con đương nhiên đau đớn. Huống chi cô Lăng lại chọn sinh tự nhiên, đau là đương nhiên, nhưng cô không dám nói lời này, chỉ sợ người đàn ông này sẽ nhất thời mất khống chế mà giết sạch bọn họ.

Cô cũng không quên lần đầu cô Lăng sinh con thì anh ta ngoài phòng phẫu thuật gào to rống lớn đến nỗi cả bệnh viện đều nghe được.

Một cơn đau bụng sinh ập tới, thân thể cô căng thẳng, đau đớn hơn lúc trước. Lăng Thiên luống cuống hơn, cầm chặt tay cô, lăm bắm xin lỗi, vừa hôn mê hôn trên tay cô vừa nói:

"Thật xin lỗi, bảo bối. Là anh không tốt, là anh sai rồi, về sau không bao giờ để cho em sinh con nữa, không bao giờ để cho em đau thế này nữa. Anh xin lỗi... đau thì cắn tay anh đi."

Tất cả mọi người ở đây đều bị lời nói ngớ ngẩn của anh làm muốn cười to, nhưng không ai có gan dám cười cả.

Khuôn mặt luôn lạnh lùng, lúc này đang đau lòng, sắc mặt so với cô còn trắng bệch hơn.

Từ Di cắn bàn tay anh đuổi ra trước mặt mình, bởi vì một con đau bụng sinh lại tới.

Dồn dập những tiếng bước chân chạy tới, là bác sĩ Tiêu mang theo mấy bác sĩ sản khoa đã tới.

"Từ Di, nếu quả thật đau như vậy thì sinh mổ đi?" bác sĩ Tiêu tới giúp cô kiểm tra, sinh tự nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng tên đàn ông trước mắt hốt hoảng khiến bà không nhận được mà khuyên nhủ. Nhìn mu bàn tay anh bị cắn đến chảy máu mà vẫn không nói tiếng nào, trong lòng, trong mắt chỉ có người vợ vừa thờ ơ lạnh lùng vừa khóc trên giường

"Di Di.. chúng ta nghe bác sĩ có được không?" Lăng Thiên không ngừng lau mồ hôi trên trán.

"Không... Em muốn sinh tự nhiên! "

"Nhưng nhìn em đau như vậy anh không chịu nổi.. " Lăng Thiên nắm tay Từ Di đau lòng nói.

"Lăng Thiên... Bảo bối của chúng ta sẽ nhanh ra thôi! Nhưng...có một câu anh chưa nói với em..." Vừa cố gắng nhịn đau, Cô nói.

"Di Di, có chuyện gì để sau nói được không? " Cô lại muốn anh nói cái gì đây? Đầu óc Lăng Thiên rối tung hết cả lên.

"Không được... Anh phải nói ngay bây giờ! "

"Nhưng mà... Nói cái gì? "

"Đồ ngốc này... Nói anh yêu em!" Dù Từ Di đau đến sắp ngất đi nhưng vẫn cố gắng nói.

"Di Di.. Anh yêu em! Anh mãi mãi yêu em!" Lăng Thiên gấp gáp nói. Thì ra là câu nói này! Nhưng không phải không cần nói ra cô cũng biết hay sao?

"Có thật không? "

"Thật! Di Di... Anh yêu em! Rất yêu em!"

Mọi người xung quanh dờ khóc dờ cười nhìn đôi nam nữ ở trước phòng sinh. Người sản phụ mặc dù đau đến không chịu nổi nhưng vẫn nói nhiều như vậy!

Sau đó y tá vừa cười vừa đẩy Hạ Từ Di vào phòng sinh...

END

14h

25/6/2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đôi lời của tác giả

Chào mấy bạn đọc giả!

Vậy là bộ truyện "Bảo bối của Chủ tịch" đã kết thúc sau gần 1 năm kể từ ngày ra mắt. (21/7/2017 - 27/6/2018)

Vì đây là bộ đầu tiên nên hơi vụng về một tí, cộng thêm là viết trong thời gian học nên không có nhiều ý tưởng hay. Nhưng may là mọi người vẫn ủng hộ nhiệt tình! Quỳnh xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian qua!

Các độc giả đề nghị viết thêm ngoại truyện nhưng một phần là vì không có thời gian. Tất cả thời gian rảnh mình phải dành cho việc học thêm..Cho nên thời gian dành cho cái đam mê viết truyện này bị eo hẹp lại. Có lúc vì áp lực học tập mình phải dừng viết truyện. (Đó là lý do các bạn thấy sau khi up chương mới Quỳnh lại biến mất khoảng 1 tuần)

. Phần còn lại là do bệnh lười khó chữa của mình nên không thể có thêm ngoại truyện!

Trong thời gian tới Quỳnh sẽ tiếp tục cho ra tác phẩm mới... Tác phẩm này sẽ tiếp tục ngược! Vì đây là sở thích của mình. Thời gian dự kiến ra truyện mới 2/7/2018

Mong là trong thời gian tới các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ mình để mình có động lực viết nhiều tác phẩm hơn!

Cảm ơn mọi người đã đọc mẩu dòng này của mình!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Chủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

